

Ân
Dương
Mộc
Tâm

Đến
phủ Khai Phong
làm

thần viên công tử

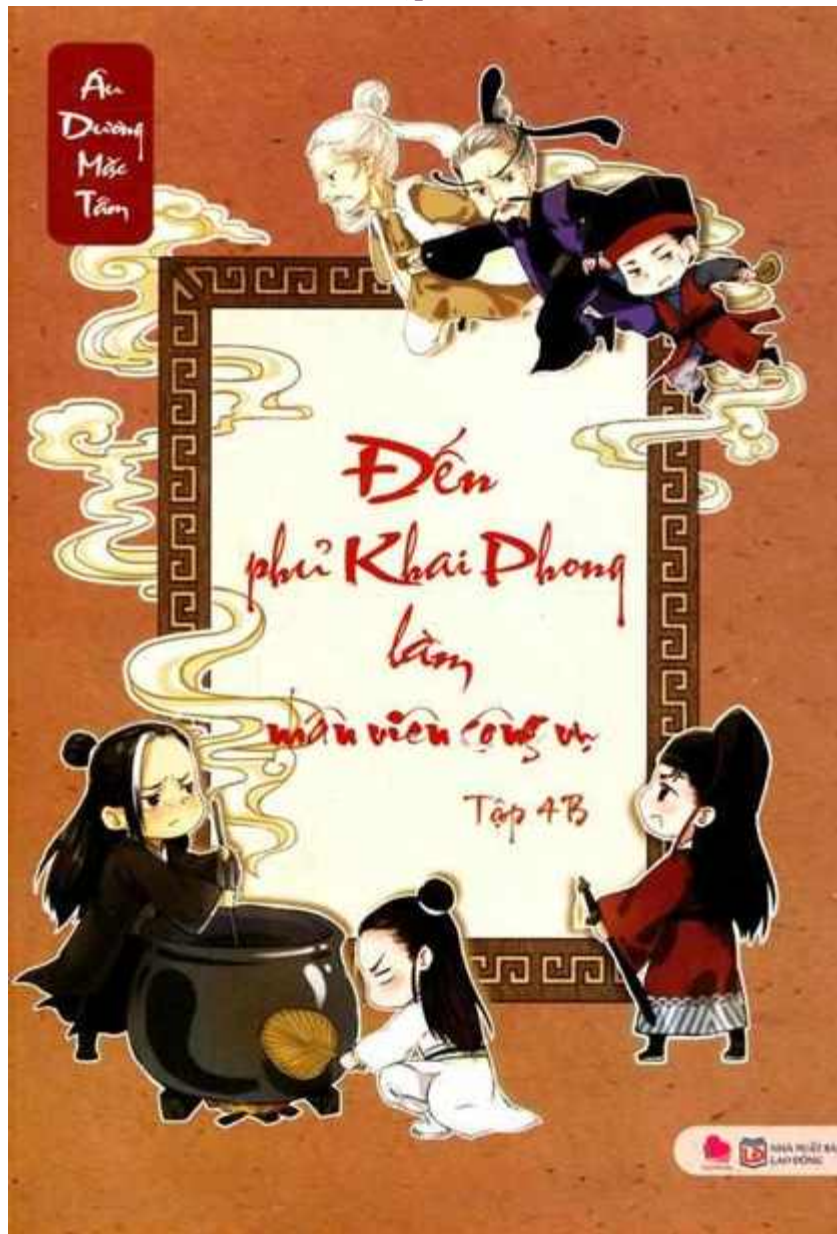
Tập 48

THÀNH QUẬT BÀN
LÀO ĐỘNG

Đền phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ

Tập 4B

Đến phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ (Tập 4B)

Tác giả: Âu Dương Mặc Tâm

Dịch giả: Trần Thúy Hiền

Kích thước: 14 x 20.5 cm

Số trang: 428

Ngày xuất bản: 23/04/2015

Giá bìa: 115.000 đ

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Lao Động

Chụp pic: kasachan

Type

hoahanhanh: 9-10

ut_com: 11-13

hanykata: 14-hết

Beta: kararoxbee

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT
Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Một cô nàng mắt nhỏ mày rậm, lưng rắn eo chuột, ham tiền háo sắc, tham sống sợ chết, chính là Kim Kiên, một cô nàng chẳng được cái nết gì hết. Bạn cho rằng cô ấy sẽ chẳng được tích sự gì, sẽ chẳng ai thèm ngó ngang đến???! No, no, no, nhầm rồi. Ngược lại cô ấy rất được “tích sự”, cô ấy lại còn được một chàng trai siêu siêu cấp điển trai để mắt đến. Chàng trai này phải nói là tài giỏi vô cùng, võ công cái thế, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, đó chính là Triển Chiêu, Ngự tiền tứ phẩm đời đạo hộ vệ, Ngự Miêu đi theo phò tá Bao đại nhân.

Ngạc nhiên chưa? Rốt cuộc thì chuyện là như thế nào?

“Công Tôn tiên sinh, bản phủ cảm thấy gần đây trong phủ có chút náo nhiệt đó...”

“Đại nhân, học trò cũng cảm thấy như thế.”

“Haizz... có hơi náo nhiệt quá rồi...”

“Đại nhân nói rất đúng.”

Kim Kiên, một cô gái của thế kỉ 21, không những không xinh đẹp mà trông lại chẳng khác gì nam nhi, mắt nhỏ, mình dầy, gương mặt chẳng có nét gì nổi trội cả. Đã vậy tính tình còn ở dưới mức bình thường, đã ham tiền lại háo sắc, nhát chết nhưng mê giai, chỉ cần thấy giai đẹp là mắt sáng như đèn pha. Có thể nói, Kim Kiên chính là một cô gái hết sức, hết sức tầm thường, cũng giống như cái tên Kim Kiên của cô vậy. (“Kim Kiên” nghĩa là quý gói trước đồng tiền.)

Vì ham tiền mà Kim Kiên đồng ý làm “vật thí nghiệm” cho cỗ máy xuyên không của một nhà khoa học, ngờ đâu cô thật sự xuyên không về quá khứ, rơi xuống đúng đầu hai nhân vật “tai tiếng” trong giang hồ là Y Tiên và Độc Thánh. Nhờ cơ duyên kỳ ngộ trên trời rơi xuống này mà Kim Kiên được hai vị Y Tiên và Độc Thánh nhận làm đệ tử, truyền cho cách chữa bệnh dùng độc. Sau những ngày tháng bị “nhồi nhét” vô số các phương thức hại người (và cứu người), cuối cùng cũng đến ngày nàng “thành tài” và bị đá ra chốn giang hồ.

Nàng cải trang nam nhi, vào Khai Phong phủ làm bộ khoái, cấp dưới của Triển Chiêu, giúp Bao đại nhân phá án và gây ra hàng loạt các tình huống dở khóc dở cười...

Một Bao đại nhân liêm khiết chính trực, một Công Tôn Sách đa mưu túc trí, “gian xảo” vô cùng, một Ngự Miêu Triển Chiêu đẹp trai ngời ngời, nghĩa khí đầy mình, là “Idol” của cả thành Biện Lương, một Kim Kiên miệng lưỡi dẻo quẹo, chuyên gia nịnh bợ, ham tiền, háo sắc, mê giai đẹp... tất cả kết hợp với nhau trong một Khai Phong Phủ gần gũi, ấm áp và... thật hơn là những câu chuyện truyền kì được người đời ca tụng.

Tác giả

Âu Dương Mặc Tâm, họ Vương, là vua của các loại hổ, là một sinh vật hơi thừa tế bào gian tà. Thường ngày rất ngoan ngoãn viết văn, chủ yếu là thể loại hài hước, văn phong vui nhộn, dí dỏm khiến người đọc cười đau bụng. Tốc độ viết thì... mọi người biết rồi đấy, bởi thế nên rất được bạn đọc “yêu thương”.

Thời gian sinh vật này xuất hiện chẳng bao giờ cố định và đến giờ vẫn chưa có quy luật nào. Nghe đồn sinh vật này xuất thân từ sao Thiên Lang, lúc rơi xuống địa cầu đã tạo nên một cái hố rất lớn, độ sâu đến giờ vẫn chưa ai đo được. Số lượng quần chúng đến bên hố hóng chuyện tự trượt chân vào, bị người khác kéo vào, đẩy vào nhiều không đếm hết, bên dưới vọng lên tiếng kêu thảm thiết không thôi.

Mục lục

[Hồi chín](#)

[Hồi mười](#)

[Hồi mười một](#)

[Hồi mười hai](#)

[Hồi mười ba](#)

[Hồi mười bốn](#)

[Ngoại truyện: Nguy cơ lớn nhất của Khai Phong phủ \(1\)](#)

[Ngoại truyện: Nguy cơ lớn nhất của Khai Phong phủ \(2\)](#)

[Ngoại truyện: Tết Trung thu của Khai Phong phủ](#)

Hồi chín

Sát thủ ra tay hủy giải được,

thuốc dẫn hớp nhất xuất giang hồ.

Sớm tinh mơ, chim chóc ríu rít vui tai.

Thôn Du Lâm vốn tỉnh mịch vắng lặng hơn mười ngày rồi hôm nay bỗng trở nên náo nhiệt.

Chính xác là nói trong sân viện nhà huynh đệ Nhan thị có chút náo nhiệt... Hay đúng hơn là trong phòng bếp như bãi chiến trường.

“Bạch huynh, hầm cháo nấu cơm những chuyện nhỏ nhất này hà tất phải phiền Bạch huynh đích thân ra tay, vẫn nên đợi Nhan huynh trở về thì hơn...”

Trong phòng bếp, Nhất Chi Mai da mặt giật giật trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường tay cầm xẻng tay nhắc chảo ra vẻ thành thạo, miệng thì “nhiệt tình” khuyên nhủ.

“Nhan huynh và Tiểu Dật đều đi đưa cháo cho thôn dân, trong một khoảng thời gian không thể chuẩn bị đồ ăn sáng cho mấy người chúng ta, hơn nữa cả đêm qua đi tuần, nếu không ăn thứ gì đó Ngũ gia ta sẽ chết vì đói mất!”, Bạch Ngọc Đường đặt nồi lên kệ bếp, xắn tay áo, tràn ngập tự tin nói, “Nghĩ mà xem, Bạch Ngũ gia ta đã ăn tất cả các món ngon khắp từ Nam ra Bắc, chẳng qua chỉ là xào mấy món rau, sao có thể làm khó ta được chứ?”

“Bạch...”, Nhất Chi Mai đang mở miệng định nói, thì thấy Bạch Ngọc Đường rất mạnh mẽ quyết đoán múc một muôi dầu ăn, đổ cái ào xuống, vừa vắn trong nồi đang đầy nước sôi.

“Xèo xèo... bùng!”

Nước sôi bắn tung tóe, tràn ra cả nồi chảy xuống bếp lửa đang cháy rùng rục.

“Á trời!”, Bạch Ngọc Đường hét lên thảm thiết, quăng ngay cái chảo đi.

Không thể không nói, quả nhiên Bạch Ngọc Đường không hổ là hiệp khách đã thành danh từ lâu trên giang hồ, hành động này trong nháy mắt đã biến cái chảo nóng bỏng thành một ám khí với sức hủy diệt vô song.

Chỉ thấy chiếc chảo nóng bỏng vèo một cái bay lên xà nhà, xuyên qua nóc và biến mất, chiếc chảo đỏ rực mang theo sức nóng xung quanh thuận theo gió bùng lên, biến cỏ tranh lọt trên nóc phòng bếp đơn sơ cùng toàn bộ xà gỗ trên đó thành ngọn đuốc, chỉ trong chớp mắt, lửa bùng lên tứ phía, khói mù mịt, ngùn ngụt bốc lên.

Hai thân ảnh một đen, một trắng lao vút ra khỏi phòng bếp khói cuộn cuộn lửa bốc bỏng rát.

“Bông chết Ngũ gia rồi”, Bạch Ngọc Đường nhảy tung tung thối phù phù cánh tay.

“Khụ khụ, dọa chết tại hạ rồi...”, Nhất Chi Mai ôm đầu che mắt cọng tóc bạc bị lửa đốt rụi, mặt mũi kinh hoàng, hồn bay phách lạc.

“Xảy ra chuyện gì vậy!”, Triền Chiêu xông ra từ hậu viện, vừa thấy khói đặc cuộn cuộn bao phủ phòng bếp, nhất thời kinh ngạc trợn trừng mắt.

“Chẳng lẽ có người đánh lén, định đốt phòng bếp của chúng ta, cắt đứt nguồn lương thảo của chúng ta?!” Kim Kiên theo sát Triền Chiêu, gương đôi mắt gấu mèo đen sì lên, kinh hoàng thất sắc hô.

“Đây, đây là?!”, Nhan Tra Tán xách theo cái giỏ đựng thức ăn chạy vội tới, vừa nhìn thấy thảm trạng phòng bếp lúc này, liền kinh hãi đứng nguyên tại chỗ.

“Là cái tên khốn không có lương tâm nào dám đốt phòng bếp của nhà chúng ta!”, Tiểu Dật sau lưng Nhan Tra Tán vừa sợ hãi vừa tức giận, chửi ầm lên!

“Khụ khụ...”, Nhất Chi Mai liếc Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường gãi gãi mũi, chớp chớp mắt, cười khan nói: “Xem ra nấu ăn quả nhiên là chuyện mà chỉ có người phi thường mới có khả năng gánh vác được...”

Chúng nhân nhất thời đầu đầy mây đen.

“Còn không cứu hỏa đi?!”, Triền Chiêu cau mày lườm Bạch Ngọc Đường một cái.

Lúc này chúng nhân mới phản ứng lại, vội vàng thi triển hết công phu bản môn của mình, người thì xách thùng nước, kẻ lại bung chậu rửa mặt, trong thoáng chốc, phía đại viện của Nhan gia toàn các cao thủ khinh công tuyệt đỉnh bay vèo vèo mang nước dập lửa loạn hết cả lên, chỉ chưa đầy vài khắc, ngọn lửa ở phòng bếp dần dần được khống chế và tắt hẳn

Lúc này phòng bếp của Nhan gia, phần mái lợp cỏ tranh bị lửa thiêu quá nửa, non nửa phần còn lại nước vẫn chảy tong tong xuống, bên trong thì đen sì một mảnh, thậm chí không nhìn.

Chúng nhân nhìn một đống hỗn độn trước mắt, trầm mặc không nói gì hồi lâu, sau đó đồng thời quay đầu sang lờm Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ha ha cười gượng mấy tiếng, rồi quay đi không dám nói câu nào.

“Đây là... chẳng qua Hoàng mỗ mới chỉ ngủ gật một chút, mà sao phòng bếp liền biến thành cái dạng này rồi?”, Hoàng Can mắt lơ đãng từng bước đến, sau khi nhìn kỹ một lượt trong ngoài phòng bếp, liền cả kinh thốt lên.

“Ôi chao, Độc lão đầu, xem ra bữa sáng nay không có rồi!”

Một giọng nói nhàn nhã truyền đến, chỉ thấy Y Tiên chấp tay sau lưng, dáng vẻ khoan thai như dạo chơi sân vắng, vậy mà chỉ loáng cái đã bước tới.

Độc Thánh cũng chậm rãi theo sau, khuôn mặt âm trầm nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, cái liếc mắt này mang theo sát khí, khiến Bạch Ngọc Đường lăn lộn đã nhiều năm trên giang hồ, hiện tại cũng không khỏi run rẩy trong lòng, toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội phân bua, “Bạch mỗ tuyệt đối không cố ý, mong chư vị hãy lượng thứ, lượng thứ!”

“Không sao, không sao”, Nhan Tra Tán đưa giỏ đựng thức ăn cho Tiểu Dật, bước vội lên, nói, “Chư vị chờ trong chốc lát, để Nhan mỗ thu dọn qua một chút...”

Mới nói được đến đây, liền thấy Nhan Tra Tán thành linh cứng người lại, tứ chi bỗng dang rộng ra, rồi biến mất, nhanh như điện xẹt, chớp mắt một cái, đã từ bên cạnh phòng bếp xuất hiện trên nóc tây sương phòng.

Trên nóc tây sương phòng, chẳng biết từ khi nào đã có thêm một người, kẻ này đứng ngược sáng, một thân áo đen, dáng hình ở tuổi thiếu niên, khuôn mặt đeo mặt nạ bằng sắt, u ám âm trầm, hai sợi dây màu đen buộc mặt nạ sau đầu múa lượn trong gió, mười ngón tay giơ lên, ánh kim lấp lánh ẩn hiện giữa những kẽ ngón tay.

Dưới nắng sớm, chúng nhân nhìn thấy rất rõ ràng, ánh kim lấp lánh kia chính là mấy sợi dây thép mảnh như tơ phản xạ dưới ánh sáng mà thành, lúc này đám dây thép kia gồm có năm sợi, chia ra quấn trên cổ và tứ chi Nhan Tra Tán.

Khuôn mặt Nhan Tra Tán hơi tím tái, cổ tay cổ chân đều bị dây thép cuốn chặt đến rỉ máu.

Chúng nhân nhất thời kinh hoàng biến sắc.

“Ngươi, ngươi là kẻ nào?!” , Hoàng Can kinh hô.

“Thả ca ca ta ra!!”, Tiểu Dật hét lên một tiếng định xông đến, nhưng lại bị Nhất Chi Mai túm lấy kéo trở lại.

Về phần mấy người Triển Chiêu, Y Tiên gương mặt lại càng âm trầm, tất cả đều mang vẻ ngưng trọng nhìn chằm chằm người trên nóc nhà.

Thiếu niên đeo mặt nạ sắt đưa đôi mắt đen tĩnh lặng như chết, lạnh lùng quét qua đám người phía dưới, mở miệng thốt ra từng tiếng, từng tiếng: “Y Tiên, Độc Thánh, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai...”, ánh mắt dừng trên người Kim Kiên một thoáng, “Kim Kiên!”

Giọng nói cứng nhắc, lạnh lẽo đọc tên từng người, từng khuôn mặt chúng nhân lại càng sa sầm xuống, đến khi kẻ đó gọi tên Kim Kiên, Kim Kiên liền giật thót tim, rùng mình ớn lạnh.

“Đều ở đây, vừa hay”, thiếu niên đeo mặt nạ sắt chỉ hơi nhấc tay lên, sợi dây thép thuận thế siết chặt cổ Nhan Tra Tán, Nhan Tra Tán kêu lên một tiếng đau đớn, hai mắt trợn trắng, khóe miệng tràn ra tơ máu đỏ tươi.

“Dừng tay!”, Triển Chiêu quát lên một tiếng, tiếng quát này ẩn chứa nội lực, xông thẳng đến tâm mạch mọi người, chấn động đến nỗi tim nhảy lên một nhịp, đám Kim Kiên, Tiểu Dật chẳng may may có chút nội lực nào thì tệt hơn, sắc mặt trắng bệch cả ra.

Cánh tay của thiếu niên đeo mặt nạ sắt khựng lại giữa không trung, hơi nghiêng đầu, gằn ra từng tiếng: “Triển Chiêu, giết! Toàn bộ, giết!”

Lời còn chưa dứt, đã nghe từ xa vọng đến tiếng tiêu, sắc nhọn đến chói tai, chớp mắt, trên nóc nhà thành linh xuất hiện mấy chục tên áo đen, bịt mặt cũng bằng vải đen, tay lăm lăm cương đao phi thân xuống, hệt như ma quỷ vây chặt chúng nhân.

Con người lộ ra trên khăn bịt mặt đều đỏ rực như máu, mà đồng tử lại trống rỗng im lìm như chết.

“Ôi mẹ ời!”, Kim Kiên hét lên một tiếng, xương cốt toàn thân như co cụm hết lại, lùi ngay ra sau lưng Triển Chiêu.

“Các người rốt cuộc là kẻ nào? Vì sao ba phen bốn bận cứ tìm chúng ta gây phiền phức?!” , Y Tiên trầm giọng quát lên.

Trả lời Y Tiên lại là một từ chẳng mảy may mang chút tức giận của thiếu niên đeo mặt nạ sắt: “Giết!”

Một từ khô khốc như đá mài, lập tức đẩy lên một trường gió tanh mưa máu.

Mấy chục tên sát thủ áo đen, chừng ấy thanh đao lạnh lẽo, ánh đao loang loáng dày đặc nhanh như điện, mang theo khí thế giết sạch quét sạch những gì mà chúng lia tới.

Chúng nhân không dám chậm trễ, vội xóc lại mười phần tinh lực nghênh chiến.

Lập tức, Cự Khuyết, Họa Ảnh keng một tiếng rút ra khỏi vỏ, như song long xuất hải, sát khí trùng trùng, trường tiên cuộn xoáy, vun vút trong không trung hết như gió mạnh gào thét, quả thực là cảnh các cao thủ hợp sức chống địch khó thấy trên giang hồ, thế nhưng cho dù là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, ba cao thủ võ lâm hàng đầu liên thủ phản kích, cũng khó chiếm được nửa phần thượng phong.

Hai người Y Tiên, Độc Thánh bảo vệ Tiểu Dật ở giữa, thân hình mờ ảo như tiên nhân, phiêu phát bất định, lướt qua lướt lại như gió trong trường chém giết này, đao quang kiếm ảnh dày đặc như vậy cũng khó mà có thể làm bị thương hai người, nhưng nom sắc mặt họ dần trở nên nhợt nhạt, hiển nhiên là không hề ung dung nhẹ nhàng chút nào.

Hoàng Can tay cầm trường đao, cước bộ hỗn loạn, mồ hôi đầy đầu, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ mà thôi.

Còn có một người, eo lưng uốn éo, ôm đầu lúi như chuột trong màn chém giết này, mà hết lần này tới lần khác lần nào cũng chỉ tránh thoát trong gang tấc, lách mình qua khe hẹp, cả người cứ lúi dúi, cuối cùng dưới

sự bảo vệ của ba người Triển, Bạch, Mai đã nhân cơ hội chuẩn khởi cuộc chiến, trốn sau bức tường trong phòng bếp lộn xộn, thở hồng hộc, miệng thì lẩm bẩm những câu đại loại như, “Ghê quá, nguy hiểm quá...”, không phải ai khác, chính là Kim Kiên.

Thiếu niên đeo mặt nạ sắt lạnh lùng quét mắt nhìn cuộc chiến phía dưới, thoáng liếc qua góc tường Kim Kiên đang co cụm, con ngươi ánh lên tia lạnh lẽo, đôi môi phun ra ba tiếng: “Giết Kim Kiên!”

Lập tức có năm sát thủ rút khỏi cuộc chiến, hướng Kim Kiên mà chém tới.

“Hả?!” Kim Kiên kinh hãi kêu lên một tiếng, đao quang phía trước dày đặc như thiên la địa võng, sát khí bổ xuống, cắt qua da mặt đau rát, nhất thời đại não một mảnh trống rỗng, hai chân mềm nhũn, bẹp một tiếng Kim Kiên liền bò xuống đất.

“Keng!”, nửa thanh trường đao cắm phập trên đất ngay trước mắt Kim Kiên, một luồng kinh phong gào thét xông tới, Kim Kiên chỉ cảm thấy phần hông bị kéo, bản thân đã được một người tóm lấy, kéo tới bên người.

“Kim hiệu úy, được đạn của ngươi đâu? Vì sao không dùng?!” Triển Chiêu vừa vật lộn với đám sát thủ, vừa gấp giọng hỏi.

Bạch Ngọc Đường ở đằng xa cũng kêu lên: “Tiểu Kim, mau ném được đạn lần trước ngươi dùng để chế phục đám sát thủ này đi!”

Kim Kiên nhìn khuôn mặt phủ một lớp mồ hôi mỏng của Triển Chiêu, lại ngó chúng nhân đang khổ chiến ở phía xa, cuối cùng mục quang lại di chuyển đến hai người Y Tiên, Độc Thánh, lòng thầm nghĩ:

Hai vị sư phụ đại nhân, tuy hai người bảo con phải giữ bí mật thân phận, nhưng hiện tại người ta đều đã giết đến tận cửa rồi, còn bảo vệ bí mật cái gì nữa, bây giờ giữ mạng mới là điều quan trọng nhất!

Trái với dự đoán, Y Tiên thu được ánh mắt Kim Kiên lại khe khẽ lắc đầu, Độc Thánh trước giờ vẫn trầm mặc không lên tiếng, sắc mặt lại càng sa sầm, ồng tay áo phất lên, tản ra một luồng khói màu xanh lá cây, phun thẳng vào sát thủ bên cạnh, chỉ thấy tên sát thủ đó bị đám khói màu xanh lá cây này phun cả người lão đảo, động tác ngưng lại giây lát, nhưng chỉ trong chớp mắt đã lại giơ đao bổ đến. Có điều mọi người thấy rất rõ, luồng khói màu xanh lá cây này của Độc Thánh phun vào ngực tay sát thủ cháy đen một mảng, phảng phất người thấy được cả mùi hôi thối đưa tới.

Độc Thánh chau mày, xoay người vung ồng tay áo, lại tán phát ra một luồng khói màu đen, trực tiếp phun thẳng vào mặt tên sát thủ.

Nhưng chỉ thấy tên sát thủ nọ gương mặt biến thành màu tím đen, mặt, mũi, miệng, lỗ tai đều chảy ra máu đen, song hai mắt vẫn đỏ rực màu máu, động tác chẳng mấy may ngưng lại nửa phần, ngược lại sát khí còn tăng vọt.

“Độc lão đầu, đừng có lãng phí độc phần nữa, đám sát thủ này đã chết rồi, hiện tại bọn hần chẳng qua chỉ là những cái xác không hồn biết đi mà thôi, bị người ta không chế hành động”, Y Tiên hô lên.

“Đây, đây rốt cuộc là loại quái vật nào vậyyyy!!”, Hoàng Can hươ bừa cương đao lên chống đỡ, gương mặt tràn ngập vẻ sợ hãi hét lên.

“Ai biết được mấy tên này từ xó xỉnh nào chui ra chứ!”, Bạch Ngọc Đường gào lên một câu, Họa Ảnh lóe lên tia hàn quang, rồi chém đứt một cánh tay tên sát thủ đối diện.

“Phiền phức! Phiền phức! Tại hạ biết ngay mà, gặp phải mấy vị chính là phiền phức lớn nhất cuộc đời này của tại hạ!”, Nhất Chi Mai vừa dùng nhuyễn tiên vắn gãy cổ một tên sát thủ, vừa oán hận nói, vẻ mặt đau khổ.

Mặc dù hai người đã hạ mấy tên sát thủ, nhưng đám sát thủ áo đen bỏ tới lại chẳng hề ít đi.

Mà Triển Chiêu che chở Kim Kiên vốn có võ công không ra gì, lại càng nguy hiểm hơn, qua mấy chục chiêu lưng áo đã đầm mồ hôi.

Kim Kiên tuy được Triển Chiêu bảo vệ chặt chẽ, nhưng cũng vẫn kinh hồn táng đảm, hai chân cơ hồ mềm nhũn.

Đột nhiên, một luồng lệ khí bổ thẳng mặt, gã sát thủ áo đen thành linh đột phá được tuyến phòng ngự của Triển Chiêu, một đao chém xuống đầu Kim Kiên. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy Triển Chiêu xoay cánh tay, toàn thân xoáy tròn, ôm Kim Kiên bảo vệ trong lòng, Cự Khuyết trong tay nhanh như thiểm điện, đâm xuyên qua con mắt trái tay sát thủ kia.

Máu từ hốc mắt gã sát thủ phun ra.

Mà sau đó, gã sát thủ chẳng hề rời chỗ Kim Kiên đứng nửa bước, hốc một con mắt sâu hoắm chảy máu, vẫn tiếp tục tấn công chém giết.

“Xác sống phần hai aaaaaa!!”, Kim Kiên chớp mắt một cái hét văng lên, những lời dặn dò vớ vẩn gì đó nàng đều quăng ra sau đầu hết, móc túi thuốc bên hông ra ném đi.

“Ầm ầm ầm... oành oành rầm rầm...”

Từng cuộn từng cuộn khói đủ màu sắc tán phát đi, ngoại trừ hai người Y Tiên, Độc Thánh xem như vẫn còn bình thường, những người còn lại đều

bịt mũi, nước mắt nước mũi giàn giụa, hắt xì hơi ho khan không ngừng, Hoàng Can, Tiểu Dật lại càng thảm hơn, nôn ọe rên rĩ.

Về phần đám sát thủ áo đen này, đều đông cứng lại bất động nguyên tại chỗ cứ hệt như những cọc gỗ vậy, màu máu đỏ lôm trong mắt dần dần tan đi, con ngươi màu đen tựa hồ những cái động không đáy im lìm như chết xuất hiện trở lại.

Chúng nhân thở phào nhẹ nhõm.

“Quả nhiên vẫn là Tiểu Kim lợi hại!”, Bạch Ngọc Đường bịt mũi ghen ghét nói.

“Kim huynh quả là cao nhân, cao nhân!”, Nhất Chi Mai lau nước mắt cất tiếng.

Hai người Y Tiên, Độc Thánh sắc mặt lại có chút khó coi, nhìn Kim Kiền thở dài một tiếng.

Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, ho khan hai tiếng đang định nói gì, thì đột nhiên biến sắc, hét lên, “Hồng rồi!”, thân hình lao đi hệt như tên rời cánh cung, chạy như bay về phía hậu viện.

Chúng nhân trước là sửng sốt, sau đánh giá bốn phía, rồi cùng kinh hoàng thất sắc.

Mà gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt đang bắt giữ Nhan Tra Tán kia chẳng biết tự lúc nào đã không thấy bóng dáng.

“Không xong rồi! Giải dược!”, Y Tiên hét lên, rồi phi thân đi, chúng nhân cũng vội vã xông ra sau hậu viện.

Tới khi vào hậu viện nhìn thoáng qua một cái, chúng nhân đều sững sờ đứng ngây tại chỗ.

Chiếc nồi đất lớn dùng để bào chế giải dược đã vỡ tan tành, nước thuốc lênh láng khắp mặt đất.

Còn có một người đang đứng giữa đám mảnh vỡ hỗn độn đó, sắc mặt tái mét, hai mắt nhắm nghiền, cổ xanh tím rớm máu, tứ chi dang rộng, toàn thân trên dưới áo quần đều bị cắt tả tơi máu thấm loang lổ, thê thảm không chịu nổi, đó chính là Nhan Tra Tán.

Triển Chiêu đến trước tiên nhìn thấy cảnh tượng này, thân hình thoáng ngưng trệ, người được xưng tụng là có thân pháp khinh công thiên hạ siêu quần lại bị một đám mảnh vỡ làm cho lão đảo, loạng choạng, bị mấy người đuổi tới phía sau vượt qua.

“Ca ca!!”, Tiêu Dật kêu lên thảm thiết, bỏ nhào tới.

Y Tiên lập tức tiến lên, thi châm phong bế mấy đại huyết cầm máu cho Nhan Tra Tán, quát lên: “Tháo cánh cửa xuống, đặt hẳn lên khiêng vào trong phòng! Còn không qua giúp một tay?!”

Không một ai đáp lời.

Y Tiên chậm chậm quay đầu, nhất thời cả kinh.

Chỉ thấy phía sau mọi người, một hàng sát thủ áo đen đã đứng đầy trong viện lặng lẽ không một tiếng động, cả người bết dính đầy máu, con ngươi đỏ lờm. Mà đứng phía trước mọi người, đám dây thép lạnh lẽo trong tay gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt đang quấn chặt lấy hai tay hai chân một người.

Người bị bắt toàn thân mềm nhũn, ngắt xiu, lúc này dựa vào lực kiềm giữ của đám dây thép, tay chân bị dặt đi cứ hết như một búp bê vải, đứng bên cạnh gã thiếu niên kia trong một tư thế hết sức quý dị... Đó chính là Kim Kiên!

Một mảnh tĩnh lặng như chết.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, Hoàng Can cứng ngắc, đứng giữa sân, không dám vọng động nửa phần.

Chỉ có Triển Chiêu chậm chậm bước về phía trước, trầm giọng quát: “Thả hắn ra!”

Giọng nói lạnh như băng, buốt thấu xương.

Chúng nhân nhìn thấy rất rõ ràng, hai tay buông bên người Triển Chiêu nắm chặt, khớp ngón tay xanh trắng, run lên nhè nhẹ.

Gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt nọ lặng lẽ nhìn Triển Chiêu hồi lâu, thông thả mở miệng nói: “Giải dược, hủy, người này, mang đi!”

“Thả hắn ra!”, Triển Chiêu thình lình gầm lên một tiếng, âm thanh khàn khàn.

Một dòng máu tươi chảy xuyên qua các ngón tay nắm chặt run run tí tách không ngừng rơi xuống.

Gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt nhìn Triển Chiêu một cái, đôi môi khẽ mấp máy: “Đi!”

Mấy chục tên sát thủ áo đen nhất thời hết như những con dơi đen nhánh phóng người, phi thân lao đi.

Gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt nháng lên, đám dây thép trong tay “vút” một tiếng, thuận thế đem Kim Kiên với thân hình mềm oặt kéo đi, tới khi sắp phi thân rời khỏi, thỉnh linh, thân hình gã thiếu niên kia nghiêng đi, bất ngờ rơi xuống từ không trung, rầm một cái ngã trên đất, ngay cả Kim Kiên bị kéo đi cũng rớt xuống.

“Tiểu Kim!”

“Kim huynh!”

Bạch Ngọc Đường cùng Nhất Chi Mai đồng thời lao lên, hết như gió lốc quét qua.

Nhưng có một bóng người còn nhanh hơn hai người họ nửa phần, hết như tia chớp màu lam, trong chớp mắt, đã vũng vàng ôm Kim Kiên đang rơi xuống trong lòng.

“Kim Kiên!”, Triển Chiêu hai mắt đỏ lên, gắp giọng kêu.

“Tiểu Kim!”

“Kim huynh!”

Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai cũng xông tới bên cạnh Triển Chiêu, đồng thời hét lên.

Nhưng Kim Kiên tựa như người chết, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt nhỏ dài nhắm nghiền, chẳng mấy may phản ứng lại.

Hai tay ông Kim Kiên thành linh siết chặt, đôi con ngươi đen lấp lánh nay như bị phủ một làn sương màu máu.

“Không cần phải lo lắng như vậy, Kim Kiên chỉ bị điễm huyết ngũ thôi!”, Y Tiên chạy tới nhìn Kim Kiên một cái, nói.

Lúc này chúng nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Triển Chiêu dần dần thả lỏng hai tay, đôi mắt từ từ khôi phục lại ánh sáng.

Y Tiên lại nhìn đám dây thép vẫn đang quấn quanh tứ chi Kim Kiên một cái, nhất thời sắc mặt sa sầm, quay đầu quát: “Tên tiểu tử khốn kiếp, còn không mau thu đám dây thép này lại!”

Tên thiếu niên kia tựa hồ như con giun không xương vẫn đang bò rạp trên đất, mặt nạ sắt dính đầy bùn đất, nghe thấy Y Tiên nói vậy, đôi môi màu tím hơi run run, nhưng lại chẳng thể phát ra nửa lời.

“Độc lão đầu, cho hắn chút thuốc giải, nếu không thì hắn sao có thể thả Kim Kiên ra được!”

“Hừ!”, một tiếng hừ lạnh vang lên, Độc Thánh từ ngoại viện tiến vào, đi tới bên cạnh gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt, tay áo phát lên một cái, “Muốn cướp người từ trong tay ta, chán sống rồi!”

Toàn thân gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt khẽ run lên, ngón tay co quắp một trận, vun vút mấy tiếng, ánh thép lóe lên, đám dây thép trói chặt Kim Kiên liền thu trở lại, để lại bốn vết thương nhều máu trên cổ tay cổ chân Kim Kiên.

“Nói, ngươi là kẻ nào? Vì sao ba phen bốn bận đều tìm chúng ta gây phiền phức? Vì sao lại muốn hủy giải dược, còn bắt Kim Kiên đi?!” Độc Thánh giẫm một chân lên lưng gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt, âm u hỏi.

Gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt nhất thời phun ra một búng máu đen.

“Độc lão đầu, ngươi đừng có giẫm chết hấn đấy!”, Y Tiên tiến lên nói.

Độc Thánh hừ một tiếng, mới không tình không nguyện thu chân lại.

Chẳng ngờ, đúng lúc này, gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt lại thành linh nhảy lên, vung tay ném ra một viên đạn, oành một tiếng nổ tung bùng lên một trận khói đen.

Y Tiên, Độc Thánh hét lên một tiếng, đồng thời xông vào màn khói đen tóm người, chẳng ngờ lại tùm vào khoảng không, đợi đến khi khói đen tan đi, gã thiếu niên kia đã sớm không thấy tung tích đâu nữa, chỉ còn lại một vệt máu đen loang lổ trên mặt đất.

“Lại có người trúng độc của Độc lão đầu mà sau đó vẫn còn cử động được?”, Y Tiên kinh ngạc thốt lên.

“Hừ, cho dù hấn có trốn thoát, cũng chẳng sống nổi mấy ngày!”, Độc Thánh cười nhạt nói.

“Cho dù có đem hấn nghiền nát thành tro bụi thì cũng có tác dụng gì, hiện tại, giải dược đã...”, Y Tiên nói được nửa câu, liền ngưng lại, thở dài một tiếng, cau mày im lặng.

Độc Thánh cũng mang vẻ mặt tối sầm lại.

Chúng nhân nghe mà lòng trầm xuống.

Lúc này giải dược đã bị hủy, nếu lại luyện chế lần nữa, thời gian không còn đủ nữa rồi.

Nhan Tra Tán bị thương nặng, đang thoi thóp, Kim Kiên suýt chút nữa thì bị bắt đi, thời khắc này thật sự là...

“Phen này phiền phức to rồi!”, Nhất Chi Mai lẩm bẩm một câu nói ra tiếng lòng của mọi người.

***

Một mảnh đen kịt, giờ tay không thấy năm đầu ngón tay, Kim Kiên chỉ cảm thấy bản thân dường như đang bước đi trên bông, dưới chân tựa hồ không có thực, đầu nặng chân nhẹ. Bốn phía im lìm không một tiếng động, tĩnh lặng đến đáng sợ, đột nhiên, một cái mặt nạ sắt thình lình xuất hiện, ánh kim sáng lóa, đằng sau tấm mặt nạ đó là một đôi mắt đỏ lòm sâu hoắm như động không đáy đang trừng trừng nhìn nàng.

“Ôi mẹ ơi!”, Kim Kiên hét lên thảm thiết, từ trên giường vùng dậy.

“Đừng lộn xộn!”, đôi bàn tay nhỏ đè Kim Kiên nằm lại xuống giường.

Kim Kiên ngơ ngẩn nằm im một lát, mới chậm chậm quay đầu nhìn người bên cạnh, không khỏi kinh ngạc: “Tiểu Dật?”

Tiểu Dật hai mắt phủ đầy tơ máu, nhìn Kim Kiên lại muồn ngồi dậy, sắc mặt tối sầm: “Đừng có lộn xộn!”

Kim Kiên sững sốt, ý thức dần dần trở lại, phát hiện cổ tay cổ chân ngâm ngấm đau nhức. Nàng cúi đầu nhìn, cổ tay, cổ chân đều quấn một tầng băng vải, thấp thoáng sắc máu, lại nhìn bốn phía, bài trí trong phòng có chút quen

mắt, là sương phòng của Nhan gia, chỉ là những thôn dân bị trúng độc hôn mê nằm trong sương phòng này lúc trước hiện tại không thấy bóng dáng đâu. Nàng nhìn xuống dưới người, bản thân đang nằm trên một cánh cửa, mặt vàng như nghệ, toàn thân quần đầy băng vải nom như xác ướp, nhìn mà phát hoảng.

“Nhan Tra Tán?!”, Kim Kiên kinh ngạc nói, “Sao lại biến thành bộ dạng như vậy?”

Vành mắt Tiểu Dật đỏ hoe, nói: “Nếu không phải là Y Tiên tiên bối, sợ là ca ca đã... Đám sát thủ đó thực ghê tởm, vừa đả thương vừa bắt người...”

“Bắt người?”, Kim Kiên kinh ngạc.

Tiểu Dật nhìn Kim Kiên một cái: “Chính là anh! Anh bị tên sát thủ đeo mặt nạ sát bắt, thiếu chút nữa là bị đưa đi, may mà có Độc Thánh tiên bối ra tay cứu... Aizzz, đã nói là anh đừng có lộn xộn rồi mà!”

Tiểu Dật nghiêm mặt ấn Kim Kiên đang giãy giụa định bò dậy: “Anh bị dây thép của tên sát thủ đó đả thương tay chân, vừa mới bôi thuốc xong, đừng có làm miệng vết thương toác ra chứ!”

Kim Kiên ngã xuống tám phần, trước mắt tối đen một mảng, trong đầu lại vụt qua hình ảnh con người đỏ lôm trên chiếc mặt nạ sắt trong giấc mơ, tim đập thình thịch thình thịch, lát sau, mới ổn định lại nhịp tim, hỏi: “Vì sao không thấy những người khác?”

Gương mặt Tiểu Dật hết như vừa ngâm trong nước hoàng liên vớt ra vậy: “Giải dược bị gã đeo mặt nạ sát kia hủy rồi, hiện tại mọi người đều đang ở gian chính để thương lượng đôi sách...”

“Cái gì?!”, Kim Kiên vùng dậy, kinh hãi kêu lên, “Giải dược bị...”

Vừa nói được nửa câu, Kim Kiên liền thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã quỵ.

Tiểu Dật vội vươn tay đỡ Kim Kiên, chẳng ngờ lại bị Kim Kiên thuận thế túm chặt lấy cổ áo: “Giải được bị hủy rồi?!”

Tiểu Dật bị dọa cho kinh sợ, chỉ biết thộn mặt ra gật đầu.

“Oh my God!”, Kim Kiên liền búng người lên nhảy từ trên giường xuống, rồi xông ra ngoài hết như một trận cuồng phong.

“Nè?! Y Tiên tiên bói đã bảo anh phải tỉnh dưỡng!!”, Tiểu Dật giậm chân một cái, rồi đuổi theo.

Kim Kiên trên người vốn bị thương, lúc này lại chạy như điên, khí tức khó tránh khỏi hỗn loạn, đến khi xông vào gian chính thì đã thở không ra hơi.

Chúng nhân trong phòng nhìn thấy Kim Kiên đều kinh ngạc.

“Kim Kiên?!”, Y Tiên sững sốt hỏi, “Người không ở trong sương phòng nghỉ ngơi, chạy đến đây làm gì?”

“Đi về!”, Độc Thánh quát.

“Tiểu Dật, ngươi làm gì mà để Tiểu Kim xuống giường?”, thân hình Bạch Ngọc Đường lóe lên bay qua, đánh giá Kim Kiên từ trên xuống dưới một lượt, lại hướng Tiểu Dật đang vội vã gấp gấp đuổi theo sau Kim Kiên, quát.

Tiểu Dật chỉ lo thờ đốc, nửa từ cũng không thốt nên lời.

Kim Kiên như bỏ ngoài tai lời của mấy người họ, trực tiếp đi thẳng tới trước bóng áo lam trong phòng kia, thờ hỏn hỏn hỏi: “Giải, giải được thật sự, thật sự bị hủy rồi...”

“Chuyện này Kim hiệu úy không cần phải lo lắng, Triển mỗ và hai vị tiên bối đã bàn bạc ổn thỏa rồi”, Triển Chiêu chậm chậm đứng lên, nhẹ nhàng đáp, “Kim hiệu úy đang bị thương, vẫn nên trở về nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là hơn.”

Chẳng ngờ, những lời này vừa thốt ra, liền đổi lấy một tiếng kêu thê thảm của Kim Kiên: “Trời cao ơi! Đất dày hỡi! Lần này chết là chắc rồi aaaaaa!!”

Hả?!

Chúng nhân đều ngó người.

Chỉ thấy Kim Kiên bỏ nhào quỳ sụp xuống, hai tay nện thùm thụp trên nền đất, nước mắt nước mắt sụt sùi: “Triển đại nhân nói không có chuyện gì, thì nhất định là có chuyện; Triển đại nhân nói có cách, thì chắc chắn là không có cách; Triển đại nhân nói không cần lo lắng, thì ắt là tuyệt vọng rồi! Khẳng định là giải được bị hủy, vô vọng cứu người, ngay cả Thái hậu trong cung cũng không thể cứu được nữa! Triển đại nhân vì không muốn liên lụy Bao đại nhân chắc chắn sẽ gánh tội một mình, nhưng Triển đại nhân là báu vật chân phủ của Khai Phong phủ, sao có thể dễ dàng hy sinh, cứ cho là hy sinh đi nữa, nhất định lúc chết sẽ kéo theo tám đệm lưng, mà tám đệm lưng này, tự nhiên thuộc về mình rồi! A a, nghĩ mà xem mình một thanh niên xuân thì phơi phới, vậy mà phải tuổi trẻ chết sớm, cái tên khốn đeo mặt nạ kia đáng chịu ngàn đao chém xuống, ta hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà ngươi...”

Kim Kiên lúc mới bắt đầu còn nhỏ giọng lảm bảm, nhưng càng nói lại càng to tiếng, càng nói lại càng hăng máu, đến cuối cùng thì miệng đầy những lời thô tục chọi búa, càng chửi càng bài bản, tuần tự, rất có xu thế chửi đến ba ngày ba đêm, khiến chúng nhân nghe mà trung ra đủ loại biểu cảm khác nhau.

Y Tiên đỡ trán lắc đầu, Độc Thánh sắc mặt xanh lét, Hoàng Can trợn mắt há mồm, Tiểu Dật thì da mặt nhăn lại giật giật.

Bạch Ngọc Đường nghe đến câu “Triển đại nhân là báu vật chấn phủ của Khai Phong phủ” thì phụt một cái phì cười, Nhất Chi Mai thì chặc lưỡi, trực tiếp hô lên “Mở rộng màng nhĩ.”

Gương mặt tuấn tú của Triển Chiêu lúc thì trắng, lúc thì đen, cuối cùng không nghe được nữa, quát: “Kim hiệu úy!”

Kim Kiên ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đang nổi trận lôi đình, nhìn thấy nước mắt lã chã từ đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiên, chẳng biết vì sao lại không phát ra được dù chỉ một chút, bất giác ngữ khí cũng hòa hoãn đi vài phần: “Triển mỗ há lại là kẻ ăn nói bừa bãi?”

“Ăn nói bừa bãi? Còn hơn thế ấy chứ!”, Kim Kiên gạt nước mắt, đếm ngón tay tính toán, “Mỗi lần Triển đại nhân bị thương đều giấu giếm Công Tôn tiên sinh, tới khi giấu không được thì lại nói chỉ là vết thương ngoài da, nhưng mười lần hết tám đều là trọng thương, chính vì những lần này mà Công Tôn tiên sinh không ít lần đã khấu trừ tiền thưởng của thuộc hạ; còn có lần trước Hoàng thị lang thiết yến mời Triển đại nhân qua phủ dự, Triển đại nhân ngày đó rõ ràng không phải trực ban ở cấm cung, nhưng vừa nghe đến yến tiệc tối đó nhà Hoàng thị lang có ba vị thiên kim muốn ra tiếp

khách, liền lập tức nói dối rằng phải vào cung làm nhiệm vụ, còn có lần trước nữa thiên kim của Vương viên ngoại ở cách đó một con đường đưa tới một bức thư tình...”

“Kim hiệu úy!”, Triển Chiêu quát lớn, vừa tức vừa giận, tức đến xì khói, lại thấy chúng nhân ánh mắt nhìn mình đều lộ ra chút quái dị, nhất thời da mặt có chút nóng lên, lát sau, mới nghiền răng thốt ra một câu, “Hai vị tiên bối Y Tiên, Độc Thánh đích thực đã nghĩ ra cách giải độc, Kim hiệu úy nếu không tin, có thể hỏi hai vị tiên bối.”

“Thật vậy chẳng?”, hai mắt Kim Kiên sáng lên, bò dậy khỏi mặt đất.

“Đương nhiên là thật!”, Y Tiên gật gật đầu.

“Là cách gì?”

“Dùng máu của đồ nhi hai chúng ta làm thuốc dẫn chế thuốc, chỉ cần một ngày là giải được có thể luyện thành, khi uống thuốc, người trúng độc phải để người có nội công cao cường vận công thúc giục dược tính, nhất định có thể giải được độc”, Y Tiên thông thả nói.

Kim Kiên nghe mà thấy trước mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa thì lại bỏ nhào đập đầu xuống đất.

Bỗng nghe Bạch Ngọc Đường hỏi: “Bạch Ngọc Đường có một chuyện không rõ, ngày trước khi luyện dược hai vị tiên bối từng nói, chỉ cần dùng máu đã từng thử qua trăm loại độc, uống qua trăm loại dược của hai vị tiên bối để luyện chế nhưng phải cần bốn ngày bốn đêm, vì sao dùng máu của đồ nhi hai vị tiên bối lại chỉ cần một ngày?”

“Hai chúng ta, một người trong máu có trăm loại thuốc, một người trong máu chứa trăm loại độc, tách biệt riêng rẽ cho vào trong thuốc để luyện, mà

muốn máu của hai chúng ta dung hợp lại, để đạt hiệu quả tốt nhất, thì thời gian luyện thuốc phải dài, còn đồ nhi kia của ta, đã từng dùng qua trăm loại dược, lại thử qua trăm loại độc, trong máu trăm loại dược, trăm loại độc này đã dung hợp thành một thể rồi, luyện chế đương nhiên cần ít thời gian hơn”, Y Tiên giải thích.

Chúng nhân bừng hiểu ra, nhưng vừa nghĩ tới, lại thấy có chỗ không thỏa đáng,

“Chẳng hay cao đồ của hai vị tiền bối hiện thời đang ở đâu?”, Hoàng Can gấp giọng hỏi.

Bỗng nghe Y Tiên vẻ mặt ôn hòa tiếp tục nói: “Nửa canh giờ trước hai chúng ta đã dùng phương pháp truyền thư của bản môn báo cho đồ đệ, đúng lúc hấn đang ở gần trấn Thanh Tập, Độc lão đầu liền lập tức khởi hành đi lấy máu, chưa đầy nửa ngày là có thể lấy được, tuyệt không làm lỡ chuyện luyện chế giải dược.”

“Đã là cao đồ của hai vị tiền bối, nhất định là người có y thuật cao siêu, vì sao không mời hấn đến thôn Du Lâm cùng hai vị tiền bối luyện dược?”, Hoàng Can hỏi.

“Hoàng đại nhân có chỗ không biết rồi, đồ đệ kia của chúng ta còn có chuyện phải làm, không tiện hiện thân ở đây”, Y Tiên nói.

Chúng nhân ngộ ra gật gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

“Chớ có vui mừng quá sớm, giải dược này luyện chế được rồi, công hiệu của thuốc không lớn như trước, nếu khi uống thuốc mà không có người có nội công thâm hậu vận công thúc giục dược tính, thì sẽ thất bại trong gang tấc”, Độc Thánh giới ngay một gáo nước lạnh.

“Hai vị tiên bối không cần lo lắng, chuyện vận công xin để Triển mỡ gánh vác”, Triển Chiêu lên tiếng.

“Chuyện vận công thúc giục được tính này vô cùng hao tổn nội lực!”, Y Tiên trịnh trọng nói.

“Có thể cứu sống tính mạng mọi người, hao tổn vài phần nội lực nào có xá gì”, Triển Chiêu thoải mái đáp.

“Nè, xú miêu, Bạch gia gia ở đây, khi nào đến phiên ngươi đoạt hết tiếng tăm, chuyện vận công này, một mình Bạch Ngũ gia dư sức đảm nhận, lúc nào mà đến lượt ngươi”, Bạch Ngọc Đường nhướng mày khiêu khích.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, lại khẽ mỉm cười, ôn quyền: “Triển mỡ đã tạ công sức tương trợ to lớn của Bạch huynh.”

Bạch Ngọc Đường nhất thời mặt đỏ hồng, ngoảnh đầu đi lảm bảm: “Ai cần con mèo ngươi đã tạ chứ, Ngũ gia ta đây là cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp...”

Một mèo một chuột đấu khẩu, trong phòng không khí nhất thời thoải mái hơn, chỉ có Kim Kiên là sắc mặt đen sì, hơn nữa còn cọt cọt lui.

“Tiểu Kim?”, Bạch Ngọc Đường nhìn Kim Kiên không khỏi thấy có chút khó hiểu.

Kim Kiên buồn bã nói: “Xin hỏi hai vị tiên bối bình sinh thu nhận mấy vị đồ đệ?”

“Đương nhiên chỉ có một người!”, Độc Thánh liếc Kim Kiên một cái, đáp.

Kim Kiên da mặt giật giật, hai tay sờ soạng trên dưới trên người, nhéo nhéo da mặt, ấn ấn cái bụng, sau rốt, mặt u mày chau thờ dài một tiếng.

“Kim huynh đây là?”, Nhất Chi Mai hỏi.

“Tôi là đang nghĩ mình gầy quá...”, Kim Kiên uể oải đáp.

Chẳng ngờ mình lại chính là thành phẩm của thí nghiệm dung huyết “được độc hai trong một” trứ danh! Hơn nữa còn lập tức bị kéo ra ngoài lấy máu chế thuốc. Sớm biết như vậy mình đã ăn cho béo thêm một chút, tích trữ thêm nhiều mỡ, nhiều glycogen nữa... Chế thuốc cho hơn ba mươi nhân khẩu, còn chẳng biết phải cần bao nhiêu mililit huyết tương để làm thuốc dẫn nữa! Hừ hừ, thôi bỏ đi, cứ xem như là hiến máu cứu người đi, trở về ăn thêm nhiều đồ bổ một chút là không sao cả.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên hít hít mũi, uốn thẳng lưng, trưng ra dáng vẻ anh dũng hy sinh vì nghĩa.

Chúng nhân nhìn thấy hành động này của Kim Kiên đều cảm thấy mù mờ chẳng hiểu ra sao cả, chỉ có Y Tiên, Độc Thánh là rõ hàm ý trong đó, hai người đưa mắt nhìn nhau, không khỏi thâm thấy buồn cười.

“Được rồi, sự việc không thể chậm trễ, Độc lão đầu, ngươi hãy lập tức khởi hành, mau đi mau về”, Y Tiên thúc giục.

Độc Thánh gật đầu, đứng dậy định đi ra ngoài.

Kim Kiên thấy thế, mặc dù một trăm hai mươi lần không tình nguyện, nhưng cũng vẫn theo sát ngay sau.

“Kim hiệu úy, ngươi đi đâu vậy?”, Triển Chiêu thình lình cất tiếng.

“Hả?”, Kim Kiên ngẩn ra, chớp chớp mắt nói, “Tất nhiên là theo Độc Thánh tiên bối cùng đi lấy máu rồi!”

Nói đùa à, nếu mình không đi theo, nhị sư phụ đi chỗ nào tìm quan môn đệ tử để lấy máu đây?

Triển Chiêu bước lên, kéo Kim Kiên lại, giọng không hài lòng: “Hai vị tiên bối đã nói rồi, cao đồ của hai người không tiện hiện thân trước mặt mọi người, người đi làm cái gì!”

“Hả?! Nhưng...”, Kim Kiên mở to mắt, nom rất chi là vô tội.

“Có thể là Kim hiệu úy nóng ruột gấp gấp muốn cầu thuốc, nên mới có hành động như vậy”, Y Tiên bước qua, cười khà khà nói, “Nếu Kim hiệu úy đã để tâm đối với giải dược như vậy, thì xin mời theo lão hủ vào trong phòng chuẩn bị dược liệu.”

“A?”, Kim Kiên sững sốt, rồi ngay lập tức bưng tỉnh.

Thì ra là như vậy, để nhị sư phụ xuất môn chẳng qua chỉ là đánh lạc hướng, đại sư phụ mới chính là đại phu đến “rút máu”, cũng được, tránh cho mình sau khi hiến máu một đường bôn ba mệt nhọc quá độ rồi để lại di chứng gì đó.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội vàng xáp đến bên người Y Tiên, nói: “Cần tuân chỉ thị của tiên bối.”

Chẳng ngờ, sau lưng đột nhiên truyền tới một câu: “Triển mỗ cũng nguyện giúp tiên bối một tay.”

Quay đầu lại nhìn, Triển Chiêu với ánh mắt sáng quắc cũng đi theo.

Sặc, Tiểu Miêu đại nhân, tôi đây là đi hiến máu đó, ngài tới xem nào nhiệt làm cái gì chứ?

“Tiểu Miêu, Tiểu Kim, Bạch mỗ cũng đi!”, Bạch Ngọc Đường cũng theo đuôi.

“Hoàng mỗ cũng xin giúp một tay”, Hoàng Can lại càng không muốn rút lại phía sau.

Mà Nhất Chi Mai liếc thấy Độc Thánh đang trợn trừng mắt lạnh như băng nhìn mình, cũng vội vàng lui nhanh tới.

Chỉ còn Tiểu Dật thở dài một tiếng quay người trở về sương phòng.

Kim Kiên nhìn đám người trợ giúp, sắc mặt trở nên héo hắt.

Ai cha, mình không dễ dàng gì mới hạ quyết tâm xả thân vì người, vô cùng cao thượng, ấy thế mà lại trắc trở trùng trùng vậy nè?

Y Tiên lại vui vẻ nói: “Có thêm người trợ giúp cũng tốt.”

Thế là, cả đám người rờn rấn dẫn nhau đến phòng chứa củi bắt đầu chọn được liệu.

Trong lúc đó, Kim Kiên từng mấy lần muốn xáp lại bên cạnh Y Tiên tính ra ám hiệu tìm một nơi yên tĩnh khác để tiến hành “đại kế hiến máu”, nhưng cứ mỗi lần Kim Kiên tới gần Y Tiên, là y như rằng Triển Chiêu lại tìm một cái cơ nào đó kéo Kim Kiên về, khiến Kim Kiên ảo não không thôi.

Một lần rồi hai lần, khiến cho Kim Kiên vừa quỳnh lại vừa ức, hai mắt tối sầm, bước chân hư thoát mềm nhũn, cơ hồ muốn ngất xỉu.

Ngược lại, Y Tiên vẫn một mực trong dáng vẻ rất chi là nhàn tản, rất chi là ung dung, tựa hồ chẳng có nửa phần gấp gáp sốt ruột vậy.

Cứ giăng co như vậy chừng một tuần hương, Độc Thánh đã lướt gió trở về.

Độc Thánh vừa xuất hiện, chúng nhân vội vã vây quanh.

“Tiền bối đi chuyến này có thu hoạch không?”, Hoàng Can sốt ruột, không kìm được hỏi.

Độc Thánh rút từ trong lòng ra một chiếc bình cao chừng nửa thước, đưa cho Y Tiên, nói: “Luyện dược đi.”

Chúng nhân mừng rỡ.

Y Tiên nhận chiếc bình, gật gật đầu, lại dùng khước mắt liếc Kim Kiên, với vẻ mặt khó hiểu một cái, mỉm cười nói: “Kim hiệu úy tứ chi bị sát thủ đả thương, vẫn nên trở về nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đi thôi.”

Nói đoạn, đưa mắt nhìn chiếc bình một cái, lại liếc nhìn Kim Kiên một cái.

Kim Kiên chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn lớp băng vải tầng tầng lớp lớp trên cổ tay cổ chân mình, bỗng nhiên bừng hiểu ra.

Chả trách hai lão già này lại có dáng vẻ như đã dự liệu trước mọi việc, chắc hẳn là trước lúc trị thương cho mình, đã lấy máu của mình rồi. Thảo nào mình vẫn cảm thấy hai mắt hoa lên, chân mềm nhũn, run rẩy, chính là cảm giác khi bị mất máu nhiều đây mà! Hừ hừ, hai lão già này sao không nói sớm, hại mình phí công kích động này giờ.

Hừ, nom dung lượng cái bình kia kìa, tối thiểu mình cũng đã hiến bốn trăm mililit máu là ít, giờ mình vẫn nên nghỉ ngơi một chút, điều dưỡng lại các tế bào máu đã mất đi là hơn.

Nghĩ tới đây, Kim Kiên thành linh ôm đầu, trưng ra dáng vẻ yếu đuối mong manh, thều thào: “Ôi chao, chóng mặt hoa mắt quá, khó chịu quá, tôi phải đi nghỉ ngơi trước đây, nghỉ ngơi trước đây...”

Lời còn chưa nói xong, Kim Kiên đã cảm thấy trước mắt hoa lên, thân thể đột nhiên bay lên không trung, bản thân đã bị người khác bế thốc lên.

“Kim hiệu úy, người không sao chứ?”, trên đỉnh đầu vang tới một giọng nói sang sảng mang theo vẻ lo lắng gấp gáp.

Hả? Há?! Há!!

Kim Kiên hai mắt trợn trừng hết như một con ốc nhồi, thẳng tắp nhìn chăm chăm cái người đang ôm mình: “Triển, Triển, Triển Triển đại nhân!!”

Chuyện chuyện gì đang diễn ra vậy!!

Triển Chiêu rũ mắt nhìn Kim Kiên với sắc mặt trắng bệch nhợt nhạt, đôi mày lười mác cau chặt, trực tiếp xuất môn hương thẳng về phía sương phòng.

Các cơ thịt toàn thân Kim Kiên cương cứng hết cả, cơ mà công năng của lỗ tai lại hoàn toàn chẳng bị hao tổn gì:

“Triển hộ vệ lại ôm, ôm... đây, đây còn ra thể thống gì nữa!”, Hoàng Can hô lên.

“Không ôm, lẽ nào cấp nách?!” , Độc Thánh lạnh lùng nói.

“Nom sắc mặt của Tiểu Kim Kiên, quả thực cần phải nằm trên giường nghỉ ngơi tĩnh dưỡng...”, đây là chất giọng có chút quan tâm lo lắng của Bạch Ngọc Đường.

“Ngó sắc mặt Nam hiệp kia, nhất định là đối với chuyện Kim huynh suýt nữa bị bắt đi vẫn còn lo lắng sợ hãi”, đây là Nhất Chi Mai nói.

Giọng chúng nhân lùi dần lùi dần, lúc này thính lực của Kim Kiên chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch thình thịch của Triển Chiêu, nghe thấy trái tim mình đập cuồng loạn cứ hệt như được uống thuốc kích thích, dẫn đến lượng máu cung ứng tăng vọt, xông thẳng lên não quay quay quay quay, cho tới khi nàng được đặt lên tấm ván giường, Triển Chiêu bỏ lại một câu dặn dò “Hãy nghỉ ngơi cho tốt” rồi rời đi, Kim Kiên vẫn đang trong trạng thái “bị sét đánh trúng”.

“Này, anh không sao chứ?”, hai tay Tiểu Dật hươ trước mặt Kim Kiên,

Kim Kiên ôm ngực một lát, đột nhiên nghiêm mặt lại, bật dậy ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên đầu gối làm thành động tác vê tràng hạt, cao giọng tụng niệm kinh Phật: “Sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức là không, không tức là sắc! Sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức là không, không tức là sắc...” Tụng cả nửa ngày trời, mà Kim Kiên chỉ lặp đi lặp lại mỗi một câu này,

Tiểu Dật trở mắt đứng nhìn, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Tám phần là khi bị tên sát thủ kia bắt giữ va vào đầu hổng đầu rồi...”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Một ngày một đêm sau, chúng nhân đều gấp đến độ liều xiêu hết cả.

Y Tiên, Độc Thánh lấy máu Kim Kiên làm thuốc dẫn, sau một hồi thảo luận và nghiên cứu kỹ lưỡng đã thay đổi bí phương của giải dược, toàn tâm toàn ý vào đại nghiệp luyện chế giải dược, còn Triển Chiêu, Hoàng Can thì quang vinh thăng chức, trợ thủ số Một, trợ thủ số Hai, từ nấu nước, nhóm lửa, đến chạy vật linh tinh đều ôm hết.

Chuyện chiếu cố hơn ba mươi thôn dân bị trúng độc và giải quyết vấn đề cơm ăn nước uống của mọi người, vấn đề quan trọng này đương nhiên đều đặt hết lên người Nhất Chi Mai cùng Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai một thân khinh công tuyệt đỉnh, chuyện đi lại mua bán đồ ăn thức uống thực vô cùng xứng đáng với chức vụ. Mà để cho Bạch Ngọc Đường, trước giờ vẫn áo đến thì vươn tay, cơm đến thì há mồm, trông nom bệnh nhân quả rất không thỏa đáng, cuối cùng phải điều tạm Tiểu Dật đang chăm sóc Nhan Tra Tán qua mới tránh cho các thôn dân khỏi một trận đại kiếp.

Mà Tiểu Dật vừa đi, thì bệnh nhân nặng Nhan Tra Tán chỉ có thể giao cho bệnh nhân nhẹ Kim Kiên trông nom.

Đối với Kim Kiên, thân là quan môn đệ tử của Y Tiên mà nói, thì chuyện này chẳng qua chỉ là một bữa ăn sáng, nhưng điều duy nhất khiến Kim Kiên phiền muộn chính là, Nhan Tra Tán toàn thân trên dưới dọc ngang đều bị các vết thương do vật sắc cắt, cứ cách ba canh giờ phải thay thuốc một lần, mỗi lần thay thuốc đều phải cởi băng toàn thân ra, bôi thuốc lên, rồi lại quấn băng mới... Mà dưới lớp băng vải, đương nhiên là không có quần áo rồi...

Lần thứ nhất thay thuốc, Kim Kiên nhìn không chớp mắt, miệng lầm rầm: “Thầy thuốc như mẹ hiền.”

Lần thứ hai thay thuốc, trong miệng Kim Kiên lầm bầm chính là: “Không xem thì phí, không xem thì phí, hơn nữa tiểu ca Nhan gia cũng được xem là một mỹ nam.”

Lần thứ ba thay thuốc, Kim Kiên cảm khái vạn phần, “Thuốc chữa thương này của đại sư phụ quả thật là công hiệu cao, chẳng qua chỉ mới mấy canh giờ thôi mà miệng vết thương đã khép lại, chắc, da dẻ dường như còn trơn mềm hơn trước đây không ít.”

Vừa nói, Kim Kiên còn vừa ậy ậy trên người cái vị đang hôn mê bất tỉnh... khụ khụ... là “vần vò” trên miệng vết thương, vui vẻ tới không biết chán.

Đáng tiếc, vui quá hóa buồn, thuốc vừa mới bôi được hơn một nửa, thì bệnh nhân trọng thương đang hôn mê kia đột nhiên tỉnh lại, hơn nữa chuyện đầu tiên sau khi tỉnh lại lại là phát hiện bản thân bị “lột” sạch trơn, còn bị người nào đó sờ đi sờ lại, nhất thời kinh sợ vô cùng:

“Người đang làm cái gì?!”

Tiếng quát này của Nhan Tra Tán mặc dù không lớn, nhưng lại rất uy nghiêm, khiến Kim Kiên giật mình kinh sợ thiếu chút nữa thì ném lọ thuốc trong tay đi.

“Huynh tỉnh rồi...”, Kim Kiên nhìn đôi mắt đầy lửa giận trùng trùng của Nhan Tra Tán, vội vàng giơ lọ thuốc trong tay lên, phân bua, “Nhan huynh thân bị trọng thương, tôi đây là đang thay thuốc cho Nhan huynh, Nhan huynh đừng hiểu lầm!”

Lúc này Nhan Tra Tán mới hiểu ra, nhất thời da mặt hồng lên: “Làm phiền Kim huynh rồi.”

“Chuyện nhỏ thôi mà, chuyện nhỏ thôi mà.”

Lần này Kim Kiên ra tay nhanh hơn hẳn, thuần thục bôi thuốc xong, lại xoẹt xoẹt quần băng vải, nhưng quần được một nửa, bỗng ngừng lại.

“Kim huynh?”, Nhan Tra Tán không hiểu.

Kim Kiên cười khan hai tiếng: “Băng vải dùng hết rồi.”

“Chỗ kia không phải băng vải sao?”, Nhan Tra Tán nhìn đống băng vải dính máu trên giường, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

“Chỗ đó đã dùng rồi, bị nhiễm bẩn, không thể dùng lại nữa”, Kim Kiên lắc đầu đáp, “Không biết trong nhà Nhan huynh còn dư ít quần áo sạch sẽ nào nữa không, xé ra có thể dùng làm băng vải được.”

“Trong cái rương bên kia còn có mấy bộ...”

“Không giấu gì Nhan huynh, mấy bộ quần áo đã xé ra dùng hết rồi...”

“...”

Nhan Tra Tán đang nằm trên giường cùng Kim Kiên ngồi bên cạnh giường bắt đầu mắt to nhìn mắt nhỏ.

Hồi lâu sau, liền thấy Kim Kiên gãi gãi đầu, lần lần áo của mình, túm lấy vạt áo trong, xoẹt một tiếng xé ra.

“Kim huynh?”, Nhan Tra Tán kinh ngạc.

“Y phục này là tôi mới thay hôm qua, cũng coi như sạch sẽ, Nhan huynh không cần lo lắng...”, Kim Kiên vừa nói vừa xé tiếp.

“Người đang làm cái gì?!”

Đột nhiên, ở cửa vang đến một tiếng quát chói tai.

Kim Kiên như bị điện giật, lập tức cứng người lại.

Ngoài cửa bóng màu xanh trắng như thân tùng, mang theo sát khí nghiêng trời lệt đất cuộn cuộn ập tới.

Triển Chiêu hai mắt đỏ rực như lửa, sáng quắc nhìn hai người trong phòng.

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiên chậm chậm nhìn về phía Nhan Tra Tán... tướng mạo tuấn tú, sắc mặt trắng bệch, cơ thể trần trụi hơn nửa...

Đôi mắt nhỏ dài lại từ từ lướt đến bản thân... y phục không chỉnh tề, lại còn đang kéo một nửa vạt áo trong...

Một giọt mồ hôi lạnh lăn xuống trán.

“Bắt gian tại giường”, bốn từ quen thuộc sáng loáng bay vòng vòng trong đầu Kim Kiên.

“Triển đại nhân, thuộc hạ đang thay thuốc cho Nhan huynh, đúng lúc băng vải đã dùng hết, nên thuộc hạ mới định xé áo để làm băng vải”, Kim Kiên ngẩng phất lên, giải thích rõ ràng.

Nói rồi, da mặt Kim Kiên không khỏi giật giật vài cái.

Chậc, càng nói càng thấy giống hết như tình tiết nhảm chán trong các vở kịch, người vợ hồng hạnh xuất tường^[1] thì bị ông chồng nhà mình túm

được.

[1] Hồng hạnh xuất tường: Trong tiếng Trung có nghĩa là ngoại tình.

Triển Chiêu nghe xong, sát khí liền lui đi mấy phần, chân mày nhú chặt tiến vào trong phòng, nhìn Kim Kiên một cái, ánh mắt tối đi, trầm giọng nói: “Còn ra thể thống gì nữa!”

“Vâng, vâng!”, Kim Kiên luống cuống chỉnh lại quần áo.

Lúc này chân mày Triển Chiêu mới giãn ra vài phần, lại nhìn Nhan Tra Tán vẫn đang kinh hãi đến thộn ra, thỉnh thoảng cởi áo khoác ngoài ra xoẹt xoẹt xé hơn nửa chiếc áo ra thành dải dài, thuận thục đem Nhan Tra Tán quấn lại kín mít, xong xuôi lại khoác phần còn lại lên người, quay đầu sang nói với Kim Kiên: “Giải dược đã luyện thành, hai vị tiên bối cho gọi người qua.”

Kim Kiên từ lúc Triển Chiêu bắt đầu cởi áo liền ngu mặt ngay tại chỗ, lúc này khi nghe thấy hai từ “giải dược” mới choàng tỉnh, vội gật đầu đáp: “Vâng, vâng.”

Nói đoạn, nàng liền loạng choạng chạy ra ngoài, lúc tới cửa, còn bị vấp vào bậc cửa lão đảo suýt ngã.

“Nhan huynh, Triển mỗ cáo từ”, Triển Chiêu cũng ôm quyền rời đi.

Nhan Tra Tán chờ người nằm trên giường, một lúc sau, mới chớp mắt một cái, lẩm bẩm: “Kim huynh xé y phục thì không ra thể thống gì, lẽ nào Ngự tiên tứ phẩm đờn đao hộ vệ xé y phục lại ra thể thống gì...”, ngưng một chút, Nhan Tra Tán lại nghiêng người, khuôn mặt dần hiện lên vẻ khổ sở, “Triển đại nhân quấn băng cũng chặt quá đi...”

***

Đợi đến khi Kim Kiên và Triển Chiêu một trước một sau bước vào tây sương phòng an trí thôn dân, những người còn lại đều đã chờ khá lâu.

“Mọi người đã tề tựu, bắt đầu giải độc nào!”, Y Tiên nói, “Triển Chiêu, Kim Kiên, hai người tiến lên mấy bước.”

Kim Kiên, Triển Chiêu rảo bước lướt qua chúng nhân đến bên cạnh Y Tiên.

Chỉ thấy một người ngồi xếp bằng, sắc mặt xanh tím, hai má hõm vào, đó chính là một thôn dân tuổi chừng thanh niên bị trúng độc, hai người Y Tiên, Độc Thánh phân ra đứng bên cạnh người đó, đám Bạch Ngọc Đường thì đứng cách xa hơn ba thước.

“Triển Chiêu, người tạm thời ngồi đằng sau người này, dùng hai tay áp vào lưng, ngay sau khi ta cho hắn uống thuốc, người lập tức dùng nội lực đưa vào trong cơ thể thúc giục dược tính, nên nhớ, không được nôn nóng vội vàng, nội lực đưa vào phải mảnh như dòng nước, liên miên không dứt, cứ thế cho đến khi toàn bộ độc tính đều tiêu tán đi khi đó mới được thu nội lực lại.”

“Cẩn tuân lời tiên bối”, Triển Chiêu ôm quyền, ngồi sau lưng thôn dân đó, hai tay áp vào lưng người nọ.

Y Tiên, Độc Thánh nhìn nhau một cái, rồi gật gật đầu.

Độc Thánh dốc từ bình sứ trong tay ra một viên dược hoàn đưa cho Y Tiên, Y Tiên một tay cầm thuốc, tay kia đặt dưới cằm thôn dân nọ, ngón tay bóp nhẹ, khiến cho hàm dưới của thôn dân há ra, liền đưa giải dược vào miệng, bàn tay vỗ nhẹ, để thôn dân kia nuốt xuống.

“Vận công!”, Độc Thánh ra lệnh.

Triển Chiêu khép mắt, gân xanh trên cánh tay nổi lên, không bao lâu sau, liền thấy một luồng khói xanh nhàn nhạt nhẹ nhàng bay lên từ đỉnh đầu.

“Người này tuổi còn trẻ như vậy mà đã có nội lực thâm hậu thuần khiết nhường này, thực là hiếm thấy”, Y Tiên vuốt râu gật gù nói.

Độc Thánh thì hừ một tiếng.

Ngoại trừ hai người này còn có tâm tình rảnh rang để mà chuyện phiếm hai câu, thì những người còn lại đều mang vẻ mặt căng thẳng.

Dần dần, ngay cả Y Tiên và Độc Thánh cũng không nói gì nữa.

Trong phòng một mảnh tĩnh mịch.

Một khắc sau, trên trán Triển Chiêu bắt đầu lấm tấm mồ hôi, rồi càng ngày càng nhiều, không lâu sau thì thấm ướt cả lưng áo, làn khói xanh nhàn nhạt trên đỉnh đầu cũng dần dần trở nên dày đặc, mà thôn dân kia lại chẳng có chút khởi sắc nào.

Chúng nhân đều phập phồng lo sợ, không khỏi nhìn về phía hai người Y Tiên, Độc Thánh.

Y Tiên khoát khoát tay, ý bảo chúng nhân không cần lo lắng.

Lại qua một khắc nữa, Triển Chiêu đã mồ hôi nhễ nhại, còn sắc tím trên mặt thôn dân kia mới bắt đầu tan dần đi, càng lúc càng nhạt, chậm chậm khôi phục lại khí sắc bình thường.

“Thu công!”, Y Tiên hô lên.

Triển Chiêu thu hồi song chưởng lại, chậm chậm ép xuống tới đan điền, mở bừng mắt, sắc mặt đầy vẻ mỗi mệ.

Còn thôn dân kia ngay sau khi Triển Chiêu thu cánh tay về, thì cả người mềm oặt, đổ sang một bên, được Y Tiên đỡ lấy nâng cổ tay lên chân mạch, lát sau, sắc mặt lộ vẻ vui mừng, nói: “Độc đã được giải.”

Chúng nhân đều thở phào nhẹ nhõm, vui mừng khôn xiết.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Triển Chiêu cũng dần hiện lên ý cười.

“Tiểu Miêu, ngươi hãy nghỉ ngơi một chút đi, người kế tiếp để ta”, Bạch Ngọc Đường tiến lên nói.

Y Tiên cũng gật đầu khuyên: “Triển Chiêu, ngươi hãy lui sang một bên điều tức một lát đi.”

Triển Chiêu gật đầu, đứng dậy bước tới cửa ngòi xuống điều tức.

Bạch Ngọc Đường thì bắt đầu giải độc cho một thôn dân khác.

Có kinh nghiệm thành công của lần trước, lần này chúng nhân đều không căng thẳng như vậy nữa, Y Tiên và Độc Thánh còn ông một câu, tôi một câu bắt đầu tán gẫu với nhau.

“Uhm, tên nhóc họ Bạch này công lực cũng rất khá, so với tên nhóc xinh đẹp kia thì không phân cao thấp”, Y Tiên nói.

“Hừ, công lực khá thì sao nào? Nếu không có máu của đồ nhi ta làm thuốc dẫn, giải dược này cũng chỉ là phế phẩm”, Độc Thánh không vui nói.

“Nói vậy cũng đúng!”, Y Tiên gật gù, “Nếu người trúng độc uống phải giải dược chưa thêm thuốc dẫn, nhất định độc tính sẽ càng trầm trọng hơn, đến khi đó nếu lại muốn giải độc, e là rất khó khăn.”

“Như vậy có nghĩa là không cứu được sao?”, Nhất Chi Mai hỏi.

“Cái này à...”, Y Tiên vân vê ria mép, vô tình mà như hữu ý liếc Kim Kiền một cái.

Kim Kiền giật mình một cái, vội ôm quyền cung kính hỏi: “Xin nghe cao kiến của Y Tiên tiên bối!”

Chậc, đại sư phụ này, nếu muốn truyền thụ cho mình bí pháp giải độc thì cứ nói thẳng ra đi, lại còn vòng vo tam quốc như vậy nữa.

“Lại uống thêm chén thuốc dẫn nữa, sau đó dùng ‘Thất thập nhị huyết hồi hồn châm linh kỹ’ bí truyền của bản môn, đả thông kỳ kinh bát mạch của người bị trúng độc, đồng thời dùng nội lực của người có nội công thâm hậu thúc giục dược tính, như vậy mới có thể giải được độc”, Y Tiên đáp.

Cả người Kim Kiền run lên.

“Vậy há chẳng phải cần có cao đồ của tiên bối, Y Tiên tiên bối, và cao thủ có nội công cao cường, ba người cùng đồng thời có mặt ở đó mới giải được độc sao?”, Nhất Chi Mai trừng mắt cất tiếng.

“Vị tất đã như vậy, đồ nhi của ta sau khi trích ra một chén máu vẫn có thừa tinh lực để thi châm, chẳng cần đến lão phu phải ra tay!”, Y Tiên cười nói.

“Cái tên Dược lão đầu nhà ngươi, không phải ngươi muốn đồ nhi của ta mệt chết đấy phỏng?”, Độc Thánh nói.

“Gặp cái gì, giải dược này đều đã thêm thuốc dẫn, loại tình huống vừa rồi, e là không có cơ hội được gặp đâu”, Y Tiên liếc Kim Kiên một cái.

Kim Kiên đột nhiên có một dự cảm rất không lành, cho đến khi Bạch Ngọc Đường vận công giải độc hoàn tất, Nhất Chi Mai, Hoàng Can giải độc đều không gặp trở ngại gì, loại dự cảm không lành này mới dần dần tiêu tán đi.

Cứ luân phiên vận công giải độc như vậy, cũng đã đến hoàng hôn, chúng nhân đều cảm thấy mỗi mệt không thôi, quả thực loại chuyện vận công thúc giục dược tính này là chuyện vô cùng hao tổn nội lực, mà thôn dân trúng độc vẫn còn gần ba mươi người, cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

“Chư vị không cần nôn nóng như vậy, thời hạn thôn dân phát độc vẫn còn một ngày hai đêm nữa, cứ từ từ mà vận công thôi”, Y Tiên liếc nhìn mấy người sắc mặt trắng bệch đang ngồi trên đất, nói.

Triển Chiêu chau mày một lát, rồi đứng lên ôm quyền nói: “Y Tiên tiên bối, Triển mỗ có một thỉnh cầu quá đáng.”

“Có phải ngươi muốn xin một viên giải dược đem về Khai Phong trước để giải độc cho Thái hậu không?”, Y Tiên nhướn mày hỏi.

“Đúng là như vậy!”

“Cầm lấy đi”, Y Tiên đưa cho Triển Chiêu một chiếc bình, cười nói, “Đã chuẩn bị từ sớm rồi!”

“Đa tạ tiền bối”, Triển Chiêu cảm tạ Y Tiên, rồi quay người đi đến trước mặt Hoàng Can, đưa cho y lọ giải độc, “Xin Hoàng đại nhân mang giải độc này tức tốc khởi hành hồi cung, giải độc cho Thái hậu!”

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân đều kinh ngạc sửng sốt.

“Triển hộ vệ...”, Hoàng Can hai mắt trợn trừng, vẻ mặt như không thể tin nổi.

“Hoàng đại nhân, thời hạn bảy ngày chỉ còn một ngày một đêm, lúc này khởi hành, thời gian vẫn còn dư dả”, Triển Chiêu nói.

Hoàng Can ngây ngô tiếp nhận bình sứ.

“Xú miêu, ngươi có đàn độn không đấy?!” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu qua một bên, thấp giọng nói, “Giải độc cho Thái hậu, công lao lớn bậc này, ngươi lại muốn chấp hai tay dâng cho kẻ khác?”

Kim Kiên ở bên cũng gật đầu liên tục: “Triển đại nhân, xin hãy suy nghĩ kỹ!”

Công lao lần này có thể nói là rất lớn, thăng quan phát tài tặng biệt thự, tất cả đều có khả năng có! Cho dù Tiểu Miêu ngài coi tiền tài như cặn bã, xem công danh như mây nổi, thì ít nhiều cũng phải tranh thủ chút phúc lợi cho người thuộc hạ khốn khổ như tôi đây chứ!

Triển Chiêu nhìn hai người, lắc đầu cười: “Thái hậu khỏe mạnh, Khai Phong phủ không sao là tốt rồi, về phần ai lĩnh công đầu nào có quan trọng gì chứ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn khuôn mặt tươi cười của Triển Chiêu, nhất thời ghen lời.

Kim Kiên vẫn không thôi hy vọng, tiếp tục nói: “Cứ cho là Triễn đại nhân ngài không mong cầu cho bản thân, nhưng cũng nên nghĩ cho Bao đại nhân nữa!”

“Triễn mỗ tin Bao đại nhân tuyệt đối không phải là người tham công tiếc lợi!”, khuôn mặt tuấn tú của Triễn Chiêu nghiêm lại, “Huống hồ thôn dân thôn Du Lâm còn một ngày hai đêm nữa là phát độc, giải độc lại là chuyện hao tổn nội lực như thế, nếu Triễn mỗ và Hoàng đại nhân cùng đồng thời rời đi, vạn nhất Bạch huynh và Mai huynh nội lực không đủ, giải độc không kịp, hại tới tính mạng chúng thôn dân, như thế bảo Triễn mỗ sao có thể an tâm được?”

Kim Kiên lập tức tắt tiếng.

Triễn Chiêu quay người đi đến trước mặt Hoàng Can, nghiêm trang nói: “Chuyện giải độc cho Thái hậu phải phiền Hoàng đại nhân rồi!”

“Hoàng Can nhất định sẽ không phụ sự ủy thác!”, Hoàng Can ôm quyền, ánh mắt lấp lánh, khuôn mặt ngưng trọng, “Sau khi Hoàng Can hồi cung, nhất định sẽ bẩm báo đúng sự thực, Triễn đại nhân càng vất vả công lao càng lớn, Hoàng Can sẽ bẩm báo để Triễn đại nhân lĩnh công đầu!”

Triễn Chiêu cười nhạt, khoát tay: “Hoàng đại nhân, Triễn mỗ tiễn ngài một đoạn.”

“Triễn đại nhân, mời!”

“Mời!”

Hai người sóng vai xuất môn.

“Cái tên Tiểu Miêu này... ông Bạch đây còn lâu mới tin tên họ Hoàng kia!”, Bạch Ngọc Đường khoanh tay bực bội nói.

“Miếng ăn đến miệng còn chấp tay dâng người ta? Thế gian này còn có loại người như thế?!” , Nhất Chi Mai nheo mắt, vô cùng khó hiểu.

Tiểu Dật ghé vào cánh cửa, chăm chú nhìn bóng lưng Triển Chiêu, khuôn mặt tràn ngập vẻ sùng bái.

Kim Kiên đứng cạnh tường, đầu đập binh binh vào tường: “Thăng quan phát tài, đưa tặng biệt thự... tất thấy đều có khả năng có...”

“Độc lão đầu, sao nào?”, Y Tiên nhìn Độc Thánh, cười khà khà.

“Hừ!”, Độc Thánh phát tay áo bỏ đi.

***

Được Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai luân phiên vận nội công, dốc hết sức lực, và được Y Tiên điều dưỡng tận tình, toàn bộ thôn dân thôn Du Lâm đều đã được giải độc, hơn nữa còn tỉnh táo trở lại, đã có thể ăn được thức ăn lỏng, trạng thái vô cùng tốt, mọi người ai nấy đều hân hoan vô hạn.

Chỉ là trong thời gian ấy phát sinh một khúc nhạc đệm nho nhỏ:

Thứ nhất, chuyện thay thuốc cho Nhan Tra Tán, Kim Kiên vì bị Triển Chiêu hạ lệnh cấm chỉ mà đành phải nửa đường đứt gánh; Tiểu Dật lại vì Nhất Chi Mai đã dốc hết sức giải độc, không cách nào hoàn thành chức trách mua bán vận chuyển đồ ăn thức uống, không thể không ra ngoài mua cái ăn; Y Tiên thì bận chăm sóc thôn dân; đám Bạch Ngọc Đường thì bận vận công, cuối cùng chuyện thay thuốc cho Nhan Tra Tán đành rơi vào

người Độc Thánh. Kết quả là khi vết thương của Nhan Tra Tán đã tốt lên được bảy tám phần, có thể xuống giường đi lại vận động, thì sắc mặt lúc nào cũng tản mát ra một loại sắc xanh âm u, rất chi là quỷ dị.

Thứ hai, sau khi thôn dân thôn Du Lâm tỉnh lại nhìn thấy hai người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, đều kinh sợ cho hai người là người trời, chẳng quản thân thể còn hư nhược yếu ớt, không nói hai lời liền quỳ xuống khấu đầu lễ bái, có điều chẳng biết vì sao, khi bái lạy Triển Chiêu lại hô lên là “Kim đồng giáng phàm”, lúc bái lạy Bạch Ngọc Đường thì kêu lên là “Ngọc nữ hạ thế”, chọc giận Bạch Ngọc Đường, khiến cho thiếu chút nữa là Bạch Ngọc Đường tổng tiến đám thôn dân vừa cứu tỉnh lại này trở về điện Diêm Vương.

Thứ ba, tiểu cô nương tên gọi Tiểu Nha mà Tiểu Dật vẫn luôn tâm tâm niệm niệm kia, vừa nhìn thấy hai người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường liền quăng Tiểu Dật ra sau đầu, miệng mồm lúc nào cũng là Triển đại ca, Bạch đại ca, chọc cho Tiểu Dật buồn bực không thôi. Sau đó, Tiểu Dật lúc nào cũng túm lấy Kim Kiền trút bầu tâm sự, khiến cho Kim Kiền phiền muộn không dứt.

Tóm lại, hoàng hôn ngày thứ hai sau khi Hoàng Can đi, bọn Triển Chiêu cuối cùng bắt đầu khởi hành về Khai phong.

Lúc rời đi, chúng thôn dân thôn Du Lâm nước mắt như mưa, khóc lóc vang trời, lưu luyến không rời, nom tư thái dáng vẻ, nếu không phải vừa mới giải độc, tình trạng sức khỏe không cho phép, nhất định sẽ làm những chuyện kiêu như mười tám dặm đưa tiễn...

Nhất Chi Mai vừa ra khỏi thôn, liền gấp rút thi triển tuyệt thế khinh công mà đi, tựa hồ sau lưng có hồng thủy hay mãnh thú đuổi theo, nom dáng vẻ cứ như là sợ hãi chuyện phiền phức liên tục quần thân vậy.

Y Tiên, Độc Thánh sau khi để lại cho thôn dân thôn Du Lâm các phương thức trị liệu, cháo thuốc bồi bổ cơ thể, cũng cáo từ rời đi, chỉ là khi Y Tiên rời đi có cười thâm ý một cái, còn Độc Thánh thì mấy lần muốn nói nhưng rời lại thôi, khiến Kim Kiên vô cùng bất an.

Mua ngựa ở trấn Thanh Tập, ba người hai con ngựa phi nước đại ngay trong đêm, đi trọn một đêm và nửa ngày, cuối cùng trưa ngày hôm sau họ cũng đã về đến ngoài thành Biện Lương, nhìn tường thành nguy nga sừng sững phía xa, ba người đều cảm thấy như đã cách biệt mấy đời vậy.

Nhưng đi tiếp về phía trước, ba người lại càng cảm thấy có điều không ổn.

“Bình thường nơi đây đều có các bách tính ra vào thành tấp nập, vì sao hôm nay lại không thấy một bóng người?”, Triển Chiêu nghi hoặc nói.

Bạch Ngọc Đường nheo mắt nhìn về phía cổng thành, “Trước cổng thành dường như có hai hàng quan binh đang đứng.”

Kim Kiên ló đầu ra từ sau lưng Triển Chiêu, nỗ lực nhìn về phía trước.

Ba người càng lúc càng đến gần cổng thành, Kim Kiên cũng càng lúc càng nhìn thấy rõ ràng.

Trước cổng thành, hai đội nhân mã phân ra đứng thành hàng theo hình chữ “bát”, một đội là sai dịch Khai Phong phủ vận trang phục sai dịch màu đỏ đen, đội còn lại là vệ binh cấm quân vận trang thị vệ màu lam tím, đứng giữa hai đội nhân mã có hai người, một người bận quan bào tử mãng, mặt đen như than, chính là Bao đại nhân của Khai Phong phủ, người còn lại, bận quan bào gấm đỏ, đầu đội mũ cánh chuồn bằng ngọc, râu tóc bạc trắng, chính là Bàng thái sư.

“Bao đại nhân và Bàng thái sư?!” Kim Kiên khó hiểu, thầm nghĩ: Lẽ nào là độc của Thái hậu đã giải, long nhan vui vẻ, Thánh thượng phái Bao đại nhân và Bàng thái sư đến đây nghênh đón? Không đúng, nếu là nghênh đón, thì chỉ cần Bao đại nhân đến là được rồi, Bàng thái sư đôi đầu số một với Khai Phong phủ đến đây làm gì, như vậy chẳng phải là phá hoại phong cảnh sao?!

Dự cảm vô cùng không lành.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy có chút không ổn, bất giác thúc ngựa chạy nhanh hơn.

Không lâu sau, ba người đã đến trước cổng thành, tung mình nhảy xuống ngựa.

Triển Chiêu bước lên một bước, ôm quyền thi lễ: “Triển Chiêu bái kiến Bàng thái sư, Bao đại nhân!”

Kim Kiên tiến lên ôm quyền, vừa định mở miệng, chẳng ngờ lại bị một tiếng quát lớn của Bao đại nhân dọa cho sợ bay mất nửa cái mạng:

“Người đâu! Trói Triển Chiêu và Kim Kiên lại, nhốt vào đại lao Khai Phong phủ!!”

Hồi mười

Chỉ huy sứ ti tiện vu hãm,

bất đắc dĩ Ngự miêu nhận tội.

Gió cuốn bụi bay, mây sà xuống thành, ngoài cổng thành Biện Lương, tràn ngập khí tức tiêu điều xơ xác.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiên đứng ngây như phỗng ở trước cổng thành, trợn trừng mắt đăm đăm nhìn vị Thanh Thiên mặt đen vô cùng quen thuộc kia, kinh hãi sững sờ.

Lão Bao vừa nói cái gì?

Nói là bắt trói mình và Tiểu Miêu áp giải vào đại lao Khai Phong phủ ư?!

Kim Kiên chỉ cảm thấy trong đầu ong ong, trước mắt một mảng trắng xóa, ngây ngô hồi lâu mới gắng sức quay đầu, chuyển ánh nhìn qua gương mặt Triển Chiêu bên cạnh.

Chỉ thấy Triển Chiêu hai mắt trợn trừng, khuôn mặt tuấn tú như căng ra, là trạng thái vẻ mặt biểu hiện khi bị chấn kinh quá độ.

Ngược lại Bạch Ngọc Đường là người hoàn hồn đầu tiên, vội tiến lên một bước ôm quyền nói: “Bao đại nhân...”

“Bản phủ lệnh cho các người bắt trói Triển Chiêu và Kim Kiên áp giải về đại lao Khai Phong phủ! Lẽ nào tất cả đều không nghe được?!” , khuôn mặt đen của Bao đại nhân lại tối sầm xuống, sắc giọng quát chúng nha dịch phía sau.

Chúng nha dịch sắc mặt đau khổ, cắn răng ngậm lệ cầm dây thừng trong tay tiến lên, run run rẩy rẩy trói quặt cánh tay Kim Kiên và Triển Chiêu ra sau lưng.

Triển Chiêu không nhúc nhích, vẻ mặt không chút thay đổi cho dù là bị trói gô cổ, còn Kim Kiên, ngoại trừ ngơ ngác nhìn thì vẫn là ngơ ngác nhìn.

“Giải hai người này về đại lao Khai Phong phủ!”, Bao đại nhân lại quát.

Chúng nha dịch khổ sở cúi đầu, đi tới bên cạnh hai người, đang định áp giải đi thì thành linh có người lên tiếng:

“Bao đại nhân khoan đã.”

Chỉ thấy Bàn thái sư nhướng đôi lông mày chỏi xế, dáng dấp xem kịch rất vui vẻ, gương mặt tràn ngập vẻ thích thú, lắc lư bước lên nói: “Hai

người này chính là khâm phạm quan trọng chống lại thánh chỉ, phải áp giải vào thiên lao, vì sao lại đưa vào đại lao Khai Phong phủ?”

Chống lại thánh chỉ?!

Kim Kiên giật mình tỉnh táo lại.

Thánh chỉ? Lẽ nào là thánh chỉ nội trong bảy ngày phải tìm được Thanh Long châu về? Nhưng không phải là đã cho Hoàng Can đem thuốc giải về...

Lúc Y Tiên Độc Thánh rời đi, Độc Thánh thần thái muốn nói gì đó lại thôi thình lình hiện ra, mà dự cảm không lành trước đó bỗng xông tới.

Ôi trời ơi, đức Jesus Thánh thân của con ơi! Không lẽ là đại sư phụ, nhị sư phụ đã động tay động chân gì đó vào phần giải dược kia.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi liếc Triển Chiêu một cái.

Vừa vắn gặp ánh mắt nghi hoặc kinh ngạc y như vậy của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Chậc, xem ra một mèo, một chuột và mình đều cùng chung ý tưởng đi.

Chợt nghe Bao đại nhân bên kia nói: “Bàng thái sư, Triển Chiêu và Kim Kiên có kháng chỉ hay không chuyện vẫn chưa làm rõ, sao có thể tùy tiện đưa vào thiên lao?”

“Bao đại nhân, Hoàng thượng đã hạ khẩu dụ tróc nã hai người này về quy án, lẽ nào ngài muốn kháng chỉ?!” Bàng thái sư cười khẩy nói, phất ống tay áo, đề tiếng hô, “Người đâu, áp giải hai tên khâm phạm này vào thiên lao chờ xử lý!”

Một mảnh tĩnh lặng.

Thị vệ cầm quân sau lưng Bàng thái sư không một ai nhúc nhích.

“Đều điếc hết rồi phải không?! Bản thái sư ra lệnh cho các người áp giải hai kẻ này vào thiên lao!!”, đôi mắt tam giác của Bàng thái sư trợn ngược, lại quát lên.

“Bàng thái sư, khẩu dụ của Thánh thượng là tróc nã hai người này về quy án, chứ không hạ lệnh bắt họ giải vào thiên lao”, một người tiến lên ôm quyền cung kính thưa, chính là Viên chỉ huy sứ, Viên Đình Lễ.

“Viên Đình Lễ, ngươi có ý gì?!", Bàng thái sư giận đến nổi hai con mắt nheo lại run run.

Viên chỉ huy sứ lùi lại một bước, ôm quyền khom người, đề tiếng đáp: “Thuộc hạ cần tuân khẩu dụ Thánh thượng, tróc nã Triệu Chiêu, Kim Kiên về quy án! Người đâu, áp giải hai người này về Khai Phong phủ chờ lệnh!”

Viên chỉ huy sứ hạ lệnh một tiếng, lập tức có mấy chục thị vệ cầm quân bao vây xung quanh Triệu Chiêu, Kim Kiên, Bạch Ngọc Đường, đội ngũ hùng hùng hậu hậu hướng về phía Khai Phong phủ mà đi. Viên chỉ huy sứ cũng tự mình đi bên cạnh Triệu Chiêu. Gọi là áp giải, nhưng lại giống hệt như hộ vệ bên người.

Biến chuyển này, đừng nói là Bàng thái sư bên cạnh đang thối râu phì phì trợn trừng mắt giận dữ, mà ngay đến cả Bao đại nhân cũng có chút kinh ngạc.

“Bao Chửng, Viên Đình Lễ, bản thái sư sẽ vào cung, tham tấu các người tội kháng chỉ bất tuân!", Bàng thái sư đứng sau chúng nhân hét lên.

“Không nhọc Thái sư, Bao Chửng sẽ vào cung diện Thánh tham tấu!”, Bao đại nhân cũng không tỏ ra yếu thế.

“Được, được, được, hay cho tên Bao Hắc Tử nhà ngươi!”

“Bàng thái sư, mời!”

Chẳng bao lâu sau, liền thấy kiệu quan của Bàng thái sư và Bao đại nhân vội vã lướt qua đội ngũ áp tải vượt lên trước, hai hàng kiệu phu khiêng kiệu chân không chạm đất, bước đi như bay, bạt mạng mà chạy vậy.

Triển Chiêu chau đôi mày lười mác, chăm chú nhìn hai đỉnh kiệu quan phía trước hồi lâu, rồi quay đầu nói với Viên chỉ huy sứ bên cạnh: “Viên đại nhân, ngài...”

“Triển đại nhân không cần nhiều lời, Viên mỗi tặc có chủ trương”, Viên chỉ huy sứ mắt nhìn thẳng, mặt không biểu lộ gì, nói.

“... Đa tạ...”, lâu sau, Triển Chiêu mới thốt ra một câu.

“Có thể bảo vệ Triển đại nhân một chốc thế này, Viên mỗi cũng coi như có thể ăn nói lại với chư vị huynh đệ cầm quân...”, Viên chỉ huy sứ thở dài một tiếng.

Kim Kiên liếc hai người một cái, thầm thở ra một hơi: Ôi mẹ của con ơi, may mà có đồng chí Viên, fan trung thành của Tiểu Miêu, ra tay trợ giúp, bằng không thật sự bị lão cua già kia tổng vào thiên lao, không chết thì cũng bị lột da.

***

Đại lao Khai Phong phủ, nơi trọng yếu giam giữ quan lại khâm phạm quan trọng, bình thường trong này ngoại trừ ngục tốt thăm vấn áp giải phạm nhân ra, thì ít có ai ra vào.

Nhưng hôm nay, trong đại lao này lại có chút náo nhiệt khác thường.

Nha dịch bỏ khoái Khai Phong phủ, thị vệ cấm cung, ngục tốt đại lao... rầm rập rầm rập cũng phải gần một trăm người canh giữ bên ngoài phòng giam, khiến cho đại lao vốn tương đối rộng rãi đã chật như nêm cối, một giọt nước cũng không lọt.

Mà trong phòng giam được lực lượng thủ vệ canh giữ hùng hậu kia, lại chỉ giam giữ có hai người.

Một trong hai người đó, từ khi tiến vào phòng giam, cứ di chuyển vòng quanh hết như kiến bò chảo nóng, vừa đi miệng vừa lẩm bẩm không ngừng: “Năm phần, không, bảy phần... không, tám phần... chín phần là thuốc giải đã bị động tay động chân rồi...”

Âm thanh này cứ như tiếng ù ù của cả một đàn ong mật vậy, bên trái ong ong, bên phải vù vù, thật sự là khó chịu kinh người, khiến cho nha dịch, thị vệ, ngục tốt canh giữ phải liếc xéo mấy lần, thậm chí cau mày, ấy vậy mà cái người còn lại trong phòng giam, dưới tình cảnh tạp âm ồn ào như vậy, vẫn có thể nhắm mắt dưỡng thần, ngồi vững tựa Thái sơn.

Rõ ràng là hai người này hành vi cử chỉ hoàn toàn chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng hiện tại ở chung một phòng, ngược lại lại mang đến thứ cảm giác hô ứng nhịp nhàng, có chút quái quái.

Lúc Công Tôn tiên sinh rảo bước tiến vào đại lao, nhìn thấy được chính là cảnh tượng như vậy.

“Công Tôn tiên sinh, Thái hậu đã giải độc chưa?”, Kim Kiên vừa thấy Công Tôn tiên sinh, nhất thời đôi mắt nhỏ dài sáng lên, nhảy bổ tới hỏi.

Triển Chiêu cũng lập tức đứng lên, bước nhanh tới bên cạnh Kim Kiên nhìn Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh nhìn hai người một cái, thở dài nói: “Nửa đêm hôm trước, Hoàng Can mang giải dược nhập cung giải độc cho Thái hậu, thuốc tới độc tan, hôm nay Thái hậu mạch đập ổn định, sắc mặt hồng nhuận, chắc hẳn không bao lâu nữa là tỉnh lại.”

Hai người Triển, Kim đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

“Độc của Thái hậu đã giải, vậy thì không có vấn đề gì nữa rồi...”, Kim Kiên vỗ vỗ ngực.

Công Tôn tiên sinh nghe vậy liền ngẩn ra, nhíu mày nói: “Độc của Thái hậu được giải, cùng với Triển hộ vệ và Kim hiệu úy có quan hệ gì?”

Triển Chiêu, Kim Kiên đồng thời sửng sốt.

“Có quan hệ gì?”, Kim Kiên trợn tròn mắt, giọng nói cũng cao vút lên tới quãng tám, “Quan hệ rất lớn! Giải dược kia là Triển đại nhân giao cho Hoàng đại nhân mang về Biện Kinh để giải độc cho Thái hậu!”

“Những lời này là sự thật?!", Công Tôn tiên sinh kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là thật!", Kim Kiên gật đầu khẳng định.

Công Tôn tiên sinh đưa mắt sang Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, người có thể đem ngọn nguồn sự việc về giải dược nói cho tại hạ biết được không?”

Triển Chiêu gật đầu, đem chuyện tình cờ gặp Nhất Chi Mai ra sao, rồi vì sao thăm dò được thôn Du Lâm, gặp gỡ hai người Y Tiên, Độc Thánh như thế nào, luyện chế giải dược ra sao, lại vì chuyện trợ giúp chúng thôn dân giải độc mà phải đưa giải dược cho Hoàng Can mang về trước như thế nào, đều nhất nhất nói qua một lượt, chỉ là trong đó có giản lược đi hai đoạn “Liên hoàn mỹ nhân kế” và đám sát thủ áo đen.

Công Tôn tiên sinh nghe xong, khuôn mặt trắng bóc dần hiện lên sắc xanh đen, đôi mắt phượng ẩn chứa nét giận dữ sắc lạnh, chợt quát lên: “Hoàng Can cái tên ti tiện!”

Triển Chiêu, Kim Kiên nhất thời sững sờ choáng váng ngay tại chỗ.

Nên biết Công Tôn tiên sinh là một danh nho, trước nay vẫn luôn tao nhã bất thiệp, đối nhân xử thế luôn lấy lễ nghi làm đầu, lúc này lại không thèm để ý đến hình tượng mở miệng chửi ầm lên, thực là chuyện trăm năm hiếm gặp.

“Công, Công Tôn tiên sinh...”, Kim Kiên run rẩy cất tiếng thăm dò.

Công Tôn tiên sinh ngẩng phắt lên, nói: “Hai người có biết Hoàng Can đã nói như thế nào không?”, không đợi hai người trả lời, Công Tôn tiên sinh giận dữ tiếp, “Hoàng Can xưng rằng giải dược là do một mình hắn nghìn cay vạn đắng mới tìm được danh nhân ẩn sĩ cầu xin vì Thái hậu, chẳng những chưa từng đề cập tới công lao của hai người nữa câu, thậm chí...”

“Thậm chí cái gì?!” lúc này Kim Kiên đã nghe ra manh mối, hai mắt ẩn hiện sắc đỏ.

“Hoàng Can còn nói rằng trên đường hồi kinh có gặp Triển hộ vệ vốn điều tra vụ án Thanh Long châu chưa có kết quả và tên giang hồ bại hoại Nhất Chi Mai cùng nhau cấu kết đánh lén hắn, ý đồ cướp giải dược về cung

lĩnh thưởng, Hoàng Can liều mạng chém giết xông ra khỏi vòng vây, mới có thể mang giải dược kịp thời về để giải độc cho Thái hậu!”

Những lời này vừa dứt, hai người Triển Chiêu và Kim Kiền đều ngẩn ra ngay tại chỗ, một lúc lâu sau vẫn không phát ra tiếng nào.

Đột nhiên, Kim Kiền lùi lại một bước, hung hăng đá một cước vào chân song phòng giam, chửi um lên: “Hoàng Can cái tên khốn nạn đáng chém trăm ngàn lần!! Ta hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà ngươi!”

Sắc mặt Triển Chiêu thì sầm sì như mây đen che mất mặt trời, khuôn mặt tuần tú trầm tĩnh tới đáng sợ.

“Nay Hoàng Can là công thần cứu mạng Thái hậu, Hoàng thượng đương nhiên rất tin tưởng hẳn, lại có Bàng thái sư bên cạnh thù dệt thêm, Thánh thượng liền hạ chỉ lập tức bắt Triển hộ vệ và Kim hiệu úy về quy án, nếu không tính mạng Bao đại nhân cũng khó bảo toàn, sự tình vô cùng căng thẳng, sợ rằng lúc này tính mạng hai người cũng khó mà giữ được”, Công Tôn tiên sinh tiếp tục nói.

“Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu muốn đổi chất cùng Hoàng Can!”, Triển Chiêu bước lên một bước, mắt long lên, ánh nhìn sắc bén bắn ra bốn phía.

“Đúng, đúng, hãy để cái tên họ Hoàng kia đổi chất cùng chúng thuộc hạ!”, Kim Kiền cũng xông tới, nổi giận đùng đùng, “Còn cả thôn dân một thôn Du Lâm có thể làm chứng cho chúng thuộc hạ nữa, còn có Y Tiên, Độc Thánh, Nhất Chi Mai, Bạch Ngọc Đường đều có thể làm nhân chứng!”

Công Tôn tiên sinh gật đầu, “Lời của hai vị Bao đại nhân đều đã dự liệu được, sở dĩ thế nên khi hai người bình an nhập thành, Bao đại nhân liền nhập cung thưa chuyện về hai người, xin Thánh thượng hạ chỉ thẳng đường

thẩm án. Nay có người làm chứng quả thực tốt quá rồi, chỉ là...”, Công Tôn tiên sinh nhíu mày, “Hai người có biết hai vị tiên bói Y Tiên, Độc Thánh và Nhất Chi Mai hiện đang ở đâu không?”

“Cái này...”, Kim Kiên nghẹn lời:

Đại sư phụ và nhị sư phụ trước nay thần long thấy đầu không thấy đuôi, mà Nhất Chi Mai kia lần này bị hành hạ giày vò quá mức, hiện giờ sợ rằng đã sớm tìm chỗ nào yên tĩnh mà trốn rồi, hơn nữa ba người họ trước giờ đều là cao thủ ẩn nấp, trong một chốc sợ rằng khó mà tìm thấy.

Mà thôn dân thôn Du Lâm kia...

“Thôn Du Lâm kia cách Khai Phong một quãng đường khá xa, ra roi giục ngựa cũng phải mất một ngày một đêm mới đến nơi, nếu hiện tại mới thông báo với những thôn dân vốn bệnh nặng vừa mới khỏi đến đây làm chứng... Sợ là không kịp...”, Công Tôn tiên sinh khe khẽ lắc đầu.

Kim Kiên nhất thời trắng bệch mặt, ảo não vô cùng, thầm nghĩ:

Thời cổ đại khoa học kỹ thuật chưa phát triển thật sự bất tiện quá đi, nếu mà đặt trường hợp vào thời hiện đại, thì điện thoại, phát thanh, ti vi, điện báo, máy tính chỉ cần tùy tiện chọn một cái trong đó thôi là có thể đối phó được rồi!

“Kế duy nhất hiện nay...”, Công Tôn tiên sinh chau mày vuốt râu trầm tư một hồi, đột nhiên quay người đi về phía cửa, “Tại hạ sẽ dùng bò câu đưa thư tới huyện thừa nơi đó, để thôn dân thôn Du Lâm ghi lại lời chứng thành cung trạng, sau đó lại cho bò câu mang về!”, vừa đi được mấy bước, lại khựng lại, quay đầu, “Triển hộ vệ và Kim hiệu úy chớ nên lo lắng.”

Nói đoạn, Công Tôn tiên sinh liền rảo bước rời đi, để lại Triển Chiêu và Kim Kiên đứng thẳng tắp giữa phòng giam.

Hồi lâu sau, Kim Kiên đột nhiên quay người, nhìn thẳng vào Triển Chiêu, ánh mắt sáng quắc: “Triển đại nhân, thuộc hạ có một lời không thể không nói, mong Triển đại nhân ân chuẩn cho thuộc hạ.”

Triển Chiêu tim đập đánh thịch một tiếng, ngược lên nhìn đăm đăm vào Kim Kiên, đôi môi mấp máy mấy lần, mới trầm ngâm thốt ra mấy tiếng: “Lần này đều do Triển Chiêu cố chấp khăng khăng làm theo ý mình, không nghe lời khuyên của Kim hiệu úy, dễ tin lời kẻ gian, Triển mỗ...”

“Triển đại nhân, ngài nói đi đâu vậy?”, Kim Kiên chớp chớp mắt, vẻ mặt khó hiểu.

Triển Chiêu sững lại: “Lẽ nào Kim hiệu úy muốn nói không phải là chuyện này?”

Kim Kiên vội xua tay lắc đầu: “Triển đại nhân vì cứu thôn dân thôn Du Lâm mà không tiếc đem công lao đến tay tặng cho người khác, đó là hành động cao cả xả thân vì người, chí công vô tư, trời đất cũng cảm động, thuộc hạ kính phục vạn phần!”, nói đến đây, còn không quên xoay người trưng ra đúng tạo hình chấp tay hành lễ, tiếp tục nói, “Lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với Triển đại nhân cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng, công đức của Triển đại nhân tựa như dãy Nam sơn trùng điệp cao vợi vợi, tựa như biển mây lãng đãng tầng tầng lớp lớp, tựa như đất trời mênh mông vũ trụ vô biên vô hạn... Lại như, lại như... Cái đó... Khụ khụ...”

Nói đến đây, cho dù là Kim Kiên vốn được mệnh danh đệ nhất mau miệng thành Biện Kinh cũng không thể ca ngợi tiếp được nữa, chỉ có thể lấp liếm bằng một trận ho khan.

Khụ khụ, bình thường mình chỉ cần nói tới đoạn “cuồn cuộn như nước sông” thì nhất định sẽ bị Tiểu Miêu không thích nghe lập tức cắt ngang, vì sao hôm nay mình đã nói tới khi miệng khô lưỡi đắng, sứt hết cả răng tặc tị rồi mà Tiểu Miêu vẫn còn chưa lên tiếng?!

Kim Kiên hơi nghiêng đầu, len lén nhìn Triển Chiêu.

Chỉ thấy Triển Chiêu nhìn chăm chăm nàng, trong con ngươi lấp lánh như hàm chứa cả đầm xuân dạt dào, róc rách như khe suối mát lành, lãng đãng như những con sóng lăn tăn ấp ôm bao phủ lấy nàng.

Kim Kiên chỉ cảm thấy trái tim mình ngừng đập nửa nhịp, ngay sau đó lại bắt đầu đập dồn dập một cách kinh hoàng, hết như trống trận thùng thùng, trong một thoáng, huyết khí xông lên, cả người nóng bừng, thu vội ánh mắt đi, xoay người đưa lưng về phía Triển Chiêu.

Bát nhã ba la mật, bát nhã ba la mật... không, không đúng, là sắc tức là không, không tức là sắc, sắc bất... sắc bất cái gì nữa nhỉ... Ôi trời ôi, mẹ ơi, hôm nay Tiểu Miêu làm sao vậy, sức sát thương của ánh mắt Tiểu Miêu sao lại kinh người đến như thế?!

“Kim hiệu úy vừa nói có lời muốn thưa, không biết là gì?”, giọng Triển Chiêu từ sau lưng vang lên.

Tất thấy những khác lạ khó hiểu trong nháy mắt tiêu tán, cơn tức giận bỗng đâu dâng lên trong ngực, khiến Kim Kiên nhất thời khí thế tăng vọt, hai tay chống nạnh, hít sâu một hơi, đánh giọng chửi um lên: “Cái con chồn khôn kiếp miệng đầy mùi hôi thối kia, sau này sinh con nhất định sẽ có lỗ hậu môn, lỗ mắt...”

Âm thanh the thé chỉ nháy mắt truyền khắp mọi ngõ ngách trong đại lao, khiến cho các thị vệ bên ngoài lao, chúng phạm nhân trong lao đều chân

động nhón nháo hết lên.

Mà Triển Chiêu phía sau Kim Kiên, trên gương mặt tuấn tú lại dần hiện lên ý cười nhàn nhạt, nhạt tới nỗi ngay chính bản thân Triển Chiêu cũng chưa từng phát hiện ra, có điều trong nháy mắt liền bị trận gió lạnh nơi phòng giam thổi tan, biến mất không còn chút tăm tích...

***

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người Triển, Kim được lao đầu Mạnh Nhạc dẫn tới bên ngoài công đường Khai Phong phủ chờ Bao đại nhân truyền gọi.

Nhưng khi hai người vừa đến bên ngoài công đường, liền cảm thấy rất rất không ổn.

Trong sân viện phía trước công đường, cấm quân thị vệ hoàng gia đứng san sát như rừng, long miện thái giám cung nữ tất cả đều tề tựu, nơi nơi ngập tràn ánh vàng rực rỡ.

Trận thế bậc này chỉ nói lên một điều... Thánh thượng đích thân tới!

Mạnh lao đầu bên cạnh nhỏ tiếng nói với Triển Chiêu, Kim Kiên: “Nghe nói tối qua Bao đại nhân quỳ suốt đêm ở bên ngoài tẩm cung của Hoàng thượng, mới cầu xin được Hoàng thượng hạ chỉ thăng đường thăm vấn hai vị, đợi lát nữa lên công đường, hai người có oan khuất gì nhất định phải nói cho rõ ràng đây.”

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi!”, Kim Kiên gật đầu liên tục, nuốt khan mấy miếng nước bọt, lại lén nhìn Triển Chiêu bên cạnh một cái, chỉ thấy Triển Chiêu thất lung thẳng tắp, thần thái vẫn như thường, đứng chuẩn tạo hình dù Thái sơn có sụp ngay trước mặt cũng vẫn không đổi sắc.

Chắc, quả nhiên Tiểu Miêu đã từng trải qua tình huống như thế này rồi, tố chất tâm lý so với mình đúng thực là không cùng một cấp bậc.

“Kim hiệu úy, lát nữa sau khi lên công đường, tất cả đều phải theo lời Triển mỗ, người không được nhiều lời”, đột nhiên, Triển Chiêu đưa mắt sang, trừng mắt nhìn Kim Kiên nghiêm nghị nói.

“Hả?”, Kim Kiên kinh ngạc, sau đó lập tức nịnh nọt đáp, “Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên! Thuộc hạ tất cả đều nghe lời Triển đại nhân như thiên lôi chỉ đâu đánh đấy, tuyệt không nói loạn dù chỉ một chữ!”

Triển Chiêu thu ánh mắt lại gật đầu.

“Thăng đường!”

“Uy vũ...”

“Truyền Triển Chiêu, Kim Kiên lên công đường...”

Triển Chiêu dẫn đầu tiến vào, Kim Kiên theo sát ngay sau bước lên công đường, vừa đi, vừa cẩn thận quan sát bầu không khí trên công đường, âm thầm đánh giá:

Chính giữa công đường là Bao đại nhân mặt đen, ngồi chếch bên cạnh phía sau thư án, là một cây gậy trúc Công Tôn mặt trắng, tứ đại kim cương đứng bốn góc, đây là đội hình bình thường, có điều bên phải phía sau Bao đại nhân có thêm hai vị thân phận cao quý ngồi dự nghe.

Vị bên phải, bệ long bào mang đai ngọc, gương mặt tuấn tú, đôi mắt sáng trong suốt, chính là người lãnh đạo cao nhất, đồng chí Nhân Tông, đương triều thiên tử; vị bên trái, vận quan bào đỏ thêu măng xà, mi mày râu

tóc bạc trắng, chính là kẻ thù truyền kiếp của Bao đại nhân, cha vợ của Thiên tử, Bàng thái sư.

Vấn đề là Nhân Tông lão huynh sắc mặt có chút bất thiện, lão cua già kia lại treo vẻ đắc thắng trên mặt, còn sắc mặt Bao đại nhân thì hơi trắng hơn bình thường, Công Tôn tiên sinh thì ngược lại gương mặt sạm đi... Điềm xấu rồi, là điềm vô cùng xấu!

Hai người đến giữa công đường, vén vạt áo quỳ xuống hô:

“Triển Chiêu khấu kiến Thánh thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!
Tham kiến Thái sư, Bao đại nhân.”

“Kim Kiên khấu kiến Thánh thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Tham kiến Thái sư, Bao đại nhân.”

“Chát!”, kinh đường mộc vỗ mạnh xuống bàn, âm thanh vang dội khắp trong và ngoài công đường.

“Triển Chiêu, Kim Kiên, hai người đã biết tội chưa?!”, Bao đại nhân quát.

Kim Kiên không khỏi run lên, chẳng hiểu vì sao đột nhiên lại nhớ tới tình cảnh không may khi lần đầu tiên cùng Tần Hương Liên lên công đường.

“Triển Chiêu không biết bản thân đã phạm tội gì! Xin đại nhân chỉ rõ!”, Triển Chiêu thẳng tắp quỳ trên đất, sang sảng thưa.

“Hai người trong kỳ hạn bảy ngày chưa từng truy tìm Thanh Long châu về để giải độc cho Thái hậu, chính là phạm vào tội kháng chỉ bất tuân!”, Bao đại nhân đánh giọng nói.

“Bẩm đại nhân, trong kỳ hạn bảy ngày tuy Triều Chiêu chưa thể tìm được Thanh Long châu về, nhưng lại tìm được hai vị cao nhân tiên bói, Y Tiên và Độc Thánh danh tiếng lẫy lừng trên giang hồ luyện chế giải dược vì Thái hậu, ngày hôm trước từng thỉnh phó chỉ huy sứ cầm quân, Hoàng Can đại nhân mang giải dược hồi cung, cũng chính là vừa vặn kỳ hạn bảy ngày”, Triều Chiêu mắt sáng như sao, nghiêm trang đáp.

“Hừ hừ, quả thực toàn là lời nói bậy bạ!”, Bàng thái sư ngồi trên kia cười khẩy một tiếng, “Giải dược rõ ràng là Hoàng Can trăm cay ngàn đắng, trải qua khó khăn muôn vàn mới tìm được để giải độc cho Thái hậu, có quan hệ gì tới hai người? Hiên nhiên là người ăn nói càn xiên!”

Bao đại nhân chân mày nhíu chặt: “Bàng thái sư, trong lúc thị phi chưa phân, Bao Chứng sẽ tự mình hỏi rõ, xin Thái sư cứ an tâm chớ có nóng vội.”

Bàng thái sư cười giễu một tiếng, ngược lại không nói thêm lời nào.

Thiên tử ngồi phía trên sắc mặt lại càng tối hơn.

“Người đâu, mời Hoàng chỉ huy sứ lên công đường!”, Bao đại nhân cao giọng ra lệnh.

“Mời Hoàng chỉ huy sứ lên công đường...”

Không lâu sau, liền thấy một người rảo bước tiến vào công đường, trên trán quấn một lớp băng vải, mơ hồ thấy vết máu, khom người quỳ xuống bái lạy: “Phó chỉ huy sứ cầm quân Hoàng Can khấu kiến Thánh thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Hoàng ái khanh không cần đa lễ, bình thân”, Thiên tử Nhân Tông gật đầu, ôn hòa nói.

Nhất thời trong lòng Kim Kiên như lạnh đi, thầm nghĩ: Không hay rồi không hay rồi, xem ra hiện tại con chồn hôi này trước mặt Hoàng thượng có địa vị rất cao!

“Tạ Hoàng thượng!”, Hoàng Can đứng lên, lại hướng Bàng thái sư và Bao đại nhân ôm quyền hô, “Hoàng Can bái kiến Thái sư, Bao đại nhân.”

“Kha kha, Hoàng đại nhân không cần đa lễ”, Bàng thái sư vui vẻ nói.

Bao đại nhân khẽ gật đầu, hỏi: “Hoàng chỉ huy sứ, Triển Chiêu vừa nói giải dược của Thái hậu chính là do hắn tìm được hai vị cao nhân tiên bối luyện chế, còn từng thỉnh người mang giải dược về cấm cung giải độc cho Thái hậu, người có ý kiến gì khác không?”

“Bẩm Bao đại nhân, giải dược là do Hoàng Can tìm được cao nhân ẩn sĩ luyện chế, trên đường tìm giải dược, Hoàng Can chưa từng gặp Triển hộ vệ!”, Hoàng Can ôm quyền, từ vẻ mặt đến lời lẽ đều toát lên vẻ chính nghĩa, “Ngược lại trong lúc mang giải dược hồi cung, có tình cờ gặp Triển hộ vệ trước đó đi tìm kiếm Thanh Long châu và chưa có kết quả cùng tên khâm phạm quan trọng Nhất Chi Mai cấu kết muốn cướp đoạt giải dược hồng hôi kinh tranh công, Hoàng Can phải liều mạng mới có thể đột phá vòng vây, kịp thời về kinh giải độc cho Thái hậu! Xin Bao đại nhân minh xét!”

Cả công đường tĩnh lặng.

Hai nắm đấm của Triển Chiêu phát ra tiếng rắc rắc, cơ hồ như muốn bóp nát.

Kim Kiên giận đến nổi mí mắt giật điên cuồng.

Con bà nó chứ, nếu bây giờ không phải là đang trên công đường, nếu không phải còn có lão Hoàng đế đang ở đây, mình nhất định sẽ chửi hấn té tát, đồ khốn kiếp, ô danh của người sẽ để lại muôn đời, cái đồ bám váy không có khả năng tự gánh vác cuộc sống của mình!

Bao đại nhân sắc mặt tối hấn đi, đôi mắt sắc bén hơi nheo lại, lát sau mới tiếp tục hỏi: “Xin hỏi Hoàng chỉ huy sứ, những lời này của người có bằng chứng gì không?”

Hoàng Can vẻ mặt vô tội: “Hoàng Can mang giải dược trở về, hơn nữa thân thể còn mang thương tích lại vận công giải độc vì Thái hậu, nay độc của Thái hậu đã được giải, không lâu nữa là có thể tỉnh lại. Đây chính là chứng cứ lớn nhất, xác định như trời vậy, sao Bao đại nhân lại hỏi Hoàng Can có bằng chứng gì không?”, ngưng lại một chút, y cúi đầu liếc Triển Chiêu một cái, đột nhiên gương mặt như ngõ ra điều gì đó, y nói tiếp, “À, Hoàng Can thế mà lại quên mất, Triển hộ vệ chính là phụ tá đắc lực của Bao đại nhân, nay vì lơ là chức trách, kháng chỉ bất tuân, tính mạng khó giữ, chẳng trách Bao đại nhân luôn muốn tìm cách gỡ tội cho Triển hộ vệ. Có điều...”, Hoàng Can lại ôm quyền, vẻ chính nghĩa, “Hiện tại có Hoàng thượng, Thái sư, hai người ở đây, Hoàng Can dù có gan to bằng trời cũng không dám khi quân phạm thượng, chỉ có thể nói những lời thực lòng, mong Bao đại nhân bao dung!”

Một tràng những lời này thốt ra, trên dưới Khai Phong phủ nhất thời nộ khí xung thiên, vô số ánh mắt căm giận sắc như đao như kiếm bắn về phía Hoàng Can, chỉ hận không thể xuyên cho hấn vài nhát.

Nền đất dưới gối Triển Chiêu kêu rắc một tiếng nứt ra hõm xuống, hàn khí toàn thân ngập tràn bốn phía.

Cơ quan răng lợi của Kim Kiên bắt đầu vụn vụn.

Mười đại cực hình thời cổ đại là cái gì vậy nhỉ? Lột da, chém ngang lưng, ngũ mã phanh thây, lăng trì, chôn sống... mình thật muốn thử toàn bộ một lần trên người con chồn hôi này!

[©STENT](#)

Bàng thái sư ngồi trên ghế thờ dài một tiếng, vẻ mặt tiếc hận, nói: “Xưa nay nghe tiếng Bao đại nhân thẩm án công chính liêm minh, tuyệt không vì tình riêng mà làm trái pháp luật, nay xem ra, cũng chẳng như những gì người ra xung tụng.”

Sắc mặt của Hoàng thượng lại sa sầm xuống.

Bao đại nhân sắc mặt cứng đờ, quát một tiếng vỗ kinh đường mộc: “Hoàng chỉ huy sứ, ngươi chớ có xảo ngôn, làm nhiều loạn công đường!”

“Bao đại nhân dạy rất phải, Hoàng Can thất lễ rồi”, Hoàng Can cung kính ôm quyền.

“Bao khanh, lời của Hoàng Can không phải không có lý, Triền Chiêu là thuộc hạ của Bao khanh, để Bao khanh thẩm vấn xác thực không thỏa đáng, không bằng đem án này giao cho Đại Lý Tự...”, Hoàng thượng nhíu mày mở miệng nói.

“Hoàng thượng!”, Bao đại nhân đứng phắt dậy, quay người nâng vạt áo quỳ xuống tâu, “Từ khi Bao Chứng làm quan tới nay, thẩm án xử án tuyệt không để tình riêng xen vào, án này, Bao Chứng nhất định sẽ theo phép công mà phán xử!”

“Việc này...”, Hoàng thượng nhìn Bàng thái sư một cái.

Bàng thái sư nhướng mày: “Hoàng thượng, nếu Bao đại nhân đã đảm bảo như vậy rồi, sao chúng ta không xem thử xem Bao đại nhân làm việc theo phép công, tuyệt đối không để tình riêng xen vào như thế nào!”

Hoàng thượng gật đầu: “Cũng được, Bao khanh tiếp tục thẩm án đi.”

“Tạ hoàng thượng!”, Bao đại nhân quay người ngồi xuống, mục quang quét xuống ba người dưới công đường: “Triển Chiêu, những lời ngươi vừa nói, có bằng chứng gì không?”

Cả công đường lặng ngắt như tờ.

Triển Chiêu vẫn quỳ thẳng tắp, cúi đầu rũ mắt, không phát ra một chút âm thanh nào.

“Triển Chiêu! Lời bản phủ hỏi ngươi, ngươi có nghe thấy không?”, Bao đại nhân lại cao giọng thêm mấy phần.

“Triển đại nhân...”, Kim Kiên vội khẽ túm lấy góc tay áo Triển Chiêu lay lay.

Yết hầu Triển Chiêu khẽ chuyển động, chậm chậm ngẩng đầu lên.

“Bẩm đại nhân, Triển Chiêu có nhân chứng.”

“Nhân chứng hiện đang ở đâu?”

“Hai vị tiền bối luyện chế giải dược, toàn bộ thôn dân thôn Du Lâm, Bạch Ngọc Đường của Hãm Không đảo đều có thể làm chứng!”

“Người đâu, truyền Bạch Ngọc Đường lên công đường!”

“Truyện Bạch Ngọc Đường...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy một người lướt gió vội vã tiến vào, y phục trắng hơn tuyết, dung nhan lạnh lùng tuấn tú, nâng vạt áo quỳ một gối xuống: “Thảo dân Bạch Ngọc Đường khấu kiến Hoàng thượng vạn tuế, bái kiến Bao đại nhân, bái kiến Thái sư!”

Bốn từ “bái kiến Thái sư” cuối cùng dường như phát ra từ kẽ răng.

“Người chính là Bạch Ngọc Đường!”, Bao đại nhân còn chưa mở miệng, Hoàng thượng đã cất lời trước, nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, khẽ gật đầu, “Quả là rất có phong phạm hiệp khách!”

“Hoàng thượng, người này xuất thân vốn là thảo khấu, hành sự quái đản, xuất thủ tàn nhẫn, tuyệt không phải hạng lương thiện”, Bàng thái sư vẻ mặt phẫn nộ, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mí mắt Kim Kiên run lên: Hừ, lão cua già này chắc chắn là đang nhớ tới vụ phủ Thái sư bị bốn con chuột kia quậy cho tanh bành rồi.

Có điều xem ra Hoàng thượng rất có cảm tình với chuột bạch: Bạch ngũ gia, mau mau ném ánh mắt hoa đào sóng sánh của anh qua mà giật điện đồng chí Thiên tử kia đi, nói không chừng đồng chí thiên tử choáng váng rồi lại đứng về phe bọn tôi ấy chứ.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội hướng Bạch Ngọc Đường nháy mắt.

Nhưng vừa nhìn qua Kim Kiên liền sững sờ.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn mình một cái, đôi mắt hoa đào âm u, lại liếc Triển Chiêu, khuôn mặt tuấn tú thoáng chốc kết băng, nhiệt độ xung quanh tụt hẳn xuống.

Ôi cha ơi, chuột bạch chơi chung với Tiểu Miêu lâu ngày, cái tốt thì không học, lại đi học chiêu “sát khí bao trùm” này làm gì?

Kim Kiên chà xát cánh tay đã nổi đầy da gà da vịt.

“Hoàng thượng, Bạch Ngọc Đường tuy là kẻ giang hồ, nhưng cũng biết lễ nghĩa là thứ gì, không giống những kẻ nào đó, thân là mệnh quan triều đình, lại là phường vong ân phụ nghĩa, mặt dày vô sỉ!”, Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói.

Sắc mặt Hoàng thượng nhất thời có chút khó coi.

“Hỗn xược!”, Bàng thái sư vỗ tay ghế, đứng phắt dậy quát, “Bạch Ngọc Đường, ngươi dám nói xấu mệnh quan triều đình ngay trước mặt Hoàng thượng, thực là quá càn rỡ, hỗn xược!”

“Bạch Ngọc Đường, không được vô lễ!”, Bao đại nhân vỗ kinh đường một quát.

“Bao đại nhân!”, Bạch Ngọc Đường ôm quyền, sang sảng nói, “Bạch Ngọc Đường chỉ đang nói những lời thực lòng!”

“Ngươi nói vậy là sao?”, giọng Bao đại nhân đã hòa hoãn đi vài phần.

Bạch Ngọc Đường trừng đôi mắt hoa đào lên, đánh giọng đáp: “Giải dược là do Triển hộ vệ và Kim hiệu úy thỉnh cầu hai vị tiên bối Y Tiên, Độc Thánh luyện chế. Triển hộ vệ chẳng qua chỉ đưa giải dược cho Hoàng Can mang về trước, để tránh việc giải độc cho Thái hậu bị chậm trễ. Trước khi đi Hoàng Can còn sát son thề rằng tuyệt đối sẽ bẩm báo với Hoàng thượng về công lao của Triển hộ vệ và Kim hiệu úy, vì sao hiện tại lại biến thành

công lao của một mình y, như vậy há chẳng phải là phùng vong ân phụ nghĩa, mặt dày vô sỉ sao?!”

Những lời này vừa dứt, sắc mặt Hoàng Can, Bàng thái sư hơi đen lại, Hoàng thượng thì như có chút suy nghĩ.

Kim Kiên liếc mắt, ánh mắt nhìn Bạch Ngọc Đường đã thêm vài phần kính phục:

Không ngờ con chuột bạch này mồm miệng lại khá đến thế!

“Theo lời người nói, nếu hai người bọn hắn tìm được cao nhân luyện chế giải dược, vì sao không tự mình hộ tống thuốc giải về, ngược lại còn phải đưa Hoàng chỉ huy sứ mang về cung?”, Bao đại nhân hỏi.

“Đại nhân có biết giải dược kia nếu muốn phát huy công hiệu, thì phải có người có nội công thâm hậu vận công thúc giục dược tính, bằng không giải dược cũng chỉ là thứ phế phẩm không?”, Bạch Ngọc Đường hỏi.

Bao đại nhân gật đầu, nhìn Hoàng thượng một cái: “Khi Hoàng chỉ huy sứ giải độc cho Thái hậu cũng nói như vậy.”

Hoàng thượng khẽ gật đầu.

Bạch Ngọc Đường thần sắc tối sầm lại, tiếp: “Nhưng đại nhân lại không biết rằng, hơn ba mươi thôn dân một thôn Du Lâm kia thân mang kỳ độc, độc tính tương đồng với độc của Thái hậu, sớm chiều nguy kịch.”

“Cái gì?!”, Hoàng thượng kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường ôm quyền: “Bao đại nhân, một ngày sau khi giải dược được luyện chế thành cũng là lúc các thôn dân thôn Du Lâm bị phát độc,

vận công giải độc lại là chuyện vô cùng hao tổn nội lực, vừa muốn cứu chúng thôn dân, lại không thể chậm trễ giải độc cho Thái hậu. Chính vì thế, Triển hộ vệ mới thỉnh cầu Hoàng Can mang giải dược về trước, còn bản thân thì lưu lại vận công giải độc cho các thôn dân thôn Du Lâm.”

Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Triển Chiêu một cái, thần sắc thoáng thay đổi, “Dám hỏi Bao đại nhân, trong thiên hạ có ai không biết cứu tính mạng Thái hậu chính là công trạng rọp trời, có kẻ nào không vì tranh đoạt công lao bậc này mà lao tâm khổ tứ, tâm cơ trùng trùng, nhưng lại có người vì cứu tính mạng bách tính, đem công lao to lớn ấy chấp tay nhường cho kẻ khác, mà hiện tại cái người hết lòng vì Hoàng thượng vì dân chúng này, lại đang bị bắt nhốt bởi những lời vu hãm đó, thực khiến người ta lạnh lòng!”

Chất giọng sang sảng, mà hiện tại mang theo chút thê lương, khiến chúng nhân nghe mà lòng không khỏi chùng xuống.

Chuột bạch, nói hay lắm! Kim Kiên âm thầm siết tay yeah một tiếng.

Về phần mọi người trên công đường, Bao đại nhân vẻ mặt tán thưởng, chúng nhân Khai Phong phủ đều là vẻ mặt kính phục, Hoàng thượng khi nhìn Triển Chiêu sắc mặt cũng sáng lên hòa hoãn đi mấy phần.

Thế nhưng...

Bàng thái sư vẻ mặt chẳng chút để tâm, vẫn dương dương tự đắc như cũ.

Mà Hoàng Can, lại cười khẩy một tiếng, ôm quyền nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, người này và Triển Chiêu xưa nay giao tình khá sâu, từ lời nói đến hành động đều là muốn giúp Triển Chiêu thoát tội, tuyệt đối không thể tin!”

“Hoàng Can! Ngươi đừng có khinh người quá đáng!”, Bạch Ngọc Đường gầm lên.

“Thế nào, bị Hoàng mỗ nói trúng tim đen, nên thẹn quá hóa giận?”, Hoàng Can nghiêng đầu, nhướn mày khiêu khích.

“Ngươi!”

Chát!

Tiếng kinh đường mộc đột nhiên vang lên.

“Trên công đường, không được tranh chấp náo loạn!”, Bao đại nhân quát lớn, ngưng một chút, lại hỏi, “Bạch Ngọc Đường, những lời ngươi vừa nói có kẻ nào khác có thể làm chứng cho ngươi?”

“Hai vị tiền bối Y Tiên, Độc Thánh đều có thể làm chứng”, Bạch Ngọc Đường ôm quyền đáp.

“Hai người họ hiện đang ở đâu?”

“Việc này...”, Bạch Ngọc Đường cau mày, “Hai vị tiền bối sau khi luyện thành giải được liền biến mất chẳng thấy tung tích đâu...”

“Vậy thì chính là không người đối chứng!”, Bàn thái sư vỗ tay vịn ghế, thản nhiên nói, “Ngược lại, thiên hạ này rốt cuộc hai vị tiền bối ấy có tồn tại hay không, chưa biết chừng đáp án lại là không!”

“Còn có thôn dân thôn Du Lâm...”, Bạch Ngọc Đường lại tiếp.

Nhưng nói được nửa câu, lại bị Hoàng Can cắt ngang.

Chỉ thấy Hoàng Can chấp hai tay, trưng ra vẻ oan khuất.

“Hoàng thượng, nếu những lời người này nói đều là sự thực, rằng Triển Chiêu vì cứu thôn dân một thôn Du Lâm mà không thể đích thân mang giải dược về, thì chi bằng Hoàng thượng hãy phái người đến thôn Du Lâm điều tra là sáng tỏ ngay thôi! Cũng là trả lại sự trong sạch cho thuộc hạ!”

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân đều biến sắc.

Bao đại nhân hai mắt tròn trừng, Công Tôn tiên sinh ngừng bút kinh ngạc, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm Hoàng Can, mặt mày sửng sốt.

Kim Kiên thì sắc mặt lại càng trắng bệch.

Con chồn hôi này thế mà lại tự mình đề xuất chuyện đề cho thôn dân thôn Du Lâm đến đây làm chứng?! Tại sao nhỉ? Thôn dân thôn Du Lâm mà đến, thì toàn bộ những lời bịa đặt của Hoàng Can đều bị vạch trần, con chồn hôi này vì sao lại muốn chữa họng súng về phía mình?! Trừ phi... Hông rồi, hông rồi! Nhất định là hắn đã sớm biết thôn dân thôn Du Lâm không tới được, cho nên mới dám... Lẽ nào, lẽ nào những thôn dân kia đã bị diệt khẩu...

Nghĩ đến đây, lông mao toàn thân Kim Kiên dựng ngược hết lên, lại càng không dám nghĩ tiếp nữa.

“Hoàng chỉ huy sứ nói rất có lý, Bao khanh, phái người đến thôn Du Lâm điều tra một chuyến!”, Hoàng thượng gật đầu nói.

Bao đại nhân đứng dậy, thi lễ nói: “Khởi bẩm Thánh thượng, hôm qua Bao Chứng đã phái người cho bò câu đưa thư đến huyện thừa nơi đó điều tra, chắc hẳn nội trong một canh giờ nữa sẽ có kết quả.”

“Được, vậy thì đợi một chút”, Hoàng thượng gật đầu.

“Thần tuân chỉ!”

Sau đó, không một ai lên tiếng, trên công đường dưới công đường yên tĩnh dị thường, ngay cả tiếng hô hấp của chúng nhân cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Kim Kiên quỳ trên đất, khom người cong lưng, liếc nhìn Bàng thái sư... rất dương dương tự đắc, lại nhìn sang Hoàng Can... khóe môi nhếch lên cười, dự cảm không lành nghiêng trời lệch đất lại ùn ùn kéo tới.

Tiểu Dật, Nhan Tra Tán, các thôn dân thôn Du Lâm, từng gương mặt rõ nét có, mơ hồ có lướt qua trước mắt... Khiến cho hai mắt Kim Kiên thoáng cay cay, tiêu cự nhòe nhoẹt...

Đột nhiên, một bàn tay túm chặt lấy cánh tay Kim Kiên.

Bàn tay lạnh lẽo như sắt thép.

Thuận theo cánh tay nhìn qua, khuôn mặt tuấn tú quen thuộc, biểu cảm ngưng trọng lạ lẫm, còn có... Đôi con ngươi kia đỏ sẫm như sắc máu tới kinh người.

Kim Kiên chợt bừng tỉnh.

Nếu như, nếu như thôn dân thôn Du Lâm thật sự gặp bất trắc, vậy Tiểu Miêu và mình há chẳng phải sẽ bị chụp cho tội danh kháng chỉ bất tuân, khi quân phạm thượng sao!

Trời ơi! Lẽ nào hôm nay cái mạng nhỏ của mình và Tiểu Miêu sẽ phải giao nộp ở chỗ này ư?!

“Bẩm đại nhân... bò câu đưa tin từ thôn Du Lâm trấn Thanh Tập đã trở về!”, một nha dịch xông lên công đường hô lớn.

Bao đại nhân đứng bật dậy: “Có thư hồi âm không?”

“Có!”, nha dịch bước tới, trình lên một bức thư.

Cơ thịt trên mặt Bao đại nhân rung rung, chất giọng trước nay vốn trầm ổn thòì khắc này lại hơi run run, “Khởi bẩm Thánh thượng, huyện thừa hồi âm báo rằng thôn Du Lâm không một bóng người, chính là một thôn trống không...”

Kim Kiên hít một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới thoáng cái đã trở nên lạnh băng.

“Cái gì?!” , đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường như muốn rách ra, kinh hãi hô lên.

“Cái gì mà vì giải độc cho thôn dân thôn Du Lâm, rõ ràng là Triển Chiêu muốn thoát tội nên đã thông đồng với một lũ giang hồ bại hoại bịa đặt ra mà thôi!”, Bàng thái sư cười khẩy nói, “Bao đại nhân vốn được tôn xưng là mắt lửa thử vàng nhìn thấu mọi việc, vậy mà lại bị che mắt bởi cái có vụng về như vậy. Hoàng thượng, xem ra Bao đại nhân quan tâm quá nên bị rối loạn, chẳng cách nào phán đoán chính xác đúng sai!”

Sắc mặt Hoàng thượng đã trở nên khó coi đến cực điểm, trầm giọng nói: “Bao khanh, người luôn miệng nói rằng Triển Chiêu bị oan, quý tron một đêm cầu xin trẫm hạ chỉ xét xử công khai vụ án của Triển Chiêu. Hiện tại thánh chỉ trẫm cũng đã hạ rồi, thẳng đường cũng thẳng rồi, thẳm vấn nầy

giờ, chỉ toàn nói những điều vu vơ, nào có chút chứng cứ gì. Người nói xem, trẫm làm sao có thể tin được đây?!”

“Hoàng thượng!”, Bao đại nhân quỳ xuống, ôm quyền đề tiếng tâu: “Án này vô cùng kỳ lạ, thôn dân thôn Du Lâm biến mất một cách khó hiểu, trong đó tất có ẩn tình, cúi xin Thánh thượng gia hạn mấy ngày, đợi thần điều tra rõ chân tướng...”

“Điều tra rõ chân tướng?!”, Bàng thái sư âm hiểm nói, “Hôm trước sau khi Hoàng chỉ huy sứ hồi cung giải độc cho Thái hậu bẩm báo rõ mọi chuyện, Bao đại nhân đã cầu xin Thánh thượng đợi mấy người Triển Chiêu hồi kinh điều tra rõ chân tướng, tới khi Triển hộ vệ hồi kinh, ngài lại cầu xin thăng đường công khai xét xử điều tra rõ chân tướng; hôm nay lên công đường rồi, đám Triển Chiêu vốn chỉ là ăn nói bừa bãi không bằng không có, ngài lại còn dám thỉnh cầu điều tra rõ chân tướng cái gì?! Chân tướng rành rành bày ra ngay trước mắt, lẽ nào ngài cho rằng người ở trên công đường này đều mù hết rồi phải không?!”

Bao đại nhân ngẩng phát đầu lên: “Hoàng thượng, án này còn có ẩn tình, vẫn mong...”

“Ẩn tình? Ẩn tình chính là Bao đại nhân ngài muốn bao che cho Triển Chiêu!”, Bàng thái sư nhướng mày.

Chân mày Hoàng thượng cau chặt.

“Hoàng thượng, án này tình tiết liên đới rất lớn, lại liên quan đến Thái hậu, Bao Chứng chỉ xin có thể điều tra một cách rõ ràng minh bạch...”, Bao đại nhân vội ôm quyền nói.

“Minh bạch, minh bạch! Chỉ cần người của Khai Phong phủ các người minh bạch, tự nhiên tất thấy đều minh bạch!”, Bàng thái sư nói một cách

quái gở.

“Đủ rồi!”, Hoàng thượng trầm giọng quát, “Bao Chửng, trăm đã ba phen bốn lượt cho ngươi cơ hội điều tra rõ vụ án. Bây giờ nếu ngươi không kết án, trăm nhất định sẽ định ngươi tội bao che thuộc hạ, vì tình riêng mà làm trái pháp luật!”

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân trên công đường không một ai là không kinh hoàng thất sắc.

Kim Kiên tuy là quý trên mặt đất, nhưng cũng cảm thấy chân như nhũn ra, đỉnh đầu sao trời quay mòng mòng.

Xong rồi, xong rồi, lão Bao từ khi chấp chương Khai Phong phủ đến nay, đều lấy tấm bảng hiệu “Thiết diện vô tư” này mà tung hoành thiên hạ, bây giờ bị Thánh thượng chụp cho tội danh “vì tình riêng mà làm trái luật pháp”, há chẳng phải danh dự sẽ bị mất sạch sao?

Cánh tay nắm chặt cổ tay Kim Kiên đột nhiên siết chặt hơn, sau đó chậm chậm buông ra.

Trái tim Kim Kiên nhảy lên, quay đầu liếc nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu mi mày thu liễm lại, chẳng biết đã khôi phục vẻ mặt bình tĩnh tự bao giờ, có điều nhịp tim Kim Kiên lại đập loạn, sau lưng lạnh lạnh tựa như có ma quỷ bám trên người vậy.

Đột nhiên, lại nghe Hoàng thượng ở phía trên kinh ngạc kêu lên: “Bao Chửng, ngươi!”

Kim Kiên vội đưa mắt nhìn qua, liền giật mình.

Chỉ thấy Bao đại nhân đưa hai tay nâng mũ ô sa trên đầu mình lên, trầm giọng nói: “Hoàng thượng, Triệu Chiêu từ khi nhậm chức ở Khai Phong phủ đến nay, vẫn luôn tận tụy cẩn trọng, vào sinh ra tử, vì dân vì nước, làm hết chức trách! Bao Chứng tin Triệu Chiêu tuyệt đối không phải hạng người tranh công đoạt lợi, nói lời mà chẳng giữ lấy lời. Bao Chứng nguyện dùng mũ ô sa, dùng cái đầu này đảm bảo, cầu xin Hoàng thượng gia hạn thêm ba ngày, để Bao Chứng điều tra rõ chân tướng sự việc.”

“Bao đại nhân quả là tấm gương ưu ái quý trọng thuộc hạ mẫu mực của bản triều ta, vì một hộ vệ cón con mà ngay cả chức quan cùng tính mạng cũng không cần, Bao đại nhân chắc không phải là muốn dùng cách này để uy hiếp Hoàng thượng chứ?!” Bàn thái sư ở bên che miệng chen vào.

“Bao Chứng, ngươi, ngươi ngươi!!!”, Hoàng thượng đứng phắt dậy, trừng mắt nhìn chiếc mũ ô sa nhất phẩm mà Bao đại nhân nâng cao trước mắt, giận đến nổi sắc mặt tái mét, toàn thân run rẩy, “Ngươi đường đường là đại quan nhất phẩm, mà lại dám đem chức vị ra làm trò đùa. Bao Chứng, ngươi có còn đặt triều đình vào trong mắt nữa không?!”

“Biết rõ là vụ án giải được của Thái hậu có nhiều điểm kỳ lạ, nhưng thân lại không cách nào điều tra ra manh mối, ngay cả sự trong sạch của Triệu hộ vệ cũng chẳng cách nào chứng thực được, vậy thì thân còn mặt mũi nào mà chấp chương Khai Phong phủ nữa đây?!” Bao đại nhân quắc mắt nói.

“Được, được lắm Bao Chứng! Lẽ nào ngươi thật sự muốn trăm bãi bỏ chức quan của ngươi, lấy cái đầu của ngươi?!”

“Bao Chứng chỉ xin Hoàng thượng cho thời gian ba ngày!”

“Bao Chứng!”

Kim Kiên ở dưới công đường chứng kiến mà mồ hôi lạnh đầm đìa:

Tiêu rồi, tiêu rồi, lão Bao đã bày ra tư thế liều mạng, nom tình hình này, mạng của chúng ta chỉ như mảnh chỉ treo chuông, tốt độ lâm nguy rồi!

Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ! Hừ hừ, thực sự là không ổn, phải đi tìm Nhất Chi Mai... Không được, không được, Nhất Chi Mai là nghi phạm số một đánh cắp Thanh Long châu, bây giờ hiềm nghi chưa được cởi bỏ, nếu để hắn tới làm chứng, há không phải vừa vặn chứng minh chúng ta cùng với khâm phạm triều đình cấu kết làm việc xấu sao, lại còn thêm tội kháng chỉ bất tuân, tự ý phóng thích khâm phạm nữa.

Vẫn nên tìm hai vị sư phụ đến thì đáng tin hơn... nhưng vấn đề là làm sao mà tìm đây? Trước giờ đều là hai lão già ấy tìm mình, mình chưa bao giờ biết được hành tung của họ! Ôi ôi ôi, nếu họ để lại số di động thì tốt không cơ chứ aaaaaaaa...

Lúc này Kim Kiên đang gấp tới độ đầu óc đặc sệt lại, trên trán mồ hôi túa ra, nghĩ tới mức các tế bào não như muốn nổ tung, quay sang định tìm Triển Chiêu thương lượng đối sách, nhưng thành linh nàng cảm thấy đầu lưỡi cứng đờ, miệng há được một nửa, ngay cả nửa từ cũng không thốt ra nổi, không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Tiểu Miêu điếm huyết mình, vì sao??

Chỉ thấy Triển Chiêu chậm chậm mở mắt ra, khuôn mặt hơi nghiêng nghiêng nhìn mình, trong con ngươi trong suốt của chàng phản chiếu hình ảnh Kim Kiên với biểu cảm lạ lùng mắt trợn trừng mồm há hốc.

Đột nhiên, Triển Chiêu khẽ nhếch môi mỉm cười, tựa như ánh mặt trời bùng sáng xuất hiện qua làn mây, rồi biến mất trong nháy mắt như phù dung sớm nở tối tàn, lại thấy, Triển Chiêu vẻ mặt nghiêm túc, nâng tay ôm quyền, sang sang cất tiếng:

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Triển Chiêu biết tội!”

Cái gì?!

Kim Kiên kinh hoàng, tâm, can, tỳ, phế, thận đều đồng thời run lên.

Chúng nhân trên công đường cũng đồng thời biến sắc.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh kinh hãi khôn cùng, sắc mặt Hoàng thượng đen sì, Bàng thái sư lại hơi lộ vẻ tiếc nuối, Hoàng Can thì đầu mày cuối mắt đều là vẻ sung sướng.

Bạch Ngọc Đường gấp giọng kêu lên: “Triển Chiêu, ngươi nói bậy cái gì thế?!”

Lại thấy Triển Chiêu cung kính hướng Hoàng thượng khấu đầu nói: “Trong kỳ hạn bảy ngày Triển Chiêu vốn không tìm được Thanh Long châu, đã phạm vào tội kháng chỉ bất tuân, xin Hoàng thượng giáng tội!”

Những lời này vừa nói ra, Kim Kiên sợ tới mức cơ hồ như sắp ngất đi!

Chuyện, chuyện gì xảy ra?! Tiểu Miêu uống nhầm thuốc hay sao? Vì sao đột nhiên lại nhận tội?

Cứ cho là nhân chứng ở thôn Du Lâm chắc chắn đã bị người ta diệt khẩu, cho dù không có tung tích của hai vị sư phụ, dù cho Nhất Chi Mai không thể lên làm nhân chứng, dù cho Hoàng thượng hôm nay muốn khép tội chúng ta... dù mọi chuyện đối với chúng ta đều bất lợi, nhưng dựa vào lão Bao liều mạng kháng cự, ít nhiều gì cũng còn có cơ hội tranh thủ...

Khoan đã!

Thân hình Kim Kiên chao đảo mãnh liệt, ngược mắt lên nhìn Bao đại nhân quỳ trên đất tay nâng mũ ô sa, lại chuyển sang Triển Chiêu về mặt bình thản không một gợn sóng, đột nhiên hiểu rõ...

Người trước mặt này, chính là Ngự miêu tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, là Triển Chiêu của Khai Phong phủ.

Người trước mặt này, có thể tra án, bắt giữ kẻ xấu, truy bắt đạo tặc, tuần phố, biết dùng “Mỹ miêu kế”, đôi khi lại rầy rà khó chiều, khi bị thương thì luôn giấu người khác trốn tới một góc một mình liếm láp vết thương, sẽ dùng tính mạng để bảo vệ Bao đại nhân... nhưng sẽ không bao giờ... để Bao đại nhân vì mình mà để bản thân rơi vào nguy hiểm...

Người này... người này chính là một con mèo quật cường lúc nào cũng cứng đầu ngoan cố, thích ôm đồm mọi chuyện...

Trái tim Kim Kiên thất lại, chỉ muốn hét lên một câu kinh điển “Oan uổng quá!”, nhưng cho dù miệng đã há ra vô số lần thì vẫn chẳng thể nào phát ra âm thanh.

Bên này Kim Kiên không cách nào thốt ra được lời, bên kia có người lại đổ thêm dầu vào lửa.

“Bao đại nhân, Triển Chiêu đã nhận tội, sao ngài còn chưa phán quyết?!” Bàng thái sư nheo đôi mắt tam giác nói.

“Bao Chứng, Triển Chiêu đã nhận tội, ngươi còn gì để nói?”, Hoàng thượng lạnh lùng hỏi.

Bao đại nhân từ khi Triển Chiêu vừa nhận tội đã bắt đầu gây ra như phũng, lúc này đột nhiên nghe thấy tiếng hai người họ, liền hoàn hồn, lại hướng Hoàng thượng khấu đầu: “Hoàng thượng, xin Hoàng thượng...”

“Đại nhân!”, Triển Chiêu bỗng cất tiếng cắt ngang lời Bao đại nhân, “Xin Bao đại nhân y luật trị tội!”

“Triển...”, Bao đại nhân quắc mắt quay lại nhìn Triển Chiêu, rồi thốt nhiên gây ra.

Chỉ thấy Triển Chiêu bình tĩnh nhìn Bao đại nhân, hàng lông mày sáng sủa, con ngươi trong như nước, là vẻ mặt ung dung thản nhiên.

“Bao đại nhân, kháng chỉ bất tuân, để Thái hậu lâm vào hiểm cảnh, nên phán tội gì?”, Bàng thái sư chậm rãi hỏi.

Bao đại nhân trầm mặc không lên tiếng.

“Bao Chứng?”, Hoàng thượng cao giọng.

Bao đại nhân cỗ họng khẽ chuyển động: “Đáng bị xử trảm.”

Trên công đường vang lên hàng loạt tiếng hít khí lạnh.

“Bao đại nhân?!”, Bạch Ngọc Đường kêu lên, “Triển Chiêu vô tội, Bao đại nhân sao có thể...”

“Bạch Ngọc Đường, trên công đường không được làm càn!”, Triển Chiêu quay phắt sang, sắc giọng quát.

“Triển Chiêu!”, Bạch Ngọc Đường quỳnh tới nỗi cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

“Nếu đã như vậy, Bao Chứng, ngươi còn gì để nói?”, Hoàng thượng sa sầm mặt, cất tiếng.

Bao đại nhân lặng lẽ đứng dậy, chậm chậm đội lại mũ ô sa, ngồi vào sau bàn xử án, giờ kinh đường mọc lên, cánh tay run run, mãi mới vỗ xuống được.

“Chát!”, âm thanh vang vọng trong công đường tĩnh lặng như chết.

“Dưới công đường nghe phán, Triển Chiêu, Kim Kiên kháng chỉ...”

“Đại nhân!”, Triển Chiêu đột nhiên cắt ngang lời Bao đại nhân, ôm quyền nói, “Kim Kiên chẳng qua chỉ phụng lệnh Triển Chiêu mà hành sự, không liên quan gì đến tội kháng chỉ bất tuân, xin đại nhân minh xét!”

Hai mắt Kim Kiên thỉnh linh mở lớn, vội quay đầu nhìn Triển Chiêu.

Chỉ thấy Triển Chiêu sắc mặt nghiêm túc, bình thản nhìn lên trên công đường.

Cả công đường im lìm.

Hồi lâu sau, lại nghe Hoàng thượng thở dài nói: “Thôi đi...”

“Chát!”, kinh đường mọc vỗ xuống, Bao đại nhân rung giọng cất tiếng: “Dưới công đường nghe phán, Triển Chiêu kháng chỉ bất tuân, phán... phán trăm hình... giờ Ngọ ngày mai xử trảm...”

“Bao đại nhân khoan đã!”, Bàng thái sư đột nhiên phun ra một câu, “Triển Chiêu phạm tội như vậy, theo lý thì phải chịu hành hình dưới trăm đao, ngay tại công đường này phải ban cho hắn hồ đầu trăm mới đúng, sao còn phải kéo dài đến ngày mai?”

“Bàng thái sư, ngài đừng có khinh người quá đáng!”, Bao đại nhân đập bàn đứng phắt dậy, hướng Bàng thái sư quát, đôi mắt hồ rưng rục cháy như ản chứa sấm sét kinh người.

Bàng thái sư bị Bao đại nhân trừng mắt dọa cho giật mình, vội hướng sang Hoàng thượng bên cạnh.

Hoàng thượng nhắm mắt bóp bóp mi tâm: “Thôi đi, Triển Chiêu nhậm chức ở Khai Phong phủ đã lâu, cho hắn một ân huệ đặc biệt.”

“Đa tạ Hoàng thượng”, Bao đại nhân ôm quyền, lại ngồi trở về chỗ cũ, ngưng một chút, tiếp tục phán, “... Kim Kiên tước bỏ chức quan Tòng hiệu úy lục phẩm, trục xuất khỏi Khai Phong...”

Bàng thái sư cười giễu một tiếng, Hoàng Can đắc ý vô hạn.

Bao đại nhân nhắm mắt không đành lòng nhìn tiếp.

Công Tôn tiên sinh đôi môi run rẩy không ngừng, tứ đại hiệu úy cơ hồ muốn té xỉu, Bạch Ngọc Đường hai mắt như sắp rách ra. Trong đám nha dịch, có kẻ kinh hãi kêu lên, có người nức nở, có người lại nhũn người ngã vào tay người khác...

Trong tình cảnh hỗn loạn đó, chỉ có hai bóng dáng một lam, một xám vẫn thẳng tắp quỳ dưới công đường, chưa hề cử động dù chỉ một phân.

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiên nhìn chăm chăm vào bóng màu lam trắng như cán bút bên cạnh, đầu óc tỉnh táo như chưa bao giờ tỉnh táo hơn...

Trước khi thăng đường, lệnh cho mình không được nhiều lời...

Lúc nhận tội, lại điêm huyết cam của mình...

Con mèo này chắc không phải từ lúc bắt đầu đã tính toán để mình nằm ngoài chuyện này, một mình chịu tội...

Không liên lụy đến Bao đại nhân... không liên lụy đến Khai Phong phủ... không liên lụy đến... mình.

Không, không được! Trên dưới Khai Phong phủ còn trông cậy vào “Mỹ miêu kế” của ngài để tăng thêm phúc lợi, tôi còn trông mong vào “khuôn mặt mèo” của ngài để đi chợ được chặt chém giá cả, chuột bạch còn chưa phân thắng bại cùng ngài, tiết mục miêu thử đại chiến tuyệt đối có thể bán được giá cao trước nay chưa từng có...

“Vương Triều, Mã Hán, áp giải Triển Chiêu vào đại lao, ngày mai xử trảm! Trương Long, Triệu Hồ, đuổi Kim Kiên ra khỏi phủ nha!”, Bao đại nhân nặng nề nói.

Kim Kiên ngược mắt lên, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Trên công đường thoáng cái trở nên tĩnh lặng, tứ đại hiệu úy không một ai nghe lệnh tiến lên.

Bao đại nhân thành linh đê tiếng: “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ!”

Lại vẫn không một ai cử động dù chỉ nửa phân.

Đột nhiên, Triển Chiêu khom người khấu đầu, cao giọng nói: “Triển Chiêu xin cáo lui!”

Nói đoạn, chàng liền tự đứng dậy bước ra ngoài công đường.

“!!”

Kim Kiên chỉ thấy ong một tiếng bên tai, hai đầu gối quỳ trên đất bò lê về phía trước, túm chặt ống tay áo Triển Chiêu.

Thân hình Triển Chiêu thoáng khựng lại, cước bộ ngưng một chút, rồi một thoáng sau, ống tay áo vung lên, thoát khỏi hai tay Kim Kiên, trực tiếp đi ra khỏi công đường.

Kim Kiên co rúm người ngay tại chỗ, ngơ ngác nhìn theo hướng Triển Chiêu rời đi, thần thần thờ thờ, chỉ cảm thấy trái tim mình như bị khoét đi một mảnh, trống rỗng đau đớn khôn cùng.

Hồi mười một

Trong khách sảnh hiệu úy dũng cảm,

nhập cấm cung Công Tôn hiến kế.

Trong khách sảnh tại Phu Tử viện Khai Phong phủ, các tinh anh của Khai Phong phủ thêm một con chuột bạch đến từ bên ngoài đều mặt ủ mày chau, đau đớn khôn kể.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đi vòng vòng quanh phòng, thường nhìn nhau một cái, rồi đồng thời nhú mày thở dài, cúi đầu, tiếp tục di chuyển vòng quanh.

Tứ đại hiệu úy nhìn hai người di chuyển, mà đôi mắt đỏ thẫm, cắn răng cố nén.

Bạch Ngọc Đường đứng cũng không được, mà ngồi cũng chẳng yên, một lúc thì bay tới phía tây phòng, lúc thì bay đến phía đông phòng, cứ hết như kiến đang bò trên chảo nóng vậy, lâu sau, cuối cùng không nhìn được, đấm một tay lên tường, nghiến răng nói: “Lão Hoàng đế sao lại hồ đồ như vậy, những lời tên Hoàng Can kia nói không có nhân chứng không có vật chứng, sao có thể hoàn toàn tin tưởng? Còn nói cái gì mà trên đường mang thuốc về thì gặp Triển Chiêu cùng Nhất Chi Mai cấu kết với ý đồ cưỡng đoạt giải dược, bản thân phải liều mạng mới xông ra khỏi vòng vây... Nói đùa gì vậy, chỉ dựa vào công phu mèo ba chân của Hoàng Can, còn dám chống lại được Triển Chiêu và Nhất Chi Mai liên thủ? Cho dù là Nhất Chi Mai một mình xuất thủ, chưa tới mười chiêu, Hoàng Can chắc chắn sẽ vãi ra quần mà xin hàng!”

“Lời của Bạch thiếu hiệp nói rất có lý...”, Bao đại nhân chau mày ủ ê, thở dài nói, “Cho dù lời khai của Hoàng Can sơ hở chòng chát đến như thế nào, thì việc hấn cứu mạng Thái hậu là sự thực không thể bàn cãi. Chỉ dựa vào điểm này thôi, Hoàng thượng đối với lời hấn nói đã vô cùng tin tưởng rồi.”

Công Tôn tiên sinh tiếp lời: “Lời của Triển hộ vệ tuy nghe có bằng có chứng, nhưng Y Tiên Độc Thánh thì hoàn toàn không có tin tức, Kim hiệu úy, Bạch thiếu hiệp lại vì quan hệ mật thiết với Triển hộ vệ, lời khai của hai người không thể lấy được lòng tin của Hoàng thượng, mà thôn dân của một thôn Du Lâm kia...”

Nói đến đây, Công Tôn tiên sinh không khỏi ngưng lại, trên gương mặt nho nhã thoáng hiện vẻ tàn khốc.

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt hung tợn, tứ đại hiệu úy thì phần hận, còn Bao đại nhân thì mặt đen như quỷ vô thường.

“Về phần Nhất Chi Mai, lúc này lại là khâm phạm của triều đình, sao có thể làm chứng? Mà giải được, vật chứng duy nhất đã bị Hoàng Can nhập cung phục dụng cho Thái hậu rồi, còn giải được dư lại...”

Công Tôn tiên sinh lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Hai lão Y, Độc tính tình quái gở vô cùng, từ sau khi luyện chế giải được thì đều mang theo bên người một tấc cũng không rời, ngoại trừ số dùng để giải độc cho thôn dân và một viên đưa cho Hoàng Can ra, thì nửa viên cũng chẳng lưu lại cho chúng tôi.”

Công Tôn tiên sinh lắc đầu: “Mà dù có để lại thì sao? Hiện nay ở Biện Kinh, Thái hậu, người duy nhất trúng kỳ độc đã được giải độc, cứ cho là còn dư lại giải được, thì phải tìm ai uống vào để kiểm chứng thật giả đây?”

“Chuyện, chuyện này nói đi nói lại, cũng tức là Tiểu Miêu không cứu được?!” Bạch Ngọc Đường đảo mấy vòng ngay tại chỗ, cái kính nói: “Lẽ nào chỉ còn cách ngày mai Bạch Ngũ gia đi cướp pháp trường cứu cái con mèo đầu óc thích chết kia một mạng?!”

Công Tôn tiên sinh ngón tay chống vào mi tâm, lắc đầu nói: “Bạch Ngũ gia hãy bình tĩnh chớ nóng nảy, để tại hạ nghĩ một chút...”

“Công Tôn tiên sinh, nếu có cách thì ngài đã sớm dùng rồi, đâu còn đợi đến bây giờ?!”

“Tại hạ... Haizz... Đại nhân có cách gì không?”

Bao đại nhân nhíu mày gương mặt nặng nề, lắc đầu nói, “Sợ là Bàng thái sư và Hoàng Can đã mưu đồ từ trước, cho nên mới chẳng sợ hãi gì, hôm nay trên công đường kẻ xướng người họa vu hãm Triển hộ vệ và Kim hiệu úy, khiến cho chúng ta bó tay bó chân, dưới cơn thịnh nộ của Hoàng thượng không thể không phán Triển hộ vệ phạm vào tội khi quân, mà Triển hộ vệ vì không muốn liên lụy bản phủ, lại... lại một mình gánh hết mọi tội danh...”, nói đến đây, Bao đại nhân khẽ nhắm hai mắt, tựa như không nói tiếp được nữa, lát sau mới khó nhọc tiếp, “Bản phủ phán giờ Ngọ ngày mai xử trảm Triển hộ vệ, đã là thời gian lớn nhất có thể kéo dài, kế sách duy nhất bây giờ là trước giờ Ngọ ngày mai phải tìm cách xin được thánh chỉ xá miễn, Triển hộ vệ mới có thể có một con đường sống...”

“Thánh chỉ xá miễn?”, Vương Triều kinh ngạc nói: “Lẽ nào đại nhân vẫn muốn đi cầu xin Hoàng thượng?”

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Xem tình hình Hoàng thượng hôm nay mà nói, khẩu khí Hoàng thượng đã rất kiên quyết không hề lay chuyển, nếu lại hướng Hoàng thượng cầu xin, chắc chắn là càng đổ thêm dầu vào lửa, đưa Triển hộ vệ bước nhanh hơn vào tử lộ... Có lẽ là đại nhân muốn xin ý chỉ của Thái hậu.”

Bao đại nhân gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, nói: “Nhưng từ sau khi giải độc đến giờ, Thái hậu vẫn luôn hôn mê mãi không tỉnh, theo như lời thái y trong cung, còn không biết sẽ hôn mê mấy ngày nữa, cái này...”

“Hôn mê...”, một âm thanh yếu ớt từ trong góc truyền đến, ngay sau đó, một bóng người tựa như hồn ma phiêu phát chao đảo bay đến trước mặt Công Tôn tiên sinh, “Thái hậu vẫn còn hôn mê?”

Công Tôn tiên sinh thở dài: “Kim hiệu úy, người tỉnh rồi?”

Bạch Ngọc Đường đặt tay lên đầu Kim Kiên, vò vò hai cái: “Từ lúc bãi đường người vẫn mang bộ dạng ngơ ngẩn ngẩn, Bạch mỗ còn tưởng rằng hồn vía Tiểu Kim đã bị con mèo kia tha đi mất rồi.”

Kim Kiên lại chẳng thèm quan tâm đến cái móng chuột trên đầu mình, vẫn nhìn chăm chăm vào Công Tôn tiên sinh: “Thái hậu vẫn còn hôn mê?”

Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân đồng thời gật đầu.

Vẻ trống rỗng trong mắt dần tan đi, thần thái bình thường chậm rãi trở lại, đột nhiên, Kim Kiên ngửa mặt lên trời kêu lên một câu khiến cho mọi người đều chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả: “My God! Chúa Jesus hiển linh rồi! Y tiên, Độc Thánh hiển linh! Ha ha ha...”

Sau đó nàng bắt đầu chạy loạn trong phòng, vừa khóc vừa cười, trạng thái cứ hệt như người điên.

Nhất thời khiến cho những người trong phòng chỉ biết trợn mắt há mồm ngẩn ra, lát sau, vẫn là Bạch Ngọc Đường thi triển khinh công túm lấy cổ áo Kim Kiên: “Tiểu Kim, người không sao chứ?!”

“Không sao! Không sao!”, Kim Kiên toét miệng, lau lau nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt, chỉnh trang lại thần sắc, bước tới trước Bao đại nhân nói, “Bao đại nhân, Triền đại nhân được cứu rồi!”

“Cái gì?!”, chúng nhân trong phòng đều kinh ngạc mừng rỡ nhìn qua.

“Vì sao Kim hiệu úy lại nói những lời này?”, Bao đại nhân gấp giọng hỏi.

“Đại nhân, những thôn dân ở thôn Du Lâm sau khi được chúng tôi giải độc, nhanh thì nửa canh giờ, lâu thì một canh giờ, các thôn dân đều tỉnh lại, mà Thái hậu đã giải độc mấy ngày trước đó, đến hôm nay vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, chỉ có thể nói lên một điều...”

“Ý của Kim hiệu úy là... giải được kia không đúng?!", Công Tôn tiên sinh thấu triệt ngay.

“Chắc chắn là như vậy!", Kim Kiên hồi tưởng lại vẻ mặt của nhị sư phụ lúc hai vị sư phụ rời đi, lại càng khẳng định thêm mấy phần, “Giải được Hoàng Can mang về nhất định là đã bị Y Tiên, Độc Thánh động tay động chân gì đó rồi, sở dĩ như vậy nên độc tố mới chưa hoàn toàn giải được!”

Đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh sáng lên: “Nếu chúng ta đem việc này bẩm báo lên Thánh thượng, lại giải độc hoàn toàn cho Thái hậu, tự nhiên có thể chứng minh Triển hộ vệ mới thực sự là người lấy được thuốc giải.”

Kim Kiên ra sức gật mạnh đầu.

Chúng nhân nghe xong trước là vui mừng, sau nghĩ lại, lại thất vọng chán nản.

Giải được? Chỗ nào còn giải được nữa?!

Lại nhìn Kim Kiên biểu cảm hưng phấn như nhặt được vàng, không khỏi dấy lên vài phần hy vọng.

Kim hiệu úy này trước giờ công phu nịnh nọt thuộc hàng đệ nhất, thấy chỗ tốt tuyệt đối sẽ không nường tay, có thể là hắn thấy giải được này thuộc hàng hiếm có, cho nên mới dùng lời ngon tiếng ngọt hướng nhị vị tiên bối

kia cho vài viên dự định trở về buôn bán kiếm lời, cho nên mới mang dáng vẻ như đã liệu sẵn mọi việc như vậy.

“Kim hiệu úy, có phải người đã có giải dược trong tay?”, Công Tôn tiên sinh cẩn thận hỏi.

“Không có”, Kim Kiên chẳng để tâm đáp.

“Không có giải dược, vậy làm thế nào để giải độc cho Thái hậu?”, Công Tôn tiên sinh hơi cao giọng.

Kim Kiên vỗ ngực một cái: “Việc này có gì là khó đâu, chỉ cần tôi...!!”

Nói đến đây, nàng đột nhiên ngừng lại.

“Chỉ cần Kim hiệu úy làm sao?”, Bao đại nhân tiến lên một bước gáp giọng hỏi.

“Chỉ cần... cái đó...”, Kim Kiên một tay che miệng, tay kia vò đầu cười khan, dưới ánh mắt sáng quắc của chúng nhân quét qua, dần dần co người lại, cơ hồ muốn chui xuống lỗ nẻ dưới đất.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh liếc nhau đầy ý tứ.

“Kim hiệu úy có chỗ nào khó xử sao?”, Bao đại nhân đổi sắc mặt uy nghiêm thay bằng dáng vẻ thân thiết dễ gần.

“Kim hiệu úy chớ nên căng thẳng, nếu có chỗ nào khó xử cứ nói ra mọi người cùng suy xét thấu đáo, có lẽ sẽ có phương pháp giải quyết”, trên khuôn mặt nho nhã của Công Tôn tiên sinh thoáng hiện ra vẻ tươi cười hòa ái “sáng chói vô hại” đúng thương hiệu, “Kim hiệu úy, sự việc lần này trọng đại, sự sống chết của Thái hậu, tính mạng Triển hộ vệ đều nằm trong một ý

niệm của Kim hiệu úy! Nếu Kim hiệu úy có cách cứu tính mạng Thái hậu, thì chính là ân nhân cứu mạng của đương triều Thái hậu, là ân nhân cứu mạng của Triệu hộ vệ, cũng là công thần của Khai Phong phủ, thậm chí còn là công thần của toàn bộ Đại Tống!”

Nói đến câu cuối cùng, giọng Công Tôn tiên sinh đột nhiên cao vút lên, rất có khí thế của thiên quân vạn mã, sấm sét lôi đình.

Kim Kiên bị chấn động ngẩng phắt đầu lên, nhìn chúng nhân trong phòng ai nấy đều mắt sáng lấp lánh, chỉ cảm thấy dưới chân như giẫm trên bông, mềm nhũn cả ra.

Đúng, đúng rồi, nếu là mình dũng cảm đứng ra cứu Thái hậu, cũng tức là cứu được Tiểu Miêu, cũng tức là mình trở thành công thần của Đại Tống, áo đẹp cơm ngon, giường cao nệm ấm, mỹ nhân vây quanh, chỉ việc lăn lộn ăn rồi chờ chết, tất cả đều dễ dàng như lấy đồ trong túi!

Nhưng, nhưng mà...

Trước mắt như hiện lên một đoạn phim quay chậm, một đoàn xác sống cương thi bện đồ đen với con người đỏ rực, cùng gã thiếu niên Ninja đeo mặt nạ sắt quý dị âm trầm, máu tanh, những thi thể khuyết tay cụt chân tàn phế tràn ngập, còn cả lời dặn dò của hai vị sư phụ nữa...

Cơm ngon áo đẹp thì sao chứ? Giường cao nệm ấm thì thế nào? Mỹ nhân vây quanh thì tính làm gì?

Cứu Thái hậu đồng nghĩa với việc bộc lộ thân phận, cũng có nghĩa là dẫn sát thủ tới, chẳng khác nào tự mình đi tìm cái chết!

Hừ hừ, lăn lộn ăn rồi chờ chết đều là phù vân, phù vân hết! Giàu sang thực đáng quý, mỹ nhân giá càng cao, nhưng nếu vì sinh mạng, cả hai đều buông bỏ^[1]!

*[1] Tác giả cải biên từ bài thơ **Ái tình và Tự do** của nhà thơ Sando Petofi. Ở đây sử dụng bản dịch tiếng Trung của bài thơ này, “**Sinh mệnh càng đáng quý, ái tình giá càng cao, nhưng nếu vì tự do, cả hai đều buông bỏ**”.*

Nghĩ đến đây, Kim Kiên đã hạ quyết tâm, đang định giả ngu vờ điên khùng để qua cửa, thì một hình ảnh bất ngờ xông vào đầu Kim Kiên.

Bóng lưng tuyền một màu lam trắng như cán bút, bước từng bước kiên định rời khỏi công đường, cô đơn lẻ bóng, như đao khắc vào tim.

Hồng, hồng rồi! Sao bỗng dừng lại nảy ra máu vắn nghệ!

Da mặt Kim Kiên co rúm, còn trái tim lại đưa đến từng cơn đau thắt.

Cứ dựa theo sự phát triển của tình huống loại này, nếu không cứu được Tiểu Miêu trở về, mình nhất định sẽ bị hậu di chứng cơ tim tắc nghẽn gì gì đó. Haizz... Ngẫm lại từ khi mình xuống núi đến nay, luôn lấy phương châm “làm người phải giấu tài, khiêm tốn” làm tư tưởng chủ đạo, chẳng lẽ hôm nay lại vì một tên động vật họ mèo nào đó mà phải đem tung tích bản thân cũng như thân nhân gia đình bán sạch?!

Hay, hay là thôi đi... Nghĩ mà xem Tiểu Miêu cát nhân thiên tướng, ở hiền gặp lành... chắc!

Kim Kiên hít thật sâu một hơi, hai tay ôm ngực, nín chặt lấy nơi trái tim bỗng đau như dao cắt.

Mà thôi, được rồi! Cái gọi là thành công phải bán mạng mới nắm được trong tay, phú quý phải mưu cầu trong hiểm nghèo, thôi thì liều mạng một lần, muốn có tiền đồ xán lạn ngày mai, phải trông chờ vào cuộc đọ sức ngày hôm nay!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên nắm chặt tay hạ quyết tâm, đôi mắt nhỏ long lên, khí dồn đan điền, hai tay ôm quyền giơ lên quá đầu, bịch một tiếng quỳ sụp xuống đất, nói liên thanh: “Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, bốn vị đại ca Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ, Bạch Ngũ gia, kỳ thực tiểu nhân chính là quan môn đệ tử của Y Tiên, Độc Thánh, trước giờ vẫn luôn giấu giếm chur vị, quả là vô cùng bất đắc dĩ, không còn cách nào khác, mong chur vị đại nhân, tiên sinh, đại ca, đại gia rộng lượng xin đừng trách tội!”

Trong phòng lặng ngắt như tờ.

Đột nhiên, lại bùng lên một tràng kinh hô.

Chúng nhân nhìn chăm chăm Kim Kiên, ai nấy đều kinh hãi tới trợn tròn mắt há hốc mồm.

“Tiểu Kim là đồ đệ của hai lão già đó?!” Bạch Ngọc Đường nhảy ra sau một bước, trợn mắt nhìn Kim Kiên cứ hệt như quái vật vậy, “Sao, sao có thể được?! Tiểu Kim, chắc không phải người nói chơi chứ?!”

Kim Kiên ngẩng lên, trong đôi mắt nhỏ tràn ngập vẻ chân thành: “Câu nào của Kim Kiên cũng là sự thật, nếu có nửa lời dối trá, xin thiên lôi giáng xuống!”

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đưa mắt nhìn nhau. Bao đại nhân uy nghiêm khẽ khàng gật đầu, Công Tôn tiên sinh thì nhàn nhạt nhướng mày.

“Kim Kiên, người thực sự là đệ tử của Y Tiên, Độc Thánh?”, Bao đại nhân bước lên hai bước, tới trước mặt Kim Kiên, khan giọng hỏi.

Kim Kiên nhìn khuôn mặt đen như mực của Bao đại nhân, dáng vẻ nghiêm nghị, ôm quyền quỳ xuống: “Lừa gạt đại nhân bấy lâu, quả thực là thuộc hạ không còn cách nào khác, mong đại nhân thứ tội!”

Bao đại nhân thở dài một tiếng, đỡ Kim Kiên đứng lên, “Lai lịch của hai vị sư phụ Kim hiệu úy rất đặc biệt, Kim hiệu úy giấu giếm thân phận chỉ là tự bảo vệ mình không có gì đáng trách, nay vì cứu Thái hậu và Triển hộ vệ, Kim hiệu úy bộc lộ thân phận, bản phủ cảm kích không thôi, sao có thể trách tội!”

Vai Kim Kiên run lên, ngẩng đầu, đôi mắt nhỏ lấp lánh như thủy tinh: “Đa tạ đại nhân.”

“Thân phận đồ đệ của Y Tiên, Độc Thánh không phải tầm thường, giải độc cho Thái hậu là việc vô cùng nguy hiểm. Kim Kiên, người nghĩ kỹ rồi

chứ?”, Công Tôn tiên sinh cũng bước lên, đỡ lấy hai tay Kim Kiên, chăm chăm hỏi.

Kim Kiên quay đầu sang, thì thấy Công Tôn tiên sinh đang chăm chú nhìn mình, trong đôi mắt phượng thoáng lộ vẻ lo lắng, không khỏi có chút cảm động trong lòng. Dù thế nào thì cũng lộ thân phận rồi, thôi thì mình cứ dứt khoát kiêu ngạo một phen!

“Tiểu nhân đầu óc không thông tuệ lắm, nghĩ và không nghĩ cũng chẳng khác nhau là mấy... Chỉ là...”, đột nhiên, đôi mắt nhỏ của Kim Kiên trừng lên, hai tay siết chặt thành quyền, cao giọng nói: “Tiểu nhân muốn người trong thiên hạ biết rằng, lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt, còn phường bại hoại đầu cơ trục lợi vu oan giá họa cho người khác, chắc chắn sẽ nhận được quả đắng!”

“Nói hay lắm!”, Bao đại nhân cao giọng khen, nhìn Kim Kiên có chút tán thưởng, lại nói, “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ, chuẩn bị kiệu, bản phủ phải tới phủ Bát vương gia, thỉnh Bát vương gia cùng tiền cung điện Thánh!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, tứ đại hiệu úy ôm quyền nhận lệnh, lúc rời đi, không hẹn mà cùng nhìn Kim Kiên một cái, trong bốn đôi mắt đều lộ ra thứ ánh sáng óng ánh rực rỡ, so với ánh mắt sùng bái nhìn Triệu Chiêu có tới sáu phần giống nhau.

Các tế bào toàn thân trên dưới của Kim Kiên được dịp phân kích một phen.

Chắc chắn, xem ra danh tiếng lần này tăng vèo vèo! Thăng quan phát tài sắp tới rồi đây!

***

Ráng chiều đã ngả về tây, mây hồng ngàn dặm ve ngân nã nề.

Kim Kiên đang ngồi bên bàn đá trong Phu Tử viện, một tay cầm đũa, tay kia bung bát com, ngẩng đầu, ngo ngẩn nhìn ráng chiều nhuộm khắp trời, vẻ mặt ngây dại.

“Tiểu Kim, người bung bát com tối này ngần ngo gần một canh giờ rồi đấy!”, một bóng trắng lướt tới bên bàn đá trước mặt Kim Kiên.

“Bạch Ngũ gia... tôi thấy những hạt gạo trong bát com hôm nay hình dáng vô cùng đặc biệt, cho nên mới nhìn nhiều hơn một chút...”, Kim Kiên nhếch miệng cười, tay cầm đũa hướng về phía đĩa rau trên bàn gấp, nhưng đôi đũa lại hết như lá mùa thu trong gió, run run rẩy rẩy, khó khăn lắm mới tới bên bàn rồi cách một tiếng rơi xuống mặt bàn.

Bạch Ngọc Đường thờ dài một tiếng, cướp lấy đôi đũa, nhanh nhẹn gấp rau xào trong đĩa vào bát của Kim Kiên, rồi nhét đôi đũa vào tay Kim Kiên: “Ăn đi.”

“Tạ... Bạch Ngũ gia...”, Kim Kiên lặng lẽ cầm cúi ăn com.

Bạch Ngọc Đường bắt chéo hai chân, một tay phe phẩy quạt, tay kia chống cằm nhìn chăm chăm vào hạt com Kim Kiên không cẩn thận làm dính trên mép, đột nhiên bật cười thành tiếng.

“Bạch Ngũ gia cười cái gì vậy?”, động tác và com của người đối diện ngừng lại.

“Ngũ gia ta cười cao đồ của hai vị tiên bối Y Tiên, Độc Thánh chưa tới một canh giờ trước còn hùng hồn cao giọng nói cái gì mà lưới trời lồng

lộng, tuy thừa mà khó lọt, sau đó lại sợ tới nỗi ngay cả đũa cũng không cầm nổi!”

“Ai, ai sợ chứ?!” Kim Kiên ngược mắt lên, “Tôi chỉ là nghĩ tới có thể vì Khai Phong phủ giúp một phần sức lực, có thể cứu được Thái hậu, cứu được Triệu đại nhân là kích động vô vàn, là kích động, kích động đó!”

“Đúng đúng đúng, là kích động...”, Bạch Ngọc Đường nhìn cái người nào đó phía đối diện đang cố làm ra vẻ trấn tĩnh, nhưng đáng tiếc đôi đũa không ngừng run rẩy kia lại đang tố cáo bản tính nhất như chuột của mình, ý cười trong đôi mắt hoa đào dần dần tan đi, thay vào đó là đôi con ngươi ngưng trọng nghiêm túc.

“Tiểu Kim, Bạch mỗ biết, hôm nay ngươi đã để lộ thân phận đồ đệ của Y Tiên, Độc Thánh, chính là tự đưa mình vào tình thế nguy hiểm vô vàn, đó là điều chắc chắn...”

Động tác của Kim Kiên khựng lại, cứng đờ.

“Bất luận là đám sát thủ áo đen lai lịch bất minh đã gặp trước đó, hay danh tiếng trên giang hồ của Y Tiên, không biết sẽ dẫn tới bao nhiêu phường mưu đồ bất chính rấp tâm hại người, hơn nữa Độc Thánh trên giang hồ còn kết oán thù với vô số kẻ...”, Bạch Ngọc Đường ngậm miệng không nói tiếp nữa, có chút buồn cười nhìn đám hạt cơm dưới đôi đũa của Kim Kiên đã sắp vung lên thành pháo hoa.

“Haizz...”, Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu, đưa tay vuốt nhẹ hạt cơm dính bên mép Kim Kiên, “Tiểu Kim ngươi hãy an tâm, Bạch Ngọc Đường này còn một ngày, nhất định sẽ bảo vệ cho Tiểu Kim an toàn!”

Kim Kiên nghe vậy liền ngẩng phắt đầu lên, trong đôi mắt nhỏ dài như lấp lánh những tia sáng nhỏ, tràn đầy màu sắc, khiến cho Bạch Ngọc Đường

nhất thời ngưng ngẩn, ngón tay dừng lại trên má Kim Kiên.

Gió phất qua ngọn liễu, tán cây loang lổ, dưới bóng nắng lập lờ, hai người bốn mắt nhìn nhau, tựa như rất lâu, mà lại như chỉ trong chớp mắt.

“Cái tên kia người là ai?! Còn không bỏ bàn tay trên mặt Tiểu Kim xuống!”, đột nhiên, một tiếng quát chói tai vang lên xé toang bức tranh phong cảnh hài hòa đầy tình thân này.

Chỉ thấy một người một đường hùng hổ phi tới, gạt phắt tay Bạch Ngọc Đường ra, đem Kim Kiên bảo vệ phía sau cứ hệt như gà mẹ che chở gà con vậy, nộ khí xung thiên trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhất thời không để ý, bị người kia gạt phắt tay, mu bàn tay ran rát, có chút giận dữ, cũng trừng mắt lờm lại.

Chỉ thấy người tới, thân hình chỉ cao hơn Kim Kiên nửa cái đầu, vận y phục bằng gấm mang đai ngọc, đầu cài ngọc quan, mi mày như vẽ, con ngươi lấp lánh ánh nước, đôi môi anh đào như nhuộm, đúng là một bậc khuynh quốc khuynh thành.

Người tới cũng đồng thời trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, thì thấy đây là một thanh niên vận y phục trắng, phong lưu phóng khoáng, đôi mắt hoa đào như muốn bay lên, chính là nhan sắc của kẻ hại nước hại dân.

Trên khuôn mặt hai người đồng thời tràn lên vẻ chán ghét, khinh bỉ, cùng chỉ vào nhau, quay sang Kim Kiên hô:

“Tiểu Kim (Tiểu Kim), cái tên ẻo lả này là ai?!”

Da mặt Kim Kiên giật giật, còn chưa mở miệng đáp lời, đã thấy hai vị “mỹ nhân” trước mặt trừng mắt lờm đối phương, hai miệng một lời quát:

“Người nói ai là tên ẻo lả?!”

Một giọt mồ hôi lạnh lã từ thái dương Kim Kiên xuống, vội chạy tới giữa hai người, cười bồi nói: “Hai vị, hai vị hãy bình tĩnh chớ nên nóng nảy...”

Nói được nửa câu, nàng đã bị hai người họ mỗi người túm lấy một cánh tay.

“Tiểu Kim, hấn là kẻ nào, sao lại có thể kêu người là Tiểu Kim?”, người bên trái, con người lấp lánh ánh nước trừng lên, khuôn mặt đầy vẻ âm úc.

“Ngũ gia ta thích gọi là cái gì thì gọi cái đấy, người cái cọng hành nào vào đây mà dám quản hả?”, vị bên phải vẻ mặt vênh vác kiêu ngạo nói.

Hai vị “mỹ nhân” đôi mắt, ánh mắt giao nhau giữa không trung phát ra những tiếng xoèn xoẹt, tia lửa điện bắn tung tóe, nóng tới nổi đầu tóc Kim Kiên cơ hồ cháy khét lẹt.

“Phạm tiểu vương gia! Bạch thiếu hiệp! Đây là?!”, Công Tôn tiên sinh rảo bước tiến vào Phu Tử viện nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi ngạc nhiên.

Công Tôn Trúc Tử cứu mạng!

Kim Kiên nhìn Công Tôn tiên sinh thâm kêu cứu.

Công Tôn tiên sinh bước nhanh tới bên cạnh ba người, vừa nhìn tạo hình của ba người một cái, tức thì hiểu được mấy phần, vội giảng hòa nói: “Phạm tiểu vương gia, vị này là Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường của Hãm Không đảo đại danh lừng lẫy trên giang hồ, và cũng là bằng hữu tri kỉ của

Triển hộ vệ”, lại hướng Bạch Ngọc Đường giới thiệu, “Bạch thiếu hiệp, vị này là nghĩa tử của đương kim Thái hậu, Hiếu Nghĩa vương Phạm Dung Hoa, Phạm tiểu vương gia.”

“Thì ra là Cẩm mao ‘thử’!”, Phạm Dung Hoa cười khẩy nói.

“Thì ra là một vương gia”, Bạch Ngọc Đường nhướng đôi mày lưỡi mác.

Kim Kiên cúi đầu nhìn cánh tay mình bị hai người họ nắm chặt, lại nhìn Công Tôn tiên sinh, mặt mày khổ sở.

Công Tôn tiên sinh ho khan mấy tiếng: “Phải chăng Phạm tiểu vương gia được triệu về kinh lần này là vì chuyện của Thái hậu?”

Phạm Dung Hoa gật đầu: “Giờ Ngọ hôm nay vào kinh, vừa đi thăm mẫu hậu và bá kiến hoàng huynh, lại nghe người trong cung nói Khai Phong phủ xảy ra chuyện, cho nên mới vội vàng đến Khai Phong phủ hỏi cho rõ ngọn ngành...”, nói đến đây, Phạm Dung Hoa lại trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, tựa như thị uy với kẻ đang kéo Kim Kiên ra khỏi mình, “Chẳng ngờ vừa vào viện, đã thấy tên này đang động tay động chân với Tiểu Kim, đúng là đòi phong bại tục!”

“Cái gì mà động tay động chân, cái tên tiểu tử thôi nhà ngươi đừng có ngậm máu phun người!”, Bạch Ngọc Đường tức khí, đỏ mặt tía tai quát lên.

“Cái gọi là biết người biết mặt mà chẳng biết lòng, có những kẻ bên ngoài đẹp tốt phong lưu bên trong thối nát xấu xa ngút trời, ai biết được những thứ nhớp nhúa giấu trong bụng như thế nào. Tiểu Kim, ngươi chớ có nghĩ rằng mình tuổi còn nhỏ lại là nam tử mà không để ý, phải biết là thế gian này có những hạng người lại có những sở thích rất quái dị, Tiểu Kim, ngươi cần phải cẩn thận đấy!”, đôi mắt ánh nước của Phạm Dung Hoa long lên.

“Người cái tên tiểu tử thối này!”

“Người cái tên chuột chết này!”

“Hai, hai vị...”, Kim Kiên hết ngó người này, lại nhìn người kia, nuốt nuốt nước bọt, dè dặt rút hai tay mình ra, thăm dò nói, “Sách lược ưu tiên hiện nay chính là cứu Thái hậu và Triển đại nhân, sau đó hai vị nếu có thời gian rảnh, hãy hẹn một nơi rộng rãi mát mẻ nào đó, quyết một trận thắng bại, thế nào?”

“Cứu mẫu hậu và Triển đại nhân?”, Phạm Dung Hoa nghe mà sừng sốt, “Độc của mẫu hậu không phải đã không còn đáng ngại nữa sao? Vì sao... còn có Triển đại ca... Đây, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!”

“Chuyện nói ra rất dài...”, Công Tôn tiên sinh thở dài, rồi đem nguồn cơn mọi chuyện nhất nhất kể ra.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Phạm Dung Hoa càng nghe, ngọn lửa trong đôi mắt lấp lánh ánh nước càng cháy dữ dội.

“Ti tiện! Tên Hoàng Can kia đúng là một kẻ vô liêm sỉ!”, nghe Công Tôn tiên sinh nói xong, Phạm Dung Hoa không khỏi giậm chân mắng lớn, thở hổn hển hồi lâu, rồi như chợt nghĩ ra điều gì, quay phắt đầu nhìn Kim Kiên, trầm giọng nói, “Không ngờ Tiểu Kim lại là đệ tử của Y Tiên và Độc Thánh... Tiểu Kim, người nói độc của mẫu hậu có thể giải được hoàn toàn, người nắm chắc được mấy phần?”

Kim Kiên hít sâu một hơi, cắn răng đáp: “Cái đó... có ‘tám phần’ nắm chắc.”

Khóe mắt ba người nhếch lên, đồng thời quyết định bỏ qua định ngữ “tám phần” kia.

“Bao đại nhân nhập cung đã lâu rồi, sao vẫn không có tin tức gì báo về?”, Phạm Dung Hoa hỏi.

“Cũng sắp được hai canh giờ rồi...”, Công Tôn tiên sinh vẻ mặt lo lắng.

“Hoàng huynh từ sau khi hồi cung vẫn luôn túc trực ở cung của mẫu hậu, mà hậu cung lại là nơi mà ngoại thân không có lệnh thì không được tiến vào...”, Phạm Dung Hoa cau đôi mày mảnh dài, “Không được! Ta phải về cung một chuyến xem sao, biết đâu có thể giúp đỡ được Bao đại nhân một, hai phần.”

Còn chưa dứt lời, Phạm Dung Hoa liền quay người phăm phăm xông ra ngoài, nhưng vừa đi đến cửa viện thì va phải một người cũng đang rảo bước từ ngoài vào.

“Ui da!”

Hai người đồng thời lùi lại mấy bước, Phạm Dung Hoa xoa xoa trán, người tới thân thể loạng choạng ngã ra sau, nếu không phải được bốn hộ vệ sau lưng nhanh tay đỡ kịp, chắc hẳn sẽ ngã chổng vó.

“Bao đại nhân?! Ngài không sao chứ?!”, Phạm Dung Hoa ngược lên, vội chạy tới đỡ lấy cánh tay người nọ.

“Phạm tiểu vương gia?”, Bao đại nhân cũng rất kinh ngạc, “Tiểu vương gia hồi kinh từ khi nào, vì sao lại ở Khai Phong phủ?”

Phạm Dung Hoa lại chẳng bận tâm tới việc trả lời câu hỏi của Bao đại nhân: “Bao đại nhân nhập cung diện Thánh kết quả thế nào rồi?”

Bao đại nhân sững sốt, nhìn qua Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh gật đầu: “Phạm tiểu vương gia đã biết nguồn cơn mọi chuyện.”

Bao đại nhân gật gù đầu, nhìn chúng nhân một cái, thở dài nói: “Bản phủ vẫn chưa được nhìn thấy Thánh nhan...”

“Vì sao? Lẽ nào hoàng huynh không triệu kiến ngài?”, Phạm Dung Hoa hỏi.

Bao đại nhân lắc đầu: “Hoàng thượng túc trực bên người Thái hậu, nửa bước cũng không rời, lại hạ chỉ người khác không được quấy rầy, bản phủ thân là ngoại thần, không được triệu kiến thì không thể tiến vào hậu cung...”

“Đại nhân không thỉnh Bát vương gia cùng đi sao?”, Công Tôn tiên sinh hỏi.

Bao đại nhân lại thở dài một tiếng: “Bát vương gia đã sớm bị triệu vào cung, bản phủ đã nhờ mấy vị công công đưa tin vào, lại chờ bên ngoài cung hơn một canh giờ, vẫn không thấy chút tin tức nào, bất đắc dĩ mới phải hồi phủ tìm chư vị thương lượng đối sách.”

Công Tôn tiên sinh và Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn nhau.

“Dựa vào công lực của Bạch mỗ thì vào cung chẳng phải chuyện khó khăn gì”, Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt nói.

“Không được!”, Công Tôn tiên sinh cắt ngang nói, “Lần này nhập cung là để giải độc cho Thái hậu, nhất định phải quang minh chính đại nhập cung, mới có thể danh chính ngôn thuận rửa sạch nỗi oan của Triệu hộ vệ và Kim hiệu úy, định được tội của Hoàng Can.”

Chúng nhân đều mặt mày u ám.

Phạm Dung Hoa nhú mày trầm ngâm một lát, trầm giọng nói: “Dung Hoa thân là Hiếu Nghĩa vương gia, ắt hẳn đưa mấy vị nhập cung không phải chuyện khó...”

Chúng nhân mắt sáng lên.

“Được Phạm tiểu vương gia giúp đỡ là tốt nhất, có điều nếu Hoàng thượng trách tội xuống...”, Bao đại nhân do dự nói.

“Bao đại nhân, đừng nói là vì mẫu hậu, cho dù là vì Triệu đại nhân và Tiểu Kim, chuyện này Dung Hoa có phải liều cả tính mạng cũng không từ nan”, Phạm Dung Hoa ôm quyền gấp giọng nói.

“Đã như vậy thì xin phiền Hiếu Nghĩa vương gia!”, Bao đại nhân vội ôm quyền đáp lễ, ngưng một chút, lại nói với Kim Kiên, “Kim hiệu úy, người có cần phải chuẩn bị gì không?”

Kim Kiên ngược mắt lên, nhìn Bao đại nhân một cái, cánh môi mấp máy, muốn nói gì đó lại thôi, quay đầu sang đáng thương nhìn Công Tôn tiên sinh, đấu tranh nửa ngày trời mới thốt ra một câu: “Thuộc hạ sợ nếu Hoàng thượng không tin thuộc hạ là đồ đệ của Y Tiên, Độc Thánh thì...”

Chúng nhân sắc mặt đồng thời trở nên căng thẳng.

“Suy nghĩ của Kim hiệu úy không phải là không có lý”, Công Tôn tiên sinh gật gật đầu, vuốt râu nói, “Đối với chuyện này tại hạ vô cùng lo lắng. Từ những điều chứng kiến trên công đường hôm nay cho thấy, Hoàng thượng đã hoàn toàn không tin Kim hiệu úy và Triển hộ vệ nữa rồi, bây giờ chúng ta lại đi nói Kim hiệu úy chính là đồ đệ của Y Tiên, Độc Thánh, e là...”

“Vậy theo ý Công Tôn tiên sinh, chúng ta nên làm thế nào?”, Bao đại nhân trầm giọng nói.

“Theo ý tại hạ, chi bằng nói là... Công Tôn Sách trong lúc lật giở y thư đã vô tình tìm được nguyên nhân chứng bệnh hôn mê không tỉnh lại lúc này của Thái hậu, suy đoán Thái hậu đến nay vẫn hôn mê là chuyện rất không ổn, bởi vậy mới nhập cung xin được chẩn trị cho Thái hậu. Đợi đến khi độc của Thái hậu đã giải xong, mới cho Hoàng thượng biết chuyện giải được của Hoàng Can khác thường cũng không muộn.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, “Lẽ nào nói như thế Hoàng thượng sẽ tin?”

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười: “Bình thời Công Tôn Sách vẫn thường tới Thái y viện bàn y thuật, tại Thái y viện cũng được xem như có đôi chút danh vọng, chần hấn lời nói sẽ có vài phần trọng lượng, có điều, việc này còn cần Kim hiệu úy âm thầm tương trợ...”

“Tương trợ, tương trợ bằng cách nào?”, Kim Kiên vội hỏi.

“Còn phải phiền Kim hiệu úy viết cho một phương thuốc giải độc, mà phương thuốc này nhất định phải...”

“Hiểu rồi, hiểu rồi!”, Kim Kiên chạy vào khách sảnh hét như một cơn gió lốc, chỉ trong chốc lát, lại xông ra, trong tay còn cầm một mảnh giấy.

Công Tôn tiên sinh nhận lấy chăm chú đọc, trên khuôn mặt nho nhã lộ ra vẻ ngạc nhiên cùng mừng rỡ: “Kim hiệu úy quả nhiên nhận được chân truyền của hai vị tiền bối Y Tiên Độc Thánh, phương thuốc này cách chọn thuốc phối dược tinh diệu vô cùng, thực đúng là xuất thần.”

Kim Kiên cười khò: “Công Tôn tiên sinh đừng giấu cợt thuộc hạ nữa, phương thuốc này chẳng qua chỉ là thuộc hạ tiện tay viết ra mà thôi, mới nhìn thì rất ghê gớm dọa người, kỳ thực chẳng có ích gì đối với độc của Thái hậu.”

“Tiện tay viết ra...”, Công Tôn tiên sinh nhìn lom lom Kim Kiên, trong đôi mắt phượng lóe lên tia sáng.

Kim Kiên bất giác rung mình một cái: “Không biết phương thuốc này có dùng được không?”

“Rất được, rất được!”, Công Tôn tiên sinh mỉm cười, lại khôi phục dáng vẻ nho nhã ôn hòa của vị chương quản sổ sách Khai Phong phủ, tiện tay xé nát đơn thuốc đang cầm.

“Công Tôn tiên sinh, ngài đây là...”, chúng nhân đều cảm thấy khó hiểu.

“Phương thuốc này tại hạ đã nhớ kỹ, đương nhiên phương thuốc nguyên bản từ Kim hiệu úy sẽ phải hủy đi, tránh để sau này bị người ta phát hiện ra chỗ sơ hở.”

Chúng nhân gật đầu, lại càng thêm khâm phục đối với tâm tư kín kẽ của Công Tôn tiên sinh.

Chỉ có Kim Kiên trong một thoáng mà toát mồ hôi lạnh toàn thân, thảm nghĩ:

Cái lão Công Tôn Trúc Tử này thật là lợi hại, cách phối thuốc của đơn thuốc kia rất phức tạp, vậy mà lão ta chỉ cần xem một lần đã nhớ kỹ, lướt qua một cái liền không quên... Đúng là thiên phú khiến người ta đổ kị biết bao... Sau này nếu có nhược điểm gì bị lão Công Tôn Trúc Tử này nắm được thì... Đáng sợ, đáng sợ quá!

“Mọi sự đã chuẩn bị đầy đủ, việc không thể chậm trễ, đại nhân, chúng ta theo Hiếu Nghĩa vương gia nhập cung diện Thánh thôi”, Công Tôn tiên sinh nói với vẻ đã sắp xếp mọi việc đâu vào đấy.

Chúng nhân gật đầu, lập tức chỉnh trang lại quần áo dung nhan theo Phạm Dung Hoa nhập cung.

Trên đường nhập cung, Công Tôn tiên sinh cùng Kim Kiên tiến hành thảo luận chi tiết cụ thể về việc giải độc cho Thái hậu.

“Kim hiệu úy, giải dược kia rốt cuộc có chỗ nào không thích hợp, vì sao Thái hậu dùng giải dược xong lại hôn mê mãi không tỉnh?”

“Cái này... hiện tại chưa gặp được Thái hậu, không thể chẩn mạch, thuộc hạ cũng không nói chính xác được.”

“Tại hạ nghe được một hai phần từ Thái y viện rằng, mạch tượng của Thái hậu bình hòa, sắc mặt hồng nhuận, hô hấp thông thuận đều đều, tựa như đang ngủ sâu vậy, hoàn toàn không biểu hiện khác thường gì.”

“Việc này... còn phải phiền Công Tôn tiên sinh chẩn mạch cho Thái hậu, sau đó đem mạch tượng nói cho thuộc hạ...”

“Nếu mạch tượng thật sự không có gì khác lạ thì làm thế nào?”

“Cái đó... cái đó thì...”

“Kim hiệu úy vì sao cứ nhìn chăm chăm vào mũi tại hạ vậy?”

“Cái đó thì phải phiền Công Tôn tiên sinh người kỹ một phen!”

“Người, người ư...?”

“Thuộc hạ tin vào bản lĩnh người mùi hương phân biệt loại mực của Công Tôn tiên sinh, thì việc người xem toàn thân Thái hậu có mùi gì lạ không hoàn toàn là chuyện nhỏ^[2]!”

[2] Trong Trát Mỹ án, Công Tôn tiên sinh đã dựa vào mùi hương để chứng minh Trần Thế Mỹ làm giả hươu thư, loại mực được nhắc đến là “mực Thấu Kim”.

“...”

Bao đại nhân, Phạm Dung Hoa, Bạch Ngọc Đường, tứ đại hiệu úy đồng thời rùng mình một cái: Sao đột nhiên lại lạnh vậy.

“Kim hiệu úy, nếu tại hạ nhớ không lầm thì Y Tiên, Độc Thánh tuy danh tiếng vang xa trên giang hồ, nhưng kẻ thù cũng không ít...”

“Hả?”

“Nếu như những kẻ thù kia biết được hiện tại Y Tiên Độc Thánh thu nhận quan môn đệ tử...”

“...”

“Kim hiệu úy không cần phải hoảng hốt như thế, hiện tại nhập cung cản trở cho Thái hậu đều là tại hạ đứng ra, cho dù ngày sau có kẻ nghi ngờ đây

là do hậu nhân của Y Tiên Độc Thánh làm ra, thì cũng chỉ nghi ngờ mình tại hạ, nên sẽ không liên lụy gì đến Kim hiệu úy.”

“Đa, đa tạ Công Tôn tiên sinh đã suy nghĩ cho thuộc hạ!”

“Có điều... tại hạ mạo hiểm đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, thậm chí cả tính mạng cũng sẽ có phần nguy hiểm...”

“Ân nghĩa Công Tôn tiên sinh đối với thuộc hạ thực sâu như biển, nặng tựa núi, như công ơn tái sinh của cha mẹ...”

“Kim hiệu úy nhớ được thì tốt rồi...”

“Thuộc hạ xin suốt đời ghi nhớ, tuyệt không bao giờ quên!”

Đợi đến khi nhóm người Bao đại nhân tới bên ngoài cửa cấm cung, thì ánh mắt chúng nhân nhìn Kim Kiên đều mang vẻ đồng tình sâu sắc.

Công Tôn tiên sinh mặt mày hớn hở, bước đi nhanh như gió.

Kim Kiên cúi gằm đầu, ủ rũ ủ xiu, trong lòng bi thiết kêu lên:

Mình tựa hồ, giống như là, đại khái thì, chắc có lẽ... khẳng định là thiếu lão Công Tôn Trúc Tử một món nợ ân tình! Hơn nữa còn là ân tình lớn bằng trời!

Cái lão Công Tôn Trúc Tử này lại còn có thiên phú đã gặp một lần thì chẳng bao giờ quên, trí nhớ siêu cường... Ông trời ơi, nửa đời sau này còn có để cho người ta sống nữa không aaaaa!

***

Đến khi đèn đuốc sáng trưng, trong ngoài viện tâm cung của Thái hậu, cung nữ thái giám đều quỳ rạp trên đất, ai nấy mặt mũi trắng bệch, im thin thít.

Chợt nghe thấy trong tâm cung của Thái hậu vang đến tiếng quát đầy giận dữ:

“Giá áo tui com! Tất cả đều là lũ giá áo tui com! Trẫm nuôi các ngươi, cho các ngươi nhận bổng lộc hoàng gia, hôm nay đến lúc dùng các ngươi, lại rặt một lũ ăn hại!”

Người ngồi chính giữa là thiên tử đương triều vua Nhân Tông, đang phát hỏa, nổi trận lôi đình không gì ngăn được, Bát vương thiên tuế ngồi bên cạnh, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, trên khuôn mặt ngập tràn vẻ lo lắng nặng nề.

Có khoảng hai mươi người đang quỳ bên ngoài điện tâm cung của Thái hậu, nhìn cách ăn vận của họ thì đều là những thái y của Thái y viện.

Lúc này, những thái y kia đều quỳ rạp đầu chạm xuống đất, toàn thân run rẩy, nửa tiếng cũng không dám thốt ra, toàn bộ trong ngoài điện chỉ có mình tiếng quát giận dữ của vua Nhân Tông vang vọng.

“Bình thời ai ai cũng đều võ ngực tự xưng mình y thuật cao siêu, có thể sánh với Biển Thước, Hoa Đà, sao đến lúc cần dùng các ngươi, kẻ nào kẻ nấy đều như ngậm hạt thị, nửa lời cũng không nói ra thế hả?!”

“Khởi, khởi bẩm Hoàng thượng, mạch tượng của Thái hậu bình hòa, sắc mặt hồng nhuận, ngoại trừ có chút suy nhược ra, thì đều không đáng ngại, chấn hấn ít ngày nữa là có thể tỉnh lại...”, một lão thái y râu tóc bạc phơ run rẩy đáp.

“Ít ngày nữa là có thể tỉnh lại? Từ thái y, ba ngày trước người cũng nói như vậy, nhưng đến hôm nay mẩu hậu vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại, tròn ba ngày rồi, mẩu hậu một giọt nước cũng chưa uống, lẽ nào phải để mẩu hậu một người sống sờ sờ ra đó chết đói mới cam lòng?”, Hoàng thượng vỗ bàn đứng dậy, giận dữ quát.

“Việc, việc này... đích thực là Thái hậu đã không còn đáng ngại, nhưng chẳng thể nào tỉnh lại, chúng thần thực sự cũng không biết nguyên do...”, Từ lão thái y liên tục lau mồ hôi, “Thần vô năng, thần đáng chết...”

“Các người ngoại trừ nói ‘vô năng, đáng chết’ ra, thì còn biết làm gì?!” Hoàng thượng gầm lên.

“Cái, cái đó...”, lão thái y bò rạp trên mặt đất, lưng dẫm mồ hôi.

“Hoàng huynh, có người có thể trị khỏi được cho mẩu hậu”, đột nhiên, một giọng nói vang lên từ ngoài cửa cung.

Chúng nhân sửng sốt, đồng thời hướng ra ngoài cửa điện.

Chỉ thấy một thiếu niên vận y phục bằng gấm vôi vãi tiến vào điện, ôm quyền thi lễ.

“Dung Hoa?”, vua Nhân Tông kinh ngạc, “Đệ vừa mới nói cái gì?!”

“Khởi bẩm hoàng huynh, có người có thể chữa trị được cho mẩu hậu!”, Phạm Dung Hoa ngẩng lên, đôi mắt lấp lánh ánh nước sáng bừng lên.

Vua Nhân Tông nhất thời mừng rỡ nhìn ra ngoài: “Là người nào?! Hiện tại đang ở đâu?!”

“Đang ở ngoài điện đợi chỉ.”

“Tuyên! Mau tuyên vào!”

“Vâng!”, Phạm Dung Hoa gật đầu thi lễ, quay người cao giọng hô, “Tuyên Bao Chứng của phủ Khai Phong, Công Tôn Sách chủ bộ phủ Khai Phong, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiên nhập điện...”

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân trên điện đều ngạc nhiên, liền thấy một hàng bốn người rảo bước tiến nhanh vào điện, quỳ xuống bái lạy nói:

“Thần Bao Chứng (Công Tôn Sách chủ bộ phủ Khai Phong, thảo dân Bạch Ngọc Đường, thảo dân Kim Kiên) tham kiến Vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Bao Chứng?!", vua Nhân Tông trước là kinh ngạc, sau liền ngộ ra, nét giận dữ hiện rõ trên long nhan, “Hiếu Nghĩa vương gia, trẫm đã hạ nghiêm lệnh không cho Bao Chứng nhập cung dù chỉ nửa bước, chẳng ngờ ngươi lại dám làm trái thánh chỉ?!”

“Hoàng huynh!", Phạm Dung Hoa nâng vạt áo quỳ xuống, vành mắt đỏ lên, nước nở thừa, “Dung Hoa dù có ăn gan hùm mật báo cũng không dám làm trái ý chỉ của hoàng huynh, chỉ là tận mắt nhìn thấy mẫu hậu lành ít dữ nhiều, Dung Hoa cũng vì, cũng vì mẫu hậu... mong hoàng huynh, hoàng huynh...”, nói đến đây, Phạm tiểu vương gia đã khóc không thành tiếng, đôi mắt ngập nước, khiến người khác nhìn mà thương tiếc.

Bát vương gia bên cạnh nhất thời mềm lòng, vội nói: “Hoàng thượng, hành động này của Dung Hoa nhất định là có nguyên do khác, chi bằng nghe Dung Hoa nói thử xem sao.”

Vua Nhân Tông nhìn Bát vương gia một cái, lại thấy gương mặt đẫm nước mắt của Phạm Dung Hoa, sắc mặt cũng hòa hoãn đi phân nửa, nói: “Dung Hoa, trăm không trách đệ... chỉ là đệ không hiểu chuyện trong đó... haizzz!”

Phạm tiểu vương gia gạt nước mắt: “Dung Hoa biết hoàng huynh hạ nghiêm lệnh không cho Bao đại nhân nhập cung là vì vụ án Triển Chiêu kháng chỉ, nhưng Dung Hoa nhìn thấy mẫu hậu như vậy, càng nghĩ lại càng không hiểu!”, nói đến đây, Phạm Dung Hoa ngưng một chút, trong mắt hiện lên nét nghiêm trang lẫm liệt, “Dung Hoa không hiểu vị Triển hộ vệ kia và Bao đại nhân vào sinh ra tử để nghênh đón mẫu hậu nhập cung gặp hoàng huynh vì sao đột nhiên chỉ trong chớp mắt đã thay đổi, lại biến thành kẻ xấu xa, cướp đoạt công lao của người khác, dối trá bừa bãi?! Dung Hoa cũng không hiểu vì sao mẫu hậu sau khi dùng giải dược do Hoàng chỉ huy sứ trải qua muôn vàn khó khăn gian khổ mới tìm được, lại hôn mê mãi không tỉnh, một giọt nước cũng không uống được, mà trên dưới Thái y viện đều bó tay không biết làm cách nào?!”

Vua Nhân Tông nghe mà chau mày suy nghĩ.

“Bởi vậy, nghĩ đi nghĩ lại, Dung Hoa lại càng cảm thấy sự việc có điểm kỳ quặc, mới tới Khai Phong phủ hỏi rõ nguồn cơn, ai ngờ chuyện đi này, lại thực sự tìm được người có thể chữa trị cho mẫu hậu.”

Nói đến đây, Phạm tiểu vương gia nhìn về phía Bao đại nhân.

Bao đại nhân lập tức tiếp lời: “Thái hậu hồng phúc sánh ngang trời, sau khi Hiếu Nghĩa vương đem bệnh trạng của Thái hậu nói ra, như thể được trời cao phò trợ, Công Tôn tiên sinh nhớ ra trong lúc lật giở y thư cổ đã từng đọc một đoạn viết về trường hợp có bệnh trạng tương tự với tình trạng của Thái hậu lúc này, vừa hay có phương pháp chữa trị. Chúng thần đều coi sự an nguy của Thái hậu làm trọng, lại thêm Hiếu Nghĩa vương vì sốt ruột

muốn cứu mẹ, cho nên chúng thần mới cả gan theo vương gia nhập cung. Kháng lại ý chỉ quả thực là tình thế bức bách, mong Hoàng thượng thứ tội.”

Bát vương gia bên cạnh vội giảng hòa: “Hoàng thượng, tất cả xin hãy lấy Thái hậu làm trọng!”

Vua Nhân Tông khẽ gật đầu, trong con ngươi u ám xuất hiện một tia sáng: “Y thư cổ? Công Tôn Sách, có đúng người đã từng đọc được chứng bệnh tương đồng với mẫu hậu không?”

Công Tôn tiên sinh khấu đầu đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Công Tôn Sách đích thực đã từng đọc qua.”

“Trong sách thật sự có ghi phương pháp chẩn trị?”

“Công Tôn Sách tuy không dám chắc chắn phương pháp này không có sơ sót gì, nhưng xin Hoàng thượng ân chuẩn cho Công Tôn Sách được thử một lần.”

Hoàng thượng có chút do dự, nhìn về phía Từ thái y đang quỳ.

Từ thái y nhanh nhạy đón ý, vội nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Công Tôn tiên sinh y thuật cao minh, tài năng hơn người, vi thần xin đứng ra đảm bảo.”

Vua Nhân Tông nghe xong có chút xao động, mục quang hướng sang Bát vương gia.

“Hoàng thượng, Công Tôn tiên sinh danh tiếng diệu thủ hồi xuân, bản vương cũng từng nghe qua, hơn nữa hiện nay thái y khắp triều đều bó tay không biết làm cách nào, chi bằng hãy thử cách khác xem sao”, Bát vương gia khẩn thiết nói.

Vua Nhân Tông nhíu mày nhắm chặt mắt, trầm ngâm suy nghĩ kỹ lưỡng hồi lâu, mới chậm chậm gạt đầu, mở mắt ra nói: “Được, trẫm cho phép Công Tôn Sách thử một lần.”

“Tạ Hoàng thượng!”, bốn người Bao Chửng, Phạm tiểu vương gia đồng thời khấu đầu hô tạ ơn, đang định đứng dậy, thì chẳng ngờ Hoàng thượng lại nói: “Nếu là Công Tôn Sách chần trị cho Thái hậu thì có thể hiểu được, nhưng hai người này...”, ánh mắt Hoàng thượng chiếu thẳng vào Kim Kiên và Bạch Ngọc Đường đang quỳ phía sau lưng Công Tôn tiên sinh.

Chợt nghe Công Tôn tiên sinh không chút hoang mang điềm tĩnh nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Bạch Ngọc Đường nội công tinh thâm, có thể trợ giúp Thái hậu đả thông kinh mạch, Kim Kiên có khả năng thông linh, có thể bảo vệ bên cạnh Thái hậu đề phòng những thứ tà ma không sạch sẽ.”

“Công Tôn tiên sinh quả nhiên là suy nghĩ chu toàn”, Bát vương gia liên tiếp gạt đầu.

Vua Nhân Tông cũng gạt đầu, đứng dậy trước tiên đi vào nội điện.

Ngoại trừ Bao Chửng ở ngoài đợi thánh chỉ ra, thì Bát vương gia, Phạm tiểu vương gia, Công Tôn Sách cùng năm, sáu thái y có y thuật cao nhất cũng đi theo, đoàn người rờn rấn nói nhau tiến vào nội điện.

Nội điện trụ cột chạm khắc, bích họa lộng lẫy, chón chón tinh xảo, xa hoa vô cùng, phía bên trong thái giám tuy nhiều nhưng lại lặng lẽ không phát ra một tiếng động, cẩn thận giữ đúng bổn phận, đoàn người mà vua Nhân Tông dẫn đầu, tiếp đó đến Bát vương, Phạm tiểu vương gia, Công Tôn tiên sinh và nhóm thái y cuối cùng, bước tới bên giường với màn trướng vây xung quanh, Thái hậu đang nằm yên trên đó.

Về phần Kim Kiên và Bạch Ngọc Đường đã sớm bị dồn vào góc tường.

Chỉ thấy mi mày Lý hậu đầy vẻ an yên thanh thản, sắc mặt hồng nhuận, đôi mắt nhẹ khép, tựa như đang ngủ an lành, so với người bình thường chẳng có gì khác nhau cả.

“Mẫu hậu, trẫm tới thăm người đây... Người mở mắt ra nhìn trẫm đi...”, vua Nhân Tông ngồi xuống bên giường, cầm lấy hai tay Lý hậu, khẽ cất tiếng.

“Mẫu hậu, mẫu hậu...”, Phạm Dung Hoa quỳ xuống bên giường, nức nở gọi.

Nhưng cho dù hai người có gọi khóc thế nào, thì Lý hậu vẫn chẳng mảy may phản ứng lại.

Bát vương gia thở dài một tiếng, nói: “Hoàng thượng, Dung Hoa, hãy để Công Tôn tiên sinh thăm khám...”

Lúc này hai người mới tránh ra một khoảng, để Công Tôn tiên sinh chân mạch.

Công Tôn tiên sinh chăm chú đánh giá sắc mặt Lý hậu, khước mắt đánh về phía góc phòng nơi Kim Kiên đang vùng vẫy cố chen lên phía trước, nói: “Sắc mặt hồng nhuận như người bình thường, hô hấp sâu đều...”

Giọng nói không to không nhỏ, nhưng vừa khéo có thể truyền vào tai Kim Kiên đang ở góc tường.

Sau đó, lại vươn ngón tay đặt lên chiếc khăn tay lụa phủ trên cổ tay Thái hậu, khép hờ hai mắt, lầm nhảm: “Mạch tượng bình hòa, không chậm không nhanh...”

Chẩn xong, Công Tôn tiên sinh thu ngón tay lại, khước mắt lướt qua chỗ Kim Kiên phía chên chềch.

Chỉ thấy Kim Kiên đang kiễng chân, ló đầu ra khỏi đám người lố nhố nhìn Công Tôn tiên sinh, không ngừng sờ sờ cái mũi của mình.

Khước mắt Công Tôn tiên sinh giật giật, hít sâu một hơi, chân mày hơi chau lại, khẽ giọng nói: “Có hương hoa thoang thoang...”

Kim Kiên lại ra sức chớp chớp mắt, gãi gãi mũi.

Khước mắt Công Tôn tiên sinh lại giựt giựt, lại hít sâu một hơi đầy mũi, sắc mặt hơi xám lại, nói: “Tựa như là hương hoa mẫu đơn...”

Chỉ thấy đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiên nheo lại, sau đó lộ ra ý cười, bật hai ngón tay cái giơ cao lên, còn thiếu mỗi nước nhảy căng lên mà hét vang: Thần khuyến A Sách làm tốt lắm!

Cuối cùng Công Tôn tiên sinh cũng thở phào một tiếng, đứng dậy ôm quyền nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, nếu Công Tôn Sách đoán không lầm, thì chứng bệnh này của Thái hậu cũng tương đồng như những gì trong y thư cổ viết, thật sự có phương pháp chữa trị.”

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân đồng thời kinh ngạc mừng rỡ vạn phần.

“Không biết nên chữa trị như thế nào?”, vua Nhân Tông run giọng hỏi.

Công Tôn tiên sinh ôm quyền: “Xin chuẩn bị bút mực.”

Bên cạnh lập tức có người chuẩn bị đầy đủ bút nghiên giấy mực, Công Tôn tiên sinh hạ bút như rồng bay phượng múa, chẳng mấy chốc, liền viết xong phương thuốc.

Kim Kiên liếc trộm một cái, không khỏi tặc lưỡi hít hà, quả nhiên là “đơn thuốc thần kỳ” mà mình viết lúc trước, nửa chữ cũng không sai.

Vua Nhân Tông ra dấu thái giám bên cạnh nhận lấy đơn thuốc, cầm trong tay xem xét, lại lệnh cho thái giám đưa cho Từ lão thái y bên cạnh, nói: “Từ thái y, người cũng xem đi...”, ngưng một chút, lại tiếp, “Người hãy xem thật tỉ mỉ vào!”

“Vâng, vâng!”, Từ thái y nhận đơn thuốc bằng cả hai tay, tỉ mỉ đọc một lượt, không khỏi biến sắc, kinh ngạc vạn phần kêu lên: “Đây, đây...”

“Như thế nào?”, vua Nhân Tông gấp giọng hỏi.

Chúng nhân cũng đồng thời nhìn về phía Từ lão thái y, vẻ mặt căng thẳng.

“Lão thần hoảng sợ, lão thần một đời hành y, chưa từng nhìn thấy phương thuốc nào mà cách dùng được tinh chuẩn như thế này, phối thuốc lại tinh diệu đến thế, có thể nói là kiệt tác của thần, Hoa Đà tái thế. Cứ theo như cách dùng được ghi trong phương thuốc này, thì Thái hậu nhất định có thể thuốc vào bệnh ắt giải trừ”, Từ lão thái y cung cung kính kính dâng đơn thuốc lên, nói.

“Hay lắm!”, vua Nhân Tông thở phào một tiếng, sắc mặt mang nét vui mừng đề tiếng nói: “Mau đem đơn thuốc này đi sắc!”

Thái y đang đợi chỉ bên cạnh vội nhận lấy đơn thuốc, lật đật chạy đi như bay.

“Công Tôn tiên sinh quả nhiên y thuật cao minh”, Bát vương gia tán thưởng.

Nhưng sắc mặt của Công Tôn tiên sinh lại càng trở nên nghiêm trọng hơn, đột nhiên cúi người quỳ xuống.

“Công Tôn tiên sinh đây là vì sao?”, vua Nhân Tông kinh ngạc, vội bước tới đỡ Công Tôn tiên sinh lên.

Nhưng Công Tôn tiên sinh vẫn quỳ, trầm giọng tâu: “Tuy Công Tôn Sách có thể viết ra phương thuốc, nhưng lại không có cách nào cứu Thái hậu!”

“Cái gì?!” , chúng nhân nhất thời kinh hoàng biến sắc.

“Công Tôn tiên sinh những lời này là như thế nào?”, Bát vương gia sửng sốt nghi hoặc hỏi.

“Trước đó bệnh tình của Thái hậu đã bị kéo dài, hiện tại đã rơi vào trạng thái nguy kịch, cho dù là uống thuốc này vào, chỉ e cũng không còn kịp nữa rồi...”

Vua Nhân Tông lão đảo lúi lại sau mấy bước, choáng váng ngồi phịch xuống bên giường.

“Mẫu hậu, mẫu hậu!”, Phạm tiểu vương gia phủ phục xuống bên giường không ngừng gào khóc, đột nhiên quay sang túm chặt lấy ống tay áo Công Tôn tiên sinh, kêu lên: “Công Tôn tiên sinh diệu thủ hồi xuân, là Hoa Đà tái thế, nhất định sẽ có cách mà! Nhất định sẽ có cách mà!”

Công Tôn tiên sinh chậm chậm lắc đầu: “Người có thể cứu Thái hậu không phải Công Tôn Sách, mà là một người khác.”

“Là ai?! Ai có thể cứu mẫu hậu?!”, vua Nhân Tông hai mắt đã đỏ quạch gằm lên.

Công Tôn tiên sinh ngược lên: “Chính là Thánh thượng!”

“Trẫm?!”, vua Nhân Tông kinh hãi.

“Nếu muốn dược tính của phương thuốc này phát huy hết hiệu quả, phải để có một người có nội công thâm hậu dùng nội lực của bản thân đả thông kinh mạch cho Thái hậu, đem dược tính dẫn vào toàn bộ huyết mạch, mà tình trạng lúc này của Thái hậu, thì phải cần hai người có nội công tinh thâm đồng thời phát động nội lực mới có thể được. Người có nội công như thế trên giang hồ, chỉ có vài người, mà hiện tại ở đây, lại chỉ có một mình Bạch Ngọc Đường...”

“Tuyên Hoàng Can, lập tức tuyên Hoàng Can nhập cung!”, vua Nhân Tông đứng bật dậy hô lên.

“Hoàng thượng...”, Bạch Ngọc Đường đứng một bên lạnh lùng cất tiếng: “Hoàng chỉ huy sứ mặc dù võ nghệ tinh thâm, nhưng nội lực so với thảo dân lại kém rất xa, nếu để Hoàng chỉ huy tới giải độc giúp Thái hậu, sợ là độc chưa giải được thì đã bị tẩu hỏa nhập ma.”

“Vậy, vậy phải làm thế nào? Thời gian gấp như vậy phải đi đâu tìm được một người nội công cao cường?!”, Bát vương gia gấp đến độ đi vòng quanh, đột nhiên, thân hình khựng lại, tựa như nghĩ ra điều gì đó, nhìn chăm chăm vào vua Nhân Tông.

Vua Nhân Tông cũng giật mình bưng tỉnh, hai mắt mở trừng trừng nhìn Công Tôn tiên sinh.

Chỉ nghe Công Tôn tiên sinh không chút hoảng hốt, đều đều tâu: “Miêu thủ giao đấu, danh chấn kinh thành, khắp thiên hạ người có công phu có thể sánh với Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường, cũng chỉ có người này...”, nói đến đây, ngưng một chút, lại ngược đôi mắt phượng nhìn Hoàng thượng, “Nhưng người này hiện nay thân đang mang tội khi quân, tội không thể tha...”

Sắc mặt vua Nhân Tông sầm xuống: “Người người đang nói là... Triển Chiêu!”

Công Tôn tiên sinh lại rũ mi mắt xuống: “Triển Chiêu có thể tới giải độc cho Thái hậu hay không, hoàn toàn là ở Thánh thượng, bởi vậy người có thể cứu Thái hậu, không phải Công Tôn Sách, mà chính là Thánh thượng!”

Vua Nhân Tông hai mắt nhắm chặt, hồi lâu không lên tiếng.

“Hoàng huynh!”, Phạm Dung Hoa nức nở kêu lên.

“Hoàng thượng, tất cả xin hãy lấy Thái hậu làm trọng!”, Bát vương gia gấp giọng kêu lên.

Vua Nhân Tông chậm chậm mở hai mắt, ra lệnh: “Người đâu, lập tức truyền Triển Chiêu vào cung.” Thái giám bên cạnh nhận lệnh vội vã chạy đi, vua Nhân Tông lại nhìn về phía mấy người Công Tôn tiên sinh, hòa hoãn nói, “Nếu như Triển Chiêu thật sự có thể cứu Thái hậu, trẫm sẽ xá miễn cho Triển Chiêu một mạng.”

“Tạ thánh ân của Hoàng thượng”, chúng nhân khấu đầu.

Kim Kiền trong góc len lén vuốt mồ hôi lạnh trên trán:

Hoàng thượng lão ca, chúng tôi chỉ đợi câu này của ngài thôi!

Hồi mười hai

*Trong cấm cung Thái hậu độc đã giải hết,
trên công đường thôn dân Du Lâm xuất hiện.*

Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu.

Hà công công, thân là tiểu thái giám hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, đối với cái tên này đã quen thuộc đến không thể quen hơn, cấm quân thị vệ tán thưởng người này không dứt miệng, đều nói người này võ nghệ cao cường, đối nhân xử thế hòa nhã vui vẻ; mà các cung nữ một khi nhắc đến người này, thì gương mặt ửng đỏ, hai mắt phát sáng, cứ lấp bắp khen mãi mà từ ngữ thì đến là loạn xạ. Nhưng ấn tượng của Hà công công đối với người này cũng chỉ dừng lại ở bóng lưng xa xa mà thôi, ngoại trừ một thân quan phục đồ rất bắt mắt, lưng thẳng như cán bút ra, thì cũng không có gì đặc biệt.

Hà công công vẫn cho rằng, lời nói trong cung này và trên quan trường đều chỉ nên tin ba phần, những người đó đem Triển Chiêu tâng bốc lên tận mây xanh, sợ là đến khi gặp được người thật, chẳng qua cũng chỉ là hạng người nhạt nhẽo mà thôi.

Cho nên hôm nay hấn phụng lệnh Hoàng thượng đến đại lao Khai Phong phủ truyền cái vị trước từng là Ngự tiền hộ vệ vừa mới bị phán trăm hình,

nhập cung, trong thâm tâm vẫn có chút gì đó khinh thường.

“Truyền Triền đại nhân nhập cung?”, lao đầu của phủ Khai Phong nghe xong, sắc mặt liền lộ vẻ mừng rỡ, tự nói một mình, “Xem ra Triền đại nhân được cứu rồi! Triền đại nhân được cứu rồi!”

Hà công công rất muốn nhắc nhở cái vị lao đầu tuổi cũng quá năm mươi này rằng, Triền Chiêu phạm phải tội khi quân, đã không thể được gọi là “Triền đại nhân” nữa rồi, nhưng vừa thấy sắc mặt mừng rỡ đến không kìm được của lao đầu, lại không thể thốt ra khỏi miệng, chỉ đành đi theo vị lao đầu đang hứng chí bưng bưng vào đại lao Khai Phong phủ.

Trên đường đi, những ngục tốt mới rồi còn đang rầu rĩ như có tang cha mẹ tới khi nghe những lời lảm bảm một mình của lao đầu, lại hoan hô sung sướng một trận hết như là mừng năm mới vậy: “Triền đại nhân quả nhiên là ở hiền gặp lành, trời cao phù hộ”, “Triền đại nhân gặp đại nạn không chết tất có phúc về sau”, đối với người tên Triền Chiêu kia, Hà công công cũng không khỏi có thêm vài phần hứng thú: Người này có khả năng lung lạc nhân tâm đến thế, chắc hẳn cũng được xem là một nhân vật có chút đáng chú ý.

Cả quãng đường cứ ngẫm ngợi như vậy, Hà công công đã tới trước cửa phòng giam Triền Chiêu tự lúc nào.

Phòng giam không hề khóa.

Thậm chí trên cánh cửa ngay cả dây thừng buộc cửa lại cũng không có, cửa phòng giam khép hờ, nhìn qua thì thấy đây đúng chỉ là thứ dùng để trang trí mà thôi.

“Cửa này vì sao lại không khóa?”, Hà công công kinh ngạc quá đỗi.

Lẽ nào đại lao của phủ Khai Phong này kiên cố như vách sắt, cho dù không khóa cửa, thì phạm nhân cũng không trốn được? Lại nhìn sang phòng giam bên cạnh, dây xích khóa đồng tất cả đều có đủ.

Chợt nghe lao đầu ngạc nhiên nói: “Khóa? Thiên hạ có loại khóa nào có thể giam giữ được Triệu đại nhân?”

“Các ngươi không sợ hấn chạy trốn sao?”

“Nếu Triệu đại nhân chịu trốn, thì đã tốt...”, lao đầu thở dài cười khò, “Nếu Triệu đại nhân nguyện ý đi, chúng tôi nhất định sẽ xếp hai hàng hoan nghênh thuận tiện còn chuẩn bị cả xe ngựa, nhưng... haizzz...”

Hà công công nghe xong những lời này, thì lòng hiếu kỳ đối với vị Ngự tiền hộ vệ kia càng tăng thêm mấy phần, bất giác ngược mắt nhìn vào trong lao.

Chỉ thấy giữa phòng giam một người đứng đó, quay lưng về phía cửa, không mặc áo tù, cả người bận một bộ áo dài tuyền màu lam, đầu hơi ngược lên nhìn về phía cửa sổ nhỏ trên tường, ánh trăng chiếu qua ô cửa, rải ánh bạc lên người này, khiến quanh thân hết như có một vòng sáng bàng bạc bao quanh, mới nhìn mà cứ ngỡ bức họa tuyệt đẹp nào đó.

“Triển đại nhân, trong cung có người tuyên đại nhân nhập cung”, lao đầu ở bên ngoài phòng giam nhỏ tiếng nói, tựa như sợ hãi chỉ cần to tiếng một chút thôi thì bức tranh ấy sẽ tiêu tán mất.

“Tuyên Triển mỗ nhập cung?”, người trong phòng giam nghi hoặc nhắc lại, chất giọng êm mượt như ngọc, đợi đến khi người đó quay đầu lại, cho dù đã quen nhìn ba nghìn giai lệ trong cung như Hà công công cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Mi mày sáng sủa, đôi mắt như chứa trọn cả đêm không tĩnh lặng, ngũ quan tuần tú hết như được ánh trăng điêu khắc mà thành, sáng bừng rực rỡ.

Hà công công như thấy trước mắt hoa lên.

Trong ấn tượng của hắn, đám cấm quân thị vệ bản thân có chút công phu trong cung kia đều là mấy tên vai u thịt bắp, mặt mũi bặm trợn, mà cái vị Triển Chiêu được xưng tụng là đệ nhất cao thủ thành Biện Kinh trước mắt kia lại hết như một bậc quân tử khiêm tốn nho nhã.

Lại nhìn người này gương mặt bình thản, đôi mắt trong suốt, so với phường đại gian ác hai mắt đục ngầu, mặt mày dữ tợn lại hoàn toàn chẳng có nửa điểm giống nhau.

Người này thật sự là phạm nhân phạm tội khi quân, kháng chỉ bất tuân sao?

Trong lòng Hà công công nghi hoặc vô cùng.

“Vị tiểu công công này, có biết vì sao lại tuyên Triển mỗ vào cung không?”, Triển Chiêu hỏi.

Hà công công mơ màng như lạc vào cõi tiên lúc này mới hoàn hồn, vội đem chuyện Công Tôn tiên sinh nhập cung chặn trụ cho Thái hậu nói đơn giản lại một lần.

Triển Chiêu hơi nhíu mày, trầm ngâm, gương mặt đượm vẻ ưu tư, nói: “Xin công công dẫn đường.”

Hà công công hơi kinh ngạc.

Người bình thường đang trong cảnh cùng đường bí lối khi nghe thấy có hy vọng sống, cho dù không phải là lạy trời vái đất thì chí ít cũng nên có bộ dạng sung sướng không tìm được giống như vị lao đầu bên kia mới đúng, nhưng vị này vì sao lại mang vẻ mặt ưu tư?

Thật là một người kỳ lạ!

Trên đường vào cung, Triền Chiêu vẻ mặt bình thản, chỉ hơi nhíu mày lộ rõ tâm sự lo lắng trong lòng, cả quãng đường đều trầm mặc kiệm lời, chỉ đến lúc trước khi tiến vào tẩm cung của Thái hậu mới hỏi một câu: “Có phải có một thiếu niên tên gọi Kim Kiên cũng theo Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh nhập cung không?”

“Có, Công Tôn tiên sinh nói người này có khả năng thông linh, có thể trừ tà, tránh vật ô uế.”

Sau khi nói xong câu này, Hà công công chợt thấy trên gương mặt tuần tú ôn nhuận tựa ngọc kia ý cười thoáng hiện lên rồi biến mất rất nhanh, một nét cười nhàn nhạt đượm chút bi thương.

“Không ngờ còn có thể gặp mặt một lần...”

Câu lẩm bẩm này của Triền Chiêu rất khế tới không thể khế hơn lại đầy vẻ bất lực, khiến cho Hà công công vốn tự xưng là người đã quen nhìn cảnh đầu đá trong chôn thâm cung, tình người âm lạnh nay là ngọc sáng trên cao mai chỉ là bùn đen dưới đất, trái tim đã chai lì cứng rắn hơn đá tảng vậy mà giờ đây bất giác lại thít chặt.

Tới tẩm cung, không đợi Triền Chiêu hướng Bao đại nhân đang chờ bên ngoài điện thi lễ, Hà công công đã gấp gấp kéo Triền Chiêu vào nội điện, tham kiến Thiên tử đương triều.

“Tội dân Triền Chiêu khấu kiến Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Mặc dù Triền Chiêu tự xưng là tội dân, nhưng trong ngữ khí động tác, vẫn rất đúng mực, không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Chính điều này lại khiến Hà công công thêm kính phục Triền Chiêu, dù sao người có thể làm được điều đó, đời này Hà công công cũng chỉ mới gặp được một.

Lại nhìn sang mấy người của Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh vẻ mặt bình tĩnh, chẳng nhìn ra chút đầu mối nào, vị Bạch thiếu hiệp cao thủ giang hồ kia, sắc mặt tựa hồ hơi lo lắng, còn thiếu niên tên Kim Kiên nọ... Hà công công chú ý nhìn thêm vài lần, ngoại trừ việc luôn dùng ống tay áo lau mồ hôi ra, thì cơ hồ cũng chẳng có gì đặc biệt cả.

“Triền Chiêu, ngươi có biết trăm tuyền ngươi nhập cung là vì việc gì không?”

“Dùng nội lực đả thông kinh mạch cho Thái hậu trợ giúp Công Tôn tiên sinh trị liệu cho Thái hậu.”

“Việc liên quan đến tính mạng Thái hậu, ngươi phải cẩn trọng cho trăm”, vua Nhân Tông nhìn Triền Chiêu khuôn mặt mang nét tiêu tụy đang quỳ trên đất, lộ vẻ không đành lòng, giọng cũng hòa hoãn đi vài phần: “Nếu chữa trị cho Thái hậu tốt, trăm sẽ xá miễn cho ngươi tội khi quân kháng chỉ!”

“Triền Chiêu sẽ dốc toàn lực”, Triền Chiêu rũ mắt bình tĩnh đáp.

Vua Nhân Tông lại hướng Công Tôn tiên sinh bên cạnh hỏi: “Công Tôn tiên sinh, còn cần thứ gì nữa không?”

“Bẩm Hoàng thượng, trong lúc hai người Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vận công, ngoại trừ Công Tôn Sách cùng Kim Kiên ở bên bảo vệ ra, trong phòng không được có ai khác, để tránh trong lúc vận công lại bị nhiễu loạn dẫn đến tẩu hỏa nhập ma”, Công Tôn tiên sinh cúi đầu cung kính nói, “Công Tôn Sách khẩn xin Hoàng thượng, Bát vương gia, Hiếu Nghĩa vương cùng chư vị thái y tạm thời hãy rời khỏi nội điện một lát.”

“Được! Được!”, vua Nhân Tông gật đầu nói: “Bát vương thúc, Dung Hoa theo trẫm đợi bên ngoài điện”, lại hướng các thái y, thái giám, cung nữ, “Các người cũng chờ ở bên ngoài điện đi.”

Chúng nhân tuân lệnh, theo vua Nhân Tông rảo bước ra ngoài.

Lúc sắp ra khỏi cửa, Hà công công bất giác lại nhìn Triển Chiêu một cái, chỉ thấy lúc này chân mày Triển Chiêu nhíu chặt, so với lúc vừa mới nhập cung tựa hồ còn ưu tư hơn vài phần.

Rốt cuộc người này đang lo lắng điều gì vậy?

Đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu Hà công công khi ra khỏi cửa.

***

Triển Chiêu đương nhiên là rất lo lắng, không vì điều gì khác, chỉ vì chuyện được tuyên triệu vào cung một cách đột ngột như thế này.

Y Tiên, Độc Thánh từng nói, độc của Thái hậu thể gian hiểm thấy, ngoại trừ giải dược do hai người luyện chế ra, chỉ có duy nhất Thanh Long châu mới giải được. Mà Hoàng Can đã đem thuốc giải về trước, hơn nữa giải dược còn do đích thân chàng giao vào tay Hoàng Can, thái y cũng nói kịch độc của Thái hậu đã giải, mạch tượng không khác gì so với người bình thường, sao đột nhiên lại hôn mê mãi không tỉnh?

Vì sao Công Tôn tiên sinh lại tuyên bố đã từng xem được phương thuốc có thể chữa trị cho Thái hậu trong y thư cổ? Nếu thật sự có trong y thư cổ, vì sao sớm không nói, muộn không nói, mà phải đợi đến khi chàng bị phán trăm hình mới nói?

Mà cho dù thật sự có y thư đó, hơn nữa thật sự phải cần hai người có nội công cao cường vận động trợ giúp, thì cũng chỉ cần Công Tôn tiên sinh, Bạch Ngọc Đường và chàng ở đây... Còn Kim Kiên... vì sao cũng nhập cung?

... Chẳng lẽ là... là kế sách do Công Tôn tiên sinh nghĩ ra?

Tầng tầng lớp lớp những suy nghĩ nghi ngờ quán lại với nhau, kết thành kén cứng thành đá. Từ khi thái giám truyền chàng nhập cung thì những suy nghĩ này đã bắt đầu đè nặng lên ngực Triển Chiêu, tới nỗi hít thở khó khăn, tim đập loạn nhịp.

Đến khi tất cả đều rời khỏi nội điện, Triển Chiêu lập tức gấp giọng hỏi: “Công Tôn tiên sinh, những việc này... chẳng lẽ lại là kế sách nào đó?”

Công Tôn tiên sinh sững sốt, lắc đầu cười nói: “Cách nói đọc trong y thư cổ quả nhiên không thể lừa được Triển hộ vệ.”

“Lừa?! Vì sao...”, Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đột nhiên biến sắc, “Không phải là vì Triển...”

“Triển hộ vệ chớ suy nghĩ bậy bạ”, Công Tôn tiên sinh nhìn người thanh niên lúc nào cũng thích gánh vác hết thảy về mình trước mắt này, thở dài một tiếng nói, “Tuy lúc đầu đích thực là vì cứu Triển hộ vệ, nhưng chúng ta tuyệt đối sẽ không vì cứu người mà bất chấp hậu quả phạm tội khi quân. Hơn nữa bệnh tình của Thái hậu xác thực có chút khác thường.”

“Bệnh tình của Thái hậu có chút khác thường?”, Triển Chiêu kinh ngạc.

Công Tôn tiên sinh gật đầu: “Còn may là có Kim hiệu úy.”

“Kim hiệu úy?”, Triển Chiêu kinh ngạc.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay đầu sang nói với Kim Kiên, “Kim hiệu úy, tình hình của Thái hậu rốt cuộc là vì sao?”

Triển Chiêu lại càng kinh ngạc hơn, quay đầu sang mở to mắt nhìn Kim Kiên.

“Khụ, cũng không có gì”, Kim Kiên bị Triển Chiêu nhìn khiến cho cả người mất tự nhiên, ho khan mấy tiếng nói, “Công Tôn tiên sinh vừa mới nghĩ thấy quanh người Thái hậu có hương hoa mẫu đơn chính là điểm không bình thường. Nó nói lên rằng giải dược Hoàng Can mang về không có thuốc dẫn, mới khiến cho Thái hậu độc cũ chưa giải, lại trúng thêm độc của giải dược.”

Nói đến đây, Kim Kiên bất giác ngưng một chút, trầm nghĩ: Giải dược này quả nhiên là kiệt tác của đại sư phụ và nhị sư phụ hợp tác với nhau tạo ra. Nhớ lại hồi đầu, bản thân phải giải dược kịch độc “Mẫu đơn thảo” mà hai người uống vào mới được “tốt nghiệp”, mà độc này cơ hồ cũng có thứ mùi mẫu đơn quái dị... Chậc, mùi mẫu đơn này thực chẳng phải thứ tốt lành gì...

Khoan đã! Hiện tại nhắc đến mới nghĩ ra, chắc không phải hai lão già này tâm huyết dâng trào muốn mượn cơ hội này thử y thuật của mình xem có tiến bộ không chứ?!

Nghĩ tới đây, Kim Kiên nhất thời bị dọa toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Ôi mẹ ơi! Nếu không phải vì cứu động vật họ mèo nào đó khiến mình đánh bậy đánh bạ phát hiện ra Thái hậu không ôn, thì đường đường là mẹ ruột của Hoàng thượng, quốc mẫu một nước chẳng phải chỉ vì hai lão già nhất thời nổi hứng mà chết oan nơi cửu tuyền sao!

“Giải dược là độc sao?”, Công Tôn tiên sinh vẻ mặt hung phấn, còn thiếu mỗi nước là đem giấy bút ra ghi lại thôi.

Kim Kiên hoàn hồn lại, tiếp tục nói: “Độc mà Thái hậu trúng phải, chỉ có thể dùng cách lấy độc trị độc để giải. Nếu độc Thái hậu trúng phải là thiên hạ kỳ độc, thì đương nhiên giải dược cũng phải là thiên hạ kỳ độc, thứ duy nhất có thể khiến hai loại độc này dung hợp lại với nhau chính là thuốc dẫn. Hiện tại trong giải dược này thiếu thuốc dẫn, chẳng những hai loại độc không hợp nhất, mà còn khiến cho chúng cùng công kích, cho nên Thái hậu mới biến thành ‘người thực vật’... Khụ, chính là ‘người cỏ cây’, bề ngoài trông không khác gì người bình thường, nhưng không cách nào tỉnh lại, cơm nước không thể nuốt được, qua một thời gian dài, tự nhiên không cứu được nữa.”

Công Tôn tiên sinh và Bạch Ngọc Đường nghe xong, đều bưng hiếu ra, trái lại Triển Chiêu lại càng chấn động dị thường.

“Người cỏ cây... Từ này dùng thật chuẩn xác”, Bạch Ngọc Đường liếc Thái hậu nằm trên giường một cái, “Ngoại trừ còn có thể hít thở ra, thì giống hệt như cây cỏ, không tỉnh, không cử động, không ăn, không uống, chắc chắn sẽ chết đói.”

“Nếu Kim hiệu úy đã chẩn ra nguyên nhân bệnh, vậy còn cách chẩn trị thì sao?”, Công Tôn tiên sinh vội hỏi.

“Không khó. Uống một chén thuốc dẫn mới, sau đó dùng ‘Thất thập nhị huyết hồi hồn châm linh kỹ’ đã thông kỳ kinh bát mạch của người bị trúng độc, đồng thời để người có nội công cao cường thúc giục dược tính, thì tức khắc độc sẽ được giải”, Kim Kiên đem phương pháp giải độc mà hai người Y Tiên, Độc Thánh nói khi ở Du Lâm thôn thuật lại một lần.

Hừ, chẳng trách lúc giải độc cho thôn dân, nhị sư phụ còn nói liên thiên gì mà truyền thụ cho mình cách giải độc. Khi ấy mình cứ tưởng nhị sư phụ đột nhiên lương tâm trời dậy lên cơn định làm “tám gương người thầy mẫu mực”, bây giờ nghĩ tới, tám phần là đã sớm đoán được chuyện ngày hôm nay nên mới như thế.

“Bạch mỗ nghe hai vị tiên bối nói, thuốc dẫn chính là máu của người đã từng dùng hàng trăm loại dược, thử qua hàng trăm loại độc”, Bạch Ngọc Đường liếc Kim Kiên một cái ám chỉ.

Chân mày Triển Chiêu bỗng cau chặt lại.

“Thì ra là như thế, quả nhiên huyền diệu!”, Công Tôn tiên sinh ngộ ra, gật gù, “Nếu là như vậy, việc không thể chậm trễ, mời Kim hiệu úy mau mau giải độc cho Thái hậu.”

Triển Chiêu ngẩng phắt lên nhìn Công Tôn tiên sinh, gương mặt như không thể tin được.

Kim Kiên thầm thở dài một tiếng, nhắc chiếc chén sứ trên bàn, xắn tay áo bên trái lên loay hoay nửa ngày trời, vẫn hận không thể hạ quyết tâm, liếc gương mặt bất thiện của Triển Chiêu một cái, lại nhìn vẻ mặt không hiểu gì của Công Tôn tiên sinh, chỉ đành bước mấy bước tới trước mặt Bạch Ngọc Đường, duỗi cánh tay ra, trung bộ mặt có chết cũng không sồn lòng, nói: “Phiền Bạch thiếu hiệp hỗ trợ cắt một đường, đỡ lấy chén máu...”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ lắc đầu, đắng địnհ cằn lắy cắnh tay Kim Kiền, lắi bị người khắc nhanh tay đắoạt trước một bước.

“Kim Kiền, người đắng làm loạn cái gì thế?!” Triền Chiều túm chắt lắy cắnh tay nhỏ nhắn của Kim Kiền, giận dữ quát lên, “Máu của bất kỳ người nào cũnհ có thể làm thuốc đắn được sao? Người tham gia náo nhiệt cái gì?!” lắi quay đầu hướng Công Tôn tiên sinh đề tiếng nói, “Công Tôn tiên sinh, nhữnհ lời Kim Kiền vừa nói từ chuyện thuốc đắn đắn giải được, đầu do nghe được hai vị tiên bói ở thôn Du Lâm nói ra, Triền mỗ và Bạch huynհ cũnհ biết đắo lý trong này, nhưng thuốc đắn chúnհ ta còn chưa biết chắc chắn, tiên sinh chớ có...”

“Triền hộ vệ, hắy bình tĩnհ chớ nեն nóng nắy!”, đắi với bộ đắng gắtt gồnnհ cắu kĩnհ của Triền Chiều lúc này, Công Tôn tiên sinh có chắt kĩnհ ngạc, giải thắch, “Chúnհ ta đắng nhiên biết...”

“Nếu đắ biết, vì sao...”

“Tiểu Miều...”, Bạch Ngọc Đường vổ vổ vai Triền Chiều, “Người cho chúnհ ta là bọn thổ phỉ giết người không chớp mắt hay là lũ sát nhân uống máu người sao? Sao chúnհ ta có thể vô duyên vô cớ túm lắy một người mà chắch máu chứ? Chínհ vì biết rõ nguyên do đắc thù của thuốc đắn, cho nեն không phải là máu của Tiểu Kim thì không thể.”

Trong con người đեն lắy của Triền Chiều lóe lên vẻ kĩnհ hắi cũnհ nghi hoắc.

“Tiểu Kim, người tự nói đi”, Bạch Ngọc Đường thờ dắi.

“Triền đắi nhân, cái đớ... quan mơn đệ tử của hai vị tiên bói Y Tiên, Đợc Thắnh, kỳ thực chínհ là thuộc hạ...”, Kim Kiền ắp únnհ nói.

Con người sáng lấp lánh của Triển Chiêu đột nhiên giãn lớn, cúi mạnh xuống, sừng sốt nhìn Kim Kiên.

Kim Kiên theo phản xạ có điều kiện giật mình đánh thót một cái, co người rụt cổ: “Cái đó, Triển đại nhân, thuộc hạ tuyệt đối không có ý nghĩ muốn giấu giếm ngài, chỉ là do tình thế bức bách, tình thế bức bách mới...”

Triển Chiêu tựa hồ nửa từ cũng không nghe lọt, vẫn túm chặt lấy cánh tay Kim Kiên, đôi mắt đen như đầm nước sâu trùng trùng nhìn Kim Kiên, tới nỗi toàn thân Kim Kiên cơ hồ cứng ngắc.

“Triển hộ vệ, người đừng trách Kim hiệu úy giấu giếm. Địa vị của Y Tiên Độc Thánh trên giang hồ rất cao, Kim hiệu úy không muốn lộ ra sự môn cũng là việc bất đắc dĩ”, Công Tôn tiên sinh bước lên dàn hòa.

“Tiểu Miêu, người xem Tiểu Kim tham sống sợ chết như thế mà còn khảng khái đứng ra bộc lộ thân phận, người hà tất phải xét nét tính toán như thế?”, Bạch Ngọc Đường lớn tiếng bênh vực.

Thân hình Triển Chiêu chấn động, ánh mắt quét qua gương mặt Công Tôn tiên sinh và Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy hai người này đều mang vẻ mặt quả quyết, con người đen láy lại lướt tới Kim Kiên, thì thấy Kim Kiên tuy vẫn mang bộ dạng sợ đầu sợ đuôi như lúc bình thường, nhưng lại chẳng hề có biểu hiện mất láo liên đảo đạc ngó quanh như khi nói dối chột dạ.

... Vậy... là thật ư...

Trên khuôn mặt Triển Chiêu lại chẳng mấy may lộ ra vẻ mừng rỡ kinh ngạc, ngược lại dần trở nên trầm tư ngưng trọng, hết như bị điểm huyết định thân vậy, bất động hồi lâu, rồi yết hầu chuyển động lên xuống hai cái, cánh môi mỏng mấp máy, mà nửa lời cũng không thốt ra được, ngón tay nắm

chặt cánh tay Kim Kiên dần thả ra, đổi thành nâng lên, tựa như đang cầm đồ sứ mỏng manh dễ vỡ vậy.

“Xin Bạch huynh cầm chén, Công Tôn tiên sinh chuẩn bị băng vải.”

Hai người kinh ngạc, lập tức theo lời Triển Chiêu chuẩn bị.

Triển Chiêu một tay nâng cánh tay Kim Kiên lên, tay kia chỉ thấy ánh sáng trắng lóe lên, chớp mắt, cánh tay Kim Kiên rạch một đường máu, máu chảy xuống chén, không lâu sau đã đầy một chén. Ngón tay Triển Chiêu nhanh như bay điểm huyết cầm máu trên cánh tay Kim Kiên, rút lấy băng vải trong tay Công Tôn tiên sinh, cẩn thận tỉ mỉ băng bó vết thương cho Kim Kiên, sau đó mới khẽ khàng buông cánh tay Kim Kiên ra.

Kim Kiên cũng không biết là do mất nhiều máu, hay là bởi một loạt động tác của Triển Chiêu, hoặc là vì ánh mắt kinh ngạc của Bạch Ngọc Đường cùng mục quang có chút suy nghĩ của Công Tôn tiên sinh, tóm lại, lúc này nàng cảm thấy hơi choáng váng, mờ mịt, dưới chân bắt giác lão đảo loạn choạng mấy cái.

Bàn tay vừa buông ra lại gấp gáp đỡ lấy Kim Kiên, lòng bàn tay lạnh lẽo khiến Kim Kiên giật mình, tỉnh táo lại hơn nhiều, vội vàng nói với ba người đang mang vẻ mặt lo lắng kia: “Nhanh, đỡ Thái hậu dậy, cho Thái hậu uống thuốc dẫn, Bạch Ngũ gia và Triển đại nhân người nào cũng được, vận công đả thông kinh mạch, thúc giục được tính giúp Thái hậu, giống như lúc ở thôn Du Lâm ấy.”

Công Tôn tiên sinh y lời đỡ Thái hậu dậy, Triển Chiêu đang định tiến lên, thì bị Bạch Ngọc Đường ngăn lại: “Triển Chiêu, mấy ngày nay ngươi đều ở trong đại lao, sợ là đã bị nhiễm khí âm hàn, vẫn nên để Bạch mỗ ra tay thì hơn.”

Triển Chiêu sững lại, rồi chậm chậm gật đầu.

Bạch Ngọc Đường bước lên giường, ngồi xếp bằng, hai tay áp sau lưng Thái hậu, Công Tôn tiên sinh muốn rót thuốc dẫn vào miệng Thái hậu, nhưng hai hàm răng Thái hậu ngậm chặt, nửa giọt cũng không đưa vào được.

Kim Kiên tiến lên một bước, rút từ trong ngực ra một bọc vải bông, thuận thế trải ra, thoáng cái, ánh quang lấp lánh tràn ngập phòng. Thì ra cái bọc vải kia khi trải ra lại dài đến hơn ba thước, ngân châm dày đặc lóng lánh được gài trên đó.

Kim Kiên rút ra ba cây, chia ra cắm trên ba huyết đạo ở gáy và sau tai Thái hậu. Thái hậu khi này vẫn ngậm chặt miệng cuối cùng cũng há ra. Công Tôn tiên sinh lập tức chớp lấy thời cơ, móm thuốc dẫn vào, rồi đem chiếc chén không kia cất vào trong ống tay áo.

Thuốc dẫn đã cho Thái hậu uống, Bạch Ngọc Đường cũng chuẩn bị ổn thỏa, mọi sự đều đâu vào đấy, chúng nhân chỉ chờ Kim Kiên ra lệnh.

Nhưng lại thấy Kim Kiên đứng bên giường Thái hậu, nuốt nuốt nước bọt, rồi hoa tay làm kí hiệu chữ thập, cuối cùng vẫn cảm thấy không an tâm, lại chấp tay bái lạy một vòng, trong miệng còn lẩm bẩm niệm một lô tên các vị Bồ Tát, Thần Phật, khi ấy mới yên tâm, hít sâu một hơi, rất có khí thế ra lệnh: “Vận công!”

Bạch Ngọc Đường lập tức khép mắt, vận công thúc giục được tính.

Chỉ thấy Kim Kiên lúc này và khi trước như hai người hoàn toàn khác nhau, trong đôi mắt nhỏ dài tràn ngập ánh quang, hai tay phất qua bọc vải gài ngân châm, thoáng cái giữa các ngón tay đã kẹp vô số ngân châm, ống tay áo múa lượn, hai tay như những cánh bướm rập rờn giữa vườn hoa, nhẹ

nhàng mà mau lẹ, một bộ Thất thập nhị huyết hồi hồn châm linh kỹ được thi triển hết ra, tinh diệu hết như kiếm pháp, nhanh tới nỗi khiến người khác không kịp nhìn, tán thán hết lời.

Công Tôn tiên sinh đứng một bên, mắt như đóng đinh vào thân hình thủ pháp của Kim Kiên, liên tục gật đầu, đôi mắt phượng phát sáng.

Triển Chiêu thấy sắc mặt Kim Kiên càng lúc càng trắng bệch, mồ hôi bên thái dương càng lúc càng tuôn ra như mưa, một chân đã nhấc lên nửa bước về phía trước, lại dần lòng hạ về vị trí cũ, bàn tay siết chặt cứng như thép.

Lát sau, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường mồ hôi tuôn đầy mặt, đỉnh đầu khói trắng uồn lượn bốc lên, sắc mặt Thái hậu từ hồng nhuận dần trở nên bợt bặt, lại từ bợt bặt chuyển sang hồng nhuận.

Kim Kiên từ nãy đến giờ vẫn căng thẳng thần kinh lúc này mới thảnh thơi phào nhẹ nhõm, hai tay phát qua bảy mươi hai nguyệt đạo trên người Thái hậu, thu lại ngân châm, nói: “Bạch Ngũ gia, có thể thu hồi công lực lại được rồi.”

Khói trắng trên đầu Bạch Ngọc Đường dần dần tan đi, Bạch Ngọc Đường chậm chậm thu hai tay lại, ép xuống đan điền, đôi mắt hoa đào mở ra, lau đi mồ hôi, hồi phục lại tinh thần của chuột bạch: “Như thế nào, độc của Thái hậu đã giải chưa?”

“Trời cao phù hộ, vạn sự đại cát, A di đà Phật!”, Kim Kiên vuốt mồ hôi trên đầu, thở ra một tiếng, đáp.

Công Tôn tiên sinh hai mắt sáng quắc, đánh giá Kim Kiên kỹ lưỡng một phen, lại tiến lên chăm chú chẩn mạch cho Thái hậu, cuối cùng thì hít hít

mũi người người, gật đầu nói: “Hương hoa đã tan, mạch tượng bình hòa, rất tốt, rất tốt!”

Bạch Ngọc Đường nhảy phốc xuống giường, nhướn mày: “Có Bạch Ngũ gia ra tay, đương nhiên là mã đáo thành công rồi. Tiểu Kim, lúc nào Thái hậu mới tỉnh lại?”

Kim Kiên nhìn sắc mặt Thái hậu: “Chắc là phải chừng một tuần hương nữa... À, bưng bát thuốc Thái y viện vừa mới đưa tới cho Thái hậu uống, chỉ chừng một tuần trà là Thái hậu có thể tỉnh lại.”

“Bát thuốc sắc theo phương thuốc Kim hiệu úy viết ư?”, Công Tôn tiên sinh sừng sốt, “Không phải Kim hiệu úy nói là phương thuốc đó không giúp ích gì được cho bệnh tình của Thái hậu sao?”

Kim Kiên hí đôi mắt nhỏ dài cười nói: “Giải độc thì không có tác dụng nhưng dùng để bồi bổ cơ thể thì lại là thượng phẩm.”

Lời còn chưa dứt, một bát thuốc còn nghi ngút khói liền được Công Tôn tiên sinh bưng tới.

“Làm phiền Triển hộ vệ”, Công Tôn tiên sinh đưa bát thuốc cho Triển Chiêu gật đầu nói.

Sau khi Thái hậu uống thuốc bổ xong, Công Tôn tiên sinh liền ra ngoài kêu người mời Thánh giá.

[©STE.NT](https://thuviensach.vn)

Không lâu sau, Thiên tử Nhân Tông, Bát vương gia, Phạm tiêu vương gia dẫn đầu một nhóm Thái y rầm rập rầm rập tiến vào.

“Như thế nào?”, Hoàng thượng vừa vào cửa đã gấp giọng truy hỏi Công Tôn tiên sinh.

“Độc của Thái hậu đã giải, chưa đầy nửa khắc nữa là có thể tỉnh lại”, Công Tôn tiên sinh đáp.

Hoàng thượng nhất thời mừng rỡ.

Quả nhiên, chưa tới một tuần trà sau, Thái hậu đã tỉnh, có thể uống nước ăn cơm. Thái y viện sau khi hội chẩn đều nhất trí cho rằng Thái hậu khỏi hẳn chỉ trong vòng dăm ba ngày nữa. Trên dưới tấm cung hân hoan một mảnh, Hoàng thượng long nhan vui vẻ, Phạm tiểu vương gia mừng tới phát khóc, Bát vương gia gương mặt tràn ngập nét cười, Thái y viện như trút được gánh nặng, vua Nhân Tông lại ra lệnh cho đám thái y, cung nữ, thái giám phải cẩn thận chăm sóc Thái hậu... Những điều này chẳng cần phải miêu tả tỉ mỉ cũng có thể tưởng tượng ra được.

Tất thủy được an bài thỏa đáng, Thiên tử Nhân Tông lại triệu kiến chúng nhân Khai Phong phủ vẫn đang đợi ngoài điện, chỉ là đãi ngộ lần này so với lúc trước cao hơn gấp mấy lần. Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh đều được ban cho ngò, ba người Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, Kim Kiên tuy không được ngò, nhưng cũng là đứng thừa chuyện, không cần phải quỳ.

“Lần này Thái hậu chuyển nguy thành an, đều nhờ vào Công Tôn tiên sinh diệu thủ hồi xuân”, vua Nhân Tông cười nói.

Chẳng ngờ Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đột nhiên quỳ xuống, khấu đầu hô lên: “Xin Thánh thượng thứ cho chúng thần tội lừa gạt giấu giếm!”

Ba người Triển, Bạch, Kim cũng lập tức quỳ xuống theo.

Vua Nhân Tông cả kinh; “Bao ái khanh, Công Tôn tiên sinh, đây là vì có gì, mau đứng lên rồi nói! Đứng lên rồi nói!”

Bao đại nhân quỳ trên đất ôm quyền, trầm giọng tâu: “Khởi bẩm Thánh thượng, người cứu Thái hậu không phải là Công Tôn tiên sinh, mà chính là hai người Triển Chiêu và Kim Kiên!”

Kim Kiên nghe mà kinh hồn thất sắc, nghĩ bụng: Cái gì?! Trước lúc nhập cung Công Tôn Trúc Tử còn sắt son nói giúp mình che giấu thân phận, thậm chí còn nửa uy hiếp nửa dụ dỗ hại mình phải nhận lời là thiếu cái cây gậy trúc đen tối đó một món nợ ân tình. Sao vừa mới giải được độc cho Thái hậu xong, bên này đã dự định vắt chanh bỏ vỏ, bộc lộ thân phận của mình cho chúng nhân biết?! Bà ngoại của con ơi! Vậy là nửa đời sau của con không phải sẽ sống dưới sự truy sát của kẻ thù sao?!

Trong một thoáng, tất cả những vụ án báo thù rửa hận đa dạng phong phú mà nàng đã từng đọc trong các tiểu thuyết võ hiệp ùn ùn kéo tới đánh thẳng vào đầu Kim Kiên.

Đột nhiên, Kim Kiên cảm thấy cổ tay mình được hai người một bên trái, một bên phải nắm chặt, lại đưa mắt liếc sang hai bên, là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, một bên đôi mắt hoa đào nghiêm nghị sáng quắc, bên kia đôi con ngươi đen láy đang chăm chú nhìn mình.

Nhất thời, Kim Kiên hết như được nuốt một viên định tâm hoàn vào bụng.

Đúng! Bây giờ mình đường đường là ân nhân cứu mạng Nam hiệp Triển Chiêu, cho dù có kẻ tìm tới cửa thì cũng phải suy nghĩ đến sức nặng của cái mặt mèo kia. Hơn nữa trước đó chuột bạch còn nói cái gì ấy nhỉ? Hình như chỉ cần chuột bạch còn một ngày, thì nhất định sẽ bảo vệ mình chu toàn! Hừ hừ, có một mèo, một chuột, hai đại thần trấn thủ, mình không tin lại có kẻ chán sống dám tới khiêu chiến quyền uy miêu thử song kiếm hợp bích.

Nghĩ thông rồi, khó khăn liền phần chân tinh thần, nghe Bao đại nhân tiếp tục nói: “Phương thuốc Công Tôn tiên sinh tìm được trong thư tịch cổ kia, kỳ thực chính là do hai vị tiên bối Y Tiên, Độc Thánh tặng cho Triển Chiêu và Kim Kiên, do hai người họ mang về từ thôn Du Lâm.”

Hai vị sư phụ tặng phương thuốc ư? Khổ cho lão Bao đã nghĩ ra, cách nói này thực vô cùng ứng với tình tiết phát triển của vở kịch.

Kim Kiên thở phào một tiếng.

“Cái gì?!”, Hoàng thượng kinh ngạc.

“Khoan đã, khoan đã...”, Bát vương gia đỡ trán, nghi hoặc hỏi, “Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

“Hoàng huynh, hoàng thúc!”, Phạm tiểu vương gia bước lên, khẩn thiết nói, “Mẫu hậu sau khi dùng giải dược của Hoàng Can tìm về thì hôn mê bất tỉnh, thiếu chút nữa thì nguy hiểm mất mạng, mà uống giải dược sắc từ đơn thuốc Triển Chiêu và Kim Kiên mang về thì bệnh tình lập tức tốt lên... Rốt cuộc trong chuyện này ai nói thật ai nói bậy, kẻ nào phạm tội khi quân, người nào trung thành tận tâm, hàm oan không rửa, há chẳng phải là có thể phân rõ được ư?!”

Thiên tử Nhân Tông và Bát vương sửng ra một chút, rồi chậm chậm hồi tưởng nguồn cơn sự việc, lúc này mới như vừa tỉnh mộng, giận tới không kiềm được.

Vua Nhân Tông vỗ bàn đứng dậy, sắc giọng quát: “Hoàng Can to gan, lại dám đem tính mạng Thái hậu ra làm trò đùa, dám dùng giải dược giả chẳng biết tìm được ở đâu về để lừa gạt trẫm! Quả là tội ác tày trời, tội không thể tha! Người đâu, lập tức tróc nã Hoàng Can về quy án, đưa tới Khai Phong phủ xử lý theo pháp luật!”

“Bao Chứng tuân chỉ, Hoàng thượng anh minh!”, Bao đại nhân khấu đầu bái tạ.

Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu, Kim Kiên, Bạch Ngọc Đường cũng đồng thời khấu tạ.

Vua Nhân Tông nhìn Triển Chiêu và Kim Kiên đang quỳ trên đất một cái, khoe miệng mấp máy, nhú chặt đôi mày dài thờ dài một tiếng: “Bao khanh, trước đó trẫm bị bung tai bịt mắt, tin lầm kẻ gian, hàm oan Triển Chiêu, Kim Kiên, cũng khiến Bao khanh oan uổng, án này vẫn phải khiến Bao khanh nhọc lòng một phen điều tra rõ ràng, trả lại sự trong sạch cho hai người Triển Chiêu, Kim Kiên, quyết không thể để loại người phạm tội ác ngập trời như Hoàng Can nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật!”

“Bao Chửng xin tuân lệnh Thánh minh!”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”, chúng nhân nhất tề hô vang.

Kim Kiên quỳ trên đất hơi híp đôi mắt nhỏ dài, trong lòng cười lạnh một trận:

Hừ hừ, con chồn hôi kia, rửa sạch cổ chuẩn bị chờ trảm đao của lão Bao đi nhé!

***

Trời hồng xé toang mây, kim quang xông thẳng trời.

Kim Kiên đứng trên công đường phủ Khai Phong, nghe hiệu lệnh thẳng đường “Uy vũ...” đã thuộc nằm lòng, lần đầu tiên nàng cảm thấy hãnh diện đến vậy, trong lòng cũng như khoáng đạt hẳn lên.

Bao đại nhân trên công đường vẫn uy vũ như trước, Công Tôn tiên sinh phía sau án thư vẫn nho nhã, tứ đại hiệu úy oai phong lẫm liệt như xưa nay,

về phần mình và Triển Chiêu đang đứng ở vị trí nhân chứng, đương nhiên là tư thái oai hùng lâm lâm, mà Bạch Ngọc Đường bên cạnh tất nhiên phong lưu phóng khoáng rồi.

Trên công đường có ba vị nhân sĩ ngồi ở ghế cao dự nghe, một vị trước giờ luôn có quan hệ tốt với Bao đại nhân, chính là Bát vương gia, vị ngồi bên cạnh là Hoàng thượng, đã cầm hận Hoàng Can tới xương tủy, người còn lại là Bàng thái sư, sắc mặt hơi đen, chẳng cần phải sợ hãi.

“Truyền Hoàng Can lên công đường!”, Bao đại nhân hạ lệnh một tiếng, liền có nha dịch áp giải một phạm nhân vào công đường.

Chỉ thấy người này, một thân áo tù, mặt mũi tóc tai rối bù bần thiu, hai mắt đỏ quạch, môi khô nứt nẻ, toàn thân tỏa ra một thứ mùi gay mũi không rõ, hình tượng vô cùng thô tục hèn mọn, so với dáng vẻ khệnh khạng kiêu ngạo khi lên công đường lúc trước của Hoàng Can đại nhân, phó chỉ huy sứ cầm quân, ân nhân cứu mạng của Thái hậu, quả thực là hai người khác nhau.

Nhìn thấy tạo hình này của Hoàng Can, Kim Kiên bất giác sững sờ.

Nghĩ mà xem, Tiểu Miêu chờ mốc meo ở trong đại lao của Khai Phong phủ mấy ngày, tuy rằng cân nặng có chút hao hụt đi, dung nhan hơi tiều tụy xiu, tổng thể vẫn có thể nói là trong tạo hình sạch sẽ anh tuấn ngời ngời, phong tư cốt cách oai hùng. Sao Hoàng Can mới đưa vào trong đó nửa buổi tối, là đã thành bần thiu nhếch nhác như thế này?

Lại nhìn hai ngục tốt áp giải Hoàng Can lên công đường, trên gương mặt mang theo vẻ tự đắc, ngay cả sống lưng cũng thẳng hơn so với bình thường mấy phần, mà hai cỗ khoái nha dịch đứng hai bên đợi lệnh, còn lộ vẻ tán thưởng khen ngợi.

Về phần Hoàng thượng và Bát vương gia ngồi phía trên, vừa trông thấy bộ dạng bậc này của Hoàng Can, tuy trên khuôn mặt không có biến hóa gì, nhưng ánh mắt nhìn lại lộ vẻ chán ghét rõ ràng, đến cả người họ hàng xa theo quan hệ bám cặp váy của Hoàng Can là Bàng thái sư, cũng không tự chủ được mà phải dùng ống tay áo bịt mũi.

Kim Kiên đánh giá hai bên xong, nhất thời cảm thấy hơn hờ, sáng khoái.

Ngục tốt Khai Phong phủ quả nhiên là chuyên nghiệp, kinh nghiệm phong phú đầy mình, biết rõ tạo hình bên ngoài của phạm nhân là yếu tố quan trọng ảnh hưởng đến ấn tượng đầu tiên về phạm nhân. Tuy nói Bao đại nhân không dựa vào tướng mạo để định tội một người, nhưng ấn tượng đầu tiên mà kém, thì cũng đủ để khiến cho hai vị nhân sĩ dự nghe hai bên kia bắt đầu sinh lòng chán ghét đối với Hoàng Can rồi, sau đó hẳn có giao hoạt thế nào, lưới lắt léo nhiều đường không xương đến đâu, thì Hoàng thượng và Bát vương gia nghe vào trong tai độ tin cậy cũng giảm đi.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên lại bất giác liếc Triền Chiêu bên cạnh một cái.

Tối qua nếu như Tiểu Miêu cũng có tạo hình thô lậu “lọ lem” như vậy, e rằng Hoàng thượng cũng không dễ dàng gì mà đáp ứng để cho Tiểu Miêu trợ giúp giải độc cho Thái hậu.

Chậc, xem ra ngoại hình đẹp không chỉ có lợi cho thăng quan phát tài, mà còn là yếu tố quan trọng hàng đầu có thể cứu mạng đó!

Trong lúc Kim Kiên đang chăm chỉ phân tích học tập tạo hình bên ngoài như thế nào mới có thể ảnh hưởng đến sự nghiệp phát triển vĩ đại về sau, Bao đại nhân đã đem chuyện giải độc của Thái hậu nói qua một lượt.

“Hoàng Can, người khi quân phạm thượng, đem giải dược giả hòng che mắt Hoàng thượng, làm nguy hại đến tính mạng Thái hậu, người còn gì để

nói?!”), Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, đánh giọng hỏi.

Hoàng Can hai mắt đỏ rực, trợn mắt há mồm, cứ ngẩn ra quỳ tại đó, hết như kẻ đàn độn vậy, lâu sau, mới hoàn hồn, phốc một cái bò lên trước, lại bị hai nha dịch hai bên ngăn lại, cao giọng hét vang: “Không thể nào! Không thể nào! Giải dược của ta chắc chắn là thật! Chắc chắn là thật!”

“Nếu là thật? Vì sao sau khi Thái hậu dùng thuốc lại hôn mê không tỉnh, một giọt nước cũng không uống được, thiếu chút nữa thì mất mạng?!”), Bao đại nhân hỏi.

“Không thể nào... Không thể nào...”, Hoàng Can lắc đầu liên tục, đột nhiên ngẩng phắt lên hét, “Ta giải độc cho Thái hậu xong, các thái y của Thái y viện đều nói Thái hậu mạch tượng bình hòa, sắc mặt hồng nhuận, rõ ràng là đã bình phục rồi, sao... sao lại... Không đúng, không đúng, nhất định là sau khi ta giải độc, đã có người động tay động chân, khiến cho Thái hậu hôn mê không tỉnh, nhất định là như thế, nhất định là như thế! Hoàng thượng, thần bị oan! Hoàng thượng, xin hãy làm chủ cho thần!”

“Nói càn nói xiên!”, Bát vương gia giận dữ quát, “Thái hậu sau khi uống giải dược của người, thì Hoàng thượng, bản vương cho đến Hiếu Nghĩa vương gia đều ở bên chăm sóc nửa bước cũng không rời. Lẽ nào người muốn nói là Hoàng thượng, bản vương và Hiếu Nghĩa vương gia trong lúc đó đã âm mưu ám hại Thái hậu?”

“Thần, thần không có ý đó...”, Hoàng Can mồ hôi vã ra như tắm, run rẩy nói.

Bàng thái sư thấy tình huống như vậy, vội tiếp lời: “Ý của Hoàng chỉ huy sứ chính là... giả như, giả như có thái y với mưu đồ gây rối đã thừa dịp...”

“Thái y?!” , Bát vương gia cười lạnh một tiếng, “Thái hậu không thể uống vào dù chỉ một giọt thuốc, châm cứu thì các thái y lại không dám, trong phòng cách hơn một trượng ít nhất cũng có hơn mười người hầu hạ, bản vương muốn hỏi trước bao nhiêu con mắt, hạ thuốc thì châm đều không thể, vậy thái y làm hại Thái hậu bằng cách nào? Rõ ràng là giải dược của người là đồ giả, lại còn dám ăn nói bừa bãi, giao hoạt nguy hiểm?!”

Bàng thái sư cười khan mấy tiếng, không nói tiếp nữa, Hoàng Can thì ủ rũ quỳ một đồng trên đất.

“Được rồi!”, vua Nhân Tông sắc mặt sa sầm, nổi trận lôi đình, “Trẫm không muốn nghe những lời nói bậy bạ của kẻ này nữa. Bao khanh, khi quân phạm thượng, đầu độc Thái hậu đáng xử tội gì?”

Bao đại nhân đáp: “Tội đáng xử trảm!”

“Được, lập tức phán Hoàng Can xử trảm đi!”

“Tuân chỉ!”, Bao đại nhân cung kính tuân lệnh, quay người rút thẻ lệnh ra, đôi mắt sắc bén long lên, đề tiếng hô, “Người đâu, mang hồ đầu trảm đợi lệnh!”

Vương Triều, Mã Hán lập tức nâng hồ đầu trảm lên.

Đột nhiên, Hoàng Can như nhớ ra điều gì đó, the thé hét lên:

“Không, không! Ta bị oan, ta bị oan! Giải dược của ta chắc chắn là thật, giải dược của ta là do Triền Chiêu đưa cho!”

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân đều kinh ngạc.

Kim Kiên nhường mảy, tên Hoàng Can này quả nhiên bị dọa cho ngu người rồi, bao nhiêu lời nói thật đều tuôn ra hết.

“Giải dược là do Triển Chiêu đưa cho?”, Bao đại nhân nhấn mạnh từng từ, “Không phải người nói giải dược là do một mình người tìm cao nhân ẩn sĩ lánh đời luyện chế, chẳng có chút liên quan gì đến Triển Chiêu? Sao lúc này giải dược lại thành Triển Chiêu đưa cho người?”

“Là... là...”, mồ hôi túa ra đầy mặt Hoàng Can, hạt nào hạt nấy to như hạt đậu, “Đúng, đúng rồi, trên đường hồi kinh, Triển Chiêu đã từng cướp giải dược đi, nhất định là khi đó hắn dùng giải dược giả để đổi lấy giải dược thật, hãm hại ta, sau đó lại dùng giải dược thật để giải độc cho Thái hậu, hòng lừa gạt Thánh thượng!”, nói đến đây, Hoàng Can ngẩng phắt đầu lên, con mắt long lên sòng sọc, mặt mũi dữ tợn, hét vang, “Là Triển Chiêu hãm hại ta! Là Triển Chiêu hãm hại ta! Hắn lòng dạ khó lường, tham công tiếc lợi, tội đáng chết vạn lần!!”

“Trộm tráo giải dược?”, Bao đại nhân lạnh lùng nói, “Giải dược Triển Chiêu và Kim Kiên dùng để cứu Thái hậu chính là phương thuốc do Y Tiên, Độc Thánh tặng! Trộm tráo giải dược ở chỗ nào?!”

“Việc này... việc này...”, khuôn mặt Hoàng Can vặn vẹo, đôi mắt đỏ quạch, y cứ đưa mắt liên tục về phía Bàn thái sư đang ngồi.

Bàn thái sư nuốt nuốt nước bọt: “Có thể... có thể là... đúng rồi, Công Tôn tiên sinh của Khai Phong phủ y thuật cao siêu, chưa biết chừng hắn có thể từ giải dược Triển Chiêu lấy trộm ở chỗ Hoàng Can về mà phán đoán ra được phương thuốc cũng nên!”

Này này, rốt cuộc là ai hãm hại ai hả?

Lúc này Kim Kiên thật sự muốn đá một phát vào mông lão của già kia.

Cứ theo như lý luận của lão cua già này, thì sự việc chính là: Hoàng Can lấy được giải dược, Triển Chiêu tráo đổi giải dược, Hoàng Can giải độc cho Thái hậu nhưng sau đó Thái hậu lại hôn mê không tỉnh, Công Tôn tiên sinh đem giải dược lấy trộm được nghiên cứu rồi viết ra phương thuốc, mời Triển Chiêu xuất hiện kịp lúc đem thuốc thật cứu Thái hậu, thuận tiện vu hãm Hoàng Can... Ha! Vừa khéo làm sao lại rất logic hợp lý! Lão cua già, ông không đi làm biên kịch truyền hình cho những bộ phim hạng ba thì thật là phí của giờ đó!

“Những lời này Bàng thái sư có chứng cứ gì không?!", đôi mắt hồ của Bao đại nhân trừng lên, sắc giọng quát.

“Việc, việc này...”, Bàng thái sư lau mồ hôi, “Đây là lão phu suy đoán hợp lý, là suy đoán!”

Hoàng thượng và Bát vương gia đồng thời trừng mắt lên nhìn Bàng thái sư một cái.

Bàng thái sư lập tức so vai rụt cổ, hóp bụng lại.

Bao đại nhân mặt sa sầm, hừ lạnh một tiếng, lại hướng Triển Chiêu, hòa hoãn nói, “Triển Chiêu, người giải thích thế nào?”

Triển Chiêu bước lên một bước, ôm quyền nói: “Giải dược là do Triển Chiêu, Kim Kiên và Bạch Ngọc Đường ở thôn Du Lâm cầu xin hai vị tiên bối Y Tiên, Độc Thánh luyện chế, sau đó lại giao cho Hoàng chỉ huy sứ mang về kinh giải độc cho Thái hậu. Triển Chiêu tuyệt đối không làm ra loại hành vi cướp đoạt giải dược.”

“Nói láo! Nói láo!", Hoàng Can thành linh gào lên, nhảy dựng dưới đất dậy, vừa hét vừa bổ nhào về phía Triển Chiêu, “Làm gì có thôn Du Lâm

nào, làm gì có Y Tiên, Độc Thánh nào, giải dược đó là do ta tìm được, là người đã cướp giải dược, là người đã trộm tráo giải dược, là người đã hãm hại ta, là người! Là người!”

Triển Chiêu nghiêng người một cái, dễ dàng tránh được Hoàng Can, ngón tay khẽ động, một luồng kinh khí bắn ra, đánh trúng khoeo chân Hoàng Can, khiến hai chân y mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, miệng lại càng gào thét to hơn: “Là Triển Chiêu hãm hại ta! Là Triển Chiêu hãm hại ta!”

Chúng nhân nhìn Hoàng Can, đều không khỏi âm thầm lắc đầu.

“Hoàng thượng, tên Hoàng Can này không phải bị điên rồi chứ?!” , Bát vương gia nói nhỏ.

Hoàng thượng nhíu nhíu mày.

“Cái gì mà bị điên chứ! Đây rõ ràng là tuyết rơi giữa tháng Sáu, là thiên hạ kỳ oan!”, Bàng thái sư gấp giọng nói, “Lời của Hoàng Can chắc chắn là sự thật, xin Hoàng thượng minh xét!”

Hoàng thượng liếc Bàng thái sư một cái: “Lời của Hoàng Can có nhân chứng gì không?”

“Việc này...”, Bàng thái sư nhất thời nghẹn lời, ấp úng hồi lâu, mới lẩm bẩm một câu, “Lời của Triển Chiêu, cũng không có nhân chứng!”

“Chẳng phải còn có hai nhân chứng là Kim Kiên và Bạch Ngọc Đường sao?”

“Hai người đó đều cùng một giuộc với Triển Chiêu, lời nói sao có thể tin?!”

“Lời của Hoàng Can ngay cả một nhân chứng cũng không có, trăm phải tin như thế nào?!”

“... Việc này...”

Những lời này của mấy vị có địa vị cao trên công đường, chúng nhân ở dưới công đường đều nghe rõ mồn một, trong lòng vô cùng ức chế, giận dữ, lại không biết làm thế nào.

Kim Kiên thầm than một trận: Giờ thì hay rồi, hai bên bên nào cũng cho là mình phải, bên nào cũng cho là mình có lý, lại không có bên thứ ba đứng ra chứng thực... Thôi rồi! Lại thành vụ án gây tranh cãi mất rồi.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau, không khỏi thầm thở dài, xem ra vụ án này chỉ có thể hoãn lại chờ tái thẩm, tiếp tục tìm chứng cứ vậy.

Bao đại nhân giờ kinh đường mọc lên, đang định vờ xuống cho bãi đường, thì thấy một nha dịch chạy vào công đường, cao giọng thưa trình: “Báo... ngoài phủ có hơn ba mươi thôn dân xin cầu kiến.”

“Thôn dân? Thôn dân nào?”, Bao đại nhân sừng sốt.

“Bọn họ tự xưng là thôn dân thôn Du Lâm, đến đây khấu tạ hoàng ân!”

Nghe xong những lời này, cả công đường đều chấn động, đặc biệt là Bàng thái sư và Hoàng Can, đều đồng thời biến sắc. Bàng thái sư thì mềm nhũn người ngồi trên ghế, còn Hoàng Can cầm khẩu đàn người, gương mặt mang vẻ không thể tin được.

Bao đại nhân đứng phắt dậy, giọng cao hơn mấy quãng: “Truyền!”

Kim Kiên cơ hồ như không dám tin vào tai mình:

Đây, đây là tình huống gì? Trước đó báo về thôn Du Lâm là một thôn trống không, chứng tỏ rằng thôn dân đã bị Hoàng Can và lão cua già diệt khẩu... Lẽ nào là chết rồi lại hồi sinh? Hoặc là oan hồn muốn được giải oan? Giữa thanh thiên bạch nhật thế này, đừng có kể mấy chuyện liêu trai kiêu ấy chứ!

Hồi mười ba

Thôn dân làm chứng Hoàng Can đền tội,

trong Phu Tử viện người mới chuyển vào.

Lần thứ hai nhìn thấy thôn dân thôn Du Lâm từ già đến trẻ, tâm tình trong lòng Kim Kiên chỉ có một câu để biểu đạt:

Đồng hương gặp được đồng hương, mừng mừng tủi tủi lệ tuôn ướt đầm!

Không phải oan hồn, không phải kể chuyện liêu trai, là người sống còn đang hít thở!

Nhìn Nhan Tra Tán kia, vẫn tràn ngập khí vị thư sinh như trước giờ, nom Tiểu Dật đó, quả nhiên vẫn là cái mặt nhăn nhó khó đăm đăm ấy, còn cả cô bé Tiểu Nha thanh mai trúc mã của Tiểu Dật, chú Trương cha cô bé, thím Vương, ông Hán... Đội ngũ này khiến người khác kích động đến cỡ nào chứ á á á...

Khoan đã, người kia...

Huyết thái dương của Kim Kiên bỗng giật nảy lên một cái.

Cái người cúi lom lom đứng cuối cùng mặt mũi bôi trát đầy bùn đất nhọ nhem, tóc tai tán loạn, quần áo rách rưới hết như ăn mày kia sao nhìn thế nào cũng giống cái tên Nhất Chi Mai, lười chảnh thây sợ nhất là gặp phải phiền phức vậy?

Kim Kiên nghên nghên cổ, đang định nhìn cho kỹ, thì bị Triển Chiêu bên cạnh túm cổ áo kéo lại.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Triển Chiêu hơi rũ mắt, sắc mặt như thường.

Nhưng Kim Kiên lại cảm thấy trên đầu kêu “tinh” một tiếng, lập tức khoanh tay cúi đầu, trung ra tạo hình “cây cột nhà” “không hóng hót chuyện xung quanh” đúng tiêu chuẩn.

Bạch Ngọc Đường nhìn mà chắc lưỡi lấy làm kỳ lạ, nếu không phải hiện tại đang ở trên công đường, nhất định Bạch Ngọc Đường sẽ trêu chọc một phen.

Bỗng ba mươi mấy thôn dân ở dưới công đường quỳ xuống nhất tề hô vang: “Thôn dân thôn Du Lâm trấn Thanh Tập khấu kiến Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Bát vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế, bá kiến Bao đại nhân, Thái sư đại nhân!”

Công đường nhất thời tĩnh lặng.

Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc: “Các ngươi là thôn dân thôn Du Lâm trấn Thanh Tập?!”

“Bẩm đại nhân, đúng vậy”, người trả lời là Nhan Tra Tán, một thân quần áo nho nhã, mặt mày sáng sủa, chất giọng trong như suối, quỳ phía sau Hoàng Can thô lậu bản thủ, thực đúng là “một người trắng sáng trên cao, kẻ kia tựa bùn đen dưới đất”, tương phản quá đỗi.

“Không thể nào!”, Bàng thái sư quát lên, “Thôn dân thôn Du Lâm kia rõ ràng, rõ ràng... Đúng, đúng rồi, không phải hôm qua Bao đại nhân đã phái người đi điều tra, huyện thừa báo lại rằng thôn Du Lâm là một thôn trống không, hôm nay bỗng dưng lại nhảy ra một đám thôn dân là thế nào? Nhất định là phường giả mạo!”

“Chúng thảo dân tuyệt đối không phải phường giả mạo!”, Nhan Tra Tán nghiêm sắc mặt nói, “Chúng thảo dân có mang theo hộ tịch chứng minh, đại nhân xin hãy xem qua!”, nói đoạn, Nhan Tra Tán rút từ trong ngực ra một cuốn sổ, đưa cho nha dịch bên cạnh. Nhân lúc Bao đại nhân đang lật xem, Nhan Tra Tán tiếp tục nói, “Mấy ngày trước thôn dân toàn thôn khởi hành đến Khai Phong để khấu tạ hoàng ân, nên trong thôn mới không có bóng người, bởi vậy mới bỏ lỡ người mà Bao đại nhân phái tới để điều tra.”

Bao đại nhân đã xem xong cuốn hộ tịch, lại đưa cho Công Tôn tiên sinh, Công Tôn tiên sinh giở ra đọc kỹ một lượt rồi bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đây xác thực là thôn dân thôn Du Lâm trấn Thanh Tập.”

Hoàng thượng gật gật đầu, lại đưa mắt nhìn Nhan Tra Tán, ngữ khí bất tri bất giác cũng hòa hoãn đi mấy phần: “Ngươi là ai?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thảo dân là Nhan Tra Tán người thôn Du Lâm.”

“Vì sao ngươi lại nói thôn dân toàn thôn tới Khai Phong là để khấu tạ hoàng ân?”

Nhan Tra Tán tỏ ra vô cùng ngạc nhiên: “Ba mươi tư thôn dân thôn Du Lâm chúng thảo dân mắc phải bệnh lạ, cơ hồ phải táng mạng nơi hoàng tuyền. Nếu không phải Hoàng thượng phái khâm sai vâng mệnh trị bệnh cho thôn dân thôn Du Lâm, thì chúng thảo dân nào còn mạng để đứng ở đây? Thánh ân của Hoàng thượng còn hơn cả ơn phụ mẫu tái sinh, chúng tiểu nhân chỉ là phường dân đen, mà có thể nhận được hoàng ân quả thực được sung mà lo, đội ơn khôn kể, trong lòng cảm động khôn xiết, chẳng thể tìm được, lại nghĩ trước suy sau, cuối cùng quyết định vượt ngàn dặm xa xôi đến Biện Kinh khấu tạ hoàng ân mênh mông! Cho dù không thể nhìn thấy Thánh nhan, dù chỉ có thể ở bên ngoài hoàng thành mà dập đầu bái tạ, cầu cho Hoàng thượng thân thể kiện khang, phúc trạch song hành, Đại Tổng được quốc thái dân an, thì chúng thảo dân cũng đã cảm thấy mãn nguyện lắm lắm, đời này chẳng còn gì hối tiếc!”

Tiểu ca Nhan gia, huynh quả là cao nhân!

Kim Kiên nhìn ra Nhan Tra Tán với con mắt khác xưa, thầm phân tích:

Tay Nhan Tra Tán này quả nhiên chẳng phải người thường, nghe đoạn đối thoại này mà xem: Trong hoa mỹ có vài phần giản dị, trong giản dị lại thêm đôi phần sâu sắc, trong sâu sắc lại bỏ thêm mấy phần cảm động, cảm động rồi lại bỏ sung dặm phần khí thế, từ chuyện nhỏ là trị bệnh cho thôn dân mà nói tới hoàng ân mênh mông, rồi lại đưa đến phán đoán đầy khoa trương quốc thái dân an, xã hội hài hòa, hành văn mạch lạc, trật tự phân minh, luận điểm rõ ràng, lớp lớp lang lang sâu sắc thấu triệt, tự sự trần thuật là phụ, nịnh nọt vuốt ve là chính, giác ngộ chính trị quá cao, thực đúng là bậc thầy về “võ mông ngựa”.

Trước đó nói Nhan Tra Tán so với tên đệ đệ Tiểu Dật “thành tinh” còn thua kém mấy phần, bây giờ xem ra, e rằng cũng là một viên ngọc quý giữa biển người.

Về phần chúng nhân trên công đường, chẳng ai là không kinh ngạc, mà Thiên tử Nhân Tông lại càng sừng sốt hơn, khuôn mặt tràn ngập vẻ cảm động, ngữ khí cũng gần gũi hơn mấy phần: “Người vừa nói thôn dân toàn thôn mắc phải bệnh lạ, có khâm sai trợ giúp các người trị bệnh, hãy đem chuyện này nói tỉ mỉ rõ ràng cho trẫm nghe!”

“Nhan Tra Tán tuân chỉ...”, Nhan Tra Tán đang định trả lời, thì chúng thôn dân phía sau lại anh một câu, tôi một câu tranh nhau kể trước:

“Hoàng thượng, người toàn thôn bọn tiểu nhân đột nhiên đều mắc phải bệnh lạ, khiến cho tất cả ngày ngày cứ dần dần vô tri vô giác, sắc mặt vừa xanh lại vừa trắng, ăn không nổi uống không xong ngủ chẳng được, đúng là vô cùng thảm ạ...”

“Trần Thanh Tập hỏi đầu còn có mấy y quán nói có thể trị được, ai biết là bọn họ lại lừa tiền bọn tiểu nhân, cái đám thần dược khi gió kia càng uống càng tệ, thiếu chút nữa thì mất mạng!”

“Thế rồi Hoàng thượng phái Triển đại nhân và Kim hiệu úy của Khai Phong phủ đến!”

“Đúng đúng đúng, Triển đại nhân và Kim hiệu úy còn có cả Bạch đại hiệp tìm được hai lão đại phu tới, nói là Y Tiên, Độc Thánh gì gì đó rất nổi danh trên giang hồ chế thuốc trị bệnh cho bọn dân đen chúng tiểu nhân...”

“Sau Hoàng thượng còn phái cả khâm sai Hoàng đại nhân đến hỗ trợ, mấy ngày đó bận rộn tới mức chóng hết cả mặt mũi.”

“Sau khi thuốc chế xong rồi, bệnh của bọn tiểu nhân cũng được trị khỏi, lại nghe nói trong thành Biện Kinh cũng có người mắc phải loại bệnh lạ giống y như bọn tiểu nhân, Triển đại nhân liền xin Hoàng đại nhân mang thuốc về trước... Đúng rồi, không biết người mắc bệnh đã khỏe chưa?”

“Cái này, cái này, người trong thôn góp nhau mang mấy con gà đến, tặng cho người bị bệnh trong thành Biện Kinh bồi bổ thân thể, vừa mới khỏi bệnh, thân thể hư nhược lắm đó!”

Người trong thôn tranh nhau nói tía lia tuy có chút hỗn loạn, nhưng lại đem nguyên nhân kết quả nói ra rất rõ ràng, hơn nữa do thôn dân cứ anh một câu tôi một câu qua qua lại lại như thể đang kể chuyện nhà, so với lời của một mình Nhan Tra Tán, tự nhiên càng chân thật hơn. Có điều, tuy lời của các thôn dân này mới nghe thì thấy đều là những lời chân chất mộc mạc, nhưng nghiền ngẫm kỹ càng, lại thấy vô cùng kín kẽ, chẳng lộ chút sơ hở nào.

Đầu tiên, nói rõ thuốc giải xuất xứ từ đâu, chuyện Hoàng Can có được giải dược như thế nào... cũng chứng minh lời của Triển Chiêu là thật, lời của Hoàng Can chỉ là nhằm nhí bịa đặt;

Thứ nữa, sự tồn tại của cái vị “Nhất Chi Mai” khâm phạm quan trọng kia được xóa bỏ không chút dấu vết... Chứng minh bọn Triển Chiêu chưa từng gặp khâm phạm, tự nhiên đã loại trừ được nghi vấn bao che cho khâm phạm;

Thứ ba, “kịch độc” của Thái hậu giống như các thôn dân, theo lời bọn họ trở thành “bệnh lạ”, Thái hậu trúng độc biến thành “một vị nhân sĩ không rõ nào đó” cũng bị mắc bệnh lạ... Chứng minh đám người Triển, Kim tuyệt không tiết lộ tin tức cơ mật Thái hậu trúng độc lấy nửa phần;

Thứ tư, bọn Triển Chiêu, Kim Kiên, Hoàng Can được phái đi tìm Thanh Long châu hoặc giải dược, toàn bộ đều biến thành Hoàng thượng phái khâm sai đến cứu giúp thôn dân... Không nghi ngờ gì nữa đây chính là tìm cho Hoàng thượng một bậc thang để xuống, thuận tiện dát vàng lên mặt Hoàng thượng;

Cuối cùng, chúng thôn dân còn mang theo gà ngàn dặm xa xôi đến vì “đồng bạn có cùng cảnh ngộ” cũng chính là để Thái hậu bồi bổ sức khỏe, gương cao tấm bảng “tri kỉ thân tình”, sao có thể không khiến người khác cảm động cho được?!

Lời chứng chặt chẽ trôi chảy, từng bước từng bước xác lập được lòng tin gây được thiện cảm như vậy lại được nói ra từ miệng chúng bách tính thật thà chất phác, chẳng chút tâm cơ, có quỷ mới tin!

Kim Kiên đưa mắt nhìn sang Tiểu Dật, rồi lại dời qua Nhan Tra Tán.

Mặc dù mới nhìn qua biểu hiện của hai huynh đệ nhà này không giống nhau, nhưng Kim Kiên dám lấy kinh nghiệm bản thân về sự thay đổi sát khí vi diệu của cái vị Nam hiệp giang hồ nào đó ra đánh cược, khoe môi tiểu ca Nhan gia rõ ràng nhếch lên 0,3% còn khoe mắt Tiểu Dật thì đang tản mát ra một loại ý vị tên gọi “tự hào”.

Chắc chắn là hai huynh đệ “thành tinh” này liên thủ với nhau bày cho chúng thôn dân lời chứng sao cho ăn khớp logic, xâu chuỗi rồi.

Chúng nhân trên công đường sau khi nghe xong lời các thôn dân dưới công đường nói, tất cả đều đưa mắt qua nhìn Hoàng Can.

“Hoàng Can, ngươi còn gì để nói?!” , Bao đại nhân vỗ mạnh kinh đường một quát.

Hoàng Can quỳ rạp cả người trên đất toàn thân run rẩy không ngừng: “Ta, ta ta... Thuốc đó... thuốc...”, thành linh, Hoàng Can dựng thẳng người lên, hai mắt phát ra ánh đỏ, hét lên the thé, “Đúng! Đúng đó! Bọn hần nói đúng đó! Thuốc là Triển Chiêu đưa cho ta, là Triển Chiêu đã tráo thuốc,

chẳng có quan hệ gì với ta, là Triền Chiêu không muốn ta lĩnh công, cho nên mới hãm hại ta! Là Triền Chiêu hãm hại ta!”

Chúng nhân trên công đường chán nản nhìn Hoàng Can, vẻ mặt tỏ ra ghét bỏ vô cùng.

Kim Kiền thâm trợn trắng mắt: Cái tên Hoàng Can này không phải có thâm thù đại hận gì với Triền Chiêu đâu chứ, sao đã đến nước này, mà vẫn còn can chặt lấy Triền Chiêu không buông, cho dù chết cũng phải kéo theo tám đê mê vậy?

“Ca ca, sao Tiểu Dật nghe mãi mà vẫn không hiểu?”, Tiểu Dật quỳ ở sau lưng Hoàng Can đột nhiên cất tiếng, trung ra bộ dạng ngây thơ khả ái lúc họ mới gặp nhau lần đầu, dùng chất giọng non nớt để hỏi: “Hoàng ca ca nói Triền ca ca tráo thuốc? Nhưng Triền ca ca ngay cả nắp bình thuốc còn chưa mở ra thì sao có thể tráo được?”

“Tiểu Dật, trên công đường không được nói bừa bãi”, Nhan Tra Tán nhỏ giọng nạt Tiểu Dật.

Nhưng đáng tiếc lúc này trên công đường vô cùng yên lặng, câu đối thoại kia của hai huynh đệ đều rơi vào tai mọi người.

Hoàng thượng nhíu chặt chân mày, nhìn Hoàng Can một cái, lại hướng Tiểu Dật hòa hoãn hỏi: “Người tên gọi Tiểu Dật? Điều người vừa nói có phải sự thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi!”, Tiểu Dật phồng má, dáng vẻ giận dữ khi bị nghi ngờ, “Ca ca đã dạy, nói dối không phải trẻ ngoan! Tiểu Dật nhớ rất rõ, hôm ấy lúc hai đại phu gia gia đưa bình thuốc cho Triền ca ca, Triền ca ca cầm lấy rồi giao ngay cho Hoàng ca ca, dặn Hoàng ca ca phải mau chóng mang thuốc hồi kinh. Hoàng ca ca nhận lời nói rằng nhất định sẽ bảm báo

công lao gì đó của Triển ca ca với Hoàng thượng đại nhân. Tiểu Dật và ca ca đều nhìn thấy mà, đúng không ca ca?!”

Nhan Tra Tán ôm quyền, nghiêm mặt nói: “Đích thực là như vậy!”

Ánh mắt sắc như dao của chúng nhân bắn thẳng về phía Hoàng Can.

“Ngươi cái tên tiểu quý thối này!”, Hoàng Can quay phắt người lại, túm lấy bả vai Tiểu Dật điên cuồng hét lên: “Nói hươu nói vượn! Rõ ràng là Triển Chiêu hãm hại ta!”

“Oa!”, Tiểu Dật bị dọa cho sợ mặt tái đi, bật khóc.

Nha dịch bên cạnh lập tức tách hai người ra, đè Hoàng Can xuống đất.

Tiểu Dật rúc vào lòng Nhan Tra Tán, vừa run rẩy, vừa khóc nức lên: “Tiểu Dật không thích Hoàng ca ca, nhất định là Hoàng ca ca không nghe lời đại phu gia gia, tự mình không có bản lĩnh lại muốn thay người khác chữa bệnh, cho nên mới biến thành quý! Hu hu hu...”

“Không có bản lĩnh? Biến thành quý?!” trong con ngươi của Bao đại nhân lóe lên tia sáng: “Đây là ý gì?”

Nhan Tra Tán vừa vỗ về trấn an Tiểu Dật, vừa trả lời: “Khởi bẩm đại nhân, lúc hai vị tiên bối đưa thuốc cho Hoàng đại nhân có nói nội công của Hoàng đại nhân không bằng Triển đại nhân và Bạch đại hiệp, nếu cứ cố ép vận công trị bệnh cho người, sẽ làm hại đến tính mạng của bệnh nhân, thậm chí còn khiến cho bản thân bị tẩu hỏa nhập ma. Cho nên cách tốt nhất là để Hoàng đại nhân mang thuốc về Biện Kinh trước, cho bệnh nhân uống để tạm thời ổn định lại bệnh tình, nội trong năm ngày tìm người có nội công thâm hậu vận công trị bệnh cho người đó, ấy mới là thượng sách.”

“Ca ca nói dối!”, Tiểu Dật quệt nước mắt, “Rõ ràng đại phu gia gia nói là chỉ có Triển ca ca và Bạch ca ca mới có thể trị bệnh được!”

“Rốt cuộc chuyện là thế nào?”, Hoàng thượng nhíu mày.

Nhan Tra Tán vội nói: “Hai vị tiền bối không có ý này, chỉ nói thuốc kia có thể ổn định được tình hình trong năm ngày, trong năm ngày này tìm người có nội công thâm hậu vận công trị liệu là được. Nhưng nếu thực sự không tìm được người có nội công thâm hậu như Triển đại nhân và Bạch đại hiệp, thì có thể đợi hai người họ hồi kinh sau đó tiến hành vận công chữa trị cũng không muộn.”

Nói đến đây, Nhan Tra Tán đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó, biến sắc nói: “Lẽ nào chưa tìm được người có nội công thâm hậu khiến bệnh tình trở nặng?! Ôi chao! Đều tại chúng thảo dân! Đều tại chúng thảo dân! Chỉ vì hai vị đại phu nói bệnh nhân ở kinh thành trong năm ngày tới tính mạng không có gì phải lo lắng, Hoàng đại nhân lại cho hay, người có nội công thâm hậu trong kinh thành rất nhiều, vận công trị bệnh chỉ là chuyện không đáng kể; mà tính mạng hơn ba mươi thôn dân toàn thôn cũng chỉ kéo dài được nửa ngày nữa là nhất định phải chết... Chúng thảo dân mới van xin cưỡng cầu Triển đại nhân và Bạch đại hiệp ở lại cứu thôn dân trước... Không, không, không, cho dù như thế, chúng thảo dân sao có thể vì tính mạng của bản thân mà không màng đến tính mệnh người khác, thật sự là không nên! Không nên! Bây giờ phải làm thế nào?! Phải làm thế nào đây?!”

Nói đến đây, Nhan Tra Tán đưa tay che mặt thảm rơi lệ.

Chúng thôn dân sau lưng cũng theo đó bật khóc lớn.

“Đều tại chúng thảo dân, đều tại chúng thảo dân...”

“Chẳng ngờ Triển đại nhân sau khi trị bệnh giúp bọn tiểu nhân, ngay cả cơm cũng không buồn ăn, vội vã lên đường giục ngựa không ngừng nghỉ mà cũng không kịp...”

“Trời ơi... sao có thể như vậy... hu hu...”

“Ồ? Khoan đã, hôm nay lúc nhập thành chẳng phải nghe nói hôm kia Triển đại nhân về đến rồi sao? Cũng tức là ngày thứ ba, vậy thì phải kịp lúc mới đúng chứ? Sao lại...”

“Đúng rồi, như thế là về kịp mà!”

Nói đến đây, chúng thôn dân đều ngẩng lên, khuôn mặt tràn ngập vẻ nghi hoặc nhìn mấy vị ngồi phía trên công đường.

Về phần chúng nhân trên công đường, hai người Triển, Bạch nghe tới đây đã chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào rồi.

Kim Kiên thì như đi giữa sương mù: Nội trong năm ngày phải trở về kinh gấp là sao? Nội công Hoàng Can yếu là như nào? Mình nhớ lúc ở thôn Du Lâm Hoàng Can vận công cứu người thì nội công cũng xem như đạt tiêu chuẩn rồi mà, hai vị sư phụ còn phán rằng lấy tu vi nội công của Hoàng Can, vận công cứu Thái hậu chẳng phải chuyện gì khó...

Sao bây giờ qua mồm tiểu ca Nhan gia, lại biến thành rõ ràng Hoàng Can công lực không bằng người lại còn thích “đú” tự mình vận công trị bệnh cho Thái hậu, cuối cùng dẫn đến hậu quả nghiêm trọng là tính mạng Thái hậu gặp nguy hiểm...

Có điều, nghe tiểu ca Nhan gia nói như vậy...

Kim Kiên đưa mắt qua Hoàng Can, lặng lẽ làm dấu thập tự giá trong lòng.

Aizzz... Chồn hôi, bây giờ người có trăm cái miệng cũng không giải thích được, cho dù có nhảy xuống Thái Bình Dương cũng chẳng rửa sạch đâu... Amen.

Trái lại Hoàng thượng, Bát vương gia, Bao đại nhân cùng chúng nhân Khai Phong phủ nghe tới đây vẻ mặt đều như bưng hiều ra, ánh mắt nhìn Hoàng Can lại càng thêm chán ghét khinh bỉ.

Mà Hoàng Can đã sớm đần người ra hết như kẻ điên, trong miệng chỉ lẩm bẩm đi lẩm bẩm lại mấy câu: “Lừa gạt, đều là lừa gạt, nói láo, nói láo!”

Đáng tiếc, mấy lời này của Hoàng Can chẳng còn ai trên công đường nghe lọt nửa từ cả.

“Bao khanh, đối với loại táng tận lương tâm bại hoại xấu xa tội không thể tha này, khanh còn không mau xử trảm hẩn, tránh làm bản mắt trẫm!”, Thiên tử Nhân Tông nghiêng răng lạnh lùng quát.

Bao đại nhân lập tức lĩnh chỉ, vỗ kinh đường mộc trầm giọng nói: “Hoàng Can tham công đoạt lợi, giấu giếm công lao tìm thuốc của Triển Chiêu, Kim Kiên, Bạch Ngọc Đường, sau lại vì tranh công không tự lượng sức mình tự ý vận công trị bệnh cho Thái hậu, đẩy Thái hậu vào chỗ nguy hiểm, tới khi tội ác được phơi bày, lại không biết đường hối cải, đến chết cũng muốn hãm hại người khác, miệng lưỡi chỉ toàn lời bịa đặt, khi quân phạm thượng, bất trung bất tín, điên điên dại dại!”, ngưng một chút, Bao đại nhân cao giọng phán, “Bản phủ phán người tội chết, chịu trảm hình! Người đâu, đưa Hoàng Can lên trảm đao!”

Trương Long, Triệu Hồ đã chờ ở bên từ lâu liền lập tức kéo Hoàng Can sớm đã mềm nhũn cả người thần trí mơ hồ lên trăm đao.

Bao đại nhân mắt long lên, ném thẻ lệnh: “Trảm!”

“Phập!”, một luồng máu đỏ phun ra giữa không trung.

Chúng nhân trên công đường đều tỏ ra hả giận vô cùng.

Chỉ có Triển Chiêu và Kim Kiền là ngoại lệ.

Triển Chiêu nhìn vũng máu trên đất, khuôn mặt hiện vẻ không đành lòng.

Kim Kiền lắc đầu thở dài, trầm nghĩ:

Hoàng Can tuy từ đầu đến cuối miệng lưỡi toàn lời bịa đặt, nhưng trước khi chết lại nói thật, lời chứng của hai huynh đệ Nhan gia xác thực là “nói láo”, đáng tiếc, không một ai tin tưởng y! Chắc chắn, đây chính là tự tạo nghiệt thì không thể sống được...

***

Vụ án Thái hậu trúng độc cuối cùng cũng đã khép lại, dưới sự chăm sóc tận tình của các thái y, chưa đầy mấy ngày sau Thái hậu đã bình phục như ban đầu, ăn được ngủ được, sức khỏe vô cùng tốt! Hoàng thượng long nhan vui vẻ, lại thêm lần trước oan uổng cho đám người Triển Chiêu, cho nên lần này phong thưởng cũng phá kỷ lục. Triển Chiêu, Kim Kiền chẳng những được phục nguyên chức mà còn được ban thưởng cho không ít “kinh tế”.

Triển Chiêu được thưởng hai trăm lượng vàng, Kim Kiền được thưởng tám mươi lượng vàng, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh bổng lộc tăng

thêm ba lần, các nha dịch bỏ khoái trực thuộc Khai Phong phủ lương bổng được tăng lên gấp đôi, ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng được thăng ba mươi lượng vàng.

Khai Phong phủ nhất thời đã thoát nghèo tiến thẳng lên sung túc ảm no. Ba người Triền, Bạch, Kim lập tức vinh quang trở thành đối tượng để ông chủ của các ngân hiệu trong thành Biện Lương câu kéo. Trong một khoảng thời gian, chương quây các ngân hiệu lớn đều đổ xô tới tận cửa liên hệ nghiệp vụ “gửi tiết kiệm”, thiếu chút nữa thì giẫm nát cửa Khai Phong phủ.

Triền Chiêu, Bạch Ngọc Đường bị làm phiền quá mức không chịu nổi, bèn chọn đại một ngân hiệu rồi đem tiền thưởng gửi vào đó.

Ngược lại, Kim Kiên phải gặp mặt các chương quây sở hữu ngân hiệu một lượt, còn tính toán cẩn thận cò kè ngã giá trọn ba ngày, mới chọn được một ngân hiệu có tiền lãi vừa ý nhất để gửi tiền thưởng. Nghe đâu ngày cuối cùng, khi chương quây của ngân hiệu mà Kim Kiên gửi tiền bước ra khỏi cửa lớn Khai Phong phủ, thì toàn thân nhể nhại mồ hôi cơ hồ bị chứng mất nước, khóc một hồi rồi lại cười hàng tràng, vô cùng quý dị. Khi trở về, ông ta liền đem các tiêu nhị dưới tay huấn luyện một tháng trời, sau đó chuyện làm ăn của ngân hiệu này có bước phát triển nhảy vọt, nhanh chóng chiếm lĩnh thị phần, chỉ chưa đầy nửa năm đã nắm giữ một nửa thị phần tài chính ở thành Biện Kinh... Chẳng qua đây đều là chuyện về sau.

Mà cái vị Tòng hiệu úy lục phẩm nào đó đã viết lại về kết cấu phân nhánh thị trường tài chính của thành Biện Kinh thậm chí là cả Bắc Tống, lúc này lại đang trong trạng thái ảo não sâu muộn vô cùng.

Mà nguyên nhân không vì điều gì khác, chính là Kim Kiên ta phải chuyển nhà.

Khụ khụ, xin đừng hiểu lầm, không phải là Kim Kiên bị Khai Phong phủ đuổi việc phải cuốn gói rời đi, mà hoàn toàn ngược lại, bây giờ Kim Kiên là nhân vật VIP của Khai Phong phủ, tiếng tăm nổi như cồn... Là ân nhân cứu chữa cho Thái hậu, lần thứ nhất bí mật, lần thứ hai công khai, ngoài ra còn là ân nhân cứu mạng của Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ. Hơn nữa các nhân vật “thành tinh” của Khai Phong phủ lại biết thân phận đặc thù của người này: Quan môn đệ tử của Y Tiên và Độc Thánh thiên hạ này cũng chỉ có Kim Kiên, “nòi giống thì sẽ giống rồng, trò cung Y Độc há đâu tầm thường”, cho nên phúc lợi đãi ngộ của Kim Kiên lập tức thăng liền mấy cấp.

Mà thứ được cải thiện đầu tiên đương nhiên là nơi ăn chốn ở rồi.

Lúc này giá trị con người của Kim Kiên so với lúc trước đương nhiên là không thể so sánh rồi, tất nhiên không thể tiếp tục ở lại Tam ban viện, ký túc xá tập thể tạp nham âm ỉ như vậy, cho nên phải chuyển đến một ký túc xá dành cho người độc thân yên tĩnh, sạch sẽ, thoáng đãng.

Mà tại Khai Phong phủ ký túc xá dành cho người độc thân chỉ có Phu Tử viện mà thôi, cư trú ở đó chính là nhóm các nhân sĩ “thành tinh” của Khai Phong phủ, bao gồm: Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, tứ đại hiệu úy, cùng với Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ.

Nếu thân phận quan môn đệ tử của Y Tiên Độc Thánh của Kim Kiên đã nhạy cảm như vậy, thì sự an toàn phải được đặt lên hàng đầu. Mà Phu Tử viện lại là nơi an toàn nhất, ngoại trừ phòng ngủ của Bao đại nhân, đó còn là chốn nghỉ của cái vị Tứ phẩm hộ vệ nào đó... Khụ... đương nhiên, Kim Kiên cho dù chết cũng không đồng ý chung phòng với hai người này, cho nên, Kim Kiên chỉ có một lựa chọn duy nhất, chính là gian phòng kề bên phòng ngủ của Triển Chiêu, thành thử Kim Kiên chính thức trở thành hàng xóm với khoảng cách gần như bằng không của Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ.

Điều này có nghĩa là Kim Kiên chỉ cần có chút xíu nguy hiểm thôi, thì Triển Chiêu sẽ là người đầu tiên phá cửa xông vào, nếu phá cửa không được thì... Khụ khụ, dựa vào công phu của Nam hiệp, đập tường đục lỗ gì gì đó cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng điều này cũng có nghĩa là, sau này bất luận Kim Kiên ăn cơm, ngủ gật, kiếm tiền hay làm biếng đều ở ngay dưới mí mắt Triển Chiêu, cho đến chuyện có thằng ngu mất ngấn nào tới tập kích Nam hiệp, rồi ảnh hưởng tới người vô tội xung quanh, nửa đêm thích khách đột kích bị cái vị hộ vệ nào đó túm lấy bắt tăng ca, rồi sớm tinh mơ bị ai đó lôi ra khỏi ổ chăn bắt luyện công vân vân và vân vân lại càng không cần phải nhắc đến...

Cho nên, trong lúc mặc sức tưởng tượng đến viễn cảnh “đẹp tươi” sau này, Kim Kiên muốn khóc mà không có nước mắt.

Mình không nên chuyển tới ở gần cái ổ mèo có hệ số nguy hiểm cao như vậy, hơn nữa xác suất tăng ca là 90% aaaaaa!!

“Kim Kiên, tôi cũng biết cậu coi tôi như anh em, không nỡ rời xa tôi, tôi cũng không nỡ rời xa cậu, nhưng nếu đó là lời Công Tôn tiên sinh, cậu vẫn nên chuyển đi thôi”, Trịnh Tiểu Liễu vừa bận rộn giúp Kim Kiên chuyển đồ, vừa an ủi nói, “Được rồi, đừng có chau mày ủ rũ nữa nào...”

Kim Kiên đang ngồi trong góc phòng, thở dài.

“Kim huynh, xem xem còn có gì cần chuyển nữa không?”, Nhan Tra Tán bê một chồng chăn đệm đi ra khỏi phòng, theo sau là cái tên nhóc Tiểu Dật mặt thối đang ôm hai bọc quần áo.

“Nhan huynh, Tiểu Dật, kỳ thực không cần phiền tới hai người...”, Kim Kiên ỉu xìu nói.

Tôi thà tự chuyển một mình mấy ngày mấy đêm còn hơn.

“Kim huynh không cần khách sáo như vậy, hai huynh đệ chúng tôi may nhờ Bao đại nhân không chê, được ở tạm Khai Phong phủ mấy tháng, cả ngày chỉ ăn không ngồi rồi cũng thực xấu hổ quá, hiện tại có thể giúp đỡ Kim huynh, trong lòng mới thấy yên tâm đôi phần”, Nhan Tra Tấn cười nói.

“Nhan huynh khách khí rồi”, Kim Kiên vội đứng dậy ôm quyền nói, “Nếu không phải huynh bán hết gia sản thuê xe để các thôn dân thôn Du Lâm có thể vượt ngàn dặm xa xôi đến được Khai Phong phủ, thì e rằng Triển đại nhân và tôi sẽ phải hàm oan không giải rồi, trên dưới Khai Phong phủ đều cảm kích còn không hết, sao lại có thể chê bai ruồng bỏ được.”

“Kim huynh, nếu nói đến cảm kích, không bằng nên cảm kích tại hạ trước!”, một bóng đen phiêu phát lướt từ trong phòng ra, biếng nhác nói, “Nếu không phải tại hạ đánh cho mấy tên tay sai do Hoàng Can phái đến toi bời hoa lá, thì sao chúng bách tính tay không tác sắt đó có thể tới Biện Kinh mà chẳng mảy may hao tổn gì?”

“Môi huynh đương nhiên là phải cảm kích rồi!”, Kim Kiên cười mát mẻ mấy cái, đột nhiên thay đổi sắc mặt, chống nạnh nổi giận đùng đùng, nói, “Cảm tạ, cảm tạ cái đầu anh ấy! Thuê mấy cỗ xe có thể hết bao nhiêu tiền? Anh đường đường là thiên hạ đệ nhất thần trộm, đầu ngón tay ngoắc một cái là đã có bạc rồi, thế mà anh lại dám mở to mắt nhìn tiểu ca Nhan gia tiêu hết toàn bộ tiền bạc tích lũy bao nhiêu năm, cũng không chịu bỏ ra nửa phân bạc. Anh mà gọi là thiên hạ đệ nhất thần trộm cái gì, không bằng kêu là thiên hạ đệ nhất vắt cổ chày ra nước đi!”

“Cái đó cho dù có chọn đại một loại xe ngựa...”, Nhất Chi Mai âm ức nói, “thì cũng mất mười lăm cỗ xe song mã giục ngựa ngày đêm, tiền thuê xe đất lắm đó! Huống hồ, bạc trên người tại hạ đem theo đều bị hai lão quái

Y Tiên, Độc Thánh cướp sạch lúc cường ép tại hạ quay về thôn Du Lâm rồi...”

Da mặt Kim Kiên giật giật.

Không phải chứ, hai vị sư phụ, hai người ngay cả thiên hạ đệ nhất thần trộm mà cũng dám cướp?! Chuyện này cũng quá khoa trương đi!

“Trên đường đi, vừa phải bảo vệ thôn dân lại vừa phải quần nhau với đám sát thủ kia, tại hạ làm gì còn thời gian rảnh mà đi kiếm bạc chứ... Cho nên chỉ có thể để cho Nhan huynh tiêu pha thôi...”, Nhất Chi Mai hít hít mũi nhìn Nhan Tra Tán một cái.

“Không sao, không sao, tiền tài là vật ngoài thân, cái đó gọi là nghìn vàng tiêu hết lại có ngay!”, Nhan Tra Tán thản nhiên cười nói.

Tiểu Dật bên cạnh cúi đầu thờ dài.

“Vẫn là Nhan huynh rộng lượng!”, đôi mắt phượng của Nhất Chi Mai sáng lên, dáng vẻ đáng thương tội nghiệp vừa rồi tiêu tán trong nháy mắt, lại bùng bùng sức sống, hớn hờ nói với Kim Kiên, “Nói đi cũng phải nói lại, lần này hung hiểm như vậy, tại hạ cũng bỏ ra không ít sức lực, nay Triển đại nhân, Bạch ngũ hiệp và Kim huynh đều được ban thưởng, duy chỉ mình tại hạ ngay cả nửa văn tiền cũng chẳng có, tại hạ thực sự có chút không cam lòng đó!”

“À?! Vậy Mối huynh muốn như thế nào thì mới yên lòng?”, Kim Kiên chống nạnh, nhướn mày hỏi.

“Vàng bạc gì đó tại hạ cũng không hiếm lạ... Ngược lại tại hạ hứng thú với...”, Nhất Chi Mai đột nhiên cười một cái đầy tà khí, móc từ trong ngực ra một bọc vải, “với số bạc vụn móc ở trong hộc tường chỗ Kim huynh...”

“Bạc vụn? Bạc vụn gì?!” Kim Kiên dựng ngược lỗ tai lên, “Hóc tường?! A aaaaaa!! Đó là khoản chi dùng cho lúc khẩn cấp tôi giấu trong hóc tường, tổng cộng có mười lăm lượng ba mươi hai phân bạc trắng! Đen Đùng Hối, anh dám đục khoét tiền mua quan tài của tôi!!!”

Kim Kiên vừa kinh hãi hét lên, vừa xông đến túm Nhất Chi Mai.

Nhất Chi Mai nhẹ nhàng xoay người, nhướn mày cười nói: “Kim huynh, bây giờ Kim huynh đã có tám mươi lượng vàng, nào còn để ý đến mười mấy lượng bạc vụn này chứ, chẳng bằng tặng cho tại hạ đánh chén một bữa.”

“Anh thì biết cái gì?! Tám mươi lượng vàng kia tôi đã đem gửi rồi, đó là khoản gửi tiết kiệm định kỳ với lợi tức cao nhất, không phải cứ nói rút là có thể rút ra được!”, Kim Kiên chống hông, hùng hổ nói, “Huống hồ mỗi phân bạc này đều là tiền mồ hôi nước mắt cực khổ vất vả liều chết mới có được, sao có thể để anh thuận tay móc đi chứ? Bớt nói nhảm đi, đem bạc trả lại cho tôi mau, bằng không nhất định tôi sẽ cho anh biết tay!!”

Nhất Chi Mai nhún vai, lười nhác ngáp một cái, thỉnh linh dưới chân phát lực, xông ra khỏi phòng.

“Đáng ghét!!”, Kim Kiên giận tới mức hai mắt bốc hỏa, đuổi theo nhanh như chớp.

Ba người còn lại trong phòng thấy tình cảnh trước mắt, thì ai nấy đều tìm cho mình một chỗ an tọa, thản nhiên xem náo nhiệt.

“Mới nãy còn là bộ dạng sống dở chết dở, vừa nghe thấy bạc của mình bị trộm mất, là đã xung lên như uống máu gà vậy”, Tiểu Dật bĩu môi nói.

“Khụ khụ, cái này, trước đây Kim Kiên đại khái là túng bán, cho nên...”, Trịnh Tiểu Liễu thử biện hộ cho Kim Kiên.

Tiểu Dật hừ một tiếng, không thềm bình luận.

“Kim huynh đề cao tiết kiệm răn mình không xa hoa, thực là tấm gương mẫu mực cho việc lấy cần kiệm để nuôi dưỡng đức độ”, Nhan Tra Tán gật đầu.

Tiểu Dật đỡ trán không nói gì, Trịnh Tiểu Liễu cười khan.

Về phần hai người đang truy đuổi nhau trong phòng, họ đã kéo nhau ra nội viện quần thảo khói lửa mịt mù, chướng khí cuộn cuộn rồi.

Kim Kiên tuy khinh công rất khá, nhưng so với ông vua giới trộm đạo Nhất Chi Mai, thì còn kém xa mấy phần, đuổi theo mà thở hồng hộc mồ hôi đầm đìa; còn Nhất Chi Mai lại là tay lão luyện trong việc chạy trốn, còn trung ra vẻ mặt ung dung cười đến là biếng nhác, vừa nhìn là biết Nhất Chi Mai đã đạt đến cảnh giới “đùa bốn người” rồi.

“Đáng ghét vô cùng!”, Kim Kiên giậm chân, vung tay lên, mấy viên dược đạn thuận thế tung ra, “Hãy xem ‘Nửa bước cười dỡ người’ của tôi đây!”

“Hả?!”, Nhất Chi Mai vừa liếc mắt, liền biến sắc, dưới chân nhất thời lao đảo một cái, mắt thấy dược đạn kia sắp đánh trúng đầu mình.

“Tiểu Kim, dược đạn này không được mang ra đùa giỡn như vậy!”, một bóng trắng lướt đến, tay áo trắng tinh cuộn qua, liền thu mấy viên dược đạn kia lại, “Vẫn nên cất đi thì tốt hơn.”

“Làm phiền Bạch huynh rồi”, Nhất Chi Mai thở phào một hơi, còn chưa đưa ống tay áo lên lau mồ hôi lạnh do bị kinh sợ, thì đã có người chụp cổ tay mình, cướp lấy chỗ bạc vụn trong tay.

“Đây là Khai Phong phủ, nếu Mai huynh không muốn rước lấy phiền phức, thì đừng nên làm mấy việc như trộm gà bắt chó này.”

Nhất Chi Mai vẻ mặt cứng đờ, cố nặn ra một nụ cười: “Vâng vâng, đa tạ Triền đại nhân giáo huấn.”

Triền Chiêu thở dài một tiếng, đi đến trước mặt Kim Kiên, trao số bạc vụn cho Kim Kiên: “Đồ đạc đều thu dọn xong cả rồi chứ?”

“Sắp, sắp xong rồi...”, Kim Kiên lắp bắp.

“Triền mỗ giúp người...”

“Không cần, không cần đâu”, Kim Kiên vội nặn ra vẻ tươi cười nói, “Sẽ xong ngay ấy mà, sẽ xong ngay ấy mà!”

Dứt lời, Kim Kiên vọt về phòng hệt như một trận gió lốc, vèo cái, trên vai công chăn đệm, đeo chậu rửa mặt, cánh tay khoác bọc quần áo, cổ choàng khăn mặt, xông ra.

Nhanh đến nỗi ba vị nào đó trong phòng kia còn chưa kịp hoàn hồn.

“Tiểu Kim, cho dù người có vội vã chuyển đến làm hàng xóm với Tiểu Miêu, cũng không cần gấp như vậy chứ?”, Bạch Ngọc Đường vẻ mặt dờ khóc dở cười nói.

Khóe miệng Triền Chiêu hơi hơi nhướn lên, lặng lẽ đỡ lấy chông chăn đệm rồi bước đi.

Ba người trong phòng cũng chạy ra, người thì đỡ chậu rửa mặt, người thì kéo khăn mặt, còn Bạch Ngọc Đường thì cướp luôn hai bọc quần áo, một bọc vớt lên người Nhất Chi Mai, bọc còn lại cầm trong tay: “Không ngờ Tiểu Kim người bé người mà gia sản cũng không ít nhỉ, đi thôi đi thôi.”

Cho nên, một đám phu khuân vác một đường rồng rắn nhau rời khỏi Tam Ban viện, đi ngang qua toàn bộ phủ nha, dưới vô số ánh mắt hâm mộ có, đố kỵ có, hiếu kỳ có, ngạc nhiên có của chúng nha dịch, đến căn phòng mới của ký túc trong Phu Tử viện của Kim Kiên.

“Thế nào, sạch sẽ không? Là do Ngũ gia và Tiểu Miêu cùng nhau thu dọn đấy”, Bạch Ngọc Đường đặt bọc quần áo xuống, đứng giữa phòng tự hào nói, “Các người không biết đâu, phòng này trước kia, quả thực... mạng nhện chẳng đầy quét ra để đến cả cân.”

Kim Kiên nhìn một lượt tất cả đều sạch sẽ sáng sủa, lại nhớ căn phòng trước đây như cái chuồng heo của mình, tuy không cam lòng, nhưng cũng không thể không thừa nhận, một chuột một mèo này xác thực có thiên phú về khoản nội trợ lau chùi hơn mình nhiều.

“Này, Tiểu Kim”, Bạch Ngọc Đường kéo Kim Kiên, bắt đầu giới thiệu về địa thế xung quanh, “Căn phòng chếch bên phía đối diện là phòng ngủ của Bao đại nhân, nằm ở chính diện là của Công Tôn tiên sinh, bên kia là phòng của bốn người bọn Vương Triều, bên phải cách vách là cái ổ mèo của Khai Phong phủ...”

Kim Kiên càng nghe lòng càng lạnh đi: Sao cái đội hình khủng bố này cứ hệt như là “trước có sói, sau là cọp, hai bên trái phải kỳ lân gầm vang” vậy...

“Về căn phòng cách vách bên phải...”, Bạch Ngọc Đường cười khà khà, “là phòng ngủ của Bạch Ngũ gia ta!”

“Cái gì?!”, Kim Kiên kêu lên một tiếng chói tai.

“Bạch thiếu hiệp cũng muốn ở lại Khai Phong phủ?”, Nhan Tra Tán hỏi, “Vì sao?”

“Thiên cơ bất khả lộ”, Bạch Ngọc Đường giơ một ngón tay lên, thần bí đáp.

Kim Kiên da mặt cứng đờ, ngoảnh đầu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu tựa như có chút bất đắc dĩ: “Là Công Tôn tiên sinh mời Bạch huynh tạm thời lưu lại Khai Phong phủ, ý tứ là...”, nói đến đây Triển Chiêu liếc Kim Kiên một cái đầy ẩn ý.

Gân xanh trên trán Kim Kiên nẩy lên.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên cúi xuống thì thầm bên tai Kim Kiên: “Bạch mỗ đã nói rồi, chỉ cần Bạch mỗ còn một ngày, nhất định sẽ bảo vệ cho Tiểu Kim chu toàn, Bạch mỗ nói là làm, sau này Tiểu Kim có thể an tâm rồi.”

Kim Kiên chỉ cảm thấy da đầu tê dại, tình linh bản thân bị người ta kéo giật ra sau một bước, tách khỏi Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu phía sau, khuôn mặt tuấn tú hơi sạm đi, trầm giọng nói: “Theo như Triển mỗ biết, vốn người nào đó sợ sau khi về Hãm Không đảo sẽ bị đại ca trách tội do tự ý bỏ nhà đi nên mới không thể không cạy nờ Khai Phong phủ!”

“Xú miêu, nguoi! Tốt bụng lại bị coi là lòng lang dạ thú!”, Bạch Ngọc Đường giậm chân.

Triển Chiêu quay đi, không thèm để ý.

“Keng!”, Họa Ảnh rút ra khỏi vỏ, “Xú miêu, quyết một trận cao thấp!”

“Triển mỗ còn có công vụ phải làm, thứ cho không thể hầu cùng.”

“Xú miêu nguoi dám đi một bước thử xem!”

“Bạch huynh cứ tự nhiên.”

“Đồ mèo chết! Mèo thôi!”

“...”

Sau đó là tiết mục mèo chạy chuột đuổi kinh điển tiếp tục được diễn.

Tiểu Dật, Nhất Chi Mai và Trịnh Tiêu Liễu trong phòng đồng thời nhìn Kim Kiên, vẻ mặt lo lắng.

“Kim huynh, huynh ở lại đây... chắc không sao nhỉ?”, Nhan Tra Tán ngập ngừng hỏi.

Kim Kiên mặt mũi khô sờ, ánh lệ lấp lánh trong đôi mắt nhỏ.

Không sao? Không sao cái quỷ ấy!

Bên trái ổ mèo, bên phải hang chuột, đối diện là cây gậy trúc đen tối, trời ơi, đây đều là hàng xóm gì chứ? Sau này chắc chắn không có ngày nào yên

lành rồi aaaaa!

Sự thật chứng minh, Kim Kiên quả là một người hiện đại có con mắt nhìn xa trông rộng, dự cảm sắc bén, tất cả đều linh nghiệm.

Tối nay, Kim Kiên sẽ chào đón một đêm hỗn loạn nhất kể từ khi vào Khai Phong phủ đến giờ.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Còn trong phòng khách mé đầu đông của Phu Tử viện, Bao đại nhân đặt công văn trong tay xuống, lần thứ mười tám trong hôm nay nhìn về phía vị sư gia mặt trắng ngời chếch trước mặt, muốn nói gì đó lại thôi.

“Đại nhân có chuyện muốn hỏi học trò ư?”, Công Tôn tiên sinh thở dài một tiếng, ngẩng lên nói.

“Công Tôn tiên sinh, bản phủ suy trước xét sau, cuối cùng vẫn còn một chuyện không rõ, mong Công Tôn tiên sinh giải đáp.”

“Đại nhân xin cứ hỏi”, Công Tôn tiên sinh đặt cây bút lông trong tay xuống.

“Ban đầu Kim hiệu úy bị phán trục xuất khỏi Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh lại lệnh cho hai người Trương Long, Triệu Hồ lặng lẽ đưa Kim hiệu úy về khách sảnh, còn ra ám hiệu với bản phủ Kim hiệu úy là nhân vật then chốt có thể cứu được Triển hộ vệ, lẽ nào khi đó Công Tôn tiên sinh đã biết rõ thân phận của Kim hiệu úy?”

“Đại nhân xin chớ đề cao học trò quá”, Công Tôn tiên sinh lắc đầu, “Thân phận của Kim hiệu úy bí ẩn như thế, học trò sao có thể biết rõ được?”

“VẬY...”

“HỌC TRÒ CHỈ ĐANG ĐÁNH CUỘC MÀ THÔI.”

“ĐÁNH CUỘC?”, Bao đại nhân sững sốt.

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười, nói: “Kim hiệu úy mang một thân khinh công hiểm thấy trên giang hồ, lại có thể chế ra dược hoàn, dược đạn với những công năng khác nhau, lời nói cử chỉ không chút gò bó kiêng kị, hành sự vô thường, còn có khả năng thông linh với quỷ thần, năng lực xoay chuyển càn khôn. Nhân vật như thế, sao có thể là phường vô danh tiểu tốt được? Có điều Kim hiệu úy tuổi còn nhỏ, lại không có danh tiếng gì trên giang hồ, cho nên ắt hẳn phải có danh sư chỉ điểm mới có được một phen bản lĩnh như vậy.”

Bao đại nhân vuốt râu gật đầu: “Công Tôn tiên sinh nói không sai, nhưng thiên hạ nhân tài lớp lớp...”

“Lẽ nào đại nhân không cảm thấy kỳ quái sao?”, ý cười trên khuôn mặt Công Tôn tiên sinh càng sâu, “Y Tiên, Độc Thánh tính khí cổ quái trứ danh trên giang hồ, trước nay không chút liên quan với người trong quan phủ, nhưng lần này lại tặng giải dược cho Triển hộ vệ một cách vô điều kiện, tất trong đó phải có duyên cớ! Mà duyên cớ này, học trò suy nghĩ rất lâu, cho rằng tựa hồ Kim hiệu úy và hai người họ có liên quan tới nhau.”

“Nói như vậy là”, Bao đại nhân như bừng tỉnh, cũng đồng thời cười nói, “Kẻ có tuyệt thế khinh công, lại có thể chế ra dược đạn kỳ kỳ quái quái, tính khí hành sự cổ quái, đôi mắt Khai Phong phủ cũng chỉ có một mình Kim hiệu úy.”

“Cho nên học trò mới bạo gan đánh cuộc một lần!”, đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh lấp lánh phát sáng, “Cuộc rằng Kim hiệu úy nhất định có liên hệ với Y Tiên, Độc Thánh, chắc hẳn có biện pháp tìm được tung tích hai người họ, bởi vậy mới dùng lời lẽ để thăm dò. Chẳng ngờ...”

“Chẳng ngờ lại thăm dò ra cao đồ của Y Tiên, Độc Thánh”, Bao đại nhân lắc đầu cười, “Bản phủ chưa từng thấy người nào yêu tiền tài như vậy. Nếu không phải Công Tôn tiên sinh lấy thăng quan phát tài ra để mê hoặc, thì e là hẳn tới chết cũng sẽ không thừa nhận.”

“Điều này...”, Công Tôn tiên sinh vuốt râu trầm tư, “Lúc đó học trò quan sát lời nói sắc mặt, Kim hiệu úy tuy không nói thật mười phần với học trò, nhưng sau cùng lúc hạ quyết tâm, tựa hồ không phải vì quan cao lộc hậu...”

“Lẽ nào là vì Triền hộ vệ?”, Bao đại nhân cười nói, “Công Tôn tiên sinh nghĩ quá nhiều rồi.”

“Điều này à...”, Công Tôn tiên sinh cười nhạt không nói.

Ngoài song cửa, một bóng màu đỏ vội vã lướt qua, bóng trắng gấp gáp theo sát, không xa là cái người nào đó vừa mới chuyển nhà tới dường như đang ôm đầu ủ rũ, chúng nhân bên cạnh thì tận tình an ủi vỗ về.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau một cái, khe khẽ lắc đầu, tiếp tục vùi đầu vào sự nghiệp phúc đáp công văn, trong khung cảnh ngày càng náo nhiệt.

Hồi mười bốn

Một đêm năm người tìm hỏi chuyện,

một lời kinh động phá chân tâm.

Trăng sáng như ban ngày, đèn đuốc tựa ánh sao.

Bận rộn cả ngày trời, phải chịu áp lực sâu sắc cả về tâm sinh lý, sau khi thu dọn xong xuôi đồ đạc trong nhà, cuối cùng Kim Kiên cũng có thể thả lỏng tinh thần, quyết định đi ngủ sớm một chút.

Nhưng vừa mới rửa mặt xong, còn chưa kịp vắt khô khăn mặt, nàng đã thấy bên ngoài có người gõ cửa.

Kim Kiên thở dài một tiếng, miệng làu bàu đi ra mở cửa: “Ai mà chẳng ý tứ gì hết, nửa đêm canh ba còn đến đập cửa... Triển đại nhân?!”

Người bên ngoài, một thân y phục tuyền màu lam, dáng người thẳng tắp, mi mày như sao, chính là hàng xóm mới của Kim Kiên, Idol số một của Khai Phong phủ, Triển Chiêu.

“Kim Kiên, ngươi đã đi nghỉ chưa?”, Triển Chiêu nhìn Kim Kiên hỏi.

Kim Kiên sững sốt, miệng hơi lắp bắp: “Đương... đương nhiên chưa ngủ, Triển đại nhân có việc gì sao?”

Ôi cha mẹ ơi, nửa đêm nửa hôm không một bóng người lại có mỹ nam đứng ngay trước cửa thế này... đúng là thử thách tính tự chủ của mình quá đi mất!

Đôi con ngươi lấp lánh như sao của Triển Chiêu thoáng xao động một chút, nhưng vẫn bình thản nhìn Kim Kiên: “Triển mỗ có thể vào phòng ngồi một lát không?”

“Đương... đương nhiên có thể!”, Kim Kiên nuốt khan nước bọt, đứng tránh ra để Triển Chiêu tiến vào phòng.

Các chư Phật thánh thần chiếu rọi ời! Ánh mắt Tiểu Miêu hôm nay sao mà mê hoặc dữ vậy?!

Triển Chiêu bước vào phòng nhìn quanh một lượt, rồi ngồi xuống bên bàn, nhìn Kim Kiên tay chân luống cuống một cái, khẽ cười: “Kim Kiên, chớ có câu nệ thế, qua đây ngồi đi.”

Này này, rốt cuộc đây là phòng của ai vậy?

Da mặt Kim Kiên giật giật, lệt xà lệt xệt bước qua, ngồi xuống chiếc ghế cách Triển Chiêu xa nhất.

Nét cười trên khuôn mặt Triển Chiêu nhạt đi đôi chút: “Ngồi xa như vậy, lẽ nào là đang ghét bỏ Triển mỡ?!”

“A!”, Kim Kiên nhảy dựng lên hệt như bị bọ cạp chích, kinh hãi kêu lên, “Ta biết mà, ta đã thấy có chỗ không đúng rồi, ngươi là tên nào hả? Nhất Chi Mai hay Bạch Ngọc Đường, lại dám nửa đêm khuya khoắt cải trang thành Triển đại nhân chạy vào phòng tôi hòng phá hỏng danh dự của Triển đại nhân, còn không mau mau khai nhận đi, niệm tình chúng ta cùng chung hoạn nạn trước kia, tôi sẽ cầu xin Bao đại nhân khoan dung cho anh!”

Vừa hét, Kim Kiên vừa giương nanh múa vuốt xông tới nhéo da mặt Triển Chiêu, thề phải kéo rách cái mặt nạ da người của cái vị nhân sĩ thân phận bất minh trước mặt này.

“Kim hiệu úy, ngươi đây là có làm sao?!”, người đến túm chặt cổ tay Kim Kiên, kéo đến trước mặt, hơi hờn giận nói.

Kim Kiên khí thế bùng bùng vừa nãy thoáng cái liền cứng đờ nguyên tại chỗ.

Hương cỏ xanh nhàn nhạt quen thuộc đến không thể quen hơn đưa vào mũi... Kim Kiên dám lấy thân phận quan môn đại đệ tử của Y Tiên Độc Thánh của mình ra để đánh cược, người mà trên thân thể có thể tản mát ra loại hương “trong chính thống lại có thêm đôi phần mê hoặc” này, toàn bộ Đại Tổng chỉ có duy nhất một mình cái vị Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ nào đó.

Mà hôm nay mùi hương này lại có chút đặc biệt hơn bình thường, trong đó còn xen lẫn hương rượu nhàn nhạt...

Mẹ ơi! Cái tên khốn nào lại dám cho động vật họ mèo tửu lượng không cao này uống rượu thế hả?

Chẳng lẽ còn không biết trên thế gian này có một câu gọi là “rượu say thì đổi tính” hả?!

Kim Kiên hoảng sợ cực độ cứng ngắc bất động nguyên tại chỗ khiến cho Tiểu Miêu đã say nhưng vẫn còn duy trì vài phần tỉnh táo không hài lòng.

“Kim Kiên, không phải bình thường người nói rất nhiều ư?! Vì sao hôm nay lại im lặng như vậy?”, Triển Chiêu chớp chớp mắt, rèm mi tựa cánh quạt, dưới khoảng cách cơ hồ như bằng không này lại càng thêm phần mê hoặc.

Cứu mạng với aaaaaa!!

Kim Kiên khóc thét trong lòng, theo phản xạ có điều kiện định rút cổ tay ra chạy tới phòng Công Tôn Trúc Tử phía đối diện.

Nhưng cánh tay nắm cổ tay Kim Kiên lại cứng như gọng kìm, chẳng hề lỏng ra nửa phần.

“Người đang giận Triển mỗ ư?”

“Triển... Triển đại nhân nói đùa rồi, thuộc hạ nào có giận Triển đại nhân...”

Sắc mặt Triển Chiêu dần tối đi: “Nhất định là người đang giận Triển mỗ!”

“Không đâu...”

“Nhất định người đang giận chuyện lần này vì cứu Triển mỗ mà hại người phải bộc lộ thân phận đệ tử của Y Tiên Độc Thánh!”

“Triển đại nhân ngài nghĩ nhiều rồi...”

“Mặc dù thân phận của người bây giờ chỉ có mấy người biết, nhưng cũng khó tránh khỏi một ngày nào đó bị lộ ra...”, nói đến đây, Triển Chiêu hơi nhíu mày, nhìn Kim Kiên, “Người võ công không tốt, nội lực chẳng có, khinh công thì tạm tạm, vũ khí ám khí lại không thông thạo...”

Da mặt Kim Kiên nhăn nhúm lại: “Cái đồ mèo thối nhà anh, chắc không phải giả say đặc biệt tới để xài xể tôi cho đã nghiền chứ?!”

“Tuy có y thuật và độc thuật phòng thân, nhưng nếu thật sự gặp phải kẻ thù lợi hại... Còn có đám người áo đen thân phận bất minh hành tung đáng ngờ kia nữa, bọn chúng dường như đến là vì Y Tiên và Độc Thánh...”

Kim Kiên nhăn mày: Tôi nói này Triển đại nhân, có phải ngài tới là để đập lên chân tôi vài cái mới an tâm không?

“Chỉ cần Triển mỗ vừa nghĩ đến chuyện người vì cứu Triển mỗ nên mới bộc lộ thân phận, rước lấy những tai họa này... Triển mỗ, Triển mỗ liền cảm thấy trong ngực...”

Nói đến đây, Triển Chiêu hơi chau đôi mày liễu mác, khép mắt, khe khẽ lắc đầu, trên khuôn mặt tuấn tú thoáng lộ vẻ khổ sở.

Trái tim Kim Kiên nhất thời đập chậm nửa nhịp... Không, phải là nhanh hơn vài nhịp.

Này này, Tiêu Miêu anh làm cái gì thế? Tôi còn chưa chết đâu đấy! Anh trưng ra bộ dạng như đang đi tảo mộ thắp hương thế để làm gì?!

“Kim Kiên!”, Triển Chiêu đột nhiên mở bừng hai mắt, con ngươi đen sáng lấp lánh trong suốt, cơ hồ khiến người khác bị ảo tưởng rằng người này lúc này đang rất tỉnh táo, “Triển mỗ vẫn chưa có cơ hội nói lời cảm tạ với người, nhưng Triển mỗ tuyệt không phải kẻ vong ân phụ nghĩa, người cứu Triển mỗ, đại ân này, Triển mỗ không biết lấy gì để báo đáp, duy chỉ có...”

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiên banh lớn, tim như ngừng đập, té bào toàn thân đều tập trung chú ý vào đôi môi đang mấp máy của Triển Chiêu, chỉ lo đôi môi kia sẽ phát ra lời thoại kinh điển “lấy thân để ấy ấy” nhằm đến không thể nhầm hơn.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài thành linh lại vang lên tiếng gõ cửa, trong căn phòng tĩnh mịch âm thanh ấy tựa như tiếng sấm vậy.

Triển Chiêu chấn động cả người, vội buông cổ tay Kim Kiên ra, đứng dậy lùi ra sau một bước, hoảng hốt nhìn quanh bốn phía, đột nhiên nhún người, phi thân lên xà nhà, không một tiếng động.

Trong lòng im lìm như chết.

Kim Kiên ngẩng đầu nhìn lên xà nhà lặng lẽ không nói gì, cho đến khi bên ngoài lại tiếp tục vang lên tiếng gõ cửa không chậm cũng không nhanh, nàng mới thở dài một tiếng đi ra mở cửa.

Hiện tại có thể khẳng định con mèo này chắc chắn uống say rồi!

Bằng không Ngự Miêu đại nhân quang minh lỗi lạc là thế sao có thể làm ra loại leo xà nhà khiến người ta xấu hổ nhường này chứ.

Nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc đêm nay đã xảy ra chuyện gì thế? Vì sao một người rồi người thứ hai cũng đều đến gõ cửa vào giờ này? Tiểu Miêu thì coi như không tính, còn cái người kia sao đến kiến thức thông thường nửa đêm gõ cửa là làm phiền người khác mà cũng không có là sao hả!

Nhưng cửa vừa mở, Kim Kiên lập tức phủ định ngay suy đoán của mình.

Người bên ngoài, thân hình cao ráo, một thân vận áo dài nho sinh, đôi mắt trong veo, tuyệt đối là công dân tiên tiến tuân thủ theo pháp luật nhất nước.

“Nhan huynh?!”, Kim Kiên sững sốt.

Nhan Tra Tán khẽ mỉm cười: “Kim huynh đã đi nghỉ chưa?”

Này này, lời thoại này sao nghe quen tai vậy?

“Vẫn chưa...”

“Nhan mỗ có thể vào trong ngòi một lát không?”

Lời thoại này quả nhiên rất quen thuộc.

“Mời vào...”

Cho đến khi Kim Kiên ngòi xuống đối diện Nhan Tra Tán, vẫn rất căng thẳng đem người đối diện đánh giá kỹ càng từ trên xuống dưới từ dưới lên trên mấy bận, sau đó mới nói với vẻ bất an: “Nhan huynh tối nay có uống rượu không?”

Nhan Tra Tán ngạc nhiên: “Nhan mỗ trước nay chưa từng uống rượu”, sau đó chợt hiểu ra, “Có lẽ Kim huynh nghe nói Bạch thiếu hiệp mời Triển đại nhân và Mai thiếu hiệp đi uống rượu, nên cho rằng Nhan mỗ cũng đi, bởi thế mới hỏi như vậy chăng?”

Kim Kiên nghiêng răng: Hay cho con chuột bạch nhà anh, thì ra là anh làm việc “tốt”!

“Vậy không biết Nhan huynh đêm khuya tới tìm, có chuyện gì không?”, Kim Kiên thuận miệng hỏi.

“Đêm hôm quấy quá, đương nhiên là có chuyện quan trọng muốn báo cho Kim huynh”, Nhan Tra Tán vẻ mặt nghiêm túc đáp, “Nhan mỗ nhận sự ủy thác, đưa thư tới cho Kim huynh.”

“Hả?”

Chỉ thấy Nhan Tra Tán móc từ trong ngực ra một phong thư, đưa cho Kim Kiên: “Kim huynh xem thì sẽ biết.”

Kim Kiên rút lá thư mở ra xem, nhất thời đầu muốn bốc khói:

Bức thư có hai tờ:

Tờ thứ nhất, chữ viết đoan chính, nét bút cứng cáp, hiển nhiên là thư của Đại sư phụ Y Tiên.

Gửi đồ nhi ngoan:

Kẻ tên Hoàng Can này, đồ kỵ người tài, về Biện Kinh chuyến này, nhất định sẽ độc chiếm công đầu, nếu như sư phụ đoán không lầm, e rằng y sẽ vu hãm đồ nhi ngoan và Triển Chiêu.

Giải dược Hoàng Can mang đi, trong đó chưa thêm thuốc dẫn, Thái hậu uống vào, nhất định sẽ hôn mê không tỉnh, không thuốc nào trị, duy chỉ có cách mà vi sư dạy đồ nhi mới có thể cứu được.

Đến khi độc của Thái hậu đã ăn vào xương tủy, nếu đồ nhi vẫn mạnh khỏe, Triển Chiêu còn sống, có máu của đồ nhi làm thuốc dẫn, chân khí của Triển Chiêu tương trợ, châm thuật hỗ trợ, Thái hậu nhất định sẽ khỏe lại.

Lúc đó, cho dù Hoàng Can có giáo biện thế nào, cũng khó thoát tội.

Thư này giao cho tiểu ca Nhan gia chuyển, vì sư tin đồ nhi nhất định sẽ biến nguy thành an.

Thầy: Y Tiên

Tờ thứ hai, nét chữ cuồng thảo phóng khoáng, đương nhiên là bút tích của Nhị sư phụ Độc Thánh, cả bức thư chỉ có vền vện một câu:

Dám cướp công lao của đồ nhi ta, tìm chết!

Thầy: Độc Thánh

Quả nhiên là hai vị sư phụ giờ trò quý!

Kim Kiên nằm bò ra bàn cơ hồ toàn thân mất hết sức lực.

“Hai vị sư phụ của Kim huynh quả nhiên liệu sự như thần, nếu không phải hai vị tiên bối đã an bài từ sớm, đời giải dược, thì e Kim huynh và Triển đại nhân khó thoát khỏi kiếp nạn này”, Nhan Tra Tán vẻ mặt cung kính nói.

Kim Kiên ngược lên, dè dặt hỏi: “Có phải Nhan huynh đã biết thân phận của tôi rồi không?”

Nhan Tra Tán mỉm cười: “Khi trao lá thư này rồi rời đi, hai vị tiên bối đã cho Nhan mỗ biết, Kim huynh xin hãy yên tâm, Nhan mỗ nhất định sẽ giữ bí mật tuyệt đối, không đem thân phận Kim huynh lộ ra ngoài.”

“Đa tạ Nhan huynh”, Kim Kiên ôm quyền, ngẫm nghĩ một chút lại nói, “Lời của các thôn dân toàn thôn Du Lâm trên công đường kia...”

“Đương nhiên là Nhan mỗ cho họ hay, những ngày đó bà con đều mù mờ không rõ, sự thật rốt cuộc như thế nào, cũng chỉ có thể nghe Nhan mỗ và Tiểu Dật thuật lại thôi.”

Quả nhiên đôi huynh đệ này liên thủ lại thay đổi lời chứng cho chúng thôn dân.

“... Vậy vì sao Nhất Chi Mai lại cùng đi với mọi người?”

Nhan Tra Tán thở dài: ‘Thật may là hai vị tiên bối nhìn xa trông rộng, đã cứu chúng nhân thôn Du Lâm một lần nữa.’

“Lời này nghĩa là như thế nào?”, Kim Kiên kinh ngạc.

“Chưa đầy nửa ngày sau khi Triển đại nhân, Kim huynh và Bạch thiếu hiệp rời đi, Mai huynh liền vội vã trở về, nói rằng hai vị tiên bối lo có người sát hại thôn dân, lệnh cho chúng tôi phải lập tức rời thôn lánh nạn. Kết quả đúng như dự đoán của hai vị tiên bối, chúng tôi chân trước vừa mới rời khỏi thôn, chân sau sát thủ đã đến diệt khẩu, may mắn thay Mai huynh võ nghệ cao siêu, mưu trí siêu quần, một đường hộ tống, chúng tôi mới thoát được một mạng. Hơn nữa hai vị tiên bối đã dặn dò, nếu thật sự có sát thủ tới đột kích, thì ắt hẳn sự việc đưa thuốc đến Khai Phong có biến, lệnh cho chúng tôi tức khắc khởi hành đến Khai Phong phủ làm chứng”, nói đến đây, Nhan Tra Tán thở hắt ra, “Thật may là vẫn kịp, bằng không Nhan mỗ sẽ ân hận cả đời.”

“Thì ra là như vậy”, Kim Kiên nghe tới đây cũng không khỏi vuốt mồ hôi lạnh, đối với hành vi keo kiệt vắt cổ chày ra nước của Nhất Chi Mai cũng khoan dung hơn mấy phần.

Quả nhiên hai vị sư phụ nhìn xa trông rộng, đã cử Nhất Chi Mai, cao thủ chạy trốn với tỉ lệ thành công cao nhất, đến giúp đỡ ngay từ đầu, nếu là tên A Miêu, A Cầu nào đó trên giang hồ, sợ là còn chẳng có bản lĩnh hộ tống chúng thôn dân bình an ấy chứ.

“Vậy trên công đường huynh và Tiểu Dật nói cái gì mà nội công Hoàng Can không đủ, phải chăng đó cũng là ý tứ của hai vị sư phụ?” Kim Kiên đột

nhiên nhớ ra màn biểu diễn đặc sắc của Nhan Tra Tán và Tiểu Dật trên công đường, kẻ xướng người họa, hỏi.

Nhan Tra Tán nhướn môi cười: “Đó là do Nhan mỗ nghĩ ra trên đường đi.”

“Hà?!” Kim Kiên kinh ngạc.

“Trên đường đi Nhan mỗ không có việc gì làm, nên thường tưởng tượng. Nếu mình là Hoàng Can, sau khi hành vi phạm tội bị bại lộ thì phải xảo biện như thế nào để thoát tội, khi ấy mới nghĩ ra giải dược kia là do chính tay Triển đại nhân trao cho Hoàng Can. Nếu Hoàng Can cứ một mực khai là Triển đại nhân đã động tay động chân gì trong đó, thì Triển đại nhân ắt hẳn dù có trăm cái miệng cũng chẳng thể nào biện giải, cho nên mới nghĩ ra lý do nội công không đủ.”

Kim Kiên trợn mắt há hốc mồm, nhìn chằm chằm Nhan Tra Tán hồi lâu, nhìn tới nỗi người đối diện da mặt hơi hồng lên, mới thốt ra một câu đầy cảm xúc: “Nhan huynh, huynh và Công Tôn tiên sinh nhất định ít nhiều cũng có tiếng nói chung!”

Đây, đây quả thực là thuộc tính đen tối ẩn tàng mà!

“Tiếng nói chung?”

“Chính là ý chỉ tri kỷ, tri âm, hận sao gặp nhau quá muộn!

Nhan Tra Tán nhíu mày suy tư giây lát, rồi tỏ ra đã hiểu, cười nói: “Lời lẽ của Kim huynh thật huyền diệu, quả thực đúng là kỳ nhân.”

“Nhan huynh khách khí rồi...”

Nhan Tra Tán lắc đầu: “Nhan mỗ không phải nói lời khách sáo. Nhan mỗ vẫn cho rằng, tuy lần này cứu tử nhất sinh hung hiểm dị thường, nhưng lại có thể gặp được Kim huynh, quả thực chính là may mắn cả đời của Nhan mỗ!”

Kim Kiên đột nhiên giật mình đánh thót, chỉ cảm thấy sau lưng khí lạnh lan tràn, mà ngọn nguồn phát ra khí lạnh tựa hồ là ở trên xà nhà.

“Nhan huynh quá khen rồi, Kim Kiên thực hồ thẹn không dám nhận”, Kim Kiên vội ôm quyền khước từ.

Mặc dù không rõ vì sao con mèo kia vì có gì lại phát ra hàn khí? Nhưng... người say rượu làm sao mà nói lý lẽ bình thường được chứ!

Nhan Tra Tán cũng đồng thời ôm quyền: “Kim huynh tuổi còn nhỏ, nhưng tâm tư tinh tế kín đáo, hành sự tuy không tuân theo khuôn mẫu bình thường, nhưng tuyệt không kém phần chính trực lỗi lạc, thực là thiếu niên anh hùng, hơn nữa trong lời ăn tiếng nói, bình dị dễ gần, khiến người ta không khỏi cảm thấy thân thiết gần gũi.”

Sặc! Hàn khí hình như tăng lên đột biến!!

“Cái, cái đó, Nhan huynh...”, Kim Kiên mặt mũi trắng bệch nói.

“A! Nhan mỗ đường đột rồi”, Nhan Tra Tán đỏ hồng đôi má, cúi đầu nói, “Chỉ vì mấy ngày nay trong lòng Nhan mỗ tâm sự tích tụ, lại không biết kể với ai, khi đối diện với Kim huynh mới nhất thời nói nhiều hơn, mong Kim huynh đừng trách.”

“Không sao, không sao!” Kim Kiên vội đáp: “Chẳng hay Nhan huynh sàu nào không vui vì chuyện gì?”

Phải chuyển chủ đề ngay, chuyển chủ đề ngay!

Nhan Tra Tán thở dài, nhìn Kim Kiên, ngập ngừng hồi lâu mới cất tiếng: “Có vẻ như Tiểu Dật định bái Nhất Chi Mai làm thầy...”

“Cái gì?!”, Kim Kiên cả kinh.

Này này, tin tức này cũng kích động quá đi!

“Mấy ngày nay, Tiểu Dật cứ ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ dạng đó giống hệt một năm trước đây, cái hồi chẳng biết từ đâu mà Tiểu Dật học được kỹ nghệ đạo chích.”

“Đợi chút, cái gì một năm trước?”

“Một năm trước, Tiểu Dật ra ngoài cả ngày không quay về, tới khi trở lại thì thường một mình luyện tập loại thân pháp quỷ dị cùng thuật cuốn dây thừng, sau đó trong nhà thường xuyên xuất hiện thêm một số loại gạo, mì, dầu hạt cải, Nhan mỗ tìm hiểu bằng nhiều cách, mới biết thì ra chính là Tiểu Dật trộm từ chỗ một gian thương ý thể lừa gạt lũng đoạn giá cả gạo trên

chợ. Haizz! Nhan mỗ tuy gia cảnh bần hàn, nhưng gia thế tuyệt đối trong sạch, nay lại nảy ra phường trộm đạo. Điều này khiến Nhan mỗ còn mặt mũi nào mà đối diện với liệt tử liệt tông, với phụ mẫu dưới suối vàng đây?! Bởi vậy Nhan mỗ càng nghiêm khắc quở trách Tiểu Dật hơn, mới cắt đứt được ý niệm làm đạo chích của nó, cho tới khi gặp được hai vị tiên bối...”

Nói đến đây, Nhan Tra Tán không khỏi lắc lắc đầu, “Từ sau khi chúng kiến Nhất Chi Mai đánh lui sát thủ trên đường đi, Tiểu Dật thường xuyên có dáng vẻ trầm tư suy nghĩ, Nhan mỗ sợ nó thấy được bản lĩnh của Nhất Chi Mai, ý tưởng làm đạo chích lại bùng lên...”

“Việc này...”, Kim Kiên quả thực không biết nên dùng lời gì để an ủi vị huynh trưởng mang trong mình “trái tim của bậc làm cha làm mẹ thương cảm cho cả thiên hạ” trước mắt này.

“Kim huynh!”, Nhan Tra Tán đột nhiên xáp người lại, hai mắt lấp lánh nhìn Kim Kiên, “Tiểu Dật và Kim huynh rất hợp nhau, chi bằng xin Kim huynh hãy khuyên nhủ Tiểu Dật, để nó cắt đứt cái suy nghĩ ấy đi!”

“Hả?! Tôi?!”, Kim Kiên choáng váng, “Việc này e là không thích hợp lắm...”

“Nhan mỗ cầu xin huynh!”

“Việc này... Cái đó...”

“Kim huynh...”

“Cộc cộc!”

Đúng lúc Kim Kiên đang không biết thoái thác thế nào, thì ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ lần thứ ba, điều khác hai lần trước là, lần này còn kèm

thêm tiếng gọi:

“Kim Kiên, đã ngủ chưa! Mở cửa!”

“Là Tiểu Dật!”, Nhan Tra Tán thình lình nhảy dựng khỏi ghế ngồi, chạy loạn trong phòng, “Nếu để Tiểu Dật biết Nhan mỗ tới đây cầu xin Kim huynh khuyên nhủ nó... chắc chắn nó sẽ tức giận rồi lập tức chạy đi báo Nhất Chi Mai làm thầy? Việc này, việc này, việc này, không thể để Tiểu Dật biết Nhan mỗ đang ở đây!”

Nói đoạn, hai mắt Nhan Tra Tán sáng lên, chạy thẳng tới tủ quần áo bên cạnh giường, mở tủ ra khom người trốn vào trong đó, thân thủ thực mạnh mẽ.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Kim Kiên lặng lẽ trừng mắt nhìn tủ quần áo hồi lâu, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên xà nhà, rồi ủ rũ đi ra kéo then mở cửa.

“Làm gì mà lâu vậy?!", Tiểu Dật lâu bà lâu bầu đi tới bên bàn ngồi xuống, vô cùng tự nhiên rót cho mình một chén trà, “Làm tôi gọi anh đến khô cả cổ.”

“Đã muộn thế này rồi, có chuyện gì không?”, Kim Kiên cũng rót một tách trà, một hơi uống cạn.

Đây đã là lần thứ ba tiếp chuyện trong tối nay. thực sự cần phải uống trà cho nhuận giọng.

Tiểu Dật quệt tay lau nước trà bên mép: “Không muộn tôi không tới đâu! Kim Kiên, anh miệng lưỡi dẻo quẹo, giỏi ăn giỏi nói, chi bằng dạy tôi làm thế nào để thuyết phục người khác đi?”

“Hà?”

“Tôi muốn bái Nhất Chi Mai làm thầy, làm một đạo tặc nổi danh trong thiên hạ, lại sợ ca ca không đồng ý, anh dạy tôi xem nên nói thế nào thì ca ca mới không phản đối đi!”

“Cộp”, Kim Kiên đập trán vào cạnh bàn.

Đồng thời, trong tủ quần áo cũng vang lên một tiếng “lục cục”.

“Tiếng gì thế?”, Tiểu Dật nhíu mày.

“Không, không có gì đâu, chắc là chuột đấy”, Kim Kiên vội xua tay nói, “Cậu vừa nói muốn bái Nhất Chi Mai làm thầy? Vì sao?”

Sự chú ý của Tiểu Dật lập tức được chuyển đi: “Đương nhiên là muốn làm thiên hạ đệ nhất trộm rồi!”

“Khụ khụ, Tiểu Dật này, trộm đạo tựa hồ là những kẻ làm trái pháp luật, tất cả đều không có kết cục tốt đâu?”

“Anh thì biết cái gì?!", Tiểu Dật nhảy dựng lên, “Tôi muốn làm đạo tặc chính nghĩa trừng trị bọn gian ác, giúp đỡ người tốt, cướp của kẻ giàu chia cho người nghèo!”

Kim Kiên kiên trì nói tiếp: “Trừng trị bọn gian ác giúp đỡ người tốt, cướp của kẻ giàu chia cho người nghèo thì làm quan cũng có thể làm được...”

Tiểu Dật nhất thời ừ xiu: “Tôi không có khả năng đọc sách, cái đám ‘chi, hồ, giả, dã^[1]’ đó một chữ tôi cũng chẳng nhớ được, không có bản lĩnh như ca ca chỉ cần nhìn qua một lần là có thể thuộc nằm lòng, nếu nói Nhan gia người có thể làm quan thì nhất định là ca ca!”

[1] “Chi, hồ, giả, dã” là những hư từ trong Hán cổ. Trong văn ngôn cổ đại, rất chú trọng dùng những hư từ này, vì thế khó sử dụng nhất cũng là hư từ. Về sau, “Chi, hồ, giả, dã” cũng được dùng để châm chích mấy kẻ học giả, cứ mở miệng ra là “xổ nhỏ”.

Nói đến đây, Tiểu Dật thỉnh linh lại lên tinh thần, “Có điều, không phải chỉ có làm quan mới có thể giúp đỡ được bách tính! Anh xem lần này đây, hai lão quái Y Tiên, Độc Thánh, còn có Nhất Chi Mai, Bạch Ngọc Đường, không phải đều là người trong giang hồ đó thôi?! Còn có Triển đại ca và Kim Kiên anh nữa, tuy thân là người của quan phủ, nhưng tính ra cũng vẫn là một nửa người trong giang hồ! Còn cái tên Hoàng Can gì gì đó ấy, tuy quan cao chức lớn, nhưng vẫn là một tên tép riu tạp nham!”

“Cái này... nói cũng có lý...”, lập trường của Kim Kiên bắt đầu dao động.

“Có thể ra sức vì bách tính, không chỉ có con đường làm quan, mà làm đạo tặc cũng có thể, chỉ cần là thật lòng, không thẹn với lương tâm, với chính mình là được!”, Tiểu Dật vẻ mặt hùng hồn tuôn ra một loạt những từ trần thuật có tính tổng kết.

“Nói hay lắm!”, Kim Kiên cơ hồ vỗ tay cổ vũ.

Trong tủ quần áo lại vang lên tiếng lục cục.

Hai người đồng thời nhìn về phía tủ quần áo phát ra âm thanh lạ thường.

“Con chuột này có vẻ to đấy!”, Tiểu Dật nhíu mày, đứng lên đi về phía tủ quần áo, “Chuột to như vậy, đến đêm làm loạn lên thì ngủ sao được? Tôi giúp anh bắt nó!”

“Hả!! Không, không cần đâu!”, Kim Kiên vội xông tới, chắn trước mặt Tiểu Dật.

“Thế nào? Xem thường tôi hả?”, Tiểu Dật xắn tay áo, “Đừng thấy tôi không cao bằng anh, nếu nói về khả năng bắt chuột, tôi là cao thủ số một trong thôn đấy.”

“Thật, thật sự không cần đâu!”, Kim Kiên sống chết đứng chắn trước tủ quần áo, liều mạng lắc đầu nói.

“Đừng lo lắng, con chuột này tôi bắt dễ như trở bàn tay ấy mà!”

“Thật, thật sự không cần đâu...”

“Cộc cộc.”

Trong giây phút nghìn cân treo sợi tóc, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Tiểu Dật kinh hãi nhảy dựng lên: “Muộn như thế này rồi, là ai vậy? Ôi! Không phải là ca ca tôi đấy chứ?! Đúng rồi, hồi sáng hình như huynh ấy nói muốn đưa cho anh bức thư gì ấy! Chết rồi, nếu để huynh ấy nhìn thấy tôi đang ở chỗ anh, nhất định sẽ đoán ra tôi đến đây làm gì! Nguy rồi! Nguy rồi! Tôi phải mau tìm chỗ nào đó trốn mới được, không để cho huynh ấy thấy!”

Nói đoạn, Tiểu Dật quét mắt qua cái tủ quần áo mà Kim Kiên sống chết bảo vệ quyết không thỏa hiệp, thoáng nhìn quanh, đột nhiên dừng lại ở dưới

gằm giường, liền nằm xuống lăn vào trong, trốn dưới đó.

“.....”

Kim Kiên trầm mặc nhìn gầm giường hồi lâu, lại nhìn tủ quần áo một cái, cuối cùng thì đưa mắt nhìn lên xà nhà, vô cùng bình tĩnh đi ra mở cửa phòng.

Một trận kinh phong ập vào mặt, thoáng cái một bóng đen đảo qua trước mắt, lại chớp mắt cái nữa, trong phòng đã có thêm một vị tự châm trà uống rồi, dáng vẻ thản nhiên tự đắc, trên đầu có một dải tóc bạc, chính là thiên hạ đệ nhất thần trộm.

Kim Kiên lặng lẽ đóng cửa phòng, đi đến ngồi trước mặt Nhất Chi Mai, chờ cái kẻ không mời mà đến này lên tiếng.

“Kim huynh, có một mình à?”, Nhất Chi Mai biếng nhác nói.

Da mặt Kim Kiên giật giật.

Một mình? Có thể ngồi đủ một bàn mạt chược đấy!

“Mai huynh muện thế này rồi có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu, chỉ là đến chỗ Kim huynh tìm một nơi yên tĩnh thôi”, Nhất Chi Mai nói.

“Hả?”

“Hôm nay Bạch huynh không biết vì sao, lại kéo tại hạ và Triển đại nhân đi uống rượu, vừa uống hết tám, chín vò Nữ Nhi Hồng thượng hạng, Triển

đại nhân thật thông minh, viện có bỏ chạy trước tiên, hại Bạch huynh lại kéo tại hạ uống thêm ba vò nữa. Tại hạ bị hành đến không chịu nổi, mới nhân lúc Bạch huynh đi nhà xí trốn đi, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là lánh ở chỗ Kim huynh một lát thì tốt hơn”, nói xong Nhất Chi Mai ợ lên một cái, nhất thời mùi rượu nồng nặc ập vào mặt

Kim Kiên che miệng bịt mũi, hai mắt phát ra lửa giận căm hờn.

Hay cho con chuột bạch nhà anh, đêm đầu tiên vào Khai Phong phủ, đã tạo ra hai con ma men, một kẻ trong đó còn là Tiểu Miêu đại nhân bình thời một giọt rượu cũng không uống, là tấm gương công chức mẫu mực, công lao quả không hề nhỏ!

Kim Kiên hừ lạnh một tiếng: “Mai huynh khiêm nhường quá rồi. Ở Lâm Phong lâu, Mai huynh còn dám bày ra ba ải rượu thử thách cho người tìm đến, tửu lượng như thế ắt phải không tòi!”

“Không đúng! Không đúng!”, Nhất Chi Mai lắc đầu quày quẩy nói, “Rượu, nếu ném qua rồi tinh tế thưởng thức phẩm ra hương vị của nó thì chính là phong nhã, còn nếu như uống nhiều, thì chính là say rượu hỏng việc...”

“Say rượu hỏng việc?”, Kim Kiên hăng hái hấn lên, bản tính bà tám hùng hực cháy, “Chắc không phải Mai huynh vì uống say mà đã làm sai chuyện gì đấy chứ?”

Lẽ nào đây là tin hot thứ hai trong tối nay?

“Hỏng việc? Tại hạ là thiên hạ đệ nhất thần trộm, sao có thể vì say rượu mà hỏng việc được?”, Nhất Chi Mai tự hào cười, khua khua cánh tay đã mềm nhũn, “Nào có chuyện... một năm trước... dạy công phu cho một

thằng nhóc, lừa nó rằng sẽ thu nhận nó là đồ đệ trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ... Loại chuyện này tuyệt đối không bao giờ có... Ha ha ha...”

Cái trán đáng thương của Kim Kiên lần thứ hai trong tối nay lại đập vào cạnh bàn.

Giấc mộng làm thần trộm của Tiểu Dật được manh nha từ một năm trước thì ra lại có nguyên nhân từ đây.

Khoan đã, chẳng trách mình cứ cảm thấy bộ pháp di chuyển của Tiểu Dật còn cả thủ pháp vung dây thừng có chút gì đó tương đồng với Nhất Chi Mai, dè dặt đúng thật do thằng cha này dạy!

Trong tủ quần áo và dưới gầm giường một trước, một sau phát ra hai âm thanh kỳ lạ.

“Tiếng, tiếng gì thế?”, Nhất Chi Mai đột nhiên đứng lên, nheo hai mắt nỗ lực điều chỉnh tiêu cự, cố gắng tìm kiếm xung quanh.

“Không có gì! Mai huynh hãy an tâm ngồi xuống đi!”, Kim Kiên đặt tay lên Nhất Chi Mai ấn về chỗ ngồi, lại nghĩ tới hai vị nhân sĩ dự thính ở dưới gầm giường và trong tủ quần áo, hỏi một câu, “Không biết Mai huynh có ý định thu nhận đồ đệ không?”

“Thu nhận đồ đệ?!” Nhất Chi Mai tựa như đang nghe câu nói nực cười nhất thiên hạ, vỗ tay cười lớn nói, “Tại hạ một người tiêu dao tự tại, sao lại phải làm cái chuyện ngu xuẩn, phiền phức thu nhận đồ đệ đó chứ.”

Trong tủ quần áo và dưới gầm giường lại đồng thời phát ra âm thanh kỳ quái.

“Kim huynh, trong phòng này của huynh sao cứ có tiếng gì kỳ lạ vậy?”, Nhất Chi Mai dỏng tai lên nghe ngóng.

Kim Kiên trực tiếp bỏ qua câu hỏi này: “Mai huynh, anh dù gì cũng xem như là chương môn của ‘Mai môn’, lẽ nào anh không nghĩ tới việc tìm một đồ đệ vừa ý để bưng trà rót nước, đấm chân, bóp vai cho anh?”

“Nói như vậy, thì có vẻ như có một đồ đệ cũng hay...”, Nhất Chi Mai híp mắt nghĩ ngợi, gật đầu nói, thỉnh linh, lại ra sức lắc đầu, “Đáng tiếc là không được! ‘Mai môn’ từ thuở khai sơn tổ sư đã có lời dạy, bí kíp bản môn chỉ có thể truyền cho đệ tử đứng đầu bản môn, cũng tức là chương môn tương lai, nếu tự ý truyền cho kẻ khác, thì... thì cả đời này sẽ không trộm được dù chỉ là nửa phân bạc!”

Quả nhiên là quy củ của môn phái thần trộm, rất cụ thể, thiết thực đánh vào kinh tế!

Kim Kiên nhướn mày: “Chẳng hay môn quy này và chuyện Mai huynh thu nhận đồ đệ thì có liên quan gì đến nhau?”

Nhất Chi Mai thở dài một tiếng, ủ rũ nói: “Một năm trước khi tại hạ uống rượu say đã dạy cho một đứa trẻ bộ pháp khinh công, tuy chỉ là chút da lông bên ngoài, nhưng bộ pháp khinh công đó lại là...”

“Là bí kíp của ‘Mai môn’ các anh?!", Kim Kiên suy đoán một cách hợp lý.

Nhất Chi Mai gục đầu, ủ oải nói: “Theo như môn quy của bản môn, bí kíp này chỉ có thể dạy cho đệ tử đứng đầu của chương môn, cho nên, đứa trẻ đó cũng coi như đại đệ tử của tại hạ...”

“... Mai huynh đã nhận đứa trẻ đó làm đồ đệ chưa?”

“Rắc rối chính là ở chỗ này... Ồ!”, Nhất Chi Mai nấc lên một cái, khua khua tay một cách vô thức, “Khi đó tại hạ dịch dung, say rượu quá, sau khi sự việc xảy ra có nhớ lại, thì ngoại trừ chỉ nhớ lảng máng bản thân nhất thời hưng phấn dạy hai chiêu bộ pháp, còn lại căn bản chẳng nhớ ra mình đã dịch dung thành tướng mạo gì nữa rồi, đưa trẻ đó gặp ở đâu, hình dáng ra sao cũng không nhớ...”

Kim Kiên đầu đầy mây đen, ánh mắt đưa tới chiếc giường của mình.

Tiểu Dật à, nhóc xác định muốn bá cái loại người này làm thầy hả?

“Cho nên mới nói say rượu hỏng việc đó...”, bộp một tiếng, Nhất Chi Mai nằm bò ra bàn, “Đồ nhi ngoan của ta, con đang ở nơi nào?”

Kim Kiên đỡ trán, thở dài một tiếng, quyết định nói sự thực: “Mai huynh, kỳ thật...”

“Cộc cộc!”

Tiếng gõ cửa lại vang lên một cách rất không đúng lúc, còn kèm theo đó là tiếng hô: “Nhất Chi Mai, người đang ở trong đó phải không?”

“Bạch Ngọc Đường?!” Nhất Chi Mai ngẩng phắt dậy khỏi mặt bàn, kinh hãi nói, “Hắn sao lại tìm được đến đây? Không được rồi, không được rồi, tại hạ tuyệt đối không thể uống tiếp nữa!”

Trái ngược lại, Kim Kiên lại rất bình tĩnh ung dung, nhàn nhạt quét mắt về phía cửa một cái, không nhanh không chậm nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

Chắc, cứ theo như tình tiết phát triển của vở kịch, thì cũng đã đến phiên chuột bạch lên sàn rồi.

Về phần Nhất Chi Mai, sau một hồi hoảng hốt, liền bắt đầu tìm kiếm chỗ trốn, chỗ trốn đầu tiên Nhất Chi Mai chọn chính là xà nhà. Đang định điềm mũi chân phi lên, may sao Kim Kiên nhanh tay nhanh mắt, túm được đai lưng của Nhất Chi Mai, hét lên: “Xà, xà nhà này không chắc chắn đâu...”

Nhất Chi Mai quét mắt, lại xông về phía tủ quần áo.

“Ây ây!!” Kim Kiên nhanh như chớp đứng chắn trước mặt Nhất Chi Mai, sòng chét giữ lấy cửa tủ, “Cái tủ này, bên bên, trong đây rồi!”

Nhất Chi Mai luống cuống, lại khom người định chui xuống gầm giường.

“Mai huynh!”, Kim Kiên túm chặt lấy cổ áo Nhất Chi Mai kéo lại, “Dưới gầm giường toàn chuột thôi, không chui xuống được đâu, không chui xuống được đâu!”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?”, Nhất Chi Mai giậm chân.

“Cái này, cái này...”, Kim Kiên liếc mắt quanh phòng, vừa mới chuyên nhà, trong phòng chỉ có một cái tủ quần áo, một cái giường, thêm cái bàn gỗ đơn điệu cùng bốn cái ghế và vài món đồ linh tinh. Trong tủ quần áo, dưới gầm giường đều đã kín người, xà nhà cũng bị con mèo nào đó chiếm cứ, còn chỗ nào có thể giấu được người nhỉ?

“Dưới gầm bàn, đúng, dưới gầm bàn!”, Nhất Chi Mai thình lình mừng rỡ hô lên, đoạn nhanh như cắt chui xuống gầm bàn đang đặt mấy chiếc chén.

Kim Kiên nhìn bốn chân hờ hơ vốn chẳng hề có hiệu quả che giấu, lại nhìn qua tạo hình con rùa thu lu của Nhất Chi Mai dưới gầm bàn, đầu đầy

mây đen, túm lấy chiếc chăn mỏng trên giường phủ lên bàn, kéo cho ngay ngắn che kín người dưới gầm bàn một cách cẩn thận.

“Nhất Chi Mai, ta còn không bắt được ngươi sao?!”, Bạch Ngọc Đường một cước đá tung cửa phòng, vô cùng hung hăng xông vào.

“Bạch Ngũ gia, vì sao nửa đêm canh ba lại xông vào phòng người khác?” Kim Kiên da mặt cứng đờ nói.

“Tiểu Kim? Vì sao ngươi lại ở chỗ này?”, Bạch Ngọc Đường hai má đỏ hồng, đôi mắt hoa đào mơ màng, bước chân loạng choạng, vừa nhìn đã biết đúng chuẩn tạo hình xin quắc cần câu, “A, đúng rồi, đây là phòng của Tiểu Kim!”, Bạch Ngọc Đường lại nhìn một lượt quanh phòng, “Kỳ quái, vừa rồi ở bên ngoài rõ ràng còn nghe thấy giọng Nhất Chi Mai, sao bây giờ lại không có?”

Kim Kiên trợn trắng mắt, vừa túm lấy cái con chuột say bét nhè này vừa đẩy ra cửa, nói, “Bạch Ngũ gia nếu muốn tìm người, thì đi chỗ khác mà tìm đi!”

“Chỗ khác?”, Bạch Ngọc Đường xoay người, tránh được Kim Kiên, vèo một cái liền ngồi xuống trước bàn, cười ha ha nói, “Ngũ gia ta không đi chỗ khác đâu. Không tìm được tên Đen Đủ Đường kia, thì tìm Tiểu Kim uống rượu cũng được!”

Nói đến đây, chẳng biết Bạch Ngọc Đường lôi từ đâu ra một bình rượu, đặt lên bàn: “Tiểu Kim, cùng Bạch, Bạch Ngũ gia uống rượu!”

Kim Kiên chỉ cảm thấy đầu như muốn nứt ra, ngồi xuống trước mặt Bạch Ngọc Đường, bịt mũi nói: “Bạch Ngũ gia, nghe tôi khuyên một câu này, say rượu hại thân, nom hiện tại ngài cũng đã uống không ít rồi, vẫn nên trở về phòng tắm rửa ngủ sớm đi thì hơn!”

“Ngủ? Ngủ cái gì mà ngủ?”, Bạch Ngọc Đường lắc chén rượu, híp đôi mắt hoa đào lại, thỉnh thoảng ghé sát Kim Kiên, ý cười mơ màng hiện lên trên khuôn mặt, hại Kim Kiên tim đập loạn nhịp, “Bạch Ngũ gia gần đây trong lòng phiền muộn, không ngủ được...”

“Thoáng cái, một luồng khí tức quen thuộc mãnh liệt ập tới từ sau lưng, Kim Kiên dựng hết cả tóc gáy, cả người run run, lập tức quyết đoán xoay mông đổi một vị trí khác cách xa Bạch Ngọc Đường, “Bạch Ngũ gia, có cái gọi là nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu...”

Có nhâm không đây?! Sao đột nhiên cái con mèo trên xà nhà kia lại phát ra sát khí vậy?!

“Nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu...”, Bạch Ngọc Đường khép đôi mắt hoa đào mơ màng, môi thở ra mùi rượu, vể mặt bàn hét lên, “Hay! Nói hay lắm Tiểu Kim, nói hay lắm! Không uống rượu cũng được, vừa uống rượu, trong lòng Bạch Ngũ gia lại chỉ nhớ đến người đó...”

“Ồ...” Kim Kiên vô thức kêu lên một tiếng, bỗng ý thức được Bạch Ngọc Đường vừa nói cái gì, đôi mắt nhỏ liền banh lớn vừa to vừa tròn, một chuỗi những tiếng hô kinh hãi thoát ra khỏi miệng, “Hả?! Hả! Cái gì?!!”

Chuột bạch vừa nói cái gì? Cái gì mà “trong lòng đều nghĩ tới người đó”?!

Tin tức nóng hổi! Đây chắc chắn là tin tức nóng hổi nhất, bùng nổ nhất đêm nay... Tin tình ái hót hòn họt của Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường, hiệp khách phong lưu danh tiếng lẫy lừng trên giang hồ?!

“Khụ khụ... lúc này đôi mắt nhỏ của Kim Kiên phát sáng, gò má ửng hồng, giọng nói cũng thay đổi, chỉ còn thiếu mỗi cái là trong tay không có

camera quay trộm thôi, “Ngũ gia, người mà ngài vừa nhắc đến đó là ai vậy?”

Bạch Ngọc Đường lại chẳng thèm để ý đến Kim Kiên, tự nâng chén rượu lên ngửa cổ dốc cạn, nhú chặt đôi mày lười mác nói: “Ngũ gia ta thật sự không hiểu, không gặp được người đó, trong lòng luôn nhớ đến, tới khi gặp được người đó rồi, phần lớn thời gian lại bị người đó làm cho tức chết...”

Cả người Kim Kiên máu bà tám sôi sục: “Ừ ừ! Sau đó thì sao nữa?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Lại không thể chịu được khi nghe kẻ khác nói xấu về người đó...”

“Tiếp đi?!", các tế bào toàn thân Kim Kiên đều kích động nhảy lên múa thành điệu vũ Ương ca^[2].

[2] Ương ca: Một điệu múa của dân tộc Hán, bắt nguồn từ việc cấy mạ làm ruộng và tế tự Thần Nông, cầu cho mưa thuận gió hòa vụ mùa thuận lợi. Ương ca lưu hành ở vùng nông thôn miền Bắc, được biểu diễn ở sân rộng chủ yếu vào dịp tết Nguyên tiêu Mười lăm tháng Giêng Âm lịch, là một hình thức tổng hợp của ca, múa, diễn kịch, được coi là di sản phi vật thể.

“Thấy người đó chịu nhục, bị oan uổng, mà bản thân chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn... cảm thấy lồng ngực... lồng ngực...”, Bạch Ngọc Đường túm lấy ngực áo, dáng vẻ tựa như Tây Thi ôm ngực^[3] khiến người ta trông mà xót thương, “giống như bị thứ gì đó thít chặt thực khó chịu...”, nói đến đây, Bạch Ngọc Đường đột nhiên ngẩng lên nhìn Kim Kiên, khuôn mặt mang vẻ khó hiểu, “Tiểu Kim người nói đi, thiên hạ này sao lại có người ngốc như vậy, rõ ràng bị người ta vu oan hãm hại, mà vẫn cứ ngốc nghếch thừa nhận... Tiểu Kim? Bộ dạng này của người là sao?!”

[3] Tây Thi ôm ngực: Thời Xuân Thu Chiến Quốc có nàng Tây Thi nổi tiếng với sắc đẹp chim sa cá lặn, tương truyền nàng bị bệnh tim, mỗi lần trở bệnh nàng thường ôm ngực, mặt chau mày rĩ, dáng vẻ vẫn vô cùng xinh đẹp. Về sau cụm từ này được dùng để chỉ những mỹ nhân cho dù ốm yếu vẫn đẹp một cách mong manh.

Chỉ thấy Kim Kiên chấp hai tay thành hình chữ thập, cổ ngẩng cao, gò má phơn phớt hồng, đôi mắt nhỏ lấp lánh ánh nước, cả gương mặt mang vẻ “Tôi thật viên mãn”.

“Bạch Ngũ gia, tôi đang vui vì ngài đấy!”

“Vui?”, đôi mắt hoa đào trợn trừng, Bạch Ngọc Đường túm lấy cổ áo Kim Kiên, giận dữ, “Ngũ gia ta đang phiền muộn như vậy, ngươi lại dám vui mừng?!”

“Khụ khụ...”, Kim Kiên cố sức gỡ mấy cái móng của con chuột say kia ra, “Không biết Bạch Ngũ gia đã từng nghe qua câu này chưa?”

“Câu gì?”

Kim Kiên nhướn mày, dùng giọng hát Kinh kịch xướng lên: “Rượu nhấp lòng sầu... hóa thành lệ tương tư... Chúc mừng Bạch Ngũ gia, chúc mừng Bạch Ngũ gia, cuối cùng ngài cũng tìm được người thương rồi!”

“Rượu nhấp... lệ tương tư!”, Bạch Ngọc Đường kinh hãi ngay cả chén rượu trong tay đánh rơi mà cũng chẳng phát hiện ra, nhất thời tỉnh rượu hơn nửa, “Cái cái gì mà người thương?! Tiểu Kim ngươi đừng có nói bậy!!”

Kim Kiên vẻ mặt vô tội: “Tôi đâu có nói bậy?! Đây đều là Bạch Ngũ gia vừa nói đấy chứ!”

“Nói, nói bậy!”, Bạch Ngọc Đường nổi trận lôi đình, mặt đỏ tía tai quát lên, “Ta nói lúc nào?!”

Kim Kiên khẽ lắc đầu: “Chẳng phải Ngũ gia ngài vừa nói ‘không gặp được người đó, trong lòng luôn nhớ đến’ sao?”

“VẬY... vậy thì sao nào?”

“Đây gọi là ‘một ngày không gặp mà ngỡ ba thu’!”

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường trở nên trắng bệch.

“Không phải Bạch Ngũ gia còn nói ‘đến khi gặp được người đó, phần lớn thời gian lại bị người đó làm cho tức chết’ ư?”

“Ta...”

“Đây gọi là ‘Oan gia vui vẻ’!”

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường từ trắng chuyển sang xanh.

“Ngũ gia còn nói ‘không thể chịu được khi nghe kẻ khác nói xấu về người đó’, đây gọi là ‘người của ta, trừ ta ra, ai cũng đừng mong ức hiếp’, ừm... chính là dục vọng chiếm hữu!”

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường từ xanh đổi thành đen.

“Nếu người đó chịu âm ức, Ngũ gia thấy khó chịu trong lòng... Đây gọi là ‘Cùng chung cảm nhận, khắc cốt ghi tâm’!”

Bạch Ngọc Đường đờ đẫn ngồi trên ghế, hai mắt dại ra.

“Từ những triệu chứng mà Ngũ gia thuật lại ở trên, Ngũ gia đối với người đó chính là tình nồng thắm thiết, tương tư thấu xương, rễ tình cuốn chặt, khi núi không gồ ghề khi trời đất hợp thành một mối dạm... Khụ khụ,

cái đó... kết lại một câu, hết thuốc chữa rồi!”), Kim Kiên trịnh trọng kết luận.

Bạch Ngọc Đường hết như bị sét đánh trúng, thần sắc hoảng hốt, thân hình lão đảo, lắp bắp: “Câm, câm miệng... Ngũ, Ngũ gia ta sao, sao có thể...”

“Ngũ gia, đừng nói những lời như có với không có nữa, ý trung nhân của Ngũ gia rốt cuộc là thiên kim, tiểu thư khuê các, hiệp nữ giang hồ nào vậy, chỉ cần Ngũ gia ngài mở miệng, cho dù tiểu nhân có đạp mòn gót cưỡi ngựa ngàn dặm, làm trâu làm ngựa, nhất định sẽ giúp Ngũ gia ôm mỹ nhân về nhà! Chỉ cần đến lúc đó Ngũ gia, tiền lì xì cho bà mai...”, Kim Kiên xoa xoa tay, trưng ra dáng vẻ bà mối chuyên nghiệp, nói.

“Nói bậy nói bạ!”, Bạch Ngọc Đường thình lình hét lên, “rầm” một tiếng vỗ mạnh lên mặt bàn, làm mặt bàn bị nứt ra, hai mắt đỏ quạch trừng trừng nhìn Kim Kiên, rồi xoay người thi triển khinh công tông cửa mà chạy.

Nếu không phải lúc phi ra cửa bị vấp vào bậc cửa loạng choạng thì bóng dáng cũng miễn cưỡng được xem như tiêu sái.

“Ngũ gia nếu ngài nghĩ thông rồi muốn tìm người làm mai, nhất định phải tìm tôi trước tiên đó! Giá cả có thể thương lượng!”, Kim Kiên hét với về phía bóng trắng đang phi như tên bắn.

Trong sắc đêm thân hình trắng toát ấy lão đảo một cái, thiếu chút nữa thì ngã nhào từ trên không trung xuống.

Kim Kiên nhìn bóng trắng biến mất trong chớp mắt kia, lắc lắc đầu về tiếc nuối, tới khi quay người lại thì thấy Nhất Chi Mai đang ôm trán, lồm cồm chui ra từ dưới gầm chiếc bàn đã nứt thành hai nửa.

“Ui da, Bạch huynh xuống tay cũng độc ác quá!”

“A! Mai huynh, anh không sao chứ?!", Kim Kiên vội xoay người dìu Nhất Chi Mai, ân cần hỏi.

Khóe mắt Nhất Chi Mai nhảy lên, cả khuôn mặt mang vẻ phòng bị lùi ra sau một bước, gỡ hai tay Kim Kiên ra: “Kim huynh định làm gì đó? Tại hạ không có người thương gì gì đó để Kim huynh đi làm mai đâu!”

“Người thương không có, vậy đồ nhi ngoan thì có muốn không?”, Kim Kiên cười hí hí đến là thô bỉ.

“Đồ nhi? Đồ nhi nào?”, Nhất Chi Mai xoa trán liếc Kim Kiên một cái, đột nhiên, quay phắt sang trừng mắt nhìn Kim Kiên, “Không phải chứ?! Lẽ nào Kim huynh biết đứa trẻ đó hiện giờ đang ở đâu?”

Kim Kiên gật đầu về dương dương tự đắc.

“Kim huynh có thể cho tại hạ biết không?”

“Cái này... đương nhiên là có thể!", Kim Kiên giơ một ngón tay lên, “Chỉ cần một con số này thôi!”

Nhất Chi Mai ngỡ ngàng, rồi lập tức hiểu ra, cười khỏ nói: “Kim huynh, dựa vào giao tình của chúng ta...”

“Càng huynh đệ thân thiết thì càng phải tính toán rõ ràng!", Kim Kiên không chút thỏa hiệp.

Nhất Chi Mai vò vò đầu, thở dài: “Thôi được rồi, gặp phải Kim huynh, tại hạ cũng coi như biết rồi”, ngưng một chút, lại hỏi, “Không biết Kim

huynh giơ một ngón tay lên như vậy là muốn một trăm lượng hay là một ngàn lượng?”

“Cái này...”, Kim Kiên đang định đáp, thì bị một tiếng hét phần nộ cắt ngang.

“Họ Kim kia, anh đừng có mà quá đáng!”

Chỉ thấy Tiểu Dật bộp bộp bò từ gầm giường ra, rồi xông đến trước mặt hai người như một cơn gió, hung hăng lườm Kim Kiên một trận, lại quay đầu quan sát Nhất Chi Mai từ trên xuống dưới mấy bận:

“Thì ra anh là cái gã đầy râu say rượu làm càn dạy người ta công phu một năm trước! Hừ, uống cho Nhan Tra Dật tôi tâm tâm niệm niệm muốn báỉ anh làm thầy, không ngờ anh ngay cả dáng vẻ tôi thế nào cũng không nhớ! Vậy tôi còn cần loại sư phụ này làm gì nữa?!”

Nói đoạn, Tiểu Dật quay đầu, thở phì phò xông ra cửa.

Nhất Chi Mai chờ người ngay tại chỗ, vẻ mặt mờ mịt không hiểu.

“Haizz, thật đáng tiếc, một trăm lượng của mình tan thành bọt nước rồi...” Kim Kiên cúi đầu ủ rũ than thở.

“Ý, ý của Kim huynh là, tên tiểu quỷ thói Tiểu Dật kia là...”, Nhất Chi Mai lấp bắp hỏi.

“Chúc mừng Mai môn tìm được đại đệ tử, Mai huynh sau này có người kế tục, Mai môn ngày sau rạng rỡ có hy vọng rồi...”, Kim Kiên ôm quyền, chúc mừng với vẻ ỉu xìu.

Đôi mắt phượng của Nhất Chi Mai lập tức phát sáng, véo một cái đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Kim Kiên nhìn cửa chính mở toang bốn bề thông thoáng hồi lâu, mới quay lại nói với người đang chậm chậm bước những bước nặng nề đi đến: “Nhan huynh, xin hãy nén đau thương, số trời đã định rồi.”

Nhan Tra Tán thở dài một tiếng: “Không ngờ một năm trước Nhất Chi Mai là... Haizz, hai người họ quả nhiên có duyên phận thầy trò... Chỉ là Nhan gia tôi mấy đời thanh bạch, nay lại...”

“Nhan huynh!”, Kim Kiên vỗ vai Nhan Tra Tán, “Những lời vừa rồi của Tiểu Dật huynh cũng nghe rồi đấy, tôi cảm thấy Tiểu Dật nói một câu rất đúng. Chỉ cần ra sức vì bách tính, thì cho dù thân phận nào cũng không quan trọng, quan trọng là thật lòng, không thẹn với lương tâm! Với chính mình là được!”

Nhan Tra Tán chậm chậm ngẩng lên, đôi mắt trong suốt nhìn Kim Kiên.

Kim Kiên thở dài nói với vẻ già dặn: “Đến tên tiểu quý thối chưa ráo máu đầu như Tiểu Dật còn hiểu rõ, lẽ nào người đọc sách thánh hiền như Nhan huynh mà vẫn còn u mê cố chấp không chịu mở rộng tầm mắt sao?”

Nhan Tra Tán nhìn chằm chằm Kim Kiên hồi lâu, trong đôi con ngươi trong suốt lấp lánh ánh sáng, rồi mỉm cười vẻ nhẹ nhõm, nói: “Là Nhan mỗ nông cạn rồi!”, lại ôm quyền, “Đa tạ Kim huynh!”

“Nhan huynh nặng lời rồi”, Kim Kiên đáp lễ.

“Đêm đã khuya, Nhan mỗ xin cáo biệt.”

“Mời.”

Nhan Tra Tán đi ra đến cửa, lại quay lại, nghiêm trang nói: “Được quen biết với Kim huynh, quả là Nhan mỗ may mắn cả đời!”

Dưới ánh trăng vàng vạc, đôi mắt của chàng thư sinh thanh tân tuấn tú trở nên trong suốt như nước, khiến Kim Kiên ngẩn ngơ một hồi, đến khi hoàn hồn lại, thì Nhan Tra Tán đã rời đi tự lúc nào.

Tổng tiền được bốn vị đại thần này, Kim Kiên cũng xem như nhẹ gánh, đưa tay vỗ vỗ má, hít sâu một hơi lên tinh thần, để đi tiền nốt Tiểu Miêu, vị đại thần khó chơi nhất này.

Nhưng vừa quay lại, Kim Kiên giật mình thiếu chút nữa thì kinh hãi hét lên một tiếng.

Trong sắc đêm đặc quánh, Triền Chiêu đứng thẳng tắp giữa phòng, vạt áo màu lam tung bay theo gió, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia lại là một màu trắng bệch, chân mày nhíu lại, đôi môi mỏng mím chặt, mắt như hồ sâu không đáy, bất động nhìn chằm chằm Kim Kiên.

Kim Kiên bị nhìn tới nổi dựng hết cả tóc gáy, chỉ cảm thấy dường như có cái gì đó rất không thích hợp.

“Triền... Triền đại nhân, ngài không sao chứ?”, Kim Kiên đánh giá kỹ lưỡng Triền Chiêu một lượt, cuối cùng có chút lo lắng, tiến lên một bước.

Triền Chiêu khẽ động, ánh mắt thoáng lướt đi, đột nhiên lùi lại một bước.

Trước giờ đều là Tiểu Miêu từng bước từng bước áp sát gây sự với mình, sao hôm nay lại căng thẳng sợ hãi vậy? Lẽ nào Tiểu Miêu đã làm chuyện gì xấu xa có lỗi với mình?

Kim Kiên âm thầm phỏng đoán, lại bước tới trước một bước: “Triển đại nhân, có thật là ngài không sao chứ?!”

“Đừng tới đây!”, Triển Chiêu thình lình hét lên một tiếng, dọa cho Kim Kiên giật bắn mình lao đảo lùi lại mấy bước, gót chân đụng vào bậc cửa, nhất thời mất thăng bằng, ngã ra phía sau.

Trên mặt Triển Chiêu thoáng hiện vẻ hoảng hốt, thân hình vọt tới trước định đưa tay đỡ Kim Kiên, nhưng khi ngón tay chàng còn cách cánh tay Kim Kiên chưa đầy một tấc, lại dừng lại.

Kim Kiên nhất thời ngã chổng vó, rên lên mấy tiếng ui da đau đớn.

“Xin, xin lỗi!”, Triển đại nhân bình thời trầm ôn chùng mực, lúc này lại chẳng biết phải làm sao đứng tần ngần bên cạnh Kim Kiên, “Triển, Triển mỗ không cố ý...”

“Không sao, không sao, thuộc hạ da dày thịt thô, bị ngã một hai cái cũng chẳng vấn đề gì”, Kim Kiên xoa xoa mông loạng choạng đứng lên, tuy miệng nói không sao, nhưng bị ngã rầm một cú đau điếng như vậy lại khiến đôi mắt nhỏ của Kim Kiên đỏ lên.

Chẳng ngờ Triển Chiêu vừa thấy ánh lệ trong đôi mắt của Kim Kiên, mặt thoáng biến sắc, đưa tay túm chặt vạt áo trước ngực, lùi lại mấy bước: “Triển, Triển mỗ cáo từ trước!”

Nói đoạn, chàng tung người, mũi chân điểm lên mái nhà, lao đi như tên bắn.

“Ố?”, Kim Kiên ôm mông, chẳng hiểu ra làm sao, “Triển đại nhân, ngài định đi đâu vậy? Phòng ngủ của ngài không phải bên cạnh phòng thuộc hạ sao...”

Dưới ánh trăng trong vắt, bóng áo lam trên không trung khựng lại, nhưng rồi vẫn kiên định phi về nơi xa.

Kim Kiên ngửa cổ nhìn đến nửa tuần trà, mới lắc lắc đầu, quay về phòng đóng cửa lại, thu dọn qua các thứ trong phòng một chút, rồi chui vào ổ chần.

Trong phòng cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh.

Hồi lâu, cái người tên Kim Kiên đang cuốn chần quanh mình như con nhộng trên giường kia đột nhiên “phá kén” chui ra, thở hỏn hển kêu lên:

“Đều tại con chuột thối kia, ăn no rửng mỡ mời ai uống rượu thì không mời, lại mời ngay Tiểu Miêu vốn tửu lượng chẳng nhiều nhận gì cho cam. Cũng không biết Tiểu Miêu bị ngộ độc rượu hay dị ứng với cồn, mà đêm nay lại làm mấy chuyện không bình thường vậy!”

Thở phì phò mấy cái liền, Kim Kiên lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chưa hết, cái con chuột đó còn chạy đến phòng mình ba hoa một hồi, nói cái gì mà ‘không gặp được thì cứ nghĩ đến, tới khi gặp rồi lại bị người ta làm cho tức chết, không thể chịu được khi nghe kẻ khác nói xấu về người đó, thấy người đó bị oan uổng, âm ức trong lòng liền khó chịu’ vớ va vớ vẩn, cho dù chuột bạch anh có muốn tìm tôi làm mối, cũng phải chọn lúc ban ngày ban mặt trời trong nắng ấm để đưa bạc chứ! Đàng này nửa đêm nửa hôm lại đến nói linh ta linh tinh, báo hại tôi bị hậu di chứng đây này! Bây giờ đầu óc đều là... Hừ!”

Tiếng chửi mắng đột nhiên dừng lại, nếu có gương ở đây, nhất định Kim Kiên sẽ có một phát hiện vô cùng “vui vẻ lẫn kinh ngạc”, vẻ mặt lúc này của nàng và biểu cảm vừa nãy của Triển Chiêu y chang nhau.

“Mà, mà nói như vậy, mình hình như cũng không gặp được người đó thì cứ thấy nhớ nhớ, gặp rồi đa phần là bị làm cho tức chết, không chịu được khi nghe kẻ khác nói xấu người đó, thấy người ta bị oan uổng, âm ức trái tim cứ thất lại, còn chẳng màng sống chết, liệu mình xả thân vì nghĩa, mà bộc lộ thân phận để cứu người...”

“Aaaaaaa! Không phải chứ?! Mình, mình sao có thể đối với con mèo đó... Không không không, bình tĩnh, phải bình tĩnh, tuyệt đối không thể nào! Tuy triệu chứng giống nhau, nhưng nguyên nhân bệnh của mình và chuột bạch về bản chất là khác nhau.”

“Ừm... Để mình nghĩ xem nào, không gặp được Tiểu Miêu cứ thấy nhớ... Đây là vì... đúng là vì Tiểu Miêu tướng mạo quá tốt, cái đó gọi là lòng yêu cái đẹp ai mà chẳng có, cho nên muốn gặp Tiểu Miêu cũng là chuyện bình thường!”

“Không chịu được khi nghe kẻ khác nói xấu về Tiểu Miêu... Đây, đây đương nhiên là bởi Tiểu Miêu là người đại diện phát ngôn của Khai Phong phủ, bôi nhọ gièm pha Tiểu Miêu chính là bôi nhọ gièm pha Khai Phong phủ, cũng tức là cắt đứt con đường tiền tài của mình, mình tất nhiên phải không thích rồi!”

“Về phần đến khi gặp Tiểu Miêu thì phần lớn đều bị Tiểu Miêu làm cho tức chết... Chính là, chính là, đây chắc chắn không phải oan gia vui vẻ gì gì đó đâu, huống hồ cũng chẳng phải bị làm cho tức chết, mà là bị Tiểu Miêu tính khí xấu xa chinh cho đỡ sống đỡ chết, cái này có thể bỏ qua, bỏ qua!”

“Cuối cùng, nhìn thấy Tiểu Miêu bị oan uổng âm ức, trái tim cứ thất lại... Ừm, đây, đây là... là vì... vì... đúng rồi, là vì Tiểu Miêu là bảo vật chân phủ của Khai Phong phủ, là đầu mối của tất cả phúc lợi, cho nên nếu Tiểu Miêu bị oan uổng, âm ức, sẽ khiến cho tâm tình sa sút, mà tâm tình sa sút thì dẫn đến phúc lợi bị giảm xuống, cho, cho nên... Vì phúc lợi và tiền

thường của mình, mình mới mạo hiểm bộc lộ thân phận để cứu người! Không sai! Chính là như thế!”

Phân tích xong bệnh trạng của bản thân, Kim Kiên vô cùng hài lòng, nhất thời vui vẻ sáng khoái, toàn thân nhẹ nhõm thư thái, ngả đầu xuống ngủ, chưa đầy mấy giây, nàng liền tiến vào mộng đẹp.

Vì thế, vấn đề vô cùng quan trọng này đã bị cái người hiện đại nào đó với tinh thần AQ tự ki ám thị mình, tự thôi miên mình một cách thành công, ném ra sau đầu rất xa, rất xa.

Mà trên nóc một tòa tử lâu ở phía tây thành Biện Kinh, vị đại hiệp giang hồ tự xưng “phong lưu thiên hạ chỉ mình ta” nào đó cũng đang làm cái việc y chang Kim Kiên trong gió lạnh vù vù.

“Nói bậy nói bạ! Toàn là lời bậy bạ!”, Bạch Ngọc Đường ôm đầu, lẩm bẩm, “Nghĩ đến con mèo thối kia là vì mèo thối còn chưa phân thắng bại với Bạch Ngũ gia ta, hết lần này tới lần khác đến tìm Tiểu Miêu không phải đang phá án thì đi bắt người, tí thí không thành Ngũ gia ta đương nhiên bị chọc cho tức chết rồi.”

“Về phần không chịu được khi nghe kẻ khác nói xấu xú miêu, đây, đây đương nhiên là, xú miêu tuy không bằng, nhưng danh tiếng trên giang hồ cũng xem như ngang ngửa với Ngũ gia ta. Nói xấu hấn khác nào nói xấu Ngũ gia ta, tất nhiên là không chịu được rồi!”

“Còn, còn có trái tim... Cái, cái này là vì Ngũ gia bị mất đi bằng hữu thân thiết cho nên... cho nên... A! Thì ra Ngũ gia ta đã coi xú miêu là bằng hữu rồi, cho nên mới như thế! Thì ra là như vậy! Ta đã nói mà, Ngũ gia ta phong lưu tiêu sái một đời, có biết bao nhiêu thực nữ danh môn để ý mà ta còn chướng mắt, sao có thể với một tên nam nhân thối được... Hừ!”

“Huống hồ nghĩ lại, thì hình như đối với Tiểu Kim cũng như vậy... Khoan đã... Tiểu Kim cũng là một tên nam nhân thôi! Không đúng, không đúng, đối với Tiểu Kim như vậy nhất định là do coi Tiểu Kim như đệ đệ ruột của mình, nhất định là như thế, nhất định là như thế!”

Thế là cái con chuột say nào đó cũng đang ngoan cường bền bỉ tự giải vây trị liệu cho chính mình, vết thương tâm lý dưới sự chăm sóc vỗ về đó đã hồi phục lại khỏe mạnh kiện khang.

Mà trên một gốc cây trăm năm tuổi xa xa phía đông thành Biện Kinh, cái vị Ngự tiên tứ phẩm hộ vệ cương chính, công bằng, chính trực, thành khẩn, tận tụy nào đó hiển nhiên không có tố chất tự thôi miên tự kỷ ám thị mình như hai cái người xuất sắc kia.

Lúc này, thân ảnh màu lam trắng như cán bút đang đứng trên ngọn cây cỏ thụ, nhìn vàng trắng trong vắt vàng vạc tỏa ánh bạc trên bầu trời, mặc cho vạt áo rồi ông tay áo múa lượn trong gió, mặc cho những sợi tóc đen mượt phát qua gương mặt tuần tú.

“Tình nồng thấm thiết...”, đôi mày liễu mác khẽ nhíu.

“Tương tư thấu xương...”, khóe miệng dâng lên nét cười khổ.

“Rễ tình cuốn chặt...”, ngón tay thon dài xoa xoa trên ngực.

Đôi mắt nhắm chặt, hàng mi dài run run: “Quả nhiên... hết thuốc chữa rồi...”

[©STENT](#)

Kim Kiên cảm thấy rất không thoải mái đã nhiều ngày nay rồi, cũng không thể nói rõ chỗ nào không ổn, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu, cả

người bút rút, làm cái gì cũng không có tinh thần.

Vì thế còn đặc biệt đi đến ngân hiệu thăm viếng xem xét tình hình tám mươi lượng vàng đang trong giai đoạn gửi “chết” của mình, rồi nhất nhất kiểm tra từng chỗ giấu tiền riêng ở trong hốc tường, dưới nền gạch, sau tủ quần áo, nhưng tình huống lại vẫn chẳng có chuyển biến gì tốt đẹp.

“Chẳng lẽ là cảm mạo rồi? Hay bị phong hàn?”, Kim Kiên ngồi bên bậc cửa, sờ lên mạch của chính mình, mặt mày buồn bực, “Nhưng mạch tượng này không giống mà...”

“Kim huynh, huynh đây là?”, Nhan Tra Tán ôm một chồng giấy tờ trên đường đi ngang qua thì dừng lại, lo lắng hỏi, “Sắc mặt kém hơn bình thường, có phải bị bệnh rồi không?”

“Hình như không phải...”, Kim Kiên vò vò đầu, “Nhan huynh, lại tới khách sảnh đưa công văn giúp Công Tôn tiên sinh sao?”

Nhan Tra Tán gật gật đầu.

“Tiểu Dật để lại thư rồi trốn đi, huynh là ca ca, một chút cũng không lo lắng sao?”, Kim Kiên có chút khó hiểu nói.

Không sai, hai ngày sau cái “đêm hỗn loạn” kia, Tiểu Dật để lại một bức thư rồi bỏ nhà ra đi, nói là muốn tìm một vị sư phụ mạnh hơn Nhất Chi Mai gấp trăm lần trên giang hồ để giúp nhóc hoàn thành giấc mộng nghĩa tặc đệ nhất thiên hạ.

“Có gì phải lo lắng chứ?”, Nhan Tra Tán cười đáp, “Không phải Mai huynh gấp gấp đuổi theo hết như lửa cháy sau lưng đó sao? Với bản lĩnh của Mai huynh, tại hạ tin chỉ chưa đầy nửa ngày Mai huynh nhất định sẽ tìm được Tiểu Dật.”

“Nhưng hôm nay đã là ngày thứ năm rồi, một chút tin tức cũng không có...”

“Chắc hẳn là ai đó không chịu nhận Mai huynh làm sư phụ, Mai huynh đang đau đầu không rảnh để truyền tin tức về”, Nhan Tra Tán suy đoán.

Kim Kiên nhìn khuôn mặt thản nhiên của Nhan Tra Tán, híp mắt cười gian: “Nhan huynh nghĩ thông rồi sao? Không phải Nhan huynh nói Nhan gia mấy đời thanh bạch, nếu nảy ra một tên trộm...”

“Chỉ cần Tiêu Dật một lòng hướng thiện, cho dù là nghĩa tặc nổi danh thiên hạ thì có gì là không được?”, Nhan Tra Tán mỉm cười, “Ngay cả Nhan mỗ hủ nho này còn có thể hiểu rõ, Kim huynh đường đường là hiệu úy đại nhân của Khai Phong phủ lẽ nào lại u mê cố chấp không chịu mở rộng tầm mắt sao?”

“Hả?”, Kim Kiên lần đầu tiên ở chính địa bàn của mình bị chẹn họng cho không biết nói gì, sừng sốt hồi lâu rồi mới hoàn hồn lại, nheo mắt vẻ hung tợn nói, “Nhan huynh thực giỏi ăn giỏi nói! Có cơ hội không bằng cùng ra chợ với tôi để rèn giữa luận bàn chứ nhỉ?”

“Kim huynh nói đùa rồi”, Nhan Tra Tán cười ha ha vội vàng bỏ chạy, ôm chồng giấy tờ lao vụt đi nhanh như chớp, “Bản lĩnh của Kim huynh tại hạ rất rõ, chuyện rèn giữa luận bàn này vẫn là bỏ qua thôi.”

“Xem như tên tiểu tử nhà anh trốn nhanh!”, Kim Kiên dửng dưng vẻ hăng máu không đánh mà thắng, bỗng cảm thấy sự khó chịu buồn bực trong lòng ngực mình tựa như tiêu tán đi không ít.

Nhưng bên ngoài cửa viện truyền đến một âm thanh lại khiến cho cái sự buồn bực khó chịu kia xông thẳng lên não Kim Kiên.

“Ồ? Tiểu Miêu, ngươi làm gì mà đứng ngẩn ra đây thế? Không lẽ đang nằm mơ giữa ban ngày?”

Kim Kiên quay lại, liền thấy Bạch Ngọc Đường ôm kiếm nhảy từ trên tường xuống, liếc nhìn cái người áo lam đứng ở cửa viện cứ hệt như cọc gỗ kia đùa giỡn nói.

Đến khi ánh mắt lướt đến bóng áo lam trắng tấp kia, Kim Kiên cảm thấy tim mình đập đánh thịch một cái.

Bóng dáng ấy vẫn thẳng như thân tùng thân bách, y phục màu lam vẫn như xưa, mi mày tựa lưỡi mác, con ngươi vẫn sáng như sao, nhưng...

“Xú miêu! Sao mới mấy ngày không gặp ngươi đã gầy rộc đi như thế này rồi?”, chuột bạch kêu lên.

Đâu chỉ gầy rộc đi?!

Kim Kiên âm thầm đau đớn: Nhìn kích thước vòng eo kia đi, tối thiểu cũng phải hụt đi một tác hai phân, lại nom hai quầng mắt thâm sì kia nữa, chí ít cũng phải bốn ngày bốn đêm không chợp mắt, còn có mức độ xám xỉn của làn da, số lượng tơ máu trong đôi mắt đỏ quạch... Đây, đây đây đây, sao đang yên đang lành thân tượng số một của Khai Phong phủ lại biến thành dáng vẻ mèo bệnh, hơn nữa còn rất nguy kịch thế này?

Lẽ nào là bệnh nan y gì đó hay trúng độc khó giải? Không đúng, không đúng, nếu nói là bị bệnh hay trúng độc, thì chẳng bằng nói là... Cái từ đó là gì ấy nhỉ... Đúng rồi, suy nhược thần kinh!

Lẽ nào Tiểu Miêu bị đả kích gì đó dẫn đến chấn thương tâm lý quá nặng?!

“Bạch huynh, Kim hiệu úy, Triển mỗ có lễ”, vị hộ vệ đại nhân nào đó bị nghi ngờ là đang chịu chấn thương tâm lý quá nặng lại hướng hai người ôm quyền nho nhã lễ độ chào hỏi.

Hai người Kim, Bạch đồng thời ngẩn ra.

“Triển Chiêu người không sao chứ?!” Bạch Ngọc Đường kinh hãi kêu lên.

“Triển đại nhân ngài vẫn khỏe chứ?!” Kim Kiên kinh hoàng thất sắc, chỉ cảm thấy sự khó chịu bút rút trong ngực kia lại càng tăng thêm, đè ép tới nỗi trái tim cơ thể từng khúc từng khúc ngâm ngấm đau nhức.

Con mèo này không phải là uống nhầm thuốc đấy chứ? Trước đây mỗi lần thấy mặt mình, thì không phải lôi mình đi tuần phố, bắt đứng trung bình tấn, giọng điệu tuy rằng không phải là hung thần ác sát gì, nhưng tuyệt đối rất dứt khoát đầy sức mạnh, không giống như bây giờ... Giống như... tựa như gặp một bà thím quét rác bên đường nào đó nhàn nhạt chào một tiếng... Có vấn đề! Tuyệt đối có vấn đề!

“Bạch huynh, Kim hiệu úy, Triển mỗ còn có công vụ phải làm, xin cáo từ trước”, Triển Chiêu hờ hững gạt đầu, xoay người định đi.

“Triển Chiêu! Có bản lĩnh thì người đi đi cho ta xem!”, Bạch Ngọc Đường lửa giận bốc cao ba trượng, keng một tiếng rút bảo kiếm Họa Ảnh ra, chặn ngang đường Triển Chiêu, “Mấy ngày nay người đi sớm về muộn, ngay cả mặt mũi cũng chẳng thấy đâu thì cũng bỏ qua đi, nhưng vừa mới gặp mà đã quái quái gở gở như vậy, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?! Đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, có lời nào mà không thể đối mặt nói rõ?! Sao phải giấu giếm giếm giếm như đàn bà vậy hả!”

“Mấy ngày nay Triển mỗ công vụ bận rộn, không rảnh vui đùa ầm ĩ cùng Bạch huynh!”

“Được, được lắm! Cứ cho là người không có thời gian rảnh để cùng Bạch mỗ ‘người ngoài’ này nói chuyện phiếm, nhưng Tiểu Kim là thuộc hạ của người, vì sao vừa thấy hấn, người đã làm ra vẻ ngượng ngượng ngừng ngừng như vậy?”

“Triển mỗ ngượng ngượng ngừng ngừng khi nào?!”, Triển Chiêu thình lình gất lên một tiếng, giận dữ trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Hừ! Còn nói không ngượng ngượng ngừng ngừng?!”, Bạch Ngọc Đường gay gắt, dáng vẻ như bắt thóp được người khác, “Từ khi người bước vào viện đến giờ, ngay cả nhìn thẳng cũng không dám nhìn Tiểu Kim một cái... Chẳng lẽ người đã làm chuyện gì khuất tất có lỗi với Tiểu Kim?”

Bạch Ngọc Đường nhắc tới, lúc này Kim Kiên mới giật mình nhận ra, cái cảm giác bức bối kỳ lạ mấy ngày nay từ đâu mà có.

Rõ ràng bây giờ mình và Triển Chiêu là hàng xóm của nhau, nhưng ngoại trừ đêm đầu tiên chuyển đến Tiểu Miêu say tự tìm đến ra, thì mấy hôm nay xác suất gặp Triển Chiêu cơ hồ bằng không.

Mà đại nghiệp đứng trung bình tấn trường kỳ kiên trì không ngừng nghỉ cũng đột nhiên dừng lại một cách khó hiểu.

Thường ngày lúc Triển Chiêu ra lệnh cho mình, tuyệt đối là nhìn thẳng vào mình, ánh mắt sáng quắc chẳng chút né tránh, nhưng hôm nay, ngay cả nhìn cũng chẳng nhìn mình lấy một cái.

“Triển đại nhân, chẳng lẽ thuộc hạ đã làm sai điều gì rồi...”, Kim Kiên vội bước lên một bước, gấp giọng kêu lên, “Triển đại nhân xin ngài cứ trách

phạt thuộc hạ, thuộc hạ dù phải lên núi đao xuống biển lửa cũng tuyệt không chớp mắt!”

“Kim hiệu úy nghĩ nhiều rồi”, vẫn là ngữ khí nhàn nhạt đều đều, “Triển mỗ đích thực có công vụ phải làm, xin cáo từ trước.”

Nói đoạn, bóng áo lam nhanh chóng rời đi chẳng chút lưu luyến.

“Xú miêu, người đứng lại cho Ngũ gia ta!”, Bạch Ngọc Đường đuổi theo.

Nhìn bóng lưng của một mèo, một chuột. Kim Kiên cảm thấy hư thoát, chân mềm nhũn, ôm đầu ngồi xồm tại chỗ, cảm giác bản thân cũng sắp bị suy nhược thần kinh rồi.

“Tiêu rồi, tiêu rồi... Chẳng lẽ chuyện mình trộm kiếm tuệ, đai lưng của Tiểu Miêu đem bán bị phát hiện rồi... Không đúng, lần trước không phải đã trách phạt xong rồi ư? Nếu không thì là ga trải giường Tiểu Miêu vừa mới lĩnh về bị mình cắt ra làm khăn tay bán cho khu đèn đỏ... Cũng không đúng, hạng mục này của mình vẫn còn trong giai đoạn điều tra thăm dò thị trường, vẫn chưa tiến hành mà! Vậy, vậy rốt cuộc là vụ mua bán nào bị phát hiện chọc giận Tiểu Miêu thành bộ dạng kỳ quái này chứ aaaa?! Không được, mình phải đi đến phòng Tiểu Miêu xóa dấu vết, xem xem có dấu vết nào mà mình sơ hở bỏ quên không!”

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền hạ quyết tâm, xoay người chạy tới phòng của Tứ phẩm hộ vệ.

Nhưng còn chưa đi được hai bước, thì thấy một mỹ thiếu niên hết như bước từ trong tranh ra gấp gấp chạy vào trong viện, túm lấy cánh tay Kim Kiên kéo ra ngoài: “Tiểu Kim, gay rồi, gay rồi! Nhanh, nhanh đi giúp ta một chuyến!”

“Phạm tiểu vương gia?”, Kim Kiên kinh ngạc, “Ngài đây là?”

Phạm tiểu Vương gia đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt lo lắng: “Một vị bằng hữu ta quen thời gian trước khi xuất môn ra ngoài du lịch, đã gửi bô câu đưa thư nói rằng trong nhà hấn có người trúng độc, không ai giải được! Tiểu Kim, đệ nhất định phải giúp ta chuyện này!”

Đôi con ngươi ánh nước trước mặt Kim Kiên lóng lánh sáng lên, nhất thời hai mắt Kim Kiên như hoa đi, ngơ ngẩn gật đầu: “Có thể, có thể, nhưng thuộc hạ phải xin nghỉ phép với Công Tôn tiên sinh trước...”

“Ta vừa mới nói với Công Tôn tiên sinh rồi, Công Tôn tiên sinh đã đồng ý!”

“Nhưng... thuộc hạ còn phải...”

Nhưng còn phản ứng kỳ quái của Tiểu Miêu thì phải làm sao bây giờ? Mình còn phải đi kiểm tra một chút...

“Lần này xuất môn chi phí tiêu dùng ta bao toàn bộ! Bằng hữu của ta còn nói nếu trị khỏi cho người nhà hấn, hấn sẽ xin hậu tạ! Tiểu Kim, không phải là ta khoa trương, nhưng vị bằng hữu đó của ta vung tiền như tát nước!”

Hai lỗ tai của Kim Kiên phóc một cái dựng thẳng lên, trong đôi mắt nhỏ dài bắn ra những tia lửa điện lấp lánh lóa mắt.

“Cứu người như cứu hỏa, Vương gia, chúng ta còn chờ gì nữa?! Còn không mau mau khởi hành?”, Kim Kiên kéo Phạm tiểu vương gia lao đi như gió bụi cuốn mù mịt, chớp mắt đã đem Tiểu Miêu với những hành vi bất bình thường quăng xa ba dặm ra sau đầu rồi.

Nhưng Kim Kiên đang bị bạc che mờ mắt đã quên mất một điều, cấp trên của nàng ngoại trừ Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, còn có một vị Tứ phẩm hộ vệ đại nhân.

Mà Kim Kiên lại chẳng nhớ gì đến việc bản thân phải lần lượt xin nghỉ phép với những người này, tất cả đều quên sạch sành sanh, thậm chí ngay cả việc trên đường đi mình có thể bị kẻ thù của hai vị sư phụ tìm tới trả thù cũng quên triệt để...

Thế là, sau khi Kim Kiên “không từ mà biệt”...

Ngự tiền tứ phẩm đờn đao hộ vệ đại nhân liền bắt đầu kiếp sống ác mộng, mất ngủ triền miên;

Còn Bạch Ngọc Đường thì ngênh đón chuỗi ngày “tươi đẹp” không ngơi không nghỉ nửa đêm canh ba bị cái vị hộ vệ nào đó đập ra khỏi ổ chăn ép buộc luận bàn võ nghệ;

Mà trên dưới Khai Phong phủ mở màn ngày tháng như địa ngục “ban đêm bị miêu thử đại chiến giật mình thức giấc rồi chẳng cách nào ngủ tiếp, ban ngày thì chịu đựng áp suất vô hình chẳng biết từ đâu tới của cái vị hộ vệ mặt đen nào đó”.

Ngoại truyện: Nguy cơ lớn nhất của Khai Phong phủ (1)

Tháng Hai, ngoài kia những dãy núi trập trùng, màu xanh được phủ lên ngút mắt, dưới ánh nắng lấp lánh hai bên bờ sông hoa rơi lất phất.

Lập Xuân đã qua, băng tuyết cũng tan, núi non khoác áo mới, cỏ mọc oanh chao. Trong thành Biện Lương, ý xuân dạt dào, vạn vật sinh sôi.

Nhưng trong Khai Phong phủ nha, lại là cảnh băng tuyết trắng xóa, gió lạnh vi vút, một mảnh sầu bi ảm đạm. Không vì điều gì khác, chính là ba ngày trước, đương triều thái tử nước Cao Li và đệ nhất công chúa tới thăm hỏi, Thánh thượng tuyên Bao đại nhân chưởng quản Khai Phong phủ nhập cung hầu giá, tiện đường còn mang theo cả Công Tôn tiên sinh, chủ tịch hội sư gia, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ cùng tứ đại hiệu úy. Lần này đi liền chẳng có tung tích gì, nếu không phải ba ngày trước người tới tuyên chỉ là Trần Lâm công công rất quen thuộc với mọi người, thì e rằng trên dưới Khai Phong phủ thật sự hoài nghi liệu có phải Bao đại nhân bị người ta bắt cóc không nữa.

Mấy vị chủ nhân nắm quyền của Khai Phong phủ đều đi, trong phủ nha những công vụ lớn nhỏ thường nhật, như sắp xếp các đội tuần phố, huấn luyện, dạy dỗ, bắt bớ tội phạm, thanh toán sổ sách, mua rau, chuẩn bị cơm nước, tưới hoa, nhổ cỏ, hòa giải mâu thuẫn nội bộ v.v... hàng loạt những việc cần phải giải quyết xử lý nhíp nhàng, đều đổ hết lên đầu Kim Kiên, Tòng hiệu úy lục phẩm, người có chức quan cao nhất trong Khai Phong phủ lúc này.

Sau buổi trưa, chúng nha dịch đứng xếp hàng trên giáo trường, chờ Kim hiệu úy đến phân ban đi tuần phố, nhưng trái chờ, phải đợi lại chẳng thấy bóng dáng Kim Kiên đâu, chúng nhân không khỏi xì xào bàn tán.

“Huynh đệ, huynh nói xem sao đến giờ mà Kim hiệu úy còn chưa tới?”

“Ôi trời, đừng nói nữa, tôi vừa mới thấy lúc ăn cơm Kim hiệu úy thiếu chút nữa thì ngủ gục, đầu gần như vục vào bát cơm.”

“Ai ai, không nhìn thấy sao, sắc mặt Kim hiệu úy mấy hôm nay, giống Công Tôn tiên sinh quá cơ, trắng tới nỗi nửa đêm mà vô ý bắt gặp thực có thể dọa chết người sống.”

“Huynh nói xem sắc mặt Kim hiệu úy có thể không khó coi được sao? Huynh nghĩ đi, ngoại trừ việc không cần phải phê duyệt công văn, tất cả những chuyện lớn nhỏ cô di tử muội chi chi chành chành của Khai Phong phủ này đều phải tới xin chỉ thị của Kim hiệu úy để đi xử lý. Những việc sinh hoạt ngày thường này đều là Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân, bốn vị hiệu úy đại nhân, sáu người họ chia nhau giải quyết, hiện tại đều do Kim hiệu úy gánh vác, có thể không mệt chết người sao?”

“Mặc dù bình thường Kim hiệu úy luôn giữ mảnh khỏe để làm biếng, nhưng cứ xem biểu hiện ba ngày nay đi, thật sự là quá tốt, chẳng trách người ta có thể được lên làm Tòng hiệu úy lục phẩm.”

“Có điều tôi nom thân thể nhỏ bé của Kim hiệu úy, cứ tiếp tục lao lực như vậy, chắc không chống đỡ được mấy ngày nữa đâu.”

“Huynh nói coi Hoàng thượng cũng thật là, Thái tử nước Cao Li còn có Công chúa đến thì cứ đến, can cơ gì lại muốn đại nhân của chúng ta đi hầu giá; mà để đại nhân đi thì thôi bỏ qua không tính, sao ngay cả Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân, còn cả bốn vị hiệu úy đại nhân cũng bị tuyên vào...”

“Ai mà không biết chứ?! Khai Phong phủ chúng ta vốn nhân thủ không đủ...”

“Đúng thế, đúng thế...”

Trong lúc mọi người đang oán thán không thôi, thì một bóng dáng gầy nhỏ loạng choạng tiến vào giáo trường, sắc mặt trắng bệch, ấn đường hơi

xanh, hai con mắt nhỏ dài trũng sâu, quầng mắt đen sì, chúng nhân tinh thần rung lên, chân chỉnh lại đội ngũ.

“Kim hiệu úy!”, chúng nha dịch đều sôi nổi hướng Kim Kiên chào hỏi, hận không thể đem tinh thần hăng hái của mình chia sẻ cho Kim Kiên.

“Chư vị huynh đệ, xin chào...”, Kim Kiên đứng trước mặt chúng nhân, nâng mí mắt lên nhìn, uể oải nói, “Nếu các huynh đệ đều đã chuẩn bị xong rồi, thì chúng ta xuất phủ tuần phổ thôi. Chín đội bên này đi tuần phía bắc thành, chín đội bên kia đi tuần phía nam thành.”

“Xin nghe Kim hiệu úy giao phó”, chúng nhân đồng thanh đáp lại.

Kim Kiên vung tay lên, đang định dẫn đầu xuất phát, thì bị một người kêu lên gọi lại.

“Đợi đã, đợi đã!”

Người đến vận váy vải hoa sọc, tuổi ngoài tứ tuần, thất lưng như cái thùng phi, mặt tròn như cái bánh rán, đeo tạp dề, thở hồng hộc chạy tới, đó chính là Vương đại thẩm ở nhà bếp.

“Vương đại thẩm?”, Kim Kiên ngạc nhiên, “Có chuyện gì thế?”

“Ôi trời, Tiểu Kim, nhà bếp hết gạo rồi, các cậu đi tuần phổ thuận đường mang mấy bao gạo về nhé!”, Vương đại thẩm đáp.

“Mua gạo? Vậy để Hoàng ban đầu của Tạo ban phái người đi mua, nói với tôi thì có tác dụng gì?!” Kim Kiên cảm thấy máu nóng bốc lên đầu, sẵn giọng quát.

Có nhảm không đấy?! Lão Bao, Công Tôn Trúc Tử, Tiểu Miêu còn có bốn cây cột nhà đã chuồn vào cung ăn uống chè chén say sưa, bỏ lại mình mình trong Khai Phong phủ “độc diễn”, ba ngày nay dậy sớm hơn gà ngủ muộn hơn chó, ăn uống thì không bằng lợn, làm lụng nhiều hơn cả lừa... Phí tăng ca, phí thức đêm, phí lao tâm, phí cái giận... các loại phí này còn chưa tính toán, sao ngay cả việc mua gạo mua rau thường nhật của Tào ban cũng đổ cả lên đầu mình vậy, áp bức người ta cũng vừa thôi chứ!

“Tiểu Kim, cậu đừng giận, đừng giận!”, Vương đại thẩm ngại ngừng gỡ đầu, “Chuyện, chuyện là, là... Ai da, lão Hoàng, ông đi mà nói với Tiểu Kim đi!”

Vương đại thẩm quay người hét lên một tiếng, bỗng một người ló đầu ra rồi bước vào giáo trường, vừa cao vừa gầy, mặt vàng mắt nhỏ, chính là Hoàng Tê, ban đầu của Tào ban.

“Hi hi, Kim, Kim hiệu úy...”, Hoàng ban đầu từng bước từng bước ngập ngừng đi đến trước mặt Kim Kiên cười khan.

“Hoàng ban đầu?”, Kim Kiên nói với ngữ khí không tốt, “Có chuyện gì vậy?”

“Khụ khụ, Kim hiệu úy, cậu cũng biết đấy, ra Tết vừa được mấy ngày, chi dùng trong phủ lại hơi lớn, bạc, bạc không đủ...”, Hoàng ban đầu ngượng ngừng nói.

Bạc không đủ thì sao không đi tìm Công Tôn tiên sinh mà lĩnh?”, Kim Kiên cao giọng.

“Vôn, vôn ba ngày trước định đi lĩnh rồi, nhưng ai mà biết... Công Tôn tiên sinh lại đi theo đại nhân nhập cung liền ba ngày, ta lại không thể đuổi theo vào cung để đòi bạc... Mà trong phủ thì sắp khánh kiệt đến nơi, ta, ta

cũng không còn cách nào khác, từ lâu đã nghe danh Kim hiệu úy là cao thủ ép giá số một Biện Kinh, cho nên ta và Vương đại thẩm mới bàn nhau, muốn, muốn...”

“Muốn để tôi đi ép giá tiệm gạo, mua rẻ thóc gạo mang về đúng không?”, Kim Kiên tiếp lời.

Hoàng ban đầu và Vương đại thẩm đồng thời gật đầu cái rụp, nhìn lom lom Kim Kiên, hai mắt ngập vẻ chờ đợi.

“Các người...”, Kim Kiên nheo đôi mắt nhỏ, hỏi lâu sau, thở dài một tiếng, đỡ trán nói: “Còn bao nhiêu bạc để mua gạo?”

Vương đại thẩm vội móc từ trong ngực áo ra một túi vải, đưa cho Kim Kiên, nói: “Còn ba mươi lượng.”

“Cần mua bao nhiêu gạo?”

“Mười, mười tám bao...”, Hoàng ban đầu liếc Kim Kiên một cái, lí nhí nói.

“Mười tám bao?!”, Kim Kiên trợn tròn mắt, gắt, “Một bao gạo giá hai lượng, mười tám bao cần ba mươi sáu lượng, hiện tại chỉ có ba mươi lượng...”

“Cho nên mới phải phiền đến đại giá của Kim hiệu úy...”, Vương đại thẩm và Hoàng ban đầu đồng thanh nói, tiếp tục dùng đôi mắt ngập vẻ chờ mong nhìn chăm chăm Kim Kiên.

“...”

Kim Kiên thở dài một tiếng, quay sang nói với chúng nha dịch: “Các người cứ theo mệnh lệnh vừa rồi của ta đi tuần phố, ta đến tiệm gạo một chuyến, trở về sẽ hội họp cùng mọi người.”

“Thuộc hạ tuân lệnh”, chúng nha dịch cùng ôm quyền đồng thanh hô vang, một đám con mắt nhìn Kim Kiên hâm mộ tóe sao.

Nếu như bình thường, Kim Kiên mà thấy cảnh tượng này, da gà da vịt của nàng sẽ rơi đầy đất, nhưng hiện tại, đã mệt mỏi lắm rồi, chỉ khoát khoát tay, cầm lấy túi tiền, lão đảo loạn choạng rời đi.

Lưu lại chúng nha dịch, một ban đầu, ngoài ra còn thêm một Vương đại thẩm trong mắt tràn ngập vẻ kính phục.

“Tên Kim tiểu tử này thật sự là càng ngày càng có khí thế rồi đó”, đây là Vương đại thẩm nhìn đâu cũng thấy vui vẻ, lạc quan.

“Dọa chết ta rồi... Các người có cảm thấy ngữ khí, vẻ mặt, khí thế nạt nộ của Kim hiệu úy vừa rồi có ba phần giống Triền đại nhân không?”, đây là Hoàng ban đầu vẫn còn chưa hết sợ hãi.

“Đâu chỉ ba phần, tiểu nhân thấy tới sáu phần ấy chứ.”

“Hơn chứ! Tiếng quát vừa rồi của Kim hiệu úy như đúc cùng một khuôn với Triền đại nhân!”

“Không sai, không sai!”

“Quả nhiên là Triền đại nhân có cách dạy bảo!”

Đó là những lời phát biểu dựa trên sự quan sát tỉ mỉ của chúng nha dịch.

***

Ngoài cửa Đông Hoa thành Biện Kinh, phố thị phồn thịnh, cửa tiệm san sát, lúc này vừa mới qua Tết, chợ bắt đầu họp, nơi nơi đều là cảnh tượng náo nhiệt, rộn rã.

Đầu đường có một tiệm gạo, chường quầy của tiệm gạo đang ở trước quầy tiếp khách, liên tục vượt mồ hôi lạnh.

“Kim hiệu úy, mười tám bao gạo lớn này, lấy của ngài mười tám lượng, so với giá thị trường là ba mươi sáu lượng, đã rẻ một nửa rồi, tiểu điểm vốn làm ăn buôn bán nhỏ, ngài xem...”

“Chường quầy, hiện tại túi tiền tôi có trong tay thật sự rất eo hẹp, cho dù thế nào ông cũng phải nể mặt tôi một chút chứ!”, cả người Kim Kiên gằn như nằm bò lên mặt quầy, sắc mặt tái mét, hai mắt quầng thâm đen sì, mặt mũi nhăn nhó khổ sở, nhìn thế nào cũng khiến cho người ta sinh lòng thương cảm, chỉ là đôi mắt nhỏ dài lại sáng lên một cách quỷ dị.

“Kim hiệu úy, giá đó thật sự không bán được!”, chường quầy vã mồ hôi, hạt nào hạt nấy to như hạt đậu.

“Chường quầy...”

“Không được không được!”

Hai người mắt to trừng mắt bé hồi lâu, chường quầy vẫn không hề thỏa hiệp.

Kim Kiên bò xuống khỏi mặt quầy, thềm thở dài một tiếng:

Chậc, quả nhiên! Không có “Mỹ miêu kế” chống lưng, công lực ép giá của mình tổn hại không ít!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi quay người nhìn ra ngoài tiệm hướng về phía cấm cung, lòng đầy phiền muộn: Triển đại nhân ơi, Khai Phong phủ cần ngài đó!!!!!!

Chưởng quầy tiệm gạo kia nhìn thấy dáng vẻ như sắp khóc của Kim Kiên, không khỏi mềm lòng, nói: “Kim hiệu úy, nếu không tôi phải người đưa gạo đến trước, năm lượng còn thiếu kia, hôm khác Kim hiệu úy có tiền, đem trả tôi cũng được.”

Kim Kiên quay lại nhìn chưởng quầy tiệm gạo, sứt sứt: “Vậy đa tạ chưởng...”

“Aaaaa!!”

Lời còn chưa dứt, bỗng nghe tiếng hét thất thanh của một cô gái đưa tới, sau đó lại là tiếng huyên náo ầm ĩ.

Kim Kiên ló đầu ra ngoài xem xét, thì thấy cách đó không xa một đám người đang gây gỗ ầm ĩ, loạn hết cả lên.

“Sặc! Không phải chớ!”, Kim Kiên giậm chân, nháng một cái liền xông ra ngoài, có điều vẫn nói vọng vào trong điếm, “Chưởng quầy, tôi còn trở lại để kiểm tra hàng, đừng vội đưa đến Khai Phong phủ đó!”

“Được, Kim hiệu úy cứ an tâm bận việc của mình đi!”, chưởng quầy hướng theo bóng lưng Kim Kiên hô với theo.

Kim Kiên thân hình như gió, không đầy một khắc, liền đến nơi phát sinh náo loạn, chỉ thấy quần chúng xúm đen xúm đỏ xung quanh, vòng trong

vòng ngoài, Kim Kiên cố hét sức chín trâu hai hổ, cũng chẳng cách nào vạch được đám người tiến vào nửa bước, chỉ có thể nghên cổ mà trông qua khe hở do chúng nhân đứng lố nhố, ngó trái ngó phải, mà nắm được một chút tình hình.

Đám người đang đứng thẳng phía trước Kim Kiên là một đội nhân mã. Kẻ đứng đầu, vận áo dài màu xanh lục, đeo thắt lưng cắm thạch, đầu quấn khăn ở giữa đính một viên ngọc xanh biếc, tay cầm tiêu bằng ngọc màu xanh cánh trả, lại lướt đến khuôn mặt, mi thanh mục tú, môi đỏ răng trắng, cũng coi như có vài phần tuấn tú, chỉ là gương mặt tươi cười cố làm ra vẻ lồi lạc chính trực, nhìn sao cũng khiến người khác khó chịu. Sau lưng hắn ta là mười mấy thanh niên vận trang phục giang hồ, đều là quần áo màu xanh lục, vô cùng chỉnh tề.

Kim Kiên chớp chớp mắt: Đây là tạo hình gì thế? Một ổ hành xanh à?

Chỉ thấy nam tử đứng đầu ôm quyền nói: “Tại hạ là Chân Trường Nhạc, nhị trang chủ của Trân Tụ sơn trang, xin hỏi phương danh của tiểu thư là gì?”

Những lời này vừa thốt ra, không cần Kim Kiên phải nghiêng đầu ngó xem người đối diện là ai, cũng có thể đoán được tám, chín phần.

Lại là tiết mục chọc ghẹo con gái nhà lành đây mà... Haizz... Tiểu Miêu ơi là Tiểu Miêu, đây là lĩnh vực mà ngài am hiểu nhất... sao lại để tôi phải mó vào thế này.

“Hỗn xược! Ngươi là hạng gì mà dám cùng bản... dám cùng chúng ta nói chuyện?!” người đối diện lên tiếng, vô cùng khí thế, ngữ khí rất sắc bén quyết đoán, nhưng sao nghe giọng nói...

Kim Kiên đầu đầy mây đen: Nếu tai mình không có vấn đề, thì đây hẳn phải là giọng của một đứa bé trai!? Chẳng lẽ là tiết mục nam giả gái?

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi kích động, xô xô đẩy đẩy chen ra khỏi đám người ken đặc, thay đổi góc quan sát, nhất thời, trước mắt như sáng lên.

Chỉ thấy có hai người đứng đối diện với Chân công tử, một cao một thấp. Người cao vận y phục màu hồng phấn, áo khoác ngoài bằng lông chồn, tóc mây mềm mại tron bóng, vấn nhẹ theo kiểu cánh bướm, buông lơỉ đến eo, một cây trâm bằng hồng ngọc cài trên búi tóc, eo thon nhỏ nhắn, hàng mi thanh tú, mắt đen ngập nước, đôi môi chúm chím anh đào, mặt đẹp tựa ngọc, quả là một mỹ nhân, có điều mỹ nhân đang nổi giận; về phần người thấp hơn bên cạnh, chỉ cao bằng nửa người khác, thân vận áo vạt ngắn bằng gấm, chân đi giày da hổ, thắt lưng bằng ngọc tía, bên hông đeo một thanh đoản kiếm nam vàng cấn ngọc, khuôn mặt tròn tròn nho nhỏ xinh xinh, đôi mắt như hai hạt trân châu lấp lánh sáng ngời ẩn chứa nộ khí, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, quai hàm thì bạnh ra thở phì phì, hiển nhiên là nhóc xinh đẹp đang tức giận.

Không cần hỏi cũng biết người vừa lên tiếng chính là cậu nhóc này.

“Vị tiểu đệ đệ này, tại hạ chỉ muốn hỏi phương danh của tử tử cậu, cậu hà tất phải đề phòng như vậy?”, Chân công tử lại ôm quyền nói.

“Hỗn xược, tên của tử tử ta há lại để hạng người như ngươi biết?!”, nhóc xinh đẹp lại hét lên.

“Ngươi!”, Chân công tử nhất thời sa sầm mặt, “Hôm nay tại hạ không biết không được!”

Nói đoạn, hắn đánh mắt ra hiệu, mười mấy nam tử phía sau liền sầm sập tiến lên, bao vây hai tỷ đệ lại.

“Hỗn xược! Người, người dám?!” nhóc xinh đẹp ở giữa vòng vây gầm lên.

Bách tính xung quanh cũng xôn xao một trận.

“Cái người nhị trang chủ này là ai? Chưa thấy bao giờ!”

“Tám phần là người từ bên ngoài đến rồi, ai mà không biết hiện tại là giờ Khai Phong phủ tuần phố, lại dám chọn giờ này gây chuyện, đây không phải là nhàn cư vi bất thiện sao?”

“Tôi xem cách ăn vận của đôi tỷ đệ này thì chắc chắn họ không phú cũng quý, sợ là tiêu thiếu gia, tiêu thư nhà nào đó thôi.”

“Sao nha địch tuần phố của Khai Phong phủ còn chưa tới nhỉ?”

Kim Kiên nghe đến đây, không khỏi thở dài một tiếng, lùi ra sau một bước, chỉnh trang lại y phục, háng háng giọng, đề tiếng quát:

“Kẻ nào? Lại dám gây chuyện trên đất của Khai Phong phủ?!”

Tiếng quát này, khiến cho chúng bách tính đang vây xung quanh xem náo nhiệt cũng lùi ra tạo thành một con đường.

“Kim hiệu úy, là Kim hiệu úy của Khai Phong phủ!”

“Kim hiệu úy là ai?”

“Ai da, chính là Kim hiệu úy đệ nhất ép giá thành Biện Kinh đó!”

“Ồ, là cậu ta!”

“Ha ha, có trò hay để xem rồi.”

Kim Kiên, dưới hàng vạn con mắt chú mục của chúng nhân, nghênh ngang đi vào giữa đoàn người.

“Kẻ nào đang gây chuyện?!”

“Người là ai?! Lại dám quản chuyện của Trần Tự sơn trang?”, Chân công tử áo xanh đẩy thuộc hạ đi ra, hỏi.

Phía sau hắn là đôi tử đệ mặt mày giận dữ.

“Kim mỗ bất tài, là Tòng hiệu úy lục phẩm thuộc hạ của Khai Phong phủ”, Kim Kiên ôm quyền đáp.

“Khai Phong phủ?”, Chân công tử nhíu mày.

“Khai Phong phủ?! Người là người của Khai Phong phủ?!” , nhóc xinh đẹp hai mắt sáng lên, lập tức kéo tử tử chạy qua bên cạnh Kim Kiên, chỉ vào Chân công tử, đánh giọng nói, “Còn không mau bắt kẻ này đi?!”

“Hả?”, Kim Kiên sửng sốt.

“Còn ngần ra đó làm gì? Kẻ này có ý đồ bất chính với tử tử của ta, buông lời trêu ghẹo, đại nghịch bất đạo, còn không bắt hắn lại?!” , nhóc xinh đẹp tiếp tục quát lên.

“Khụ khụ, vị tiểu huynh đệ tôi nói này...”

Kim Kiên ho khan hai tiếng đang định mở miệng, thì lại bị Chân công tử bên cạnh cướp lời.

“Hừ, cứ cho là người của Khai Phong phủ thì sao nào? Tại hạ ngay cả nửa sợi tóc của cô nương đây còn chưa chạm vào, chỉ là theo khuôn phép lễ độ hỏi phương danh vị cô nương này, chẳng lẽ cũng phạm vào vương pháp sao?”

Dứt lời, hắn liền phát tay một cái, mười mấy nam tử sau lưng lại rầm rập bao vây, lần này ngay cả Kim Kiên cũng bị vây ở giữa.

“Ngươi, ngươi ngươi! Hồn xược! Hồn xược!”, nhóc xinh đẹp mặt mũi đỏ bừng, giậm chân nói.

Kim Kiên thì híp mắt, nhướng mày, trầm nghĩ:

Ái chà?! Củ hành xanh này không những dám khiêu chiến với quyền uy của Khai Phong phủ ở trong thành Đông Kinh Biện Lương, lại còn dám khoe khoang bản lĩnh ngôn xảo biện trước mặt mình, lá gan cũng không nhỏ đâu!

“Vị công tử này nói phải!”, Kim Kiên nặn ra vẻ tươi cười ôm quyền, “Cái gọi là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, công tử muốn kết giao cùng cô nương đây, cũng là chuyện thường tình, đương nhiên không phạm vào vương pháp.”

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân không khỏi ngỡ ngàng.

“Ngươi! Ngươi ngươi ngươi!”, nhóc xinh đẹp chỉ Kim Kiên, mặt mày tái mét, “Loại người như ngươi mà cũng là người của Khai Phong phủ?!”

Vị tử tử kia cũng ngược đôi mắt đẹp trùng trùng nhìn Kim Kiên.

Ngược lại Chân công tử lại cảm thấy những lời này của Kim Kiên vô cùng thuận tai, cười nói: “Vẫn là vị tiểu sai dịch này hiểu được phong tình.”

“Có điều...”, Kim Kiên đột nhiên sa sầm mặt, đôi mắt nhỏ trùng lên, sắc giọng quát, “Vị công tử này, nếu người thành tâm muốn kết giao với vị cô nương đây, thì nên lấy lễ để đối đãi, vì có gì mà không hỏi được phương danh người ta liền phái mười mấy người bao vây hai tử đệ họ, hòng ý thể hiếp người, ý đồ bất chính?! Cứ cho là người chưa từng chạm vào nửa sợi tóc của vị cô nương này, nhưng chư vị xông đến mặt mũi hung dữ tàn bạo, hai mắt ác độc thành thói, áo quần cầm thú, cả một bụng dạ lang sói, ta có thể trị người tội làm nhục, quấy rối tinh thần con gái nhà lành, gây trở ngại cho việc kiến thiết bộ mặt của Biện Kinh!”

Một tràng những lời này thốt ra, câu nào câu nấy âm vang, khí phách mạnh mẽ, hăm dọa bức người, khiến Chân công tử nghe xong mặt mày tái xanh, toàn thân phát run, chúng nam tử phía sau vẻ mặt xấu hổ, liên tục lùi ra sau, còn đôi tử đệ kia gương mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Mà chúng bách tính vây xung quanh đã quen chứng kiến những việc tương tự, không sợ hãi không kinh ngạc, trái lại còn rúc rích cười:

“Ha, mấy ngày không thấy Kim hiệu úy lên chợ ép giá, tài ăn nói lại sắc bén thêm mấy phần nha!”

“Tại sao lại gọi là gây trở ngại cho việc kiến thiết bộ mặt của Biện Kinh?”

“Quản làm gì, dù sao lời của Kim hiệu úy nói ra, nhất định có cái lý của cậu ta.”

“Cái gã công tử gì gì đó này quả thật ăn no rửng mỡ, lại dám chạy đến trước mặt Kim hiệu úy khoe khoang công phu mồm mép, thực đúng là rảnh mông rồi não quá mà!”

“Nom Kim hiệu úy mắng người kia, ôi chà chà, nếu tôi mà là vị công tử này, nhất định sẽ tìm cái lỗ nẻ nào đó mà chui vào, ba tháng cũng không dám gặp người!”

Chân công tử nhìn quanh, giận tới mức giọng run run: “Hay, hay cho tên tiểu tử thôi nhà ngươi! Người có biết Trân Tụ sơn trang chúng ta là nơi nào không? Lại dám buông lời thóa mạ như vậy!”

“Bất kể ngươi ở nơi nào?!", Kim Kiên hai tay chống nạnh, “Ta chỉ biết thành Biện Kinh là địa bàn của Khai Phong phủ!”

“Được! Được! Được lắm!", Chân công tử hai mặt trợn trắng, phát tay, “Lên hết đi, chém cái tên tiểu tử thôi này cho ta!”

Thuộc hạ Trân Tụ sơn trang nhận lệnh, lập tức quát lên rồi xông về phía Kim Kiên.

Chỉ thấy đôi mắt nhỏ của Kim Kiên híp lại, điểm mũi chân, thân hình tựa như làn khói xanh, vun vút lách qua bên cạnh đám tay chân, ngón tay vung ra trước mặt họ, đám thuộc hạ hung hăng kia liền đổ rạp xuống đất hết như củ cải, kẻ nào kẻ nấy sắc mặt xanh đen, miệng sùi bọt mép.

Về phần chúng bách tính vây xung quanh, hết như gặp ma, ào ào lùi lại tránh xa.

“Ôi trời, Kim hiệu úy ra tay rồi, tranh xa một chút, tránh xa một chút!”

“Lùi ra sau, lùi ra sau, nếu chậm nửa bước là tiêu đấy!”

Mà đôi tỷ đệ kia, ánh mắt nhìn Kim Kiên đã chuyển từ kinh ngạc sang kinh sợ.

Chân công tử nhìn Kim Kiên, sắc mặt tái nhợt: “Rốt cuộc ngươi là kẻ nào?!”

“Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ”, Kim Kiên phủ phủ tay, nghĩ một chút liền trung ra tạo hình, chỉ thấy bóng lưng, “Kim Kiên!”

“Tại hạ vốn nghe Khai Phong phủ quang minh lỗi lạc, không ngờ lại có kẻ tiểu nhân bỉ ổi hạ độc người khác!”, Chân công tử vẻ mặt khinh bỉ.

“Công tử nói sai rồi, các vị hương thân phụ lão quanh đây đều có thể làm chứng, ta đây quang minh chính đại hạ độc, sao có thể nói là bỉ ổi?”, Kim Kiên nghiêm mặt đáp.

Chúng nhân xung quanh cười vang.

“Hay cho một từ quang minh chính đại, hôm nay ta sẽ cho ngươi lĩnh hội thế nào là quang minh chính đại, tên tiểu tử thôi kia!”, Chân công tử xoay cây sáo ngọc bích trong tay, xông về phía Kim Kiên.

Kim Kiên chỉ cảm thấy trước mắt một bóng xanh lục lóe lên, cây sáo ngọc quét qua sống mũi, nhất thời bị dọa toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Chậc! Không ngờ cái tên “Cử hành công tử” này lại là một cao thủ.

Kim Kiên lập tức không dám khinh địch, điều chỉnh toàn thân về trạng thái chiến đấu.

Chỉ thấy gã công tử họ Chân đó, bộ pháp trầm ổn vững vàng, thân hình như điện xẹt, vung cây sáo ngọc trong tay, chiêu chiêu sắc bén, mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết hẳn thường xuyên sử dụng công phu này.

Kim Kiên tuy được Triển Chiêu huấn luyện một thời gian khá lâu rồi, bản lĩnh so với trước tiên bộ hơn không ít, bình thường truy bắt trộm vặt, tiểu tặc chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lúc này lại có chút ứng phó không được, định tung ra phấn độc, thuốc bột để vẫn hồi lại tình thế, nhưng cây sáo trong tay gã Chân công tử xoay nhanh như gió, phòng thủ nghiêm ngặt không chút kẽ hở, nếu Kim Kiên thật sự vung phấn độc ra, thì cũng tựa như ném vào cánh quạt máy, gió sẽ thổi phấn độc tứ tán khắp nơi.

Thử mấy lần, Kim Kiên cũng không dám tùy tiện ra uy, chỉ đành từng bước từng bước lùi dần lại, mồ hôi mỏng rịn đầy mặt, khó khăn vô cùng, cơ hồ chẳng còn sức chống đỡ.

Chưa đầy ba mươi hiệp, Chân công tử đã nhìn ra công lực của Kim Kiên, không khỏi thầm cười khẩy, chiêu thức biến ảo, cây sáo trong tay mang theo sát khí quét tới trước mặt Kim Kiên.

Kim Kiên nhất thời kinh hoàng thất sắc, lúc này nàng đã bị bức vào tử lộ, không còn cách chống đỡ, trái tim thoáng lạnh đi, mắt nhắm nghiền, rụt cổ lại, đưa hai tay lên ôm đầu, chịu trận.

“Keng!”

Tiếng binh khí chạm nhau vang lên lạnh lạnh, sát khí ập về phía Kim Kiên tức thì tiêu tán.

Kim Kiên chỉ cảm thấy bả vai căng cứng, có người đã kéo nàng ôm vào lòng, chớp mũi đưa tới hương cỏ xanh nhàn nhạt.

Trái tim nảy lên một cái, Kim Kiên ngược mắt lên nhìn, thì thấy đôi con ngươi lấp lánh như bị phủ sương, cánh môi mỏng mím chặt, chính là Triển Chiêu ba ngày nay chẳng thấy đâu.

“Triển đại nhân!”, đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiên ánh lên vẻ cảm động.

Trời cao ơi, đất dày hỡi, Tiểu Miêu ơi, ngài thật sự đã đến kịp lúc rồi!

Triển Chiêu cúi đầu nhìn Kim Kiên một cái, đôi mày lưỡi mác hơi nhíu, cánh tay hướng ra sau, bảo vệ Kim Kiên sau lưng.

“Triển hộ vệ! Kẻ này đại nghịch bất đạo, ngươi còn không mau bắt hửn trị tội?”, nhóc xinh đẹp bên cạnh này giờ không lên tiếng đột nhiên phẫn chấn tinh thần, cao giọng quát.

Kim Kiên nghe mà không khỏi ngỡ ngàng.

Triển hộ vệ?! Nhóc xinh đẹp này khẩu khí cũng lớn thật đấy, lại dám quát tháo với Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ như vậy.

Lại thấy Triển Chiêu, đối diện với nhóc xinh đẹp đang quát tháo, không những không tức giận, ngược lại còn khẽ gật đầu, dáng vẻ kính cẩn tuân theo.

Kim Kiên lại đảo mắt lên người đôi tỷ đệ này đánh giá mấy bận, thầm nghĩ:

Nom đôi tỷ đệ này, vận trang phục quý phái khác thường, nhóc xinh đẹp thốt ra toàn những lời kiêu ngạo, lại thêm phản ứng của Tiểu Miêu... Hai người họ nhất định là những kẻ có địa vị tôn quý, mà ba ngày trước Bao đại nhân phụng lệnh nhập cung vì chuyến thăm viếng chính thức của công chúa và thái tử nước Cao Li...

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiên thoát cái sáng lên như đèn pha ô tô.

Chắc chắc! Lần này mình lập công lớn rồi! Ban thưởng nhé! Bạc nê!
Tăng lương nhớ!

Nghĩ đến đây, trong lòng Kim Kiên sừng như điên, vui tới nổi toàn thân phát run.

Triển Chiêu tuy đứng quay lưng lại với Kim Kiên, nhưng khoảng cách rất gần, nhất cử nhất động của Kim Kiên há có thể giấu được thính lực hơn người của Nam hiệp? Thấy Kim Kiên run rẩy cả người, trong con ngươi Triển Chiêu hàn quang lóe lên, chĩa bảo kiếm Cự Khuyết, trầm giọng hỏi Chân công tử đối diện: “Sáo biếc áo lục... Không biết các hạ và Trần Tự sơn trang có quan hệ gì?”

Chân công tử trừng mắt đánh giá nam tử áo lam trước mắt một phen, mục quang lạnh lẽo: “Không ngờ vị này lại là Nam hiệp Triển Chiêu, nếu đã biết tại hạ là người của Trần Tự sơn trang, còn không...”

Lời còn chưa dứt, chúng bách tính xung quanh đã ào lên huyên náo.

“Triển đại nhân, công tử của sơn trang gì gì đó kia ỷ thế người đông, dám ức hiếp Kim hiệu úy của Khai Phong phủ chúng tôi!”

“Đúng thế, đúng thế, nếu vừa rồi Triển đại nhân đến muộn nửa bước, mặt Kim hiệu úy nhất định sẽ bị đâm một lỗ đó.”

“Đúng vậy, hấn còn ngang nhiên giữa đường giữa phố trêu ghẹo con gái nhà lành, bắt nạt con trẻ, thực chẳng biết dơ!”

Bô lô ba la, bô lô ba la.

Chân công tử sắc mặt đen sì, cây sáo cầm trong tay cũng không khỏi run run mấy phần.

Nhóc xinh đẹp bên cạnh lại quạu âm lên: “Cái gì mà nói là bắt nạt con trẻ?! Ta không phải con trẻ gì đó...”, đáng tiếc âm thanh này quá yếu, đã bị chìm lấp trong tiếng phê phán lên án của chúng bách tính.

Triển Chiêu bước lên một bước, khuôn mặt tuấn tú lạnh băng: “Mời theo Triển mỗ tới Khai Phong phủ một chuyến.”

“Triển Chiêu, ta là Chân Trường Nhạc, nhị trang chủ của Trân Tụ sơn trang, người dám đắc tội với Trân Tụ sơn trang sao?”, Chân Trường Nhạc tiến lên, trợn mắt quát.

“Có gì mà không dám?!”, âm thanh mang theo chính khí lẫm liệt cất lên, nhưng không phải Triển Chiêu mà là Kim Kiên đang đứng phía sau Triển Chiêu.

Triển Chiêu kinh ngạc, đưa tay định kéo Kim Kiên lại, nhưng Kim Kiên hệt như uống thập toàn đại bổ, lắc một cái lúi ra mấy bước, khiến tay Triển Chiêu nắm vào hư không.

Chỉ thấy Kim Kiên đứng trước mặt Chân Trường Nhạc, chính khí lẫm liệt, nói: “Cứ cho ngươi là nhị trang chủ gì đó thì sao nào? Vương tử phạm pháp tội như thứ dân, hưởng hồ các hạ chẳng qua cũng chỉ là bá tính bình dân!”

Hừ hừ, hiện giờ đang ở trước mặt công chúa và thái tử nước Cao Li, mình phải lập hình tượng uy dũng khác thường mới được, vì tiền thưởng phải làm màu.

“Ngươi!”, Chân Trường Nhạc giận tới nổi trợn ngược mắt, đột nhiên quay sang nói với Triển Chiêu, “Nghe danh Nam hiệp võ công cái thế đã lâu, hôm nay tại hạ muốn được lãnh giáo...”

Lời còn chưa dứt, Chân Trường Nhạc đã cảm thấy trước mắt như hoa lên, chân mềm nhũn, bịch một tiếng quỳ xuống đất, té xỉu, cũng đúng lúc nhìn thấy gương mặt tươi cười đắc ý khi gian kế được thực hiện của Kim Kiên.

“Ti... ti tiện...”, là câu Chân Trường Nhạc lưu lại trước khi mất đi ý thức.

Kim Kiên nường mày, xoay người hướng Triển Chiêu ôm quyền: “Triển đại nhân, thuộc hạ may mắn không làm nhục sứ mệnh, đã bắt được kẻ này rồi!”

Triển Chiêu nhíu chặt chân mày, nhìn chằm chằm Kim Kiên một cái, thảm thờ dài: “Kim hiệu úy vất vả rồi”, sau đó, lại quay người đối diện với đôi tử đệ kia, ôm quyền nói, “Mới rồi khiến hai vị kính sợ, là Triển mỡ thất trách, mong hai vị bỏ quá.”

“Đúng đúng đúng, bỏ quá, bỏ quá”, Kim Kiên cũng xáp lên, cười bồi nói.

Vị tử đệ kia ngược đôi mắt trong vắt lên nhìn Triển Chiêu một cái, lại lặng lẽ rũ xuống: “Đa tạ Triển hộ vệ ra tay tương cứu.”

“Triển hộ vệ hà tất phải tự trách, là bản... là ta không tốt, bỏ lại thị vệ tự mình đi chơi, mới dẫn đến tai họa”, nhóc xinh đẹp hơi đỏ mặt, ngượng ngùng.

Triển Chiêu lại ôm quyền, định đáp lời, thì đám đông bị rẽ qua, một đoàn người xộc đến, tuy đều ăn vận như những bách tính bình thường, nhưng một thân khí thế đó, mới nhìn đã biết họ là những thị vệ binh sĩ được huấn luyện nghiêm ngặt. Bốn người đứng đầu chính là tứ đại hiệu úy Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ.

“Triển, Triển đại nhân, hai vị vương... hai vị không sao chứ?”, Vương Triều hướng hai tỷ đệ thi lễ, thấy hai người vô sự, mới an tâm.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Mã Hán nhìn vị nhân sĩ “củ hành xanh” tê liệt nằm trên đất, kinh ngạc kêu lên.

“Đưa người này về Khai Phong phủ, chờ Bao đại nhân xử lý”, Triển Chiêu ra lệnh.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, bốn người ôm quyền, lại sai chúng nhân phía sau xốc đám người áo xanh lục dưới đất lên, kéo lê, đưa đi.

Khó khăn lắm hiện trường mới quang đãng, bốn người chuyển mắt, lúc này mới phát hiện ở đây có thêm một người vốn không nên xuất hiện.

“Kim hiệu úy, sao ngươi cũng ở đây?”, Trương Long kêu lên.

“Không phải ngươi nên dẫn đầu đội ngũ đi tuần phố sao?”, Triệu Hồ cũng thấy khó hiểu.

“A!!”

Được Triệu Hồ nhắc nhở, lúc này Kim Kiên mới nhớ ra sự nghiệp mua gạo của mình, vội vàng ôm quyền nói: “Thuộc hạ còn phải đi mua gạo, xin cáo lui trước!”

Nói đoạn, nàng liền ba chân bốn cẳng xông ra khỏi đám đông, nhưng mới đi được một nửa, lại quay trở lại, đôi mắt nhỏ đảo vài vòng trên người Triển Chiêu:

“Triển đại nhân, nếu không ngại, có thể theo thuộc hạ đi đến tiệm gạo...”

Con người sáng như sao của Triển Chiêu co lại, hàn khí toàn thân phát ra tăng đột biến.

Kim Kiên rút cổ, bèn lén rúc trở lại đám đông, ngẫm nghĩ một chút, lại lộ đầu ra:

“Xin hỏi chư vị đại nhân, có ai trên người có năm lượng bạc không?”

Mấy người sững sờ, đồng thời thoái lui một bước, chỉ có Triệu Hồ mò mẫm móc túi bạc ra đưa cho Kim Kiên.

“Triệu hiệu úy, năm lượng bạc này sau khi hồi phủ tôi sẽ báo Công Tôn tiên sinh thanh toán cho huynh”, Kim Kiên quăng lại một câu rồi bỏ chạy mất dạng.

Những người còn lại đều ngẩn cả ra.

Nhóc xinh đẹp vì chấn kinh quá độ, lâu sau, mới cất tiếng về mặt như không dám tin: “Đường đường Khai Phong phủ nha của đô thành triều Đại Tống, ngay cả bạc đi mua gạo cũng phải mượn xung quanh ư?!”

Một trận gió xuân phát qua thân hình cương cứng ngượng ngùng của chúng nhân Khai Phong phủ.

Triển Chiêu đột nhiên xoay người, mỉm cười, chỉ một thoáng, ngàn vạn đóa hoa xuân bung nở: “Bao đại nhân của Khai Phong phủ là thanh quan

trong như nước, liêm khiết như gương, thế nhân đều biết.”

Chúng bách tính xung quanh thấy thế cũng vô cùng phối hợp, lập tức cảm khái muôn vàn:

“Khai Phong phủ thật sự là thanh liêm!”

“Đúng, đúng đúng! Bao đại nhân là thanh quan!”

“Thanh quan hiếm thấy đó!”

Đôi tỷ đệ lại càng kinh ngạc.

“Khai Phong phủ thật sự thanh liêm tới mức đó?”, nhóc xinh đẹp hỏi.

Triển Chiêu khe khẽ gật đầu, tứ đại hiệu úy vội gật ngay tấp lự, chúng bách tính thì ưỡn ngực tự hào.

Nhóc xinh đẹp sững sốt, rũ mắt hồi lâu, rồi như ngộ ra điều gì đó cũng gật gật đầu.

Tứ đại hiệu úy bên cạnh âm thầm vuốt mồ hôi.

Triển đại nhân, hôm nay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ngài đã cứu cho thể diện của Đại Tổng một bàn thua trông thấy!

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Đợi đến khi Kim Kiên dẫn tiểu nhị khiêng mười tám bao gạo quay về, liền biết được một tin tức chấn động.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân cùng tứ đại hiệu úy ba ngày trước rời phủ cuối cùng cũng đã về rồi hơn nữa còn mang theo hai nhân vật rất ghê gớm, Ngọc Đức thái tử, Ngọc Thanh công chúa, thái tử và đệ nhất công chúa của nước Cao Li. Nghe nói là Ngọc Đức thái tử biết được sự tích của Bao đại nhân Khai Phong phủ, muốn ở lại Khai Phong phủ một thời gian, nói một cách văn hoa thì là muốn được mở mang kiến thức về phong thái của đệ nhất thanh quan Đại Tổng.

Kim Kiên biết chuyện phản ứng đầu tiên là: Trong Khai Phong phủ có gian sương phòng nào có thể đưa ra để tiếp đãi khách nước ngoài không nhỉ?

Phản ứng thứ hai là: Chi dùng tháng này chắc chắn thâm hụt rồi.

Phản ứng cuối cùng là: Chẳng biết trộm hai cái tiết y của Tiểu Miêu đem bán ra ngoài có thể bù được mấy phần.

(Bằng hữu tốt bụng giải thích danh từ: Tiết y: chính là áo lót thời cổ đại.)

Đáng tiếc còn chưa đợi Kim Kiên cân nhắc xem hành động lần này có khả thi hay không, thì đã bị Trương Long, Triệu Hồ tóm tới khách sảnh, tham kiến Thái tử và đệ nhất Công chúa Cao Li.

Mặc dù Kim Kiên đã đoán được thân phận của đôi tỷ đệ này, nhưng hiện tại được Bao đại nhân chính thức giới thiệu vẫn có chút kích động.

“Tòng hiệu úy lục phẩm Khai Phong phủ, Kim Kiên, tham kiến Ngọc Đức thái tử, Ngọc Thanh công chúa Cao Li quốc”, Kim Kiên quỳ xuống hô.

“Kim hiệu úy không cần đa lễ”, Ngọc Đức thái tử già dặn nói, “Vừa rồi trên đường may có Kim hiệu úy xuất thủ tương trợ, nếu không bản thái tử và tỷ tỷ ắt gặp nguy hiểm rồi.”

“Đó là bổng phận của Kim Kiên!”, Kim Kiên đứng lên đáp lễ.

“Thuộc hạ của Khai Phong phủ khiêm nhường hữu lễ như vậy, xem ra Bao đại nhân rất có phương pháp quản giáo!”, Ngọc Thanh công chúa cười nói.

“Công chúa quá khen rồi!”, Bao đại nhân ôm quyền nói, “Mới rồi khiến hai vị kinh sợ, là Khai Phong phủ thất trách, mong Ngọc Đức thái tử và Ngọc Thanh công chúa lượng thứ.”

“Bao đại nhân hà tất phải như vậy, là bản thái tử và tử tử tự ý bỏ rơi hộ vệ, cho nên...”, Ngọc Đức thái tử ngưng một chút, gục đầu xuống, “là bản thái tử lỗi mẫn rồi.”

Ngọc Thanh công chúa xoa xoa đầu đệ đệ, ngẩng lên nhìn Kim Kiên và Triển Chiêu một cái, lại cười nói, “Huống hồ kẻ áo xanh kia cũng bị Triển hộ vệ và Kim hiệu úy giáo huấn đủ rồi, không cần phải truy cứu nữa.”

“Bao Chứng nghe theo lời dặn dò của công chúa”, Bao đại nhân ôm quyền, quay sang ra lệnh, “Trương Long, Triệu Hổ, lôi đám người của Trần Tự sơn trang ra mỗi người đánh ba mươi trượng, rồi đuổi khỏi phủ.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, hai người nhận lệnh rời đi.

Kim Kiên ở bên có chút khó hiểu, thầm nghĩ:

Đường đường công chúa một nước bị người ta đùa bỡn giữa đường, sao lại dễ dàng buông tha lũ Đãng Đồ Tử đó? Có thật là rộng lượng như vậy không?

Nhưng nom dáng vẻ vừa lòng của Ngọc Thanh công chúa, Ngọc Đức thái tử, vẻ mặt an tâm của lão Bao, Công Tôn Trúc Tử...

Ai da!

Kim Kiên đột nhiên bưng tỉnh.

Đệ nhất công chúa Cao Li bị người ta đùa bỡn trên đường ở Bắc Tống, tuyệt đối không đơn giản như A Hoa, A Hồng bị người ta chọc ghẹo, nếu truyền ra ngoài, Bắc Tống mất mặt là chuyện không cần phải nói, mà nước Cao Li kia e là càng xấu mặt hơn, làm không tốt còn ảnh hưởng đến vấn đề bang giao giữa hai nước!

Như vậy chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, hai nước đều được yên tĩnh tránh khỏi can qua.

Hướng hồ Thái tử, đệ nhất Công chúa của Cao Li tới thăm viếng Đại Tống, chắc chắn không đơn giản là đi dạo phố, du ngoạn, ngắm cảnh như vậy, nhất định có quốc sự cần thương lượng, giải quyết, như thế cũng coi như Cao Li bán cho Đại Tống một ân tình, trên bàn đàm phán sau này cũng có thêm phần lợi thế.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên lập tức nhìn đôi tỷ đệ của hoàng gia Cao Li này bằng con mắt khác.

Quả nhiên là người trong hoàng thất, tâm tư khó lường!

“Ngọc Đức thái tử, Ngọc Thanh công chúa, Khai Phong phủ không thể so với dịch quán của hoàng gia, hai vị hạ mình ở đây, e là phải chịu ầm ức rồi”, Bao đại nhân nói.

“Không sao!”, Ngọc Đức thái tử khoát tay, “Nếu Khai Phong phủ còn xa hoa hơn cả dịch quán hoàng gia, vậy thì Bao đại nhân sao xứng với danh hiệu đệ nhất thanh quan của Đại Tổng được. Bản thái tử đến Khai Phong phủ quấy quả, chính là muốn được tận mắt chứng kiến phong phạm thanh liêm của quan lại.”

“Đa tạ Ngọc Đức thái tử quá khen”, Bao đại nhân thẳng người cười nói, “Sương phòng đã chuẩn bị ổn thỏa, xin Thái tử, Công chúa di giá đến nghỉ tạm. Mời!”

Hai tỳ đệ cùng gật đầu, đứng lên theo Bao đại nhân rời khỏi khách sảnh, Công Tôn tiên sinh, Vương Triều, Mã Hán, Triển Chiêu nối gót theo sau.

Kim Kiên ngó thấy thế, cũng đành cất bước đi theo, nhưng vừa đi được mấy bước, Triển Chiêu phía trước mặt lại dừng cước bộ.

“Kim hiệu úy...”, Triển Chiêu cúi đầu nhìn quàng mắt đen thâm sì của Kim Kiên, ngưng một chút, nói, “Mấy ngày nay Kim hiệu úy vất vả rồi, hãy đi về nghỉ ngơi trước đi!”

Kim Kiên sững sốt, nhìn Triển Chiêu hồi lâu như không thể tin được, sau đó mới vững dạ đáp: “Thuộc hạ đa tạ Triển đại nhân.”

Cho đến khi Triển Chiêu đã đi xa, Kim Kiên vẫn thấy khó hiểu.

Hôm nay mặt trời mọc đằng tây chẳng? Con mèo này lương tâm trời dậy, cho mình đi nghỉ trước?

Đột nhiên, Kim Kiên rùng mình một cái.

Không hay rồi, từ kinh nghiệm của mình mà phán đoán, những tín hiệu khác thường của con mèo này đều là điềm báo không lành cả.

Sự việc sau đó chứng minh, “kinh nghiệm” của đồng chí Kim Kiên quả nhiên là có cơ sở chân lý nhất định.

***

Kim Kiên mệt nhọc đã nhiều ngày, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, quay về phòng ký túc xá, ngay cả lời chào hỏi của Trịnh Tiểu Liễu nàng cũng chẳng có tinh thần mà để ý đến, để nguyên y phục ngã xuống một cái là ngủ như chết, cho đến khi Trịnh Tiểu Liễu đứng bên giường hò hét gọi mới tỉnh lại.

“Kim Kiên, Kim Kiên, mau dậy đi, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Kim Kiên hé đôi mắt nhỏ, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, vẫn tối đen một mảnh, trở mình trùm chăn kín đầu: “Nửa đêm canh ba có thể xảy ra chuyện lớn gì chứ?”

“Có người đang đánh nhau với Triển đại nhân ở Phu Tử viện!”

“Bạch thiếu hiệp tìm Triển đại nhân tí thì cũng chẳng phải chuyện mới mẻ gì, đâu đến nỗi kinh ngạc như vậy chứ?”

“Không phải Bạch thiếu hiệp, là nhị trang chủ của sơn trang gì gì đó bị đánh ba mươi trượng sáng nay ấy. Hắn dẫn theo một đám tay chân giang hồ, đang đánh nhau với Triển đại nhân!”

“Cái gì?!” Kim Kiên lăn từ trên giường xuống đất, tỉnh hẳn.

Trịnh Tiểu Liễu căng thẳng nói: “Đám người đó, nói ít cũng phải hai, ba mươi tên, nom dáng vẻ thì đều là cao thủ trên giang hồ!”

“Có nhầm không đấy?!” Kim Kiên nhảy dựng lên, xỏ giày, chạy thẳng đến Phu Tử viện.

Từ đằng xa đã thấy trong Phu Tử viện đèn đuốc sáng trưng, đến gần thì thấy chúng nha dịch thị vệ tay cầm đuốc bao vây xung quanh Phu Tử viện, chính giữa viện là Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đang bảo vệ Ngọc Thanh công chúa, chúng nhân đều ngẩng đầu nhìn lên mái nhà, có điều lại chẳng thấy bóng dáng Ngọc Đức thái tử đâu.

Chỉ thấy trên nóc nhà cũng có một đám nhân thủ tay cầm đuốc, khiến cho nóc nhà sáng trưng hết lên, đám người đó nói ít cũng tầm trên dưới ba mươi người, toàn bộ đều ăn mặc theo lối giang hồ, tay lăm lăm binh khí. Mà giữa ánh lửa, hai người đứng đối diện nhau, một người vận quan bào màu đỏ, thân thẳng như thân tùng, kẻ kia bận y phục màu xanh lục, bùng bùng giận dữ, chính là Triển Chiêu và Chân Trường Nhạc.

Lúc này Cự Khuyết rút ra khỏi vỏ, hàn quang lấp lóa. Chân Trường Nhạc thì thở phì phò, cánh tay hơi run run, hiển nhiên là vừa trải qua một cuộc kịch chiến.

Kim Kiên vừa thấy thế trận này, liền vội vàng chạy đến bên cạnh Bao đại nhân, nhỏ giọng hướng Triệu Hồ đứng cách mình gần nhất hỏi:

“Triệu đại ca, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Triệu Hồ quay đầu sang nhìn Kim Kiên một cái, lắc đầu thở dài nói: “Đám người khí thế hung hãn này đến, nói nhị trang chủ của Trần Tự sơn trang bọn hắn bị Khai Phong phủ làm nhục, không thương lượng gì hết, phải đánh, sau đó liền giao đấu với Triển đại nhân.”

“Hà?”, Kim Kiên gãi gãi đầu, “Chịu nhục? Chẳng qua bị đánh có ba mươi trượng, cũng không có cái gì lớn mà...”

“Kim hiệu úy, ngươi có biết Trân Tụ sơn trang này là nơi như thế nào không?”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên mở miệng hỏi.

Kim Kiên ngơ ngác lắc lắc đầu, chúng nhân xung quanh cũng mù mờ.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu nói: “‘Trân’ bảo thiên hạ chỉ riêng ‘Tụ’, biện biệt rõ mà thôi. Trân Tụ sơn trang bởi vì có trang chủ thông thái bác học tài cao, có thể nhận rõ kỳ trân dị bảo trong thiên hạ, nổi danh trên giang hồ. Giang hồ truyền rằng, cho dù đồ giả ngụy tạo có giống thật đến đâu đi chăng nữa, cũng không thoát khỏi con mắt của trang chủ Trân Tụ sơn trang, cho dù vật phẩm lai lịch huyền bí kỳ lạ đến thế nào, chỉ cần trang chủ Trân Tụ sơn trang liếc một cái, là có thể đem lai lịch ra nói rất rành mạch rõ ràng, mà vị nhị trang chủ này chính là đệ đệ của đại trang chủ.”

Thì ra chính là một chuyên gia giám định, Kim Kiên trầm nghĩ.

“Cho dù là như vậy, thì Trân Tụ sơn trang cũng không thể cường vọng đến mức đó, ngay cả Khai Phong phủ cũng chẳng để vào mắt!”, Trương Long lẩm bẩm.

Công Tôn tiên sinh mỉm cười: “Trên giang hồ có một quy định bất thành văn, bất luận bảo vật có quý giá đến mức nào đi chăng nữa, nếu Trân Tụ sơn trang không thừa nhận, thì chẳng đáng giá một xu, ngược lại, nếu được Trân Tụ sơn trang ghé mắt coi trọng, thì cho dù một hòn đá ven đường, cũng là kỳ bảo có một không hai.”

Kim Kiên đâm tay vào nhau, bừng hiểu ra.

Thì ra không chỉ là chuyên gia giám định, mà còn là chuyên gia giám định quyền uy được giang hồ chứng nhận.

“Vậy há không phải, vật nào trong thiên hạ là trân bảo, vật nào là phế phẩm, đều do gã trang chủ của sơn trang gì đó định đoạt sao?”, Mã Hán kinh ngạc nói.

“Tuy không đến mức như vậy, nhưng cũng chẳng khác nhau là mấy”, Công Tôn tiên sinh gật đầu, “Cho nên Trân Tụ sơn trang được mệnh danh là giang hồ đệ nhất trang, nổi tiếng chẳng kém gì Hãm Không đảo.”

Kim Kiên nhìn đám người mặc áo lục trên nóc nhà mà cảm khái.

Chậc, chẳng trách lại kiêu căng như vậy... Khoan đã, không phải hôm nay mình đã đắc tội với gã nhị trang chủ của Trân Tụ sơn trang sao?! Ôi ôi ôi!!

Kim Kiên cảm thấy dự cảm không lành kia đến gần hơn mấy phần.

“Triển Chiêu, ta niệm tình người trên giang hồ cũng có vài phần danh mọn, chỉ cần người nhận thua, Trân Tụ sơn trang sẽ không truy cứu tiếp nữa”, Chân Trường Nhạc cao giọng quát, cắt ngang lời giải thích của Công Tôn tiên sinh, Bách Hiểu Sinh^[1] của Khai Phong phủ.

[1] Bách Hiểu Sinh: Một nhân vật trong cuốn tiểu thuyết võ hiệp “Đa tình kiếm khách, vô tình kiếm” của nhà văn Cổ Long, ông được miêu tả là một vị học giả uyên bác, viết nên cuốn “Binh khí phổ”.

Mục quang của chúng nhân lại chuyển sự chú ý về tình hình chiến sự trên mái nhà.

Chỉ thấy đối diện Chân Trường Nhạc, Triển Chiêu đứng thẳng tắp, không nói một lời, dưới ánh đuốc, hàn quang trên thanh Cự Khuyết soi tỏ đôi mắt

đen như mực, thăm thẳm không nhìn thấy đáy.

“Hay cho tên Triển Chiêu ngươi, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Lên hết cả cho ta!”, Chân Trường Nhạc giậm dũ quát một tiếng, bảy, tám gã thuộc hạ giang hồ vung binh khí lên loang loáng, bổ ngang chém dọc xông về phía Triển Chiêu.

Trên mái ngói, vạt áo đỏ tung bay, hàn quang như điện, Triển Chiêu qua lại giữa đám người hết như con thoi, chỉ phòng ngự không tấn công, uyển chuyển lão luyện; trái lại đám nhân sĩ giang hồ kia lại mệt tới nổi bước đi lảo đảo, thở không ra hơi.

Chân Trường Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi, mấy lần tiến lên định giúp một tay, nhưng vừa cất bước, hai chân liền run rẩy, thân hình lảo đảo.

“Ban ngày mới chịu ba mươi trượng, buổi tối đã đến gây sự, gã họ Chân này cũng không sợ để lại mầm bệnh sao?”, Triệu Hồ vò đầu vẻ khó hiểu nói.

“Chắc hẳn kẻ này có thiên phú dị bẩm, da dày thịt thô, có thể chịu được đòn roi”, Công Tôn tiên sinh vẻ mặt hiểu biết, nói.

Da mặt Kim Kiên co rúm lại: Công Tôn Trúc Tử, ngài đang chọc ngoáy đó hả?

“Quấy nhiễu Ngọc Thanh công chúa nghỉ ngơi, Bao Chứng thực hồ thẹn”, Bao đại nhân hướng Ngọc Thanh công chúa bên cạnh ôm quyền nói.

Ngọc Thanh công chúa gật đầu đáp lễ: “Có thể may mắn được nhìn thấy giang hồ luận bàn, chuyến đi này của Ngọc Thanh cũng không tệ.”

“Công chúa rộng lượng, chỉ là vì sao không nhìn thấy Ngọc Đức thái tử?”, Bao đại nhân lại hỏi.

“Cái này...”, Ngọc Thanh công chúa đột nhiên mỉm cười, “E là không tiện ra khỏi phòng.”

Lời này vừa thốt ra, chúng nhân đều kinh ngạc, không hiểu vì sao.

Kim Kiên nhìn vẻ mặt bình thản ung dung tựa như đang xem kịch, dự lễ của mấy nhân vật xung quanh, không khỏi cảm thán trong lòng:

Quả nhiên là những nhân vật cấp quan trọng của quốc gia, năng lực thừa nhận tố chất tâm lý không giống với người thường.

Trong lúc mọi người anh một câu, tôi một câu nói chuyện, thì cuộc chiến trên mái nhà đã đi đến giai đoạn mới. Hiển nhiên Triển Chiêu đang có ưu thế giành chiến thắng, còn đám tay chân giang hồ thì chỉ biết trợn mắt nhìn Triển Chiêu thờ phì phò, không có sức mà đánh, Chân Trường Nhạc thì giận tím mặt, khóe miệng trắng bệch.

Triển Chiêu đứng thẳng, vạt áo đỏ múa lượn theo gió, trong sắc đêm Cự Khuyết vẽ một đường vòng cung màu bạc, keng một tiếng kiếm tra vào vỏ.

“Đa tạ!”

Hai tiếng thốt ra khỏi miệng, khiến Chân Trường Nhạc giận tới nổi mắt vằn lên những tia máu.

“Một đám giá áo túi cơm, toàn bộ đều lên hết cho ta!”, Chân Trường Nhạc phát tay gầm lên.

Lần này, hơn ba mươi nhân sĩ giang hồ trên nóc nhà, toàn bộ đều rút vũ khí ra, xông đến bao vây Triển Chiêu, không một kẽ hở.

“Triển Chiêu, cho dù ngươi có bản lĩnh thắng thiên độn thổ, hiện tại e rằng cùng phải bó tay chịu trói!”, Chân Trường Nhạc bên cạnh cười lạnh một tiếng.

Phía dưới chúng nhân vừa thấy tình huống này cũng không khỏi có chút lo lắng.

“Mặc dù Triển hộ vệ võ nghệ cao cường, nhưng tục ngữ nói hai quyền khó địch bốn tay...”, Công Tôn tiên sinh nhíu mày, “Kim hiệu úy, ngươi lên hỗ trợ Triển hộ vệ đi.”

“Hả? Thuộc hạ?!”, Kim Kiên cả kinh, ánh mắt quét về phía tứ đại hiệu úy, “Bốn vị hiệu úy đại ca võ nghệ cao hơn tại hạ rất nhiều...”

“Chúng ta phải bảo vệ Ngọc Thanh công chúa!”

Tứ đại hiệu úy vây xung quanh đệ nhất công chúa nước Cao Li, bốn miệng một lời, nói.

Mục quang Kim Kiên lại hướng về phía nha dịch thị vệ ở sân viện.

“Chúng thuộc hạ phải bảo vệ Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh!”, chúng nha dịch rầm rập xáp đến bên cạnh Bao đại nhân.

“Làm phiền Kim hiệu úy rồi!”, Công Tôn tiên sinh liếc da mặt vắn vẹo của Kim Kiên dưới ánh đuốc, mỉm cười nói.

Kim Kiên mặt như đưa đám, trong lòng một trăm hai mươi phần không tình nguyện, lè mà lè mề bò lên mái nhà, vừa bò vừa nghĩ thầm:

Cái đám không có nghĩa khí kia, vừa nghe đến Trần Tự sơn trang không dễ chơi, liền đem mình, kẻ đáng thương không có người chống lưng ra làm bia đỡ đạn... Hức, trước đây mình đã đắc tội với gã nhị trang chủ đó rồi, nếu lại đắc tội lần nữa, vậy thì há không phải là đổ thêm dầu vào lửa?

Ừ... xem ra chỉ có thể bí mật hành động thôi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền quyết đoán, rút túi thuốc từ bên hông, móc ra một viên dược hoàn đen sì, sau đó hét lên: “Bế khí!”, rồi ném mạnh vào đám người đang giao chiến trên nóc nhà.

“Oành!!”

Một luồng khói đen cuộn cuộn mang theo thứ mùi quý dị, gay mũi bùng lên, rồi một tràng những tiếng kêu thảm thiết xen lẫn tiếng nôn mửa vang lên, ngay sau đó, đám nhân sĩ giang hồ khắc trước còn giễu võ dương oai trên nóc nhà, bây giờ từng người từng người một lăn từ trên mái nhà xuống, kêu oai oái rên la không ngừng.

Còn chúng nha dịch dưới hiên thì sướng rơn, vội vàng ba người một đụn, năm người một chồng, trói gô cả lại, toàn bộ đều giải ra ngoài phủ nha.

Trên mái nhà, chỉ còn lại hai bóng người.

Triển Chiêu thần sắc vẫn như thường, chỉ là chân mày hơi nhíu, nếu nhìn kỹ, không khó để phát hiện ra hiện tại hô hấp của chàng đã ngưng trệ từ lâu, quả đúng là nội công tâm pháp bế khí bí truyền có một không hai.

Về phần gã Chân Trường Nhạc kia, sắc mặt xanh tím xen nhau, tuy đã cực lực khống chế, nhưng nước mắt nước mũi vẫn rùng rùng chảy ra, thảm không nỡ nhìn.

“Chiến... Chiến Chiếu... chợ, chợ coi...” (Bằng hữu phiên dịch giúp: Triển... Triển Chiêu chờ, chờ coi...)

Chân Trường Nhạc nước mắt nước mũi thành hàng nói xong mấy từ này, liền thi triển khinh công chuồn mất.

Gió đêm nhẹ nhõm thổi, xua tan khói mù còn lưu lại.

“Kim hiệu úy!”, Triển Chiêu trầm giọng quát.

Kim Kiên giật mình đánh thót, vội vàng xáp tới trước mặt Triển Chiêu cười cầu tài: “Triển đại nhân, ngài không sao chứ? Vừa rồi thuộc hạ đã nhắc nhở Triển đại nhân bé khí ngừng thở...”

“Nếu Triển mỗ không nghe thấy thì làm sao?”, Triển Chiêu lạnh giọng hỏi.

“Thuộc hạ có thuốc giải!”, Kim Kiên giơ tay lên thề thốt.

“Giỏi! Giỏi lắm!”, Triển Chiêu trừng mắt nhìn chăm chăm Kim Kiên, ngón tay co chặt, gân xanh hằn lên, mái ngói dưới chân rắc rắc rung động, đường nứt dần dần xuất hiện.

Tối nay, nóc nhà vừa chịu một trận kịch chiến, lại bị đạn khói vùi dập, thì cho dù có là mái bê tông cốt thép của thời hiện đại e rằng cũng xuất hiện vài đường nứt, huống hồ là ngói chất lượng không cao của thời cổ đại, cộng thêm nội kinh bùng phát trong lúc vô thức của Triển Chiêu do tức giận đè nén, mái ngói đáng thương đã nứt lại càng thêm nứt.

Kim Kiên chỉ nghe thấy tiếng “rắc”, dưới chân hẫng một cái, thân thể không chịu sự khống chế rơi xuống. Trong lúc rơi xuống, nàng còn nhìn

thấy rất rõ ràng Triển Chiêu xoay người, an ổn đáp xuống xà nhà kiên cố.

Sặc, Tiểu Miêu thật sự càng ngày bụng dạ càng hẹp hòi!

Kim Kiên cắn hận trong lòng, chân điếm mấy mảnh ngói rơi xuống, ổn định lại thân hình, an toàn đáp xuống đất không nguy hiểm gì.

Nhưng chân còn chưa đứng vững, đã nghe thấy bên tai vang lên tiếng quát đầy giận dữ:

“Kẻ nào?!”

Hả? Giọng nói này sao nghe quen thuộc vậy?

Kim Kiên sửng sốt, nheo mắt nhìn vào trong đám khói bụi, dần dần hiện rõ một bóng người.

Mắt to trong veo, khuôn mặt tròn trong veo, đôi môi anh đào mơn mớn trong veo, làn da trong veo... Khụ... tóm lại là khuôn mặt trong veo bưng bưng giận dữ của nhóc xinh đẹp Ngọc Đức thái tử nước Cao Li đang nhìn mình.

Hỏi: Vì sao lại là trong veo?

Đáp: Bởi vì Ngọc Đức thái tử đang ngâm mình trong thùng tắm lớn.

Nếu không phải trong thùng tắm đang đầy những vụn gỗ, mảnh ngói các loại, còn Ngọc Đức thái tử mặt đầy tro bụi, thì bức tranh “người đẹp” tắm rửa này cũng coi như bỏ mắt.

Kim Kiên nhất thời bừng hiểu ra: Thì ra đây là gian sương phòng của nhóc xinh đẹp. Chả trách mới rồi bên ngoài đánh nhau loạn hết cả lên cũng không thấy bóng dáng tiểu thái tử đâu, còn Ngọc Thanh công chúa lại nói thái tử không tiện xuất hiện, hóa ra là Ngọc Đức thái tử đang tắm...

“Là người?!”, Ngọc Đức thái tử trừng mắt quát Kim Kiên, “Người, người sao lại từ trên nóc nhà...”

“Ngọc Đức thái tử thật có nhã hứng...”, Kim Kiên vừa đánh giá nhóc xinh đẹp trước mặt vừa cười khan nói.

Tên tiểu quý này có thói quen xấu, đã là giờ nào rồi, nửa đêm canh ba còn tắm tấp?

“Làm... làm càn, không được nhìn!”, tiểu thái tử Ngọc Đức mặt mũi đỏ bừng nói năng lộn xộn.

“... Thuộc hạ tuân lệnh...”, Kim Kiên chậm chậm quay mặt đi.

Xí, một tên tiểu quý bảy, tám tuổi, có cái gì để nhìn chứ? Nếu là Tiểu Miêu, thì còn có vài phần...

“Kim Kiên!”, giọng Triển Chiêu đột nhiên vang lên bên tai.

Kim Kiên giật nảy mình, lùi lại một bước, chỉ thấy Triển Chiêu không biết tự lúc nào đã ở bên cạnh nàng rồi, đôi mắt đen như mực đang trừng nàng.

“Triển đại nhân, thuộc hạ chỉ nghĩ thôi, cái gì cũng chưa làm hết á!!!!”, Kim Kiên cũng bắt đầu nói năng lộn xộn.

Triển Chiêu thềm thở dài một tiếng, túm lấy cổ áo Kim Kiên, xoay người nàng lại, đưa lưng về phía tiểu thái tử, còn mình cũng quay người, hướng lưng về phía thái tử Cao Li, thi lễ nói: “Đã quấy nhiễu Ngọc Đức thái tử, xin thái tử thứ tội!”

Lúc này Kim Kiên mới phản ứng lại, vội vàng trông mèo vẽ hồ bắt chước hô: “Đã quấy nhiễu thái tử điện hạ, xin thái tử thứ tội!”

Hai người còn chưa dứt lời, đã nghe thấy bên ngoài một trận âm ỉ.

“Thái tử điện hạ, ngài không sao chứ?”

“Ngọc Đức thái tử điện hạ!”

“Thái tử!”

Cánh cửa rung lên bần bật chừng như sắp tung ra, mà cửa mở thì chúng nhân sẽ có may mắn được nhìn thấy cảnh xuân của thái tử nước Cao Li.

“Bản thái tử tất thấy đều ổn, không được tiến vào!”, tiểu thái tử Ngọc Đức hét lên một tiếng, “Triển hộ vệ, giữ chặt cửa lớn cho ta, không được để bọn họ xông vào!”

Triển Chiêu nhanh như tên bắn chạy đến đè chặt cánh cửa lại, sang sảng nói: “Thái tử vẫn bình an vô sự, không cần phải lo lắng.”

Tiếng âm ỉ bên ngoài mới dần dần lắng xuống.

Tiểu thái tử thở phào một tiếng, lại hướng Kim Kiên quát: “Ngươi! Lại đây!”

“Thuộc hạ?”, Kim Kiên quay người, chỉ vào mũi mình, mặt đầy nghi hoặc, “Không biết thái tử có gì giao phó?”

“Qua giúp bản thái tử thay y phục!”

“....”

Tiểu quỷ lăm vẹo, thích sĩ diện...

Kim Kiên vừa lăm bằm trong lòng, vừa bước đến bên thùng tắm, nhón quần áo treo trên giá cách thùng tắm không xa đưa cho tiểu thái tử, “Mời thái tử thay y phục.”

Tiểu thái tử tròn mắt nhìn Kim Kiên: “Đây là quần áo bản, người đi lấy bộ đồ sạch sẽ trong tủ kia cho ta.”

“Bản rồi?”, Kim Kiên có chút khó hiểu sờ sờ bộ quần áo trong tay... mềm mại trắng sạch nức hương, bản chỗ nào mà bản, thật là... Hừm? Khoan đã, trên cái quần này... sao lại có “bản đồ Đại Tổng” âm ỉm thế này... À!

Da mặt Kim Kiên giật giật, vội ném cái quần trên tay đi: “Khụ, thuộc hạ đi lấy ngay...”, rồi bước vội đến bên tủ quần áo bên cạnh, lấy một bộ y phục, vừa lấy vừa lăm bằm: “Trẻ con bảy, tám tuổi vẫn còn tè dầm? Tè dầm xong đêm hôm khuya khoắt còn muốn tắm rửa? Thật là khó hầu...”

Triển Chiêu đứng bên cửa chân trượt đi một cái, thân hình lão đảo.

“Người... người người câm miệng!!”, tiểu thái tử thẹn quá hóa giận, hét.

“Hả?”, Kim Kiên ngẩng lên, lúc này mới phát hiện trong lúc bất tri bất giác nàng đã lăm bằm ra những suy nghĩ trong bụng, lại nhìn tiểu thái tử

kia, dáng vẻ giận dữ như muốn rút gân lột da mình, liền vội vàng đưa quần áo tới, nói, “Mời thái tử điện hạ thay y phục!”

“Quay người đi!”, tiểu thái tử giật lấy bộ y phục, hung hăng ra lệnh.

Kim Kiên quay người đi, không dám nói thêm nửa câu.

Những tiếng sột soạt mặc y phục vang lên, sau cùng tiểu thái tử cũng mặc xong, lờm Kim Kiên một cái, bước tới cửa, ra lệnh: “Triển hộ vệ, mở cửa!”

Cửa được mở ra, bên ngoài chúng nhân chờ đợi lo lắng sốt ruột đã lâu vừa thấy thái tử, lại ồn ào một trận.

“Ngọc Đức, đệ không sao chứ?”, Ngọc Thanh công chúa vội vã tiến lên kéo tiểu thái tử nhìn kỹ mấy bận.

“Quấy nhiễu Ngọc Đức thái tử điện hạ là lỗi của Khai Phong phủ, xin Ngọc Đức thái tử thứ tội”, chúng nhân Khai Phong phủ vội cúi mình nhận tội.

“Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ...”, đám người vận y phục thị vệ xung quanh quỳ hết cả xuống, có lẽ là thị vệ tùy giá của nước Cao Li.

Ngọc Đức thái tử khoát khoát tay, nói: “Bản thái tử tất thủy vẫn bình an, xin chư vị yên lòng”, rồi quay sang nói với chúng nhân Khai Phong phủ, “Tối nay là chuyện ngoài ý muốn, Bao đại nhân cũng không cần phải để trong lòng”, ngưng một chút, lại nói với đám thị vệ đang quỳ, “Là bản thái tử hạ nghiêm lệnh các người không được phép tiến vào phòng, các người cũng không cần phải tự trách, đều đứng cả lên.”

Những lời này vừa nói ra, chúng nhân mới yên tâm, nhất nhất thi lễ đứng dậy.

Tiểu thái tử gật gật đầu, lại nói: “Bao đại nhân, Ngọc Đức có một thỉnh cầu quá đáng, mong Bao đại nhân đáp ứng.”

“Không biết Ngọc Đức thái tử điện hạ có yêu cầu gì, trên dưới Khai Phong phủ sẽ dốc toàn lực để thực hiện”, Bao đại nhân ôm quyền.

“Hôm nay Ngọc Đức có thể bình an vô sự, là nhờ có Triển hộ vệ và vị Kim hiệu úy đây cứu giá kịp thời, cho nên Ngọc Đức hy vọng trong lúc thăm thú Đại Tổng, Bao đại nhân có thể điều tạm Triển hộ vệ và Kim hiệu úy làm hộ vệ bên người cho Ngọc Đức, không biết ý Bao đại nhân như thế nào?”, tiểu thái tử hỏi.

Dứt lời, chúng nhân đều kinh ngạc.

Bao đại nhân phản ứng lại trước tiên, vội đáp: “Đương nhiên có thể”, lại nói với Triển Chiêu và Kim Kiên, “Triển hộ vệ, Kim hiệu úy, từ ngày mai trở đi, hai người các người sẽ phụ trách bảo vệ sự an toàn của hai vị điện hạ Ngọc Đức thái tử và Ngọc Thanh công chúa, không được sơ suất!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Triển Chiêu ôm quyền.

“... Thuộc hạ tuân lệnh”, Kim Kiên liếc trộm tiểu thái tử Ngọc Đức bên cạnh một cái, thì thấy tiểu thái tử mặt mày nghiêm nghị, nhưng không giấu được vẻ đắc ý trong mắt, không khỏi âm thầm phỏng đoán:

Chắc không phải tên tiêu quỷ này sợ mình và Tiểu Miêu đem chuyện “dám đài” nói ra ngoài, cho nên mới bắt mình và Tiểu Miêu kè kè bên cạnh để giám thị chứ?

***

Thị vệ bên người của công chúa, thái tử nước Cao Li, chuyển qua cách nói hiện đại, nói ít cũng là cán bộ cao cấp của bộ Ngoại giao, so với chức Tông hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ, cấp bậc chỉ có cao chứ không thấp.

Thế nhưng, đã trải qua công tác thực tiễn nhiều ngày, Kim Kiên thế nào cũng cảm thấy cấp bậc của bản thân chẳng những không tăng lại còn giảm... Nói một cách chính xác thì là xuống dốc không phanh, trước mắt đã lưu lạc thành một tên sai vặt để tiêu thái tử trọn mắt mắng mỏ rồi.

Lấy nước rửa mặt, đun nước tắm, bung nước rửa chân, hầu hạ bữa sáng, bữa trưa, bữa tối, điếm tâm chiều, điếm tâm đêm, chạy vặt truyền lời, xách đồ dạo phố, kể chuyện cười, hiện tại Kim Kiên không gì là không biết, không gì là không thông.

Cứ theo đà phát triển của tình huống trước mắt, Kim Kiên có thể vỗ ngực tự tin nói rằng, cho dù sau này có không còn lăn lộn ở Khai Phong phủ kiếm cơm nữa, thì nhận lời đến một nhà quyền quý nào đó làm sai vặt bên người cũng dư sức.

Vốn đây cũng chẳng phải việc gì to tát! Tục ngữ nói: Quen tay hay việc, Kim Kiên cũng chỉ học thêm một phần kỹ năng mưu sinh, hướng hồ ban đầu khi vào Khai Phong phủ làm tạp dịch, những chuyện như bung trà rót nước cũng không thiếu, nay chỉ là luyện lại nghề cũ, ôn lại tháng ngày vất vả đã qua...

Nhưng... nhưng mà! Nhưng là!!

Vì sao cùng là thị vệ bên người tiếp khách nước ngoài, đãi ngộ lại khác biệt một trời một vực như vậy?!

“Kim hiệu úy, đứng bên cạnh là được rồi, cẩn thận hầu hạ!”, tiểu thái tử nào đó nói.

“Triển hộ vệ, không cần đa lễ, mời ngồi!”, đệ nhất công chúa nào đó nói.

“Kim hiệu úy, pha trà!”, tiểu thái tử nào đó ra lệnh.

“Triển hộ vệ, mời dùng trà!”, đệ nhất công chúa nào đó lên tiếng.

“Kim hiệu úy, hôm qua không phải người nói điếm tâm ở ngõ Điềm Thủy rất ngon sao, đi mua đi!”, tiểu thái tử nào đó ra lệnh.

“Triển hộ vệ, điếm tâm này mùi vị thực sự rất đặc biệt, Triển hộ vệ cũng ném thử đi!”, đệ nhất công chúa nào đó mời mọc.

Không công bằng, bất công xã hội!!

Kim Kiên căm hận bất bình nhìn đệ nhất công chúa và vị Tứ phẩm đới đao hộ vệ nào đó vui vẻ thuận hòa nói nói cười cười uống trà Long Tỉnh, ăn điếm tâm, nghĩ thế nào cũng cảm thấy uất nghẹn trong lòng.

Cho dù Tiểu Miêu võ công lợi hại hơn tôi một chút, khí chất cao hơn tôi một chút, tóc nhiều hơn tôi một chút, dáng vẻ đẹp hơn tôi một chút... được rồi, là đẹp hơn tôi rất nhiều chút... nhưng đái ngô cũng đừng khác biệt đến mức đó chứ?!

Huống hồ động cơ của công chúa nước Cao Li này cũng quá không thuần khiết đi. Anh xem ánh mắt công chúa nhìn Tiểu Miêu kia, chặc chặc, cái đó gọi là tình ý miên man, tình nồng ý thắm bèn chặt keo sơn, thực khiến người ta toàn thân nổi đầy da gà da vịt...

Đột nhiên, Kim Kiên rùng mình một cái, quay đầu sang, phát hiện tiểu thái tử Ngọc Đức đang lạnh lùng lườm mình, vẻ mặt không vui.

“Vì sao ngươi cứ nhìn chăm chăm tỳ tỳ của ta?”, tiểu thái tử hỏi.

“Hả?”

“Ta nói cho ngươi biết, tỳ tỳ đã có nơi có chốn rồi, ngươi không có cơ hội đâu!”, tiểu thái tử lạnh giọng nói.

Kim Kiên chớp chớp mắt, gật đầu đáp: “Thì ra Ngọc Thanh công chúa đã sớm có ý trung nhân, thật sự là chúc mừng, chúc mừng... Hả?”

Kim Kiên quay phắt qua trừng trừng nhìn vị công chúa và hộ vệ nào đó cách đó không xa nom thế nào cũng giống một đôi tình nhân ngàn dặm cách trở được Nguyệt lão nối dây tơ hồng, một dự cảm không lành về tương lai đen tối đổ ập xuống đầu.

“Thái, thái tử điện hạ”, Kim Kiên run giọng hỏi, “Chẳng hay thái tử điện hạ và công chúa điện hạ ngàn dặm xa xôi đến Đại Tông là vì việc gì?”

“Việc này...”, tiểu thái tử đột nhiên ngượng nghịu, cúi xuống một lát, rồi ngược lên nói, “Cho ngươi biết cũng không sao, phụ hoàng hy vọng có thể cùng Đại Tông kết duyên Tần Tần.”

“Kết duyên Tần Tần?!”, đôi mắt nhỏ của Kim Kiên banh lớn, “Ý của ngài là hòa thân... Khụ, cái, cái đó là liên hôn?”

Tiểu thái tử gật gật đầu.

Kim Kiên vuốt mồ hôi lạnh trên trán: “Chẳng hay quý quốc dự định cùng vị tông thân nào của hoàng thất...”

“Phụ hoàng nói, không phải là tông thân hoàng thất cũng không sao, chỉ cần bản thân thích là được”, tiểu thái tử nghiêm trang đáp.

“Cao Li quốc thật sự khoáng đạt, khoáng đạt, hiểu rõ đạo lý...”

“Đó là đương nhiên!”, tiểu thái tử tự hào.

Kim Kiên bên cạnh cười bồi liên tiếp, nhìn vị hộ vệ nào đó vẫn cứ ngây ngô như cũ chuyện trò vui vẻ, mồ hôi lạnh cơ hồ thấm đẫm lưng áo nàng.

Nom tình hình này, tám phần... không, chín phần chắc chín là công chúa Cao Li nhìn trúng mèo chân phủ của Khai Phong phủ rồi!

Đó, đó đó đó... không phải là...

Tiểu Miêu phải giống như Vương Chiêu Quân xuất ngoại hòa thân!

Đệ nhất Idol của Đại Tống phải chấp tay dâng cho người!

Truyền kỳ về Nam hiệp từ đây tuyệt tích giang hồ!

Cuộc tỉ thí miêu thử về sau không có duyên được nhìn thấy!

Ra chợ trả giá sẽ không còn “Mỹ miêu kế” bên người!

Nguồn phúc lợi của Khai Phong phủ từ đây khô cạn rồi!

Nói, nói một cách đơn giản, đây chính là nguy cơ lớn nhất trong lịch sử từ trước đến nay của Khai Phong phủ aaaaaaa!!

Ngoại truyện: Nguy cơ lớn nhất của Khai Phong phủ (2)

Trong sương phòng Phu Tử viện, Công Tôn tiên sinh nhìn vị khách không mời mà đến giữa đêm khuya, cảm thấy kỳ lạ: “Kim hiệu úy, nửa đêm đến thăm viếng thế này, chẳng hay có chuyện gì quan trọng?”

“Công Tôn tiên sinh...”, Kim Kiên mặt trắng bệch như tờ giấy, “Chẳng hay Công Tôn tiên sinh đã biết công chúa và thái tử Cao Li đến Đại Tống là vì việc gì chưa?”

“Việc này... xác thực tại hạ chưa biết, chỉ là Thánh thượng từng hạ khẩu dụ, bắt luận thái tử và công chúa điệt hạ muốn đi đâu, gặp người nào, đều không được ngăn cản”, Công Tôn tiên sinh đáp.

Đây đơn giản là điển hình của chính sách xem mắt “Khai thác xa bờ, tập trung đánh bắt, nuôi cấy có trọng điểm!”, Kim Kiên đỏ mồ hôi.

“Công Tôn tiên sinh, thực không dám giấu, thuộc hạ vừa mới được biết, công chúa và thái tử Cao Li lần này đến đây là vì chuyện liên hôn giữa hai nước.”

“Liên hôn giữa hai nước?”, Công Tôn tiên sinh không hiểu, “Vậy hai vị điệt hạ nên gặp gỡ người trong hoàng thất nhiều hơn, vì sao ngày ngày lại làm tổ trong Khai Phong phủ?”

“Công Tôn tiên sinh không biết rồi, ý chỉ của quốc vương Cao Li là, cho dù không phải tông thân hoàng thất cũng không sao cả, quan trọng là bản thân hai vị điệt hạ vừa ý là được”, Kim Kiên nuốt nước bọt, tiếp tục, “Hơn

nữa theo như thuộc hạ quan sát mấy ngày nay, tựa hồ Ngọc Thanh công chúa đối với Triển đại nhân...”

Công Tôn tiên sinh là người thông tuệ bậc nào, Kim Kiên mới chỉ nói nửa câu đã hiểu ngay vấn đề, nhất thời biến sắc, đôi mắt phượng nhìn chăm chăm Kim Kiên: “Kim hiệu úy, những lời này có thật không?!”

Kim Kiên vội gật đầu, lại nói: “Công Tôn tiên sinh xin hãy đưa ra một chủ ý!”

“Haizz!”, Công Tôn tiên sinh nhíu chặt chân mày, đi đi lại lại trong phòng, “Chỉ trách Triển hộ vệ quá... haizz...”

Lúc này suy nghĩ của Kim Kiên cũng xoay nhanh như chong chóng, thâm nhủ: Đều tại Tiểu Miêu, bộ dạng quá mức vờ ong hút bướm, bây giờ rước họa vào người! Nhưng vì đại kế dân sinh của Khai Phong phủ, vì phúc lợi bảo hiểm nửa đời sau của mình, cho dù thế nào cũng phải bảo vệ “con mèo chiêu tài tiến bảo” này mới được!

Chắc chắc, nói thì dễ hơn làm, chỉ còn cách “đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống” thôi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên hạ quyết tâm: “Nếu không thuộc hạ sẽ dùng thuốc làm bị thương mặt Triển đại nhân trước...”

Công Tôn tiên sinh khựng lại, đôi mắt phượng trừng lên nhìn Kim Kiên.

“Công Tôn tiên sinh không đành lòng cũng là chuyện thường tình, nhưng hiện nay tình thế bức bách, cái đó gọi là đi một nước cờ hiểm tử chiến đến cùng, chỉ có hủy đi dung nhan của Triển đại nhân, mới có cơ hội...”, Kim Kiên bị Công Tôn tiên sinh nhìn chăm chăm khiến cho toàn thân nàng cảm thấy mất tự nhiên, miệng lúng búng một tràng dài, “Chỉ cần tránh được một

kiếp này, thuộc hạ tự nhiên sẽ có cách để Triển đại nhân khôi phục lại dung mạo...”

“Kim hiệu úy!”, Công Tôn tiên sinh bỗng mỉm cười, nói, “Mấy ngày trước vụ việc Trân Tụ sơn trang đến gây chuyện dường như vẫn chưa kết thúc.”

“Hả?”, Kim Kiên nghe mà sững sốt

Hiện tại đang nói bảo vệ Tiểu Miêu như thế nào mà, sao lại xuyên qua chuyện Trân Tụ sơn trang rồi?

“Nếu nhị trang chủ của Trân Tụ sơn trang lại đến quấy nhiễu, làm kinh động tới thái tử và công chúa điện hạ Cao Li, Thánh thượng trách phạt xuống, Khai Phong phủ khó mà đảm đương nổi!”

Kim Kiên chớp chớp mắt, ngo ngác nhìn Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn Trúc Tử này, tư duy của ngài cũng nhảy đi quá xa rồi đấy, các tế bào não trì trệ của tôi thực sự không theo kịp tốc độ này của ngài đâu.

“Cái gọi là chuyện giang hồ thì để giang hồ lo, nếu muốn giải quyết vấn đề giữa Trân Tụ sơn trang và Khai Phong phủ, e rằng phải mượn sức của một danh môn trên giang hồ”, Công Tôn tiên sinh tiếp tục, “Trân Tụ sơn trang trên giang hồ rất có uy, tựa hồ sánh ngang với Hãm Không đảo...”

Nói đến đây, Công Tôn tiên sinh hơi nhướng mày lên.

Hãm Không đảo?!

Kim Kiên chớp mắt.

Ngũ thử!

Kim Kiên há hốc mồm.

Bạch Ngọc Đường!

Đôi mắt nhỏ dài sáng lên!

“Thuộc hạ lập tức biên thư cho Bạch Ngũ hiệp, để Bạch Ngũ hiệp đến giúp Khai Phong phủ một tay!”, cũng chẳng để ý đến việc ôm quyền thi lễ, chớp mắt một cái Kim Kiên đã lao vút đi.

Trong phòng, trên khuôn mặt trắng bóc của Công Tôn tiên sinh, nét cười nho nhã vô hại dần hiện lên.

Mà Kim Kiên chạy thẳng đến chuồng chim bồ câu, trong lòng kích động không thôi, vừa cuống quýt chọn lọc từ ngữ viết thư, miệng vừa lầm bầm: “Ai chà chà, quá nhiên gừng càng già càng cay! Kế này của Công Tôn Trúc Tử quả đúng là thần sầu. Nếu muốn để công chúa Cao Li thay đổi tình cảm, hà tất phải làm chuyện hủy đi dung nhan của Tiểu Miêu phiền phức như vậy, chỉ cần tìm một người có mức quyền rũ vờ ong hút bướm hơn đến trần thủ, làm bia đỡ đạn có phải hơn không?!”

“Bạch Ngũ gia, đừng nói tôi không suy nghĩ cho ngài, loại chuyện xuất ngoại hòa thân tốt đẹp này không phải ngày nào cũng gặp được đâu!”

“Đúng rồi, ‘Mỹ nhân đan’ trước đây bị Tiểu Miêu kiểm soát gắt gao hình như còn lại nửa bình, phải về tìm gấp đưa cho Bạch Ngũ gia bôi lên mặt mới được...”

***

Hôm nay Triển Chiêu cảm thấy có chút kỳ quái.

Sáng sớm, vừa mới bước chân ra khỏi phòng, đã thấy bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ canh giữ ở trước phòng ngủ, nhìn chăm chăm vào mình, vẻ mặt lưu luyến không rời, cũng không biết mình có bị hoa mắt không nữa, hình như còn thấy vành mắt Triệu Hồ đỏ lên.

Sau khi hướng bốn người thi lễ chào hỏi xong, liền đi tới phòng ăn, gặp Bao đại nhân, lại thấy sắc mặt Bao đại nhân đen hơn phân nửa so với thường ngày, vừa nhìn thấy mình liền tỏ ra u sầu, thở dài hồi lâu, rồi ảo não rời đi.

Phải chăng Bao đại nhân nhiễm bệnh, liền vội vàng đi nhanh tới tây sương phòng, tìm Công Tôn tiên sinh chẩn mạch cho Bao đại nhân, chỉ là trong phòng lại không một bóng người.

Lại đi tới Tam Ban viện, muốn tìm cái người họ Kim nào đó, thì nghe Trịnh Tiểu Liễu nói người này đi ra ngoài cả đêm chưa về.

Không vui.

Công chúa Cao Li cho người truyền gọi, thở dài, đi đến Phu Tử viện, liền thấy người nào đó đã ở bên hầu hạ Ngọc Đức thái tử từ lâu, quàng mắt xanh đen, dường như là cả một đêm không ngủ.

Lại càng không vui.

Nhân lúc thái tử và công chúa dùng bữa sáng, liền kéo người đó qua một bên, giáo huấn.

“Kim hiệu úy hầu hạ Ngọc Đức thái tử điện hạ thật vô cùng dụng tâm, tới mức quên ăn quên ngủ như vậy “

“Tạ Triển đại nhân khích lệ! Thuộc hạ nhờ ơn thái tử điện hạ không chê, đề bạt là thị vệ bên cạnh, thuộc hạ tất nhiên phải dốc toàn lực đến chết mới thôi”, giống hệt như trước đây, người đó vẫn lời lẽ khôn khéo, nhưng thần sắc uể oải, tinh thần lại chẳng bằng một nửa so với bình thường.

Lẽ nào cũng giống như đại nhân, người này bị nhiễm bệnh rồi?

Cảm giác không vui không hiểu sao lại bay biến mất.

Định nắm lấy tay sờ lên trán người đó, nhưng còn chưa chạm tay vào, thì đã nghe Ngọc Đức thái tử kêu người đó đến hầu hạ, người đó chạy vụt đi cứ như là lửa cháy sau mộng vậy.

Siết chặt tay.

Xem ra mấy ngày nay người đó rất lười luyện công, cước bộ, nửa thân dưới không được vững vàng như trước, tối hôm nay nhất định phải cho người đó đứng tấn thêm nửa canh giờ mới được.

Dùng xong bữa sáng, công chúa và Ngọc Đức thái tử Cao Li đột nhiên nghĩ ra ý tưởng kỳ lạ, muốn đi chợ để thăm dân tình.

Thờ dài, cùng đi thôi.

Trên đường đi, càng lúc càng cảm thấy quái lạ.

Trong phủ nha, chúng nha dịch hề thấy mình, ai nấy thần sắc bi thương, tinh thần ngơ ngác, nhìn thấy công chúa Cao Li thì đều nghiêng răng nghiêng lợi, co chặt nắm tay trừng mắt oán hận.

Ngoài phủ nha, bách tính gặp trên đường, nam nữ già trẻ người nào người nấy đều u sầu ủ dột, lệ ướt tràn mi, vẻ mặt đau đớn, có mấy chục nữ tử ôm mặt che lệ chạy vụt đi.

Vô cùng khó hiểu.

Mà người kia đột nhiên lại lên tinh thần, đôi mắt nhỏ sáng lên, còn lảm bảm một mình: “Lực lượng quân chúng là vô hạn, sức mạnh quân chúng là vĩ đại, một chiêu phát động quân chúng nhân dân, cùng chung mối thù đứng lên kháng địch của Công Tôn Trúc Tử thực vi diệu! Đây chính là: Quân chúng chí vững như thành đồng, đồng tâm hiệp lực, toàn quốc trên dưới một lòng, đoàn kết nhất chí, đánh đuổi Thát Lỗ^[1], bảo vệ ‘Ngự Miêu’ của ta!”

[1] Thát Lỗ: Chính là dân tộc Mãn Châu, cuối thời Mãn Thanh, Trung Quốc đồng minh hội từng giương cao khẩu hiệu “đuổi Thát lỗ (tức Mãn Châu)”, song về sau Trung Quốc đồng minh hội đã xảy ra nhiều biến cố, cho nên Trung Hoa dân quốc đổi thành khẩu hiệu “Ngũ tộc cộng hòa”.

Về phần tử đệ hoàng thất Cao Li, công chúa Cao Li như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, Ngọc Đức thái tử sắc mặt trắng bệch, hai người đồng thời gấp giọng lệnh cho thị vệ dẹp đường hồi phủ.

Đỡ trán, gân xanh nổi đầy.

Túm lấy cổ áo người kia kéo về phủ nha, thầm quyết định tối nay phải tăng thời gian luyện công lên nửa canh giờ.

Vi hành thăm thú dân tình không có kết quả, chỉ đành bảo vệ công chúa và thái tử Cao Li hồi phủ, vừa về đến đại viện phủ nha, đã nghe thấy giọng nói oang oang quen thuộc:

“Tiểu Miêu, nghe nói ngươi chọc phải người của Trần Tụ sơn trang?!”

Bóng áo trắng phiêu phất đáp từ trên nóc nhà xuống, đôi mắt hoa đào như bừng lên, cười xán lạn.

Y phục trắng sáng nổi bật dưới nắng, gương mặt tuấn tú như vẽ, phong thái như mây, tiêu sái tựa gió.

Mặc dù người này vừa xuất hiện là phiến phức chồng chất kéo đến, nhưng không thể không thừa nhận, người này xác thực... ừm... nói theo cách của người nào đó, thì chính là “bảnh bao”.

“Đã nhiều ngày không gặp, Bạch huynh không biết như thế nào...”, ôm quyền thi lễ vừa mới nói được nửa câu đã thấy người nào đó xông đến trước mặt nắm chặt lấy hai tay Bạch Ngọc Đường, nước mắt lưng tròng kêu:

“Bạch Ngũ gia, ngài đến thật đúng lúc!”

Không vui! Rất rất không vui!

Bước một bước lên, kéo người nào đó trở về vị trí cũ.

“Triển hộ vệ, vị này là?”, công chúa Cao Li nhìn con chuột bạch đó một cái, muốn nói nhưng còn e thẹn.

“Vị này là...”

“Vị này là Bạch Ngũ hiệp, Bạch Ngọc Đường, một trong ngũ thủ của Hãm Không đảo, danh tiếng hiệp nghĩa trùm thiên hạ, được người trên giang hồ xưng tụng là Cẩm mao thủ, khen rằng: ‘Bạch Ngọc Đường như cây ngọc đón gió, phong lưu thiên hạ duy chỉ mình người!’”, người nào đó lại tranh nói trước.

Khẽ nhú mày.

Cái gì mà “Bạch Ngọc Đường như cây ngọc đón gió, phong lưu thiên hạ duy chỉ mình người”, quả thực là nhắm nhí, âm luật chẳng đúng gì cả.

“Hừ, nam không ra nam, nữ không ra nữ...”, Ngọc Đức thái tử bên cạnh lẩm bẫm.

Con chuột bạch kia tựa hồ không nghe thấy, ngược lại còn hướng công chúa Cao Li ôm quyền thi lễ: “Chắc hẳn vị này chính là Ngọc Thanh công chúa của Cao Li quốc, Bạch mỗ dưới hiên này xin có lễ!”

“Bạch Ngũ hiệp khách sáo rồi”, Ngọc Thanh công chúa đáp lễ.

Sau đó, hai người cứ chàng một câu nàng một câu chuyện trò, hơn nữa còn rất vui vẻ.

Nhìn được người nào đó hai mắt phát sáng, cười đến là hớn hở, lại còn bung trà, rót nước, cái miệng toàn lý do lý trấu thường ngày giờ đổi thành:

“Bạch Ngũ gia, ngài đi đường vất vả rồi.”

“Bạch Ngũ gia quả nhiên là thiếu niên anh hùng, bụng đầy hiệp nghĩa, nam tử hán chính trực nhưng cũng rất đỗi dịu dàng, khiến tôi kính phục từ tận đáy lòng!”

“Bạch Ngũ gia là nhân vật anh hùng như thế, nếu nhà ai mà chọn được Bạch Ngũ gia làm rể, thực là phúc khí rợp trời!”

...

Trong lòng bốc hỏa.

Nhân lúc người nào đó bị tiêu thái tử Ngọc Đức hạ nghiêm lệnh rời khỏi Bạch Ngọc Đường, hung hăng lườm cho người đó một cái, khiến người đó run bắn lên, không dám khen con chuột bạch kia nửa câu, lửa giận mới tiêu tán đi đôi chút.

Dùng xong bữa tối, đi tìm người nào đó để luyện công đứng trung bình tấn, trên đường đi suy ngẫm tỉ mỉ về thái độ khác thường của chúng nha dịch đối với con chuột bạch nào đó, hơn nữa cử chỉ còn rất ân cần, thực là khó hiểu.

Lẽ nào nha dịch trong phủ cũng giống như công chúa Cao Li, bị mê hoặc bởi vẻ bề ngoài của chuột bạch?

Đi tới trước cửa phòng ngủ của người nào đó trong Tam Ban viện, đang định gõ cửa, lại nghe thấy hai giọng nói quen thuộc đang chuyện trò, không khỏi khựng lại.

“Hôm nay phải chăng Công Tôn tiên sinh đem chuyện Ngọc Thanh công chúa muốn chọn Triển đại nhân làm phò mã nói ra...”, người nào đó cất tiếng.

Kinh hãi!! Phò mã?!

“Đương nhiên là không! Có điều, lúc tại hạ đem chuyện này báo cho đại nhân, bọn Vương Triều cũng ở đó, Trương hiệu úy hơi lớn giọng một chút, nên tạp dịch nha dịch bên ngoài cửa cũng nghe được chút phong thanh, chưa biết chừng lại không cẩn thận truyền cả ra phố cũng nên...”

“Công Tôn tiên sinh nói chí phải.”

Trách nào... phản ứng của chúng nha dịch và bách tính trên chợ lại kỳ quái như vậy!

“Kim hiệu úy, hôm nay Ngọc Thanh công chúa đối với Triễn đại nhân như thế nào?”, vị sư gia chủ quản sổ sách Khai Phong phủ lại hỏi.

“Hi hi, Công Tôn tiên sinh, ngài cứ yên tâm! Có Bạch Ngũ hiệp thiếu niên anh hùng, tuấn mỹ tựa cây ngọc đón gió ở trước mặt, Ngọc Thanh công chúa đã sớm đem Triễn đại nhân bỏ quên ở một bên rồi!”

“Như vậy rất tốt, cũng không uổng công Kim hiệu úy thức đêm viết thư hỏa tốc trăm dặm mời Bạch Ngũ hiệp đến.”

“Đó là bồn phận của thuộc hạ! Chỉ có điều...”

“Kim hiệu úy có nghi vấn gì?”

“Công Tôn tiên sinh, nếu Ngọc Thanh công chúa điện hạ quả thực đem lòng ngưỡng mộ Bạch Ngũ hiệp, muốn kén làm phò mã...”

“Bạch Ngũ hiệp có thể trợ giúp hai nước Cao Li và Đại Tống kết duyên Tần Tấn, cũng coi như viết nên một đoạn giai thoại!”

“VẬY... Nếu Bạch Ngũ hiệp không đồng ý...”

“Bạch Ngũ hiệp không phải là hoàng thân quốc thích, lại không phải người của quan phủ, nếu từ đây tiêu dao viễn xứ, tuyệt tích giang hồ, thiên hạ ai có thể làm gì Bạch Ngũ hiệp nào?”

“Công Tôn tiên sinh nói chí phải, chí phải!”

Lặng lẽ lùi dần về sau, lùi dần về sau.

Trong sắc đêm mờ mịt, một bóng áo đỏ đứng cô đơn.

Lát sau, bóng áo đỏ thẳng tắp như cán bút kia lướt ra bên ngoài phủ nha, hướng thẳng tới quán rượu cuối đường.

Bạch huynh thích uống Nữ Nhi Hồng, chi bằng hôm nay tôn kém mời Bạch huynh mặc sức một phen, cũng không uống một thời quen biết.

***

Sáng sớm hôm sau, trong Phu Tử viện, hộ vệ trước phòng, một đỏ một trắng hai bóng người đứng đối diện nhau.

“Nghe nói đại trang chủ nắm quyền Trân Tụ sơn trang kia là người nghiêm cẩn đức độ, đối với người trong sơn trang trước nay luôn ước thúc nghiêm ngặt, ta đã đem chuyện xảy ra ở Biện Kinh báo về cho đại ca biết, đại ca cũng hay lui tới Trân Tụ sơn trang, nhất định sẽ nói ngọn nguồn sự việc cho Trân Tụ sơn trang, còn gã Chân Trường Nhạc kia... Ha ha, sợ là sắp phải quỳ từ đường mà hối lỗi rồi!”, trong đôi mắt hoa đào của Bạch

Ngọc Đường lấp lánh ánh sáng, “Tiểu Miêu, Bạch Ngũ gia giúp đỡ người chuyện lớn như vậy, người cảm tạ thế nào đây?”

“Triển mỗ đa tạ Bạch huynh, ngày sau nhất định sẽ tới cửa để tạ ơn Lu đảo chủ”, Triển Chiêu ôm quyền.

Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt: “Thế này mà đã xong rồi? Xú miêu, không ngờ người lại keo kiệt đến vậy, lẽ nào ngay cả một chén rượu cũng không mời Bạch Ngũ gia uống?”

Triển Chiêu khựng lại một chút, rồi quay người trở về phòng, không lâu sau liền xách một vò rượu ra, đưa cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hít một hơi, hai mắt sáng lên: “Nữ Nhi Hồng mười năm?! Tiểu Miêu... người...”, đôi mắt hoa đào híp lại, “Xú miêu, không phải người đã làm chuyện gì khuất tất có lỗi với Bạch gia gia ta đấy chứ?”

Triển Chiêu sững sốt: “Vì sao huynh lại nói những lời này?”

“Tiểu Miêu, người bình thường keo kiệt bủn xỉn, hôm nay lại hào phóng như vậy...”, gương mặt tuấn tú đột nhiên ghé lên trước, “Há không khiến người ta sinh nghi?!”

“Bạch huynh nghĩ nhiều rồi”, Triển Chiêu lùi lại một bước, thoáng nhìn đi nơi khác, “Triển mỗ còn có công vụ phải làm, đi trước một bước, Bạch huynh xin cứ tự nhiên.”

Nói đoạn, Triển Chiêu liền vội vã rời đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào bóng lưng Triển Chiêu, xoa xoa cằm, đầy một bụng nghi ngờ:

“Hừ, nhất định là xú miêu có chuyện gì giấu ta, ta lại càng phải đi cùng người, xem người có chuyện gì mà giấu như mèo giấu phân không dám gặp người.”

Lời còn chưa dứt, bóng màu trắng đã lao vụt đi như bay.

Lát sau, trong bụi cây ở Phu Tử viện nhô ra một cái đầu bù xù như tổ quạ đầy những lá luhn, đôi mắt nhỏ dài dưới ánh dương như sáng bừng lên.

“Vờ thả để bắt, dụ địch xâm nhập, Triển đại nhân, làm tốt lắm!”, Kim Kiền nắm tay.

“Kim hiệu úy, ngài sao lại ở đây?”, một tạp dịch đi tới thấy Kim Kiền, kinh ngạc kêu lên, “Thái tử điện hạ Cao Li đang phái người tìm ngài đây, ngài còn không mau đi đi?”

“Đi liền, đi liền!”, Kim Kiền phui phui lá cây vụn cỏ trên người, vui vẻ chạy đi.

Chạy tới hậu viện, thì thấy tiểu thái tử Ngọc Đức, Ngọc Thanh công chúa, Kim Kiền liền đứng một bên, đưa mắt đánh giá tình thế trước mặt, nhất thời thở phào một hơi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chuột bạch háo thắng nghênh ngang chèn ép Tiểu Miêu, lúc này đang xuất hết công phu bản lĩnh ân cần sẵn đón công chúa Cao Li.

Ừ ừ, trước mặt đệ nhất công chúa Cao Li, cũng có thể cười nói vui vẻ, thần thái tự nhiên, quả không hổ là Bạch Ngọc Đường “phong lưu thiên hạ chỉ mình ta”.

Chắc chắc, cái quạt này phải thấy một cái, cứ phải gọi là tiêu sái thích ý... chỉ là đang trong tiết xuân, chuột bạch này cũng không sợ bị cảm lạnh thương hàn sao? Ấy ấy, phui phui, lạy chúa Jesus phù hộ, Bạch Ngũ gia ngàn vạn lần phải khỏe mạnh an khang, thân cung tráng kiện, tiếp tục gìn giữ sức khỏe để làm sao áp đảo lu mờ danh tiếng của thần tượng số một Bắc Tống!

Có lẽ do lời cầu xin thành tâm của Kim Kiên đã được đáp lại, nên mấy ngày tiếp theo, cảm tình của Ngọc Thanh công chúa về Bạch Ngọc Đường càng lúc càng tăng, xưng hô từ “Bạch thiếu hiệp” trở thành “Bạch Ngọc Đường”, cuối cùng thăng cấp lên “Ngọc Đường”, mà Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, rốt cuộc vẫn xứng với danh xưng thị vệ như cũ.

Đối với tình hình tiến triển trước mắt, Kim Kiên rất vừa lòng, Công Tôn tiên sinh cho tới trên dưới Khai Phong phủ cũng vô cùng tán thưởng với biểu hiện tuyệt vời của Bạch thiếu hiệp, mà Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên được hưởng thụ đãi ngộ cấp khách quý khi tới Khai Phong phủ.

Tóm lại, nguy cơ lớn nhất trong lịch sử từ trước đến nay của Khai Phong phủ coi như được giảm đi phần nào.

[©STE.NT](http://STE.NT)

Thời gian như thoi đưa, tháng ngày tựa nước chảy, chẳng bao lâu đã tới lúc tiểu thái tử Ngọc Đức và Ngọc Thanh công chúa phải trở về Cao Li. Vì thế nên thiên tử Nhân Tông đặc biệt thiết yến khoản đãi thái tử và công chúa Cao Li tại “Thường Xuân viên” trong khu lâm viên của hoàng gia, đồng thời, khen thưởng toàn thể Khai Phong phủ có công bảo vệ hai người, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, hiệu úy lục phẩm Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ, cùng Tòng hiệu úy lục phẩm Kim Kiên cũng được mời tham dự; ngoài ra do công chúa Cao Li kiên trì yêu cầu nên Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường cũng nằm trong danh sách khách mời.

Hôm đó, trong Thường Xuân viên cảnh xuân tươi đẹp, ca múa rộn ràng, nhạc khúc êm ái âm áp, thực là một mảnh thuận hòa vui vẻ.

Rượu quá tam tuần, nghe ca xem múa cũng đã hơn nửa, Đương triều thiên tử Nhân Tông ý cười ngập tràn trên mặt, nói:

“Ngọc Đức thái tử, Ngọc Thanh công chúa, chẳng hay những ngày qua hai người có hài lòng không?”

“Tổng đế khách khí rồi, những ngày qua Ngọc Đức thực may mắn được nhìn thấy Đại Tổng phồn vinh thịnh trị, vận nước hưng vượng, lại càng may mắn hơn khi được kết giao với Bao đại nhân, Thanh Thiên nức tiếng, quả là may mắn ba đời”, tiểu thái tử Ngọc Đức nho nhã đúng mực trả lời.

Ngọc Thanh công chúa cũng đồng thời mỉm cười gật đầu.

Thiên tử Nhân Tông khe khẽ gật đầu, rất vừa lòng với mấy câu tán dương này của tiểu thái tử, lại nói: “Ngọc Đức thái tử khen tặng như vậy, trẫm cũng cảm thấy an lòng, sau này nếu có cơ hội, mong Cao Li và Đại Tổng qua lại nhiều hơn, thắt chặt bang giao giữa hai nước”, ngưng một chút, ngài tiếp, “Trẫm nhớ những ngày đầu khi hai vị tới thăm viếng, từng nói muốn cùng Đại Tổng kết duyên Tàn Tấn, chẳng hay sau nửa tháng, đã có ai vừa ý chưa?”

Những lời này vừa thốt ra, tất cả đều chấn động.

Chỉ thấy chúng nhân Khai Phong phủ chịu một cái ánh mắt bắn về phía Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, nhưng lại thấy vị thị vệ áo đỏ cúi đầu rũ mắt, ngồi vững như Thái sơn, ánh mắt chúng nhân lại chịu một cái bắn sang Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường thoáng kinh ngạc, nhìn thấy ánh mắt mờ ám của chúng nhân, không khỏi thót tim, sau lại suy nghĩ nguyên nhân hậu quả tử tử mĩ một hồi, liền nắm được ngay vấn đề then chốt, nhất thời khuôn mặt tuấn tú hơi đen lại, mồ hôi đầy đầu, thâm nghĩ:

Quả nhiên, quả nhiên! Ta đã nói rồi, lần này tới đây, sao trên dưới Khai Phong phủ lại đột nhiên đổi tính, đặc biệt khoản đãi Ngũ gia như thượng khách, thì ra là rắp tâm muốn ta đỡ vận đào hoa thay cho xú miếu.

Vừa nghĩ thông vấn đề then chốt, Bạch Ngọc Đường nhất thời đứng ngồi không yên, chỉ muốn trốn khỏi bữa tiệc, nhưng ngặt nỗi thân thể còn chưa động, bốn người bọn Vương Triều Mã Hán vốn ngồi xung quanh đột nhiên nhanh như chớp vây chặt Bạch Ngọc Đường ở giữa, tay đè tay, chân đè chân, nhất thời nửa bước cũng khó mà di chuyển.

Bạch Ngọc Đường mây đen bay đầy đầu: Thì ra bốn tên hiệu úy này đã có âm mưu từ trước, chẳng lẽ còn định bức hôn nữa phỏng?

Bạch Ngọc Đường bên này còn đang bận “yêu nhau trong sáng phang nhau trong tối” nên không chú ý đến những người còn lại. Trái ngược hẳn, phản ứng của tỷ đệ hoàng gia Cao Li thì rất lấy làm thích thú.

Chỉ thấy tiểu thái tử Ngọc Đức mặt hơi đỏ, liếc Ngọc Thanh công chúa bên cạnh một cái, “Ngọc Thanh tỷ tỷ, hay là tỷ tỷ nói thì thỏa đáng hơn...”

Ngọc Thanh công chúa khẽ cười: “Vẫn là Ngọc Đức thái tử nói đi.”

Tiểu thái tử Ngọc Đức gật gật đầu, đứng dậy, chỉnh lại y phục, ôm quyền hướng Hoàng đế Nhân Tông sang sang thưa: “Chẳng giấu gì Tổng đế, xác thực là đã có người vừa ý!”

“Ồ? Là người nào?”, vua Nhân Tông vẻ mặt hiếu kỳ hỏi.

“Người này võ nghệ cao cường...”

Bạch Ngọc Đường một cước đá văng Mã Hán đang túm chân trái.

“Nói năng không hề tầm thường...”

Bạch Ngọc Đường xuất chiêu bạch hạc tung cánh quăng Trương Long đang ôm tay phải.

“Phẩm đức cao khiết...”

Bạch Ngọc Đường ra chiêu mãnh hổ moi tim đẩy văng Triệu Hổ đang đè cánh tay trái.

“Là người của Khai Phong phủ...”

Đang định vỗ một chưởng đánh bay Vương Triều đang ôm chân phải mình thì Bạch Ngọc Đường sững lại, tứ đại hiệu úy cứng người, Bao đại nhân mặt mày trắng bệch, Công Tôn tiên sinh đen mặt, Kim Kiên thì hóa đá, còn Triền Chiêu thân hình thoáng chao đảo...

“Là Tông hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ, Kim Kiên!”

“Phụt...”, một ngụm trà từ trong miệng Ngọc Thanh công chúa phun ra.

Chúng nhân Khai Phong phủ trước là kinh ngạc, sau thì phục hồi hành động.

Vương Triều buông chân phải của Bạch Ngọc Đường ra; Bạch Ngọc Đường và tứ đại hiệu úy đồng thời trở về chỗ ngồi; Bao đại nhân, Công Tôn

tiên sinh khôi phục lại sắc mặt như bình thường; còn Kim Kiên thì thở phào một hơi.

“May mà không phải Ngũ gia ta...”, đây là Bạch Ngọc Đường.

“May mà không phải Triển đại nhân”, đây là tứ đại hiệu úy.

“May mà không phải Triển hộ vệ”, đây là Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh.

“May mà không phải Tiểu Miêu...”, đây là Kim Kiên.

“Vì sao lại là Kim Kiên?!” , đột nhiên một giọng nói cao vút cất lên đem mọi người từ trạng thái thả lỏng nhẹ nhõm trở về với hiện thực kinh hoàng.

Chỉ thấy Triển Chiêu hai mắt ảm giáu nổi lo lắng khiếp sợ, vồ bàn đứng lên, khuôn mặt tuần tú giờ đây trắng bệch không còn hột máu.

Chúng nhân lúc này mới hồi phục tinh thần, nhớ lại, nhất thời biến sắc.

“Là Tiểu Kim?”

“Là Kim Kiên?”

“Là Kim hiệu úy?”

“Là tôi?!”

Tiểu thái tử Ngọc Đức thấy dáng vẻ chúng nhân như thấy ma, khẽ nhíu mày: “Vì sao không thể là Kim Kiên, có gì không thỏa đáng chứ?”

Có gì không thỏa đáng chứ?!

Rất rất không thỏa đáng đó!

Người mà võ nghệ cao cường, nói năng không tầm thường, phẩm hạnh cao khiết là chỉ Kim Kiên sao? Căn bản chính là treo đầu dê bán thịt chó, khác biệt một trời một vực!

Võ nghệ cao cường? Với một thân công phu mèo ba chân của Kim Kiên, đừng nói là so sánh với Bạch Ngũ hiệp và Triển hộ vệ, mà ngay cả Tứ đại hiệu úy cũng còn kém rất rất xa.

Nói năng không tầm thường... Chỗ này còn gần với thực tế một chút, bản lĩnh chắt chém giá cả của Kim Kiên xác thực không tầm thường.

Phẩm hạnh cao khiết? Đây, đây, tuy nói Kim Kiên bình thường không làm những chuyện đại gian đại ác gì, nhưng cũng chẳng phải thánh nhân quân tử, hai chữ cao khiết thực là còn lâu mới đạt tới.

Nghĩ đến đây, chúng nhân không khỏi thâm lắc đầu: Lẽ nào đây chính là “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”?

“Khụ khụ, Ngọc Đức thái tử...”, Thiên tử Nhân Tông hồi phục lại tinh thần từ cơn chấn động, “Kim hiệu úy chưa quá mười lăm, mười sáu tuổi, Ngọc Thanh công chúa đã mười tám rồi, e là không xứng đôi...”

“Chuyện này và Ngọc Thanh tỷ tỷ thì có can hệ gì? Năm ngoái Ngọc Thanh tỷ tỷ đã gả cho đệ nhất tướng quân của Cao Li, phu thê ân ái, lần này chỉ là đi cùng Ngọc Đức thăm viếng Đại Tổng mà thôi”, tiểu thái tử Ngọc Đức lại càng chau mày.

Hả?

Chúng nhân đồng thời kinh ngạc.

Chỉ thấy tiểu thái tử Ngọc Đức nhấc chân đi đến trước mặt Kim Kiên còn đang trợn mắt há mồm ngẩn cả ra: “Phụ vương nói, lần này đến Đại Tông, nếu Ngọc Đức gặp được người trong lòng, nhất định phải nắm chặt lấy, không được buông tay.”

Nói đến đây, tiểu thái tử mới tám tuổi đầu của Cao Li túm chặt lấy hai tay Kim Kiên, ngẩng lên vẻ mặt đơan chính, trang trọng nói: “Kim Kiên, người có nguyện ý cùng Ngọc Đức về Cao Li làm thái tử phi của Ngọc Đức không?”

.....

.....

...

Một mảnh im lìm như chết.

“Phụt!!”, Bạch Ngọc Đường bên này vừa phun ra một âm thanh kỳ quái, nhưng hiềm vì Dương triều thiên tử đang có mặt ở hiện trường, nên đành cố gắng nuốt trở lại.

Bao đại nhân mặt đen, mồ hôi túa ra như tắm, Công Tôn tiên sinh thì đỡ trán, tứ đại hiệu úy thì mặt mày khiếp hãi đến đần cả ra...

Còn vị Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ nào đó, sau giây lát thân hình cứng đờ lại, đột nhiên bắt đầu tán phát khí lạnh.

“Hả? Hả hả?!” Kim Kiên trợn tròn mắt nhìn tiểu thái tử chỉ cao tới thắt lưng mình, đầu quay mòng mòng hỗn loạn.

Đây, đây đây là cầu hôn sao? Hơn nữa còn là lời cầu hôn của thái tử một nước? Thái tử một nước bằng hoàng đế tương lai, thái tử phi bằng hoàng hậu tương lai, bằng mẫu nghi thiên hạ, bằng giàu nứt đổ đổ vách, sang nhất nước, bằng nằm ăn rồi chờ chết...

Đương lúc Kim Kiên đang mặc sức tưởng tượng về viễn cảnh tươi đẹp sắp tới, đột nhiên một luồng kinh lực túm lấy nàng kéo qua một bên, hai cánh tay nhất thời được gỡ khỏi tay tiểu thái tử Ngọc Đức, sau đó, bóng màu đỏ thẫm như cán bút hàn khí tán phát ngút trời đang đứng chắn ngay trước mắt nàng.

“Ngọc Đức thái tử điện hạ nói đùa rồi, Kim Kiên sao có thể gả cho thái tử điện hạ được?”

Chất giọng trong trẻo mà lạnh lùng kia ít nhiều đã lay tỉnh Kim Kiên.

Đúng rồi, cứ cho là thái tử một nước, thì tên tiểu quý này cũng chỉ mới bảy, tám tuổi đầu, mình đi làm cái qué gì? Làm con dâu nuôi từ bé sao?

Hình tượng “cải thìa nhỏ^[2]” với số phận thâm thảm kinh điển trong phim truyền hình nhất thời lướt qua trong đầu nàng.

[2] Cải thìa nhỏ: Là một nhân vật trong bộ phim “Kỳ án Triết Giang”, một trong bốn kỳ án cuối thời nhà Thanh. Cải thìa nhỏ tên thật là Tất Tú Cô, do từ nhỏ đã trắng trẻo xinh đẹp nên được mọi người gọi là “Cải thìa nhỏ”. Tú Cô thông minh khéo léo nổi tiếng, sau vì chồng bị bệnh chết, lại bị huyện lệnh Dương Tích Đồng vu hãm thông dâm cùng Dương Nãi Vô âm mưu giết chồng, hơn nữa còn dùng hình bức cung ép hai người phải nhận tội. Sau do người nhà không ngừng kêu oan lên trên, lại gặp đúng lúc triều đình đang đấu tranh chính trị, nên án oan của hai người mới được giải. Cuối cùng Tú Cô xuống tóc đi tu, tránh xa hồng trần đầy ân oán thị phi.

Sặc! Con dâu nuôi từ bé hình như đều không có kết cục tốt đẹp.

“Được Ngọc Đức thái tử điện hạ ưu ái là phúc phận nhưng, nhưng Kim Kiên đích thực không thể gả cho điện hạ...”, Kim Kiên vội vàng từ chối.

“Vì sao lại không thể?”, tiểu thái tử Ngọc Đức cũng nóng nảy.

“Đó là bởi vì...”

“Ha ha ha ha...”, một tràng cười lớn cắt ngang lời thoái thác của Kim Kiên.

Chỉ thấy Thiên tử Nhân Tông ngồi trên long ỷ, tay đỡ trán cười rộ, đến nỗi chảy cả nước mắt, hiển nhiên vô cùng nổi bật giữa đám người ngồi một đồng mặt thộn ra.

Hồi lâu, vua Nhân Tông mới ngừng cười, đưa tay lau nước mắt, nói: “Bao ái khanh, chuyện này giao cho ái khanh, trăm... trăm đột nhiên nhớ ra trong cung còn có tấu chương chưa phê duyệt xong, đi trước một bước. Ngọc Đức thái tử, Ngọc Thanh công chúa, xin cứ tự nhiên.”

Dứt lời, vua Nhân Tông liền đứng lên, mang theo một hàng thái giám cung nữ rờn rấn nối nhau rời đi, chỉ là bóng lưng màu vàng sáng trong đám người kia cứ run run không ngừng.

Hoàng thượng vừa đi, không khí trong Thượng Xuân viên nhất thời thoải mái hẳn.

Ngọc Thanh công chúa vội tiến lên, kéo tiểu thái tử Ngọc Đức ra sau lưng, lại hướng Bao đại nhân thi lễ nói: “Bao đại nhân chớ cười rồi, Ngọc Đức tuổi còn nhỏ, chưa hiểu chuyện...”

“Vì sao Ngọc Thanh tỷ tỷ lại nói như vậy? Ngọc Đức tuy tuổi còn nhỏ, nhưng Ngọc Đức và Kim Kiên đích thực đã có quan hệ da thịt thân mật...”

Một câu nói như sấm dậy đất bằng, sét đánh giữa trời quang, oanh tạc khiến cho chúng nhân Khai Phong phủ cháy sém khét lẹt.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, tứ đại hiệu úy, sáu đôi mắt như những mũi tên cắm phập vào Kim Kiên.

Bạch Ngọc Đường vẽ mặt mờ ám đánh giá Kim Kiên từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, quét đi quét lại mấy bận liền.

Tuy nhiên lúc này Kim Kiên lại không rảnh để bận tâm. Bởi hiện tại, vị Tứ phẩm đới đao hộ vệ nào đó đứng trước mặt đang bộc phát sát khí như dòi non lấp bẻ, đủ để khiến cho Kim Kiên mềm nhũn sụm gói quỳ xuống.

“Kim Kiên!” gương mặt tuấn tú của Triển Chiêu ngập tràn sát khí, quanh thân băng tuyết vùn vũ, khiến cho người ta phải khiếp sợ, “Ngươi lại làm cái gì?”

“Triển, Triển... thuộc, thuộc hạ cái gì cũng chưa làm...” Kim Kiên rụt cổ, run giọng nói.

Có trời đất chứng giám, lần này mình tuyệt đối tuân thủ đúng pháp luật, thành thành thật thật, cái gì cũng chưa làm hết, tại sao lại nói “lại làm cái gì”?

Mặc dù tiểu thái tử thoát nhìn thì vô cùng đáng yêu, ngon mắt, nhưng mình còn chưa tiến hóa đến độ có cái sở thích yêu trẻ con đâu!!

“Cái gì? Ngươi, ngươi lại dám nói cái gì cũng chưa làm!”, tiểu thái tử Ngọc Đức vừa nghe nhất thời nổi giận, hét lên, “Hôm đó, ngươi ngã từ trên

nóc nhà xuống, bản, bản thái tử đang tắm, người đã nhìn, nhìn thấy thân thể của bản, bản thái tử, rõ ràng là có quan hệ da thịt thân mật...”

Một trận gió lạnh thổi qua thân hình cứng ngắc của chúng nhân, còn sát khí kinh người của vị Tứ phẩm hộ vệ nào đó dần dần tiêu tán.

“Khụ khụ, Ngọc Đức, quan hệ da thịt thân mật không phải là ý này.” Ngọc Thanh công chúa ho khan hai tiếng giải thích.

“Không phải ư?”, tiểu thái tử Ngọc Đức bàng hoàng, “Vậy là ý như thế nào?”

“Khụ khụ khụ...”, Ngọc Thanh công chúa lại ho khan một trận, trong đó còn xen lẫn tiếng ho khan của chúng nhân, “Đệ còn nhỏ, đợi đến khi đệ lớn lên tự nhiên sẽ biết, khụ, tóm lại là, đệ không thể lấy vị Kim hiệu úy này làm thái tử phi.”

“Vì sao không thể? Cứ cho là Kim Kiên và Ngọc Đức không có quan hệ da thịt thân mật, nhưng Ngọc Đức thích Kim Kiên, muốn lấy hắn làm phi, có gì mà không được?”

“Bởi vì... Khụ, Kim Kiên là nam tử”, Ngọc Thanh công chúa bất đắc dĩ đáp.

Tiểu thái tử Ngọc Đức chớp chớp mắt: “Vì sao nam tử thì không thể lấy? Phụ hoàng nói chỉ cần là người trong lòng Ngọc Đức thì đều có thể, lại không nói phải là nữ tử.”

Chúng nhân câm nín hỏi trời xanh.

“Bởi vì nam tử chỉ có thể lấy nữ tử làm vợ”, Ngọc Thanh công chúa day huyệt thái dương đáp.

“Chỉ có thể lấy nữ tử?”, tiểu thái tử Ngọc Đức tựa hồ không tin, lại hướng mọi người xung quanh chứng thực.

Chúng nhân vội vàng gật đầu.

Tiểu thái tử Ngọc Đức lại nhìn Ngọc Thanh công chúa, nhãn mặt chun mũi hỏi, “Thật sự là như vậy?”

“Thật sự là như thế!”, Ngọc Thanh công chúa khẳng định.

Tiểu thái tử Ngọc Đức cắn môi nhìn Kim Kiên hồi lâu, đột nhiên vành mắt đỏ lên, quay đầu chạy đi.

“Ngọc Đức! Ngọc Đức!”, Ngọc Thanh công chúa thở dài, hướng chúng nhân Khai Phong phủ thi lễ, rồi đuổi theo đệ đệ.

Chúng nhân Khai Phong phủ còn lại đều anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, vẻ mặt không biết nên khóc hay nên cười.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau, thở dài một tiếng, lắc đầu cười khổ.

“Tiểu Kim, may mà ngươi không phải là nữ tử, nếu không nhất định sẽ bị gả cho tiểu thái tử”, Bạch Ngọc Đường nhướn mày, phe phẩy quạt thân nhiên nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, may mà Kim Kiên không phải nữ tử, nếu không Kim Kiên sẽ phải lấy chồng nước người, như thế thì đại sự hỏng bét rồi!”, Triệu Hồ cũng lâm bầm nói.

“Ồ, những lời này có nghĩa là thế nào?”, Bạch Ngọc Đường vẻ mặt hứng chí.

“Nếu Kim hiệu úy đi, sau này Khai Phong phủ mua sắm vật tư phải tìm người nào để mặc cả trả giá?”, Vương Triều khuôn mặt lo lắng.

“Nếu Kim hiệu úy đi, sau này nếu gặp phải tội phạm có võ nghệ cao cường, lấy ai dùng dục đạn bí chế để trợ giúp Triền đại nhân bắt kẻ gian?”, Mã Hán nói.

“Không sai, không sai! Nếu Kim hiệu úy đi Cao Li, sau này phủ nha thiếu tiền chi dùng, còn ai có thể đem kiếm tuệ, đai lưng, dây buộc tóc của Triền đại nhân đi bán với giá cao để bù vào chi phí tiêu dùng cho phủ nha? Còn ai có thể đem lời ăn tiếng nói bình thường của Triền đại nhân biên soạn thành những đoạn thuyết thư bán cho Ngõa Tứ kiếm chút bạc mời các huynh đệ uống rượu?”, Trương Long cũng lớn giọng góp lời.

“Nếu Kim Kiên mà đi, sau này lúc Triền đại nhân không vui, há không phải chỉ có thể tìm mấy huynh đệ chúng tôi đứng trung bình tấn, luyện công, múa đao để nguôi giận sao?”, Triệu Hồ vẻ mặt kinh hoàng kêu lên.

“Ồ...”, Bạch Ngọc Đường như bừng hiểu ra, nhìn Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đang giả bộ ngắm cảnh xa xa, lại liếc sắc mặt tái xanh của Kim Kiên, cùng khuôn mặt đen sạm của Triền Chiêu, gật đầu phát biểu, “Thì ra là như vậy, xem ra Khai Phong phủ thiếu Tiểu Kim thật đúng là phiền phức to!”

“May mà chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, sợ bóng sợ gió một hồi”, tứ đại hiệu úy vỗ ngực thở phào nói.

“May thật, may thật...”, Bạch Ngọc Đường phe phẩy quạt phụ họa, trong đôi mắt hoa đào lóe lên tia sáng ám muội.

***

Ba ngày sau, thái tử và công chúa Cao Li mang rất nhiều đặc sản cao cấp lên đường trở về nước. Trước khi đi, toàn thể Khai Phong phủ y theo thánh chỉ tiễn đưa. Trên đường đi chúng nhân Khai Phong phủ đã phát huy tinh thần truyền thống bảo vệ Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ trước đó đem áp dụng một cách vô cùng nhuần nhuyễn và sâu sắc, để bảo vệ Tông hiệu úy lục phẩm Kim Kiên cẩn mật, trước sau, trái phải, trên trời dưới đất, nghiêm ngặt không tả xiết.

Tiểu thái tử Cao Li hai mắt đỏ kè như mắt thỏ, đáng vẻ đáng thương vô ngần, ba phen bốn bận định xáp tới, nhưng ngay cả vạt áo của Kim Kiên cũng chẳng chạm vào được, cuối cùng không còn cách nào khác, dưới sự thúc giục của Ngọc Thanh công chúa, chỉ đành quay gót không tình nguyện rời đi, bước được một bước lại ngoái đầu mấy lần.

Tỷ đệ hoàng gia Cao Li vừa đi, báo động cao nhất lập tức được giải trừ, trên dưới Khai Phong phủ đều thở phào nhẹ nhõm, ai về vị trí người nấy, tất thấy đều khôi phục lại quỹ đạo như bình thường.

Chỉ là có con chuột bạch nào đó tự nhận là có giao tình không nhỏ với công chúa Cao Li đột nhiên không từ mà biệt, khiến chúng nhân cảm thấy có chút khó hiểu.

Nên biết Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường mỗi lần tới, nếu không chọc cho Ngự miêu đại nhân của Khai Phong phủ xù lông rút kiếm đại chiến mấy trăm hiệp, thì tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn chui về hang chuột, nhưng lần này lại yên lặng rời đi không một tiếng động như vậy, sao không khiến người ta cảm thấy quý dị cho được.

***

“Kim Kiên!!”

Một tiếng rít dài bay ra từ trong phòng thị vệ của Phu Tử viện, chỉ thấy bóng màu đỏ nhanh như điện vọt tới Tam Ban viện, một chương vỡ nát cửa viện của Tam Ban viện.

Trong Tam Ban viện, chúng nha dịch đang trêu chọc đùa giỡn nhau đồng thời sững lại, nhìn bóng màu đỏ đang đứng bên ngoài cửa viện toàn thân nộ khí xung thiên.

“Triển, Triển đại nhân?!” , chúng nhân vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc.

Kinh ngạc là vì Triển đại nhân trước nay vốn nho nhã ôn hòa, đối đãi với mọi người đều có lễ, vì sao lại mang dáng vẻ đỏ mặt tía tai nổi giận đùng đùng như vậy. Nghi hoặc là bởi chẳng lẽ vị Tông hiệu úy lục phẩm nào đó lại làm chuyện kinh thiên gì chẳng?

“Kim Kiên đang ở đâu?!” , Triển Chiêu bước lên, sát khí vùn vủ quanh thân khiến cho cỏ cây hoa lá tan nát hết cả.

Chúng nha dịch đồng thời thoái lui một bước, soạt một tiếng tách ra thành một con đường, chỉ vào Kim Kiên đang cuộn mình núp sau bàn đá.

Người bị chỉ run lập cập, lấy bà lấy bầy đứng lên, nặn ra vẻ mặt cười như mếu: “Không, không biết Triển, Triển đại nhân có chuyện gì quan trọng?!”

Tiểu, Tiểu Miêu lại làm sao vậy? Mấy ngày nay vì để vỡ về trái tim bị thương của mình khi để vượt mất cơ hội làm thái tử phi của Cao Li, mình vẫn luôn ở trong phòng đếm bạc, không làm cái gì cả... Hửn là... chưa làm cái gì mà...

Vừa thấy Triển Chiêu mặt mũi sát khí đờng đờng, tim Kim Kiên đã vọt tuốt đi đâu rồi chẳng còn trong ngực nữa.

Triển Chiêu bước từng bước đến trước mặt Kim Kiên, gân xanh trên trán bùng nổ, khuôn mặt tuần tú nhăn nhúm, hồi lâu, mới nghiêng răng thốt ra một câu:

“Kim hiệu úy, người đem vật đó của Triển mỗ bán ở chỗ nào rồi?”

“Vật đó? Là vật gì?”, Kim Kiên sững sốt.

Triển Chiêu lại bước lên, sát khí tăng mạnh, khiến cho chúng nhân xung quanh khiếp hãi lùi lại mấy bước.

“Người đem vật đó của Triển mỗ bán ở đâu rồi?”

“Triển, Triển đại nhân, thuộc, thuộc hạ thật sự không hiểu...”, Kim Kiên dưới sức ép của sát khí, đầu lưỡi cũng xoắn lại run rẩy hết như lá vàng rơi trong gió.

Kim Kiên nói không hiểu, nhưng chúng nha dịch bên kia lại hiểu ra mấy phần.

“Ôi trời, Kim Kiên, chắc không phải người lại trộm kiếm tuệ của Triển đại nhân làm Bách tác để bán chứ? Không đúng, Tết Đoan ngọ còn lâu mới tới...”

“A, ta biết rồi, chắc chắn là Kim Kiên người lại đem dây buộc tóc của Triển đại nhân bán cho các tiểu thư nhà quan rồi!”

“Không phải, không phải, đích thị là Kim Kiên lại mang đai lưng của Triển đại nhân bán cho hoa khôi của Ý Thúy lâu...”

“Khẳng định là dây buộc tóc của Triễn đại nhân...”

“Sai rồi, là đai lưng...”

Chúng nha dịch nói ra một câu, sắc mặt của Triễn Chiêu lại đen đi một phen, một thân sát khí kinh người khiến cho gốc cổ thụ trăm năm trong viện rung lên bần bật.

Chúng nha dịch vô cùng thức thời đều ngậm miệng lại, lùi nhanh ra góc tường, nôi nhau chuồn khỏi viện.

“Được! Được lắm!!”, Triễn Chiêu trừng mắt lườm cái người họ Kim nào đó đang sắp co rúm lại, sụm xuống đất, khuôn mặt tuấn tú lúc thì đen, lúc thì đỏ, lúc lại trắng bệch, “Kim Kiên, Triễn mỗ hỏi lại lần cuối, người đem thứ đó của Triễn mỗ bán cho chỗ nào rồi?!”

Kim Kiên rụt cổ, lưỡi xoắn hết lại, muốn khóc mà không có nước mắt: “Triễn, Triễn đại nhân, mặc dù thuộc, thuộc hạ đích thực từng bán kiếm tuệ, đai lưng, dây buộc tóc của Triễn đại nhân...”, lại run lẩy bẩy một trận, “Nhưng, nhưng mấy ngày nay thuộc hạ tuyệt đối tuân thủ đúng luật pháp, trung thực an phận thủ thường, chưa từng lấy thứ gì của Triễn đại nhân. Nếu Triễn đại nhân không tin, thuộc hạ xin gơ tay lên trời lập lời thề...”

Nói đến đây, Kim Kiên đột nhiên khựng lại.

Khoan đã! Không đúng rồi!

Ngày thường những đồ vật nhỏ như kiếm tuệ, dây buộc tóc, đai lưng bị mình đem đi bán, Tiểu Miêu này đối với vụ án thì thẩm tra rất kỹ lưỡng tỉ mỉ, còn với mình thì luôn sơ ý nên chưa từng phát hiện ra, vì sao hôm nay

lại đuổi tới tận cửa, hơn nữa còn như vậy... Ừm... Kim Kiên lại liếc trộm sắc mặt Triển Chiêu một cái... Thẹn quá hóa giận ư?

Chẳng lẽ là vật gì ghê gớm lắm?! Hoặc giả là bảo vật tổ truyền gì đó?

Kim Kiên bất giác nộ khí bốc lên ngùn ngụt.

Quá đáng quá rồi! Tên trộm nào to gan như vậy, ngay cả thứ mình không dám tơ tưởng mà cũng trộm! Quả thật là coi trời bằng vung, phách lỏi vô cùng!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên bỗng ngẩng đầu lên, ôm quyền sắc giọng nói, “Triển đại nhân rốt cuộc bị mất thứ gì vậy, xin Triển đại nhân hãy nói cho thuộc hạ, thuộc hạ sẽ cùng bốn vị hiệu úy đại nhân thay Triển đại nhân tróc nã kẻ đó về, tìm về vật bị mất, trả lại sự trong sạch cho thuộc hạ, giáo huấn cho tên trộm vật lớn gan dám đến Khai Phong phủ trộm đồ.”

Những lời này vừa thốt ra, lại đổi lấy một trận trầm mặc quý dị của Triển Chiêu.

Chỉ thấy một vệt mây hồng chậm chậm phủ lên đôi má Triển Chiêu, sau đó, lại là gân xanh ngoằn ngoèo chạy dọc chạy ngang bùng nổ.

“Kim Kiên, ngươi còn dám xảo biện! Cái, cái đó... ngoại trừ ngươi, còn có kẻ nào...”, Triển Chiêu gầm lên một tiếng, hai tay co chặt thành quyền, toàn thân cứng ngắc, thành linh vươn một tay ra, xách cổ Kim Kiên túm đi.

Trong Khai Phong phủ, tiếng kêu thảm thiết của Kim Kiên vọng tới tận mây xanh.

“Triển đại nhân, xách hai mươi cân tỏi đi tuần phố cũng quá khoa trương rồi!”

“Thuộc hạ bị oan mà!”

“Triển đại nhân, rốt cuộc ngài bị mất thứ gì vậy?!”

“Ba, ba mươi cân tôi?! Không phải chứ!!”

***

Cùng thời gian đó, ở một nơi phong cảnh mỹ lệ tên Hãm Không đảo, hay còn là hang chuột.

“Ngũ đệ, đệ mang gì từ Biện Lương về vậy? Lại còn đựng trong tay nải lớn thế này.”

“Hả hả? Ngũ đệ, đây đều là tiết y mặc trên người của nam tử, đệ mang những thứ này về làm gì?”

“Đúng thế, hơn nữa... hình như đều là đồ cũ bị người ta dùng rồi? Ai da! Ngũ đệ, Hãm Không đảo chúng ta mặc dù không tính là giàu nứt đổ đổ vách, nhưng mấy bộ quần áo này thì vẫn có thể mua được!”

“Ngũ đệ? Vì sao đệ lại cười quái dị như vậy?”

“Hí hí, những thứ... tiết y có dính mùi nước tiểu mèo này không phải là dễ tìm đâu nha...”

“Quác... quát... quát...”, một đàn quạ đen hừng chí bồng bồng bay xẹt qua bầu trời.

Ngoại truyện: Tết Trung thu của Khai Phong phủ

Ngoại truyện này xảy ra trong một tết Trung thu nào đó trước vụ án Thanh Long châu.

Cho nên không có huynh đệ Nhan gia cùng khách mời Nhất Chi Mai.

Đương nhiên Tiểu Miêu cũng chưa phát hiện ra mình “áy áy” với Tiểu Kim... He he he (cười gian).

Về phần là tết Trung thu nào thì... Xin hãy bỏ qua giùm... Mặc Tâm đã bất lực trong việc phân biệt thời gian rồi...

***

Mùng Một tháng Tám.

Tết Trung thu sắp tới, các khách điếm đều bán rượu mới, những nhà quyền quý thì trang trí bày biện đình đài, lầu các với mong muốn lên lầu tụ hội thưởng trăng, đương nhiên cũng có người nhân cơ hội này để làm mới và củng cố các mối quan hệ, đặt nền móng vững chắc cho sinh kế năm sau.

Buổi đêm, trong “Tụ Bảo Trai” cửa hàng vàng bạc khí cụ châu báu lớn nhất tại thành Biện Kinh, Lãng lão chương quây tuổi đã quá ngũ tuần đang nhìn một dãy danh sách dài dằng dặc trên bàn, chân mày nhíu chặt, thở dài liên tục.

“Lão gia, thiếu gia tới rồi”, một tên sai vọt đẩy cửa tiến vào, theo sau là chàng thanh niên mày rậm mắt to.

“Cha, cha gọi con có chuyện gì?”, chàng thanh niên thi lễ hỏi.

“Anh Lương à, đến xem giúp cha danh sách khách mời tiệc thưởng trăng tết Trung thu ngày Mười lăm tháng Tám này xem xem còn quên người nào không”, Lãng lão chường quỳ đưa danh sách cho chàng thanh niên.

Chàng thanh niên tên gọi Lãng Anh Lương sừng sốt: “Cha, nhi tử quanh năm quản lý việc làm ăn ở Giang Nam, không quen thuộc với người trong thành Biện Kinh, cha vẫn nên quyết định thì hơn.”

“Lần này gọi con trở về chính là muốn con tiếp quản công việc làm ăn ở thành Biện Kinh, tiệc thưởng trăng tết Trung thu này cha đều mời những thanh niên tài giỏi anh tuấn có tiếng tăm trong thành đến, cũng là để tạo mối quan hệ tốt cho con và bọn họ, sau này có thể đứng vững trong thành Biện Kinh, danh sách đây con cứ xem đi”, Lãng lão chường quỳ rất kiên trì.

Lãng Anh Lương vâng lời, nhận lấy bản danh sách chăm chú đọc.

Vừa đọc một cái, Lãng Anh Lương cảm thấy rất nghi hoặc.

Người đầu tiên trong danh sách là “Triển Chiêu”.

Nhưng cái tên này lại bị gạch ngang một đường bỏ đi.

Lại nhìn xuống dưới, vẫn là cái tên “Triển Chiêu” này, bên cạnh còn thêm một khuyên tròn.

Hiển nhiên là lúc viết danh sách, người viết rất do dự không biết có nên mời người này hay không.

“Cha, cái người tên ‘Triển Chiêu’ này có phải là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu của Khai Phong phủ không?”, Lãng Anh Lương hỏi.

Lăng lão chưởng quầy gật đầu.

“Vậy vì sao cha viết tên người này lên đầu, rồi gạch đi, sau đó lại viết vào, còn thêm khuyên tròn nữa?”, Anh Lương vô cùng nghi hoặc, “Lẽ nào người này không nên mời?”

Lăng lão chưởng quầy thở dài một tiếng: “Chẳng phải là không nên mời, mà là rất rất nên mời, nhưng chỉ sợ, chỉ sợ... haizz...”

Lăng Anh Lương lại càng thấy khó hiểu hơn, không khỏi nhìn sang tên sai vật bên cạnh.

Chỉ thấy sai vật che miệng cười phì một tiếng, nói: “Là lão gia sợ không mời được Triển đại nhân đến!”

“Vì sao?”, Lăng Anh Lương tròn tròn hai mắt, “Tụ Bảo Trai là ‘Đệ nhất bảo khí hàng^[1]’ do chính tiên hoàng ngự phong, cho dù là đại quan tam phẩm đương triều cũng phải nể mặt vài phần, Triển Chiêu kia chẳng qua chỉ là quan tứ phẩm, không lẽ quan cách của hắn lại lớn đến vậy, ngay cả lời mời đi dự tiệc cũng chẳng thềm nể mặt?”

[1] Đệ nhất bảo khí hàng: Có nghĩa là cửa hàng khí cụ, vàng bạc, châu báu hàng đầu.

Lăng lão chưởng quầy nhất thời đỡ trán, vừa lắc đầu vừa thở dài.

Tên sai vật cười ha hả không ngừng: “Thiếu gia nói đùa rồi, nếu nói trong các quan viên Đại Tổng người không kiêu cách, kiêu ngạo nhất chính là Triển đại nhân, chỉ là...”, nói đến đây, lại cười rộ lên.

“Tiểu La, mau nói đi, đừng có cười nữa!”, Lăng Anh Lương có chút tức giận, nói.

“Vâng vâng vâng!”, sai vặt Tiểu La vội chấp tay thi lễ nói, “Thiếu gia của tôi ơi, người ở Giang Nam ba năm nên không biết đây thôi, hiện tại trong thành Biện Kinh người nổi bật nhất, có tiếng tăm nhất chính là Triển đại nhân của Khai Phong phủ. Cứ hễ đến dịp lễ tết, là Triển đại nhân lại được mời tham dự tiệc, nhiều vô số kể cứ gọi là ùn ùn không dứt, ngoài ra không thể không kể đến, các quan viên từ bậc tam phẩm trở lên trong thành Biện Kinh người nào người nấy đều đỏ mắt mong chờ hy vọng có thể mời được Triển đại nhân, nhưng chẳng ai có thể mời được!”

“Đây là vì sao?”, Lăng Anh Lương kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì cứ các dịp lễ tết, năm phần là Triển đại nhân được đương kim hoàng thượng điều đi trực ban trong cung, ba phần còn lại là Triển đại nhân đi tuần phố chấp hành công vụ, nếu không thì là đi tra án, không ở Biện Kinh...”

“Vậy hai phần còn lại thì sao?”

Tiểu La thả tay xuống: “Nhất định là Bát vương gia mời Bao đại nhân đến phủ vương gia, Triển đại nhân đi theo bảo vệ.”

Lăng Anh Lương cúi đầu ngơ ngẩn nhìn bản danh sách trong tay: “Triển Chiêu ấy thế mà lại bị... tranh nhau như vậy?”

“Đâu chỉ là tranh nhau? Mà là tranh cướp đến vỡ đầu ấy chứ!”, Tiểu La nháy mắt nói.

“Tranh cướp đến vỡ đầu?”, Lăng Anh Lương có chút dở khóc dở cười, “Ở Giang Nam các danh kỹ hoa khôi cũng chẳng có tiếng tăm như thế này, sao một viên quan tứ phẩm, lại còn là một nam nhân...”

“Ồi chào ời, thiếu gia, nhất định là người chưa nhìn thấy Triển đại nhân rồi!”, Tiểu La khoe khoang nói.

Lăng Anh Lương sững sờ: “Ta về Biện Kinh còn chưa được ba ngày, đương nhiên là chưa nhìn thấy người này rồi.”

“Chính thế đó, thiếu gia, nếu người mà gặp Triển đại nhân một lần, thì chắc chắn sẽ hiểu! Tóm lại Triển đại nhân là, là cái đó... Ai da, tiểu nhân vụng miệng, không biết nói thế nào”, Tiểu La vỗ trán, ảo não nói, “Nếu tiểu nhân mà có được một nửa công phu miệng lưỡi của Kim hiệu úy thì có phải tốt không...”

“Kim hiệu úy?”, Lăng Anh Lương cúi đầu lướt qua bản danh sách một lần, liền thấy phía dưới Triển Chiêu quả nhiên có viết một cái tên: Kim Kiên.

“Có phải là cái người tên Kim Kiên này không?”

“Đúng thế đúng thế!”, Tiểu La đáp.

“Hắn là người phương nào? Nghe danh hiệu là một hiệu úy, chẳng lẽ cũng giống như mấy vị Vương Triều, Mã Hán là hiệu úy lục phẩm?”

“Là Tòng hiệu úy lục phẩm”, Lăng lão chương quỳ rút bàn tính từ trong ngăn kéo ra, thuận tay gảy gảy mấy viên tính, nói.

“Tòng hiệu úy...”, Lăng Anh Lương nhìn động tác của phụ thân nhà mình, khẽ nhíu mày.

Người ngoài đều biết Lăng lão chương quỳ của Tụ Bảo Trai trầm ổn, khí độ, tinh anh tài giỏi, rất có uy vọng trong giới thương nhân, đã nhiều năm không có đối thủ. Nhưng Lăng Anh Lương lại biết phụ thân nhà mình

có một tật nhỏ không thể sửa được... phàm là gặp vấn đề gì nan giải ông đều thuận tay gậy gậy bàn tính.

Có điều công việc làm ăn của Tụ Bảo Trai càng ngày càng lớn, rồi sau khi được tiên hoàng ngự ban phong hào, cơ hồ Lãng Anh Lương không còn nhìn thấy cha gậy bàn tính nữa, hôm nay vừa nhắc đến cái tên “Kim Kiên” này liền...

Chẳng lẽ... cái tay Kim Kiên này là một nhân vật vô cùng phiền phức?

“Tiểu La, Kim hiệu úy này là người như thế nào?”, Lãng Anh Lương nghiêm mặt hỏi.

“Kim hiệu úy á!”, Tiểu La nhất thời lên tinh thần, giọng nói cũng cao lên không ít, “Đây là người không thể chọc vào! Người này gặp Phật giết Phật, gặp thần giết thần, trong thành Biện Kinh trên thì có Tụ Bảo Trai của chúng ta cùng các cửa hàng khí cụ vàng bạc châu báu cao cấp, dưới thì có các tiểu thương, dân lao động, bán hàng rong, chỉ cần nhìn thấy người này thì chỉ có một việc có thể làm!”

“Là việc gì?”, chân mày Lãng Anh Lương nhíu chặt.

Sao nghe chẳng thấy giống hiệu úy của Khai Phong phủ tí nào, ngược lại giống đạo tặc giang hồ thì đúng hơn.

Tiểu La chấp hai tay thành hình chữ thập, dáng vẻ rất chi là thành kính, ngoan đạo: “Cầu Bò Tát phù hộ hôm nay Kim hiệu úy tâm tình tốt, có thể ép ít ít giá một chút!”

“... Ép... giá?!”, Lãng Anh Lương có chút không chắc chắn hỏi, “Chính là ép giá sao?”

“Không sai!”, Tiểu La gật mạnh đầu.

Âm thanh gậy bàn tính của Lãng lão chưởng quầy bên này dường như lớn hơn.

Lãng Anh Lương vẻ mặt không biết nên khóc hay nên cười: “Mua bán hàng hóa mặc cả ép giá là chuyện rất bình thường, hà tất phải làm quá lên như vậy chứ?”

“Anh Lương à, con chưa lĩnh giáo sự lợi hại của người này đâu!”, Lãng lão chưởng quầy ủ rũ nói, “Con còn nhớ Lý chưởng quầy của Nhất Thường Hiên ở phía đông thành không?”

“Chính là lão hà tiện vắt cổ chày ra nước chuyên bán đồ cổ giả sao? Đương nhiên là con nhớ, vậy chuyện là như thế nào hả cha?”

“Trong tiệm của hắn có một chiếc bình hoa thời thịnh Đường là bảo vật trấn tiệm...”

“Ước chừng giá năm ngàn lượng bạc...”

“Bị Kim hiệu úy dùng hai mươi lượng bạc để mua...”

“Cái, cái gì?!”, Lãng Anh Lương cả kinh không dám xem thường nữa, giọng nói cũng cao vút lên mấy phần hết như Tiểu La, “Hai, hai mươi lượng? Sao có thể?! Lý chưởng quầy keo kiệt kia bình thường không đi lừa gạt người ta đã là tốt lắm rồi, sao lại...”

“Lý chưởng quầy coi đây là nổi nhục cả đời, không dám hé răng một lời, từ đó về sau, tuyệt không bán dù chỉ là nửa phần đồ giả nữa. Vì phụ đã thăm dò bằng nhiều cách mới biết được dường như một ngày trước đó Lý chưởng

quầy đã bán cho Kim hiệu úy một món đồ giả, ngày hôm sau cái bình thời Đường kia bị Kim hiệu úy dùng hai mươi lượng để mua mất.”

“Đúng đó, đúng đó!”, Tiểu La cũng hoa tay múa chân tiếp lời, “Còn có, còn có tiệm bán rượu giả ở phía bắc thành, Từ hàng giả ở phía đông thành, mấy tiệm ở ngoài thành... Tóm lại chỉ chưa đầy nửa năm, trong thành Biện Kinh những thương gia chuyên mua bán đồ giả đều bị Kim hiệu úy thăm viếng một lượt. Từ đó về sau, nếu muốn tìm một cửa hàng chuyên buôn bán đồ giả ở trong thành, thực còn khó hơn lên trời!”

Lăng Anh Lương trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Cho dù như vậy, Tụ Bảo Trai chúng ta chưa từng buôn bán đồ giả, cũng không đến mức bị người này...”

“Anh Lương à, con chưa hiểu được chỗ lợi hại hung mãnh của người này đâu!”, Lăng lão chưởng quầy lại thở dài, viên tính trong tay cứ kêu lách cách không ngừng, “Chỗ đáng sợ nhất của người này chính là rõ ràng ép giá giết con đau thấu tim gan, nhưng lại khiến con vui vẻ phục tùng, sau đó hồi tưởng lại, vẫn thấy hào hứng không thôi, lần sau người này lại tới, giá cả lại thấp hơn vài phần, cứ như thế tuần hoàn lặp đi lặp lại, tựa như vực sâu không đáy!”

“Thiên hạ còn có kỳ nhân như vậy sao?!”, Lăng Anh Lương kinh hãi.

“Đây còn chưa phải điểm đáng sợ nhất đâu!”, Tiểu La ở bên cạnh thêm mắm dặm muối, “Điểm đáng sợ nhất là Kim hiệu úy và Triển đại nhân cùng nhau xuất môn đi mua đồ, cái đó quả thực là... tiên sinh giảng chuyện ở Ngõa Tứ nói cái gì ấy nhỉ... Đúng rồi, là song kiếm hợp bích, uy lực vô song, chỉ trong tích tắc nói cười mà bạc trắng chấp cánh bay mất, tan thành tro bụi!”

“Triển đại nhân?”, Lăng Anh Lương giật mình, “Kim hiệu úy và Triển đại nhân?”

Tiểu La gật gật đầu: “May mà Triển đại nhân không thường xuất môn đi mua đồ, bằng không vật phẩm đồ dùng trong Khai Phong phủ đều có thể mua không rồi.”

“Không chỉ có như vậy...”, Lăng lão chường quây ngừng gảy bàn tính trong tay, sau đó bỗng nhiên dùng lực, một viên tính nứt ra, “Kim hiệu úy còn dựa vào mối giao hảo với Triển đại nhân, lợi dụng thiên thời địa lợi nhân hòa mà buôn bán!”

“Buôn bán?”, Lăng Anh Lương đã không còn biết nên bày ra vẻ mặt như thế nào nữa rồi, “Hắn chỉ là một hiệu úy của Khai Phong phủ, có hàng hóa gì mà buôn bán chứ?”

“Thứ có thể bán rất nhiều đó!”, Tiểu La đếm ngón tay nói, “Tết Đoan Ngọ bán Bách tác chế từ kiếm tuệ của Triển đại nhân, rồi thì ngày thường còn bán thắt lưng, dây buộc tóc, khăn mặt, khăn tay... của Triển đại nhân, đúng rồi, còn có dùng kiếm tuệ của Triển đại nhân may thành túi hương trừ tà nữa!”

“Thật sự có người mua sao?!”, Lăng Anh Lương tròn tròn mắt há hốc mồm.

“Tranh nhau đến vỡ đầu ấy chứ!”, Tiểu La mặt mày nghiêm túc đáp.

“Tóm lại, Anh Lương, người này con nhất định phải lưu ý nhiều hơn!”, Lăng lão chường quây bóp nát một viên tính, oán hận nói.

“Con biết rồi!”, Lăng Anh Lương ôm quyền, khước mắt liếc phụ kiện đeo bên hông của Lăng lão chường quây một cái.

Lăng lão chưởng quầy gật gật đầu, đặt bàn tính qua một bên, tiếp tục nói: “Còn có mấy người nữa phải đặc biệt lưu ý. Người thứ nhất chính là Lê Kỳ Minh công tử của Lê bộ thị lang Lê Phương, Lê đại nhân. Người này càn quấy hống hách, tham rượu háo sắc, nếu muốn lấy lòng người này, trên bàn tiệc mỹ nữ, rượu ngon không thể thiếu.”

Lăng Anh Lương chân mày hơi nhíu lại, “Không phải cha đã nói lần này mời những thanh niên tài giỏi anh tuấn của Biện Kinh ư, người này nhân phẩm như vậy, vì sao còn mời hẳn?”

Lăng lão chưởng quầy thở dài: “Tụ Bảo Trai mặc dù được tiên hoàng ngự ban danh hào, nhưng nếu không có Lê bộ thị lang Lê đại nhân chiếu cố, chuyện buôn bán những vật phẩm ngự dụng, tể tự sợ rằng cũng không đến lượt nhà chúng ta.”

“Hài nhi hiểu rồi!”, Lăng Anh Lương cúi đầu.

“Về phần những người khác, đều là những công tử có tiếng tăm trong các ngành nghề ở Biện Kinh, con phải làm quen với họ, sau này đi lại dễ dàng hơn.”

“Vâng.”

“Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, danh sách này con cầm về nghiên cứu cho tường tận, nếu không có vấn đề gì sáng mai hãy viết thiệp mời đi.”

“Hài nhi đã biết. Vậy... thiệp mời Triển Chiêu có viết hay không?”

“Haizz... viết đi...”

“Dạ, hài nhi xin cáo lui.”

Lăng Anh Lương cất bản danh sách trong ngực, dẫn Tiểu La ra ngoài, chỉ là lúc ra đến cửa còn hỏi một câu: “Cha, túi hương đeo ở bên hông cha, kiểu dáng rất đặc biệt, không biết là cha mua ở đâu?”

Lăng lão chường quây da mặt giật giật, không đáp lời. Lăng Anh Lương cung kính rời đi, đồng thời khép cửa lại.

Tiểu La bên cạnh cười khanh khách nói: “Thiếu gia, người thật có mắt nhìn, túi hương lão gia đeo bên hông, chính là túi hương trừ tà do kiếm tuệ của Triển đại nhân tạo thành.”

“Tồn không ít ngân lượng chứ nhỉ?”

“Không nhiều đâu ạ, cái của lão gia là số lượng có hạn, nên mới có giá năm mươi lượng bạc”, Tiểu La vẻ mặt tự hào, “Đây là tiểu nhân phải nhờ người anh em bán trứng luộc lá trà cho Khai Phong phủ, đưa tặng Kim hiệu úy hai giỏ trứng luộc lá trà, lại còn nói khó mãi nên mới mua được với giá hữu nghị đó đấy ạ, ngoài thị trường có giá năm mươi lăm lượng bạc lận!”

Chân mày Lăng Anh Lương bắt đầu giật giật một cách thiếu tự nhiên.

Triển Chiêu, Kim Kiên... ta thật mong được gặp để xem xem hai người này rốt cuộc là những nhân vật bậc nào!

***

Mùng Mười tháng Tám, trong khách sảnh của Khai Phong phủ, trên mặt ba chiếc bàn thiếp mời chất thành đống, la liệt kín mít, che mờ cả ánh mặt trời, khiến cho khách sảnh bình thường tràn ngập ánh sáng bỗng âm u dị thường.

Ngồi sau bàn ở chính giữa, thân thể đồ sộ của Bao đại nhân cơ hồ bị đồng thiếp mời che lấp, lúc này đang múa bút viết thiếp hồi đáp, Ngự tiên tứ phẩm hộ vệ đứng bên mài mực theo hầu.

Ngồi sau chiếc bàn bên phải, Công Tôn tiên sinh bị vùi giữa năm chồng thiếp mời cao hơn một thước, chỉ có thể lộ ra vàng trán trắng bóc lấm tẩm mồ hôi, cây bút trong tay như rồng bay phượng múa, quả không hổ tay nghề “thư kí” điêu luyện. Đứng hầu bên cạnh là Tông hiệu úy lục phẩm Kim Kiên.

Ngồi sau chiếc bàn bên phải, Vương Triều nhìn ba núi thiếp mời ước chừng nửa thước, trên gương mặt chữ điền mây đen bay đầy đầu: “Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ là một kẻ thô kệch quê mùa, chuyện viết thiếp hồi âm này vẫn nên là người khác trợ giúp thì hơn.”

“Người khác? Tìm ai?”, Công Tôn tiên sinh ló đầu ra khỏi đồng thiếp mời vĩ đại, vẻ mặt bất thiện nói, “Chữ của Mã Hán như giun, chữ của Triệu Hồ thì như dế, chữ của Trương Long lại như cái que, chữ của người còn có thể đọc được... Haizz, nếu không phải hôm trước Bạch thiếu hiệp bị Lư đảo chủ túm về Hãm Không đảo, thì đã có thể trợ giúp một tay rồi...”

“Vương đại ca, cái gọi là người có khả năng thì phải vất vả hơn, huynh đương nhiên là phải gánh vác nhiều rồi”, Kim Kiên đang ra sức mài mực cho Công Tôn tiên sinh cười hì hì nói.

Vương Triều nhất thời hai mắt sáng lên: “Công Tôn tiên sinh sao không cho Kim hiệu úy cùng viết thiếp hồi đáp?”

“Haizz, tôi cũng muốn viết chứ, nhưng đáng tiếc chữ của tôi vuông không ra vuông, tròn không ra tròn, lại còn toàn thiếu nét^[2], thực sự là rất khó coi!”, Kim Kiên nắm tay tiếc hận nói.

[2] Ở cổ đại người ta viết chữ “phồn thể” còn hiện đại sử dụng chữ “giản thể” (nghĩa là những chữ phức tạp quá nhiều nét, người ta giản lược đi để dễ nhớ dễ học hơn), Kim Kiền lại là người hiện đại bởi vậy khi viết hay dùng chữ giản thể cho nên mới bị thiếu nét.

Bao đại nhân dừng bút, thở dài một tiếng: “Tết Trung thu năm nay thiệp mời bản phủ qua phủ dự tiệc còn nhiều hơn năm ngoái, viết thư khéo léo từ chối hết chỗ này phải mất mấy ngày, thực sự là... Haizz...”

“Đại nhân...”, Vương Triều mặt nhăn mày nhíu nhìn Bao đại nhân nói, “Tuy rằng nói như vậy có chút bất kính, nhưng thuộc hạ là người thật thà, không biết nói dối. Đám thiệp mời này nào phải là mời đại nhân đi dự tiệc đâu? Mỗi một cái đều đặc biệt nhấn mạnh muốn Triền đại nhân đi theo, rõ ràng mời đại nhân dự tiệc là giả, mời Triền đại nhân qua phủ mới là thật!”

Những lời này vừa thốt ra, trong phòng nhất thời tĩnh lặng.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Kim Kiền đều đồng thời nhìn Vương Triều, trên mặt cùng chung biểu cảm: Vương Triều ơi là Vương Triều, người cũng thật thà quá đó, nói toạc hết cả ra.

Triền Chiêu da mặt hơi đỏ lên, ôm quyền nói: “Thuộc hạ làm tăng thêm phiền phức cho đại nhân, chi bằng những thiệp hồi đáp này hãy để một mình thuộc hạ viết...”

“Vạn lần không thể!!”, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Kim Kiền đồng thời hét lên, khiến cho Vương Triều giật mình kinh hãi, Triền Chiêu choáng váng cả người.

“Nếu Triền hộ vệ đích thân viết thiệp hồi đáp, lần sau số lượng thiệp mời nhất định sẽ tăng lên gấp bội! Triền hộ vệ hãy bỏ ngay suy nghĩ này đi!”, Bao đại nhân vẻ mặt uy nghiêm.

“Lời đại nhân nói không sai! Nếu để bút tích của Triển hộ vệ lưu truyền ra ngoài với số lượng lớn, sau này chẳng may có kẻ mô phỏng theo nét chữ của Triển hộ vệ đem đi buôn bán, hậu quả thực không thể tưởng tượng nổi”, Công Tôn tiên sinh nghiêm túc nói.

“Không sai, không sai! Kiếm tuệ của Triển đại nhân còn có thể bán được... Khụ khụ, ý của thuộc hạ là, ngày sau khi xuất môn ra ngoài, Triển đại nhân chớ tùy tiện để lại bút tích, tránh cho có kẻ trộn củi với trầm, giả mạo, theo ý thuộc hạ, sau này phàm là thư tín thông thường do Triển đại nhân viết, nhất định phải đóng thêm một con dấu đặc chế để phòng trừ có kẻ làm giả!”, Kim Kiên đề xuất ý kiến một cách hợp lý.

“Cách này của Kim hiệu úy rất hay!”, Bao đại nhân gật đầu.

“Kim hiệu úy quả là cao kiến”, đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh lóe lên tinh quang kỳ lạ.

Khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu đen sì, nhìn ba người kẻ xướng người họa, đôi mày lười mác hơi giật giật.

Vương Triều thở dài đánh thượt, vô cùng cam chịu nhấc bút bắt đầu sự nghiệp viết thiệp hồi đáp.

“Lại có thiệp mời đưa tới nữa!”, Trương Long, Triệu Hồ khiêng một tấm phản trên đó thư mời chất đồng tiền vào khách sảnh.

Chúng nhân trong phòng đồng thời đen mặt.

“Tốc chiến tốc thắng nào!”, Bao đại nhân vung bút khí thế ngập tràn ra lệnh.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Trương Long, Triệu Hồ phân nhau mỗi người rút một tấm thiệp, giở ra bắt đầu đọc.

“Hình bộ Thượng thư Trương đại nhân mời Bao đại nhân, Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ Triển Chiêu của Khai Phong phủ đêm Trung thu ngày Mười lăm tháng Tám đến thưởng đèn ngắm trăng...”, bộp một cái Trương Long gấp thiệp lại, vung tay ném qua, “Là thiệp mời của quan viên đương triều, Triển đại nhân xin hãy nhận lấy!”

Thiệp mời bay vèo một cái hướng về phía bàn của Bao đại nhân. Triển Chiêu bắt lấy, đặt ngay ngắn trên chõng thiệp của Bao đại nhân.

“Thưởng Trân cư Triệu Hương mời Khai Phong phủ Triển đại nhân...”, Triệu Hồ gấp thiệp lại, thuận tay vứt qua, “Thiệp của thần hào phú hộ dân gian, Kim hiệu úy nhận lấy này.”

“Được!”, Kim Kiên bắt lấy thiệp mời, đặt lên trên bàn của Công Tôn tiên sinh.

“Quần Phương viện thành tâm mời Khai Phong phủ Triển... Haizz, thiệp mời linh tinh này, Vương Triều đại ca nhận lấy!”, Trương Long vung tấm thiệp trong tay cho Vương Triều.

Wương Triều đen mặt bắt lấy.

“Hình bộ Thị lang... Triển đại nhân!”

“Thương hội Giang Nam... Kim hiệu úy!”

“Thi hội Thanh Tuyên... Vương đại ca!”

Nhất thời, trong khách sảnh thiệp mời bay vèo vèo loạn hết lên, khiến người ta hoa cả mắt, có thể sánh với thị trường giao dịch chứng khoán thời hiện đại.

“Thiệp mời của Bát Vương gia tới rồi!”, một tiếng reo cao vút vang lên bên ngoài cửa, Mã Hán cầm một tấm thiệp mạ vàng xông vào.

“Mau đưa tới cho bản phủ!”, Bao đại nhân đứng phắt dậy nhận lấy tấm thiệp, giở ra đọc, vuốt râu gật đầu, lập tức viết thiệp hồi âm, giao cho Mã Hán nói, “Mau phúc đáp lại Bát vương gia, nói đêm Trung thu ngày Mười lăm tháng Tám Bao Chửng nhất định sẽ dẫn mọi người ở Khai Phong phủ đến dự tiệc!”

Chúng nhân trong phòng đồng thời thở phào một hơi.

“Tết Trung thu rốt cuộc cũng có nơi để đi rồi!”, Vương Triều vuốt mồ hôi trên trán.

“Nhận lời mời của phủ Bát vương gia, những thiệp mời phải khéo léo cự tuyệt còn lại cũng xem như danh chính ngôn thuận”, Công Tôn tiên sinh vuốt râu cười nói.

Kim Kiên bên cạnh lau mồ hôi, thầm nghĩ: Chỉ vì Tiêu Miêu, mà Tết Trung thu cũng phải nom nớp lo sợ!

Về phần Mã Hán, nhận thiệp rồi vẫn chưa chịu đi, ngược lại còn đưa tới một tấm thiệp khác: “Đây là thiệp mời của Tụ Bảo Trai...”

“Tụ Bảo Trai?”, Công Tôn tiên sinh sững sốt, “Chẳng phải hôm qua đã hồi âm rồi sao? Rằng Triển hộ vệ công vụ bận rộn, không có thời gian rảnh để tham gia tiệc thưởng trăng.”

“Đây không phải là thiệp mời của Triển đại nhân, mà là của Kim hiệu úy”, Mã Hán nhướn mày, ngữ khí còn đặc biệt nhấn mạnh hơn mấy phần.

“Hả?”, chúng nhân cả kinh.

“Là mời tôi?”, đôi mắt nhỏ của Kim Kiên sáng lên, thân hình lóe lên một cái đã tới bên cạnh Mã Hán, đang định nhận thiệp, thì bị hộ vệ áo đỏ bên cạnh đoạt trước.

“Thưa Khai Phong phủ Tòng hiệu úy lục phẩm Kim Kiên đại nhân, đại công tử của Tụ Bảo Trai Lãng Anh Lương thành tâm mời Kim đại nhân đêm Trung thu ngày Mười lăm tháng Tám đến Cẩm Phượng lâu tham dự tiệc thưởng trăng, mong Kim đại nhân nhận lời”, Triển Chiêu đọc từng chữ từng chữ.

“Thật sự là mời tôi!”, Kim Kiên nhất thời vui sướng hoa tay múa chân, “Tụ Bảo Trai, chính là Đệ nhất bảo khí hàng do đích thân tiên hoàng ngự ban đó!! Không biết đi dự có được quà tặng không nữa! Cẩm Phượng lâu a a, tùy tiện gọi một đĩa rau trong đó cũng có giá mười lượng bạc đó!”

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau một cái, khe khẽ lắc đầu.

“Kim hiệu úy muốn đi sao?”, Bao đại nhân cười hỏi.

Kim Kiên đang cầm thiệp mời, đôi mắt nhỏ sáng lấp lánh nhìn Bao đại nhân rồi gật mạnh đầu, thiếu mỗi nước vẩy đuôi thôi.

“Kim hiệu úy tuổi còn nhỏ, tới phủ Bát vương gia dự tiệc ắt hẳn gò bó tay chân không thoải mái, đi ra ngoài gặp mặt kết giao cũng tốt”, Công Tôn tiên sinh gật đầu nói.

“Đa tạ đại nhân! Đa tạ Công Tôn tiên sinh!”, Kim Kiên ôm quyền hào hứng hô.

“Khá lắm, Kim Kiên, bốn huynh đệ chúng ta theo đại nhân đã nhiều năm, còn chưa được Trân bảo hàng gì gì đó mời dự tiệc, người mới tới không bao lâu, mà có thể ăn cơm của Tụ Bảo Trai rồi!”, Trương Long vỗ vai Kim Kiên cười nói.

“Đúng vậy đúng vậy, có bí quyết gì không?”, Vương Triều, Mã Hán, Triệu Hồ cũng xáp tới.

“Mấy vị đại nhân xin hãy yên tâm, tiểu đệ sẽ mang thêm mấy phần lễ vật của Tụ Bảo Trai về!”, Kim Kiên vuốt ve mấy chữ mạ vàng trên thiệp mời, trong mắt lấp lóe ánh sáng xanh, sắt son nói.

“Được! Kim Kiên, có câu này của người là được rồi!”

“Đừng quên huynh đệ chúng ta đó!”

Trong khách sảnh một mảnh thuận hòa vui vẻ, ấy vậy mà vị Tứ phẩm hộ vệ nào đó sắc mặt âm trầm lại tán phát ra hàn khí như có như không.

***

Giờ Thân, ngày Mười lăm tháng Tám.

Trước cửa lớn của Khai Phong phủ, Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đã chuẩn bị xong xuôi kiệu quan, đợi Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh chuẩn bị xong xuôi cùng đi tới phủ Bát vương gia.

Kim Kiên vốn định đi nịnh nọt đưa tiễn lão Bao thuận tiện xuất môn dự tiệc, lại bị vị hộ vệ nào đó tóm lấy bắt chờ ở cửa lớn từ sớm.

“Kim hiệu úy, lần này tới Cẩm Phượng lâu dự tiệc, tất thầy phải nhớ cẩn trọng trong lời nói và việc làm!”, Triển Chiêu vận y phục đỏ đeo đai ngọc, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị lạnh lùng ra lệnh.

“Thuộc hạ nhất định sẽ tuân theo lệnh của Triển đại nhân, đi như gió, đứng như tùng, ngồi tựa chuông, nằm tựa cung... Khụ, cái đó ý của thuộc hạ là, thuộc hạ tuyệt đối sẽ không làm mất mặt Khai Phong phủ!”, Kim Kiên ôm quyền, vẻ mặt hùng hồn quyết hy sinh vì nghĩa, nói.

Triển Chiêu khẽ gật đầu, ngưng một chút, lại nói: “Tửu lượng người kém, trong yến tiệc chớ có ham mê rượu quá đà...”

Kim Kiên nhắc túi thuốc trong ngực ra nói: “Thuộc hạ đã chuẩn bị ‘Hỏa tửu đan’ rồi, mười cân rượu mạnh cũng chỉ là chuyện vặt!”

Triển Chiêu vẻ mặt hơi giãn ra: “Chớ có vì đồ ăn của Cẩm Phượng lâu giá cả đắt đỏ mà ham ăn không ngừng...”

“Thuộc hạ sau khi ăn no tuyệt đối sẽ không ăn thêm nửa miếng!”

“... Chớ có mê rượu...”

“... Khụ khụ, Triển đại nhân, điều này ngài đã nói rồi...”

Khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu sa sầm lại, hàn khí vèo vèo phát ra: “Chớ có nhiều lời nhảm nhí với người khác, đi sớm về sớm!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Kim Kiên rụt cổ, vội ôm quyền biểu thị quyết tâm nói.

Tứ đại hiệu úy bên cạnh bị tác động bởi hàn khí của Triển Chiêu, tám tay thu vào trong ống tay áo, nhìn hai người trước cửa lớn, thì thầm thảo luận.

Vương Triều: “Đệ chưa từng biết Triển đại nhân lại đông dài đến như vậy.”

Mã Hán: “Có điều tên tiểu tử Kim Kiên này nếu không dặn dò mấy câu, ai biết đi ra ngoài lại chuốc phải những rắc rối gì chứ?”

Trương Long: “Triển đại nhân nếu thật sự không an tâm, chi bằng thỉnh đại nhân lệnh cho Kim Kiên cũng đi tới phủ Bát vương gia, thì chẳng phải là được sao? Hà tất phải phiền phức như vậy.”

Triệu Hồ: “Chắc là Triển đại nhân thấy bộ dạng vui vẻ hào hứng muốn đi dự tiệc của Kim Kiên, nên không đành lòng đó.”

Bốn người lại đồng thời khẽ lắc đầu.

Đợi đến khi kiệu quan của Bao đại nhân khuất dần, hàn khí vờn quanh thân Kim Kiên mới từ từ tan đi, Kim Kiên mới rời còn trong bộ dạng phục tùng nghe lời chớp mắt một cái đã quăng một loạt lời dặn dò của vị hộ vệ nào đó ra sau đầu, ngẩng đầu ưỡn ngực, hai tay chống hông, dáng vẻ nóng lòng nói:

“Hừ hừ, Tụ Bảo Trai chủ chi, mời tiệc ở Cẩm Phượng lâu, mình nhất định phải ăn cho đủ, uống cho cố mới được! Đúng rồi, nghe nói những nhân vật tham dự đều là các thanh niên anh tuấn tài giỏi gì đó, ừm ừm, vừa đúng lúc để mình thâm nhập lôi kéo làm quen với những môi khách sộp này, thăm dò sở thích của những thanh niên tài giỏi anh tuấn đó, mở một cuộc

điều tra nghiên cứu thị trường, nếu có thể cùng với những người này trò chuyện suốt đêm là tốt nhất!”

Mà vị hộ vệ nào đó ở cách mấy con đường tựa như có dự cảm, dăm chiêu nhìn về phía Khai Phong phủ, chân mày nhíu chặt.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Giờ Dậu, ngày Mười lăm tháng Tám.

Đĩa bạc tầng không tựa gương trong, làm bạn đường mây vạn dặm tường.

Trung thu trăng sáng giữa trời, tơ mây quán quýt áp ôm chẳng rời, dòng Biện Hà lấp lánh ánh trăng, hai bên bờ đèn treo sáng rực, lung linh tràn đầy màu sắc. Bên bờ đình lầu san sát, trang trí sửa sang như mới, để khách nhân ngắm trăng, thâu đêm suốt sáng. Nhất là Cẩm Phượng lâu, danh tiếng đồn xa, lại càng rực rỡ muôn màu, đèn đuốc như ban ngày, trong lầu ngoài lầu, người người tấp nập, rộn rộn ràng ràng, náo nhiệt vô cùng.

Dòng sông, cảnh lầu, ánh trăng, chiếu rọi sáng bùng, hết như thơ như họa.

Kim Kiên đứng dưới Cẩm Phượng lâu trong ánh đèn huy hoàng rực rỡ, ngẩng đầu lên, miệng há hốc, khuôn mặt đầy vẻ hâm mộ, chặc lưỡi tán thán: “Nhìn những trang trí này, ngó khí phái kia, không cần phải nói, đây đúng là tiêu chuẩn của hộp đêm cao cấp!”

Lại nhìn về phía trước cửa tửu lâu, có hai người đang đứng đón khách khuôn mặt tràn ngập ý cười, một già một trẻ, đều vận y phục bằng gấm, thần thái sáng láng.

Kim Kiên biết người già hơn đó, chính là Lãng lão chương quây của Tụ Bảo Trai, mấy ngày trước còn phải người mua một chiếc túi hương trừ tà số lượng có hạn chế tác từ kiếm tuệ của Tiểu Miêu. Về phần người thanh niên kia, chắc có lẽ là thiếu chương quây của Tụ Bảo Trai, tên gọi Lãng... Lãng cái gì nhỉ?

Kim Kiên vội rút thiệp mời mở ra nhìn một cái.

Đúng rồi, là Lãng Anh Lương.

Thật là người cũng như tên, mày rậm mắt to, thân hình cao gầy, anh tuấn hiên lành.

Kim Kiên gật gật đầu, cất thiệp mời đi, chuẩn bị tiến tới, nhưng chân vẫn chẳng chịu nhấc lên.

Không vì điều gì khác, chỉ vì lúc này Kim Kiên có chút chột dạ.

Vì sao lại chột dạ?

Nói thừa rồi, cứ nhìn hai hàng xe ngựa lộng lẫy xếp kín trước cửa Cẩm Phượng lâu đi là hiểu liền.

Bên này ba cỗ xe ngựa, bên kia bốn chiếc, cái thì làm bằng gỗ đàn chạm trổ mẫu đơn, cái thì làm bằng gỗ lim khắc hoa mai, cái nằm ở góc trong cùng cũng là kiệu nhỏ rèm gấm, màn sa, đỉnh kiệu cân hoa tinh xảo đẹp đẽ, bên cạnh còn có bốn kiệu phu cao lớn vạm vỡ.

Lại nhìn bản thân mình... không xe, không kiệu cũng chẳng có ngựa, đi bộ mà tới, thân bận trang phục hiệu úy của Khai Phong phủ.

Điều này tương đương với cái gì.

Điều này tương đương với việc đi tham dự dạ tiệc ở hộp đêm cao cấp ở Bắc Kinh, người khác đều đi Ferrari, Rolls Royce, Lamborghini, Mercedes-Benz, BMW, tệ nhất cũng là Audi, còn mình lại cưỡi con xe đạp phượng hoàng cỏ lỗ cũ kĩ tới...

Quá mất mặt rồi!

Chậc, xem cái kia kia, có nhảm không đấy, cỗ xe sáu ngựa kéo rèm gấm chạm trổ hoa văn, còn có sáu “vệ sĩ” đi theo sau bảo vệ! Thật quá, quá quá lỗ rồi, có muốn khoe giàu cũng không cần phải dùng cách phô trương trắng trợn thế này chứ!

Kim Kiên lúc này vô cùng không vui, âm thầm chú ý chủ nhân của cỗ xe khoe khoang giàu sang này.

Chỉ thấy một người bước từ trên xe xuống, mặc y phục bằng gấm đeo thắt lưng ngọc, giày thêu hoa văn chìm, tuổi chừng hai mươi, dáng vẻ cũng xem như đoan chính, mày dài mắt dài, mũi cao mặt vuông chữ điền, mới nhìn thì còn có vài phần phong thái.

Chỉ thấy người này vừa tới, Lãng lão chương quỳ lập tức tiến lên cười đón: “Lê đại công tử bằng lòng đến tham dự quả thực là may mắn của hai cha con chúng tôi!”

Lãng thiếu chương quỳ cũng tiến lên cung kính thi lễ nói: “Lãng Anh Lương bái kiến Lê đại công tử.”

Gã Lê đại công tử quét mắt nhìn Lãng Anh Lương một cái, tay phe phẩy quạt, cười đáp: “Lãng chương quỳ, đây hẳn là con trai ông, ừm, cũng coi như xuất chúng.”

“Đa tạ Lê công tử khen tặng”, Lãng Anh Lương kính cẩn đáp.

Lê công tử tựa hồ rất hài lòng với biểu hiện của Lãng Anh Lương, ừm một tiếng, rồi theo Lãng lão chưởng quầy vào trong, phía sau còn dẫn theo một “xâu bảo vệ”.

Kim Kiên bên này trông thấy rất rõ, Lãng Anh Lương liếc nhìn bóng lưng của Lê công tử, tựa hồ không vui, sai vật bên cạnh tiến lên vỗ về hai câu, sắc mặt Lãng Anh Lương mới hòa hoãn.

Chắc chắn, mặc kệ cái gã Lê đại công tử gì đó có lai lịch địa vị thế nào, nhưng cứ xem cái loại đức hạnh hếch mũi lên gò không coi ai ra gì thì chắc chắn chẳng phải con chim tốt lành gì, mình đường đường là một Tông hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ, luận về phong thái xuất hiện sao có thể kém hơn gã Lê công tử này chứ!

Hạ quyết tâm, Kim Kiên sửa sang lại áo mũ, vén vạt áo dài, đề khí bật người, mũi chân điểm một cái đạp lên nóc những cỗ xe ngựa xa hoa kia mà đi.

Bên này, Lãng Anh Lương đang tiếp đãi các thiếu chưởng quầy của những tiệm vàng bạc khí cụ trong thành Biện Kinh, đột nhiên nghe thấy trên đầu vang lên tiếng gọi: “Vị này có phải là Lãng công tử của Tụ Bảo Trai?”

Chúng nhân cả kinh, đồng thời ngửa cổ lên nhìn, thì thấy một người lướt đến xoay vòng vòng giữa không trung rồi đáp xuống, tay áo tung bay, thân nhẹ tựa yến, không một tiếng động, quả là một thân khinh công tuyệt đỉnh.

Lãng Anh Lương và chư vị công tử bình thời đều là những thương nhân chân chính chăm lo buôn bán, nào được thấy công phu như vậy chứ, nhất thời cứ ngậy người ra.

Chỉ thấy người đáp xuống đất ổn định lại thân hình, ôm quyền cười nói: “Kim Kiên đến trễ, mong chư vị lượng thứ.”

Có người nhận ra người vừa tới, nhất thời cao giọng hô lên: “Là Kim hiệu úy của Khai Phong phủ.”

“A, Kim hiệu úy gần đây có khỏe không?”

“Kim hiệu úy nom khí sắc rất tốt đó! Ha ha ha!”

“Khinh công của Kim hiệu úy quả nhiên là tuyệt thế!”

Chúng nhân bắt đầu tiến lên lôi kéo làm quen.

Lăng Anh Lương thấy Kim Kiên đứng giữa đám khách nhân ôm quyền chào hỏi mọi người, cảm thấy rất khó hiểu.

Nom người này, tuổi không quá mười bảy, mười tám, mày rậm mắt nhỏ, tướng mạo bình thường, toàn thân trên dưới rất gầy tựa hồ không có mấy lạng thịt... đây chính là Kim Kiên mà người người nhắc đến đều biến sắc?

Thực sự nhìn không ra thiếu niên gầy yếu như vậy lại có bản lĩnh ép giá đến thế, có điều một thân khinh công này quả là hiếm thấy.

“Kim hiệu úy, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, Lăng Anh Lương ở đây xin có lễ”, Lăng Anh Lương đánh giá Kim Kiên xong, vội bước lên thi lễ.

“Lăng công tử có lễ”, Kim Kiên ôm quyền, mục quang hơi liếc, nhàn nhạt trả lời.

Lăng Anh Lương nhất thời giật mình.

Người này không đơn giản!

Hai mắt tựa như nhìn mình, lại như nhìn những người khác, trên mặt cười như không cười, người có phong thái, thâm ý, nhãn lực cùng ý cười như thế này cũng phải là tay lão luyện nhiều năm lăn lộn trên quan trường, chẳng ngờ Kim Kiên tuổi còn trẻ như vậy, mà lại có tu vi bậc này, quả là không thể xem thường.

Lăng Anh Lương nhất thời xóc lại mười hai phần tinh thần cung kính nghênh đón Kim Kiên vào trong.

Đáng tiếc Lăng thiếu chương quỳ lại không biết suy nghĩ lúc này của Kim Kiên:

Ôi chao ơi, màn chào sân thiên ngoại phi tiên vừa rồi kia... xoay người hình như hơi quá... Váng hết cả đầu đến cả mặt mũi người ta như thế nào cũng chẳng nhìn rõ, hình như còn thấy hơi buồn nôn nữa...

***

Có điều cơn choáng váng khiến Kim Kiên chẳng kịp phản ứng không duy trì được bao lâu, theo chúng công tử bước lên lầu ba của Cẩm Phượng lâu, Kim Kiên mới rồi còn cảm thấy khó chịu thoáng cái đã tỉnh như sáo sậu.

Chỉ thấy mái nhà bên trong lầu của Cẩm Phượng lâu, trụ đỡ xà xanh, dát vàng chạm bạc, đèn sa treo trên đỉnh, tráng lệ lộng lẫy. Lan can bốn phía điêu khắc tinh xảo, song cửa sổ bằng gỗ, tất cả đều mở hết ra, trên thì đón ánh trăng trong vắt, dưới thì nhìn được toàn cảnh dòng Biện Hà, khiến người ta cũng thấy vui vẻ khoáng đạt. Tiến vào sảnh mà ngắm, chính giữa

đặt sáu chiếc bàn tròn, bên trên bày ly uống rượu lấp la lấp lánh, rất mê hoặc lòng người.

Lăng lão chương quây vừa trông thấy Kim Kiên, đương nhiên hết sức vui vẻ, vội mời Kim Kiên ngồi ở vị trí thượng khách. Trùng hợp làm sao Lê đại công tử lại ngồi ngay bên cạnh.

Tới khi chư vị công tử thiếu gia an tọa, Lăng lão chương quây cùng Lăng Anh Lương chia nhau ngồi bên cạnh Lê đại công tử và Kim Kiên, lại nâng ly phát biểu bài diễn thuyết khai tiệc, còn đặc biệt cảm tạ Lê thiếu gia và Kim đại nhân hạ cố đến tham dự, sau đó tiệc rượu chính thức được bắt đầu.

Lúc này Kim Kiên mới biết, cái gã Lê công tử này chính là Lê Kỳ Minh, con trai độc nhất của Lễ bộ Thị lang Lê Phương.

Có điều giờ này khắc này, hứng thú của Kim Kiên không nằm ở thân phận của Lê công tử, mà là ở cách sắp xếp các món ăn của cha con Lăng gia... Thật sự là sáng tạo rất riêng lại độc đáo.

Chỉ thấy chúng nữ tử tuổi xuân môn môn tiến vào sảnh, người nào người nấy dung mạo tựa phù dung, tóc dài như thác đổ, thân vận quần lụa mỏng uyển chuyển nhẹ nhàng, tay khoác khăn lụa phiêu phát, bung những món ăn tinh xảo, thướt tha bước đến, hệt như Hằng Nga dâng đồ trên cung trăng.

Có sáng tạo!

Sáng tạo ở chỗ, các nàng “Hằng Nga” này sau khi dâng món ăn xong đều đứng bên cạnh các khách nhân, mỗi một vị khách vừa vận có một nàng “Hằng Nga”, không nhiều hơn cũng không ít hơn. Các nàng “Hằng Nga” lại gấp thức ăn chậm tửu cho khách nhân, giúp khách nhân lau mồ hôi rót nước, phục vụ vô cùng sẵn sóc chu đáo, nếu vị khách nào có yêu cầu gì đặc

biệt... tí như vị Lê công tử kia, khăng khăng muốn nàng “Hằng Nga” bên cạnh phải ngồi lên đùi gã... cũng chẳng thành vấn đề.

Tuy vừa mới bắt đầu, chúng công tử còn có chút câu nệ, nhưng rượu quá tam tuần, đồ ăn thưởng thức quá nửa, liền ném mọi sự rụt rè ra sau đầu, cùng các nàng “Hằng Nga” bên cạnh vui đùa âm ỉ, cùng chúng đồng liêu bên cạnh uống rượu đối thơ, vô cùng náo nhiệt.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ.

Tí như Lãng lão chương quỳ còn đích thân gấp thức ăn châm tửu cho Lê công tử, tự nhiên không rảnh để quan tâm tới “Hằng Nga”. Còn Lãng Anh Lương đang rất rối rắm tìm cách nghiên cứu từng lời nói hành động của vị Tông hiệu úy lục phẩm bên cạnh.

Cái tay Kim hiệu úy này thật sự rất kỳ quái.

Nếu nói hắn không gần nữ sắc, thì lúc “Hằng Nga” ngồi tới bên cạnh, tựa hồ chưa từng thấy hắn tỏ ý từ chối; còn nếu nói hắn háo sắc, thì từ đầu đến giờ hắn chỉ kêu “Hằng Nga” gấp thức ăn cho, hơn nữa còn là những món ăn có giá đắt nhất, hắn cứ liên tục đưa vào miệng, ăn uống không ngừng.

Lẽ nào hắn thích ăn?

Lãng Anh Lương suy đoán như vậy, liền tự gấp mấy món cho Kim Kiên, quả nhiên nhận được ánh mắt rất cảm kích của Kim Kiên.

Người này quả nhiên thích ăn!

Lãng Anh Lương hạ kết luận.

Nhưng không biết người này có thích rượu không?

Nghĩ như thế, Lãng Anh Lương rót đầy hai chén rượu ngon, đang định kính rượu Kim Kiên, chẳng ngờ bên cạnh đột nhiên có một người xông ra, thân hình cường tráng, bụng lu mặt đen, cầm hai bát rượu đưa đến trước mặt Kim Kiên:

“Kim hiệu úy, tại hạ là Lý Đan thiếu chương quỳ của Nhất Thương Hiên, Nhất Thương Hiên ơn nhờ Kim hiệu úy chiếu cố nhiều, nhân cơ hội này xin kính Kim hiệu úy một chén!”

Lãng Anh Lương nhướng mày.

Nhất Thương Hiên? Chẳng phải là tiệm của Lý chương quỳ bị Kim Kiên dùng hai mươi lượng bạc mua chiếc bình thời Đường có giá năm ngàn lượng đó sao.

Đây là con trai ông ta? Ừm! Xem ra đến không có ý đồ gì tốt rồi, vị Kim hiệu úy này thân hình bé nhỏ, tám phần là không chống đỡ nổi đâu.

Có điều ngoài dự liệu của Lãng Anh Lương, Kim Kiên liếc nhìn bát rượu trong tay Lý Đan, lại không hoang mang, không hoảng hốt, đặt đôi đũa trong tay xuống, quệt dầu mỡ bên mép, lắc đầu nói: “Bát thế này không đã nghiên”, rồi đột nhiên đề tiếng, “Tiểu nhị, cho hai vò Nữ Nhi Hồng mười năm!”

Tiếng hô này khiến cho toàn bộ sảnh cả kinh lặng ngắt như tờ.

Chúng nhân dừng mọi huyền não, trợn mắt há mồm nhìn Kim Kiên đập một chân lên tay vịn ghế, hai tay nâng vò rượu lớn mà tiểu nhị vừa mang tới, tu ừng ực, uống xong, mặt không đổi sắc hướng Lý Đan phía đối diện cười nói: “Lý công tử, mời!”

Mà Lý Đan mặt đen nhất thời trở nên trắng bệch, dưới ánh mắt của bao người lại không bỏ được sĩ diện, chỉ đành cứng rắn nâng vò rượu lên uống, nhưng mới uống được nửa vò, đã trợn trắng mắt ngã vật xuống đất, được sai vật đi theo bên cạnh vôi vĩa khiêng đi.

Về phần Kim Kiên, thần sắc tự nhiên ôm quyền hương chúng nhân trong sảnh: “Chư vị xin mời!”

Phía dưới xôn xao một trận, sau đó là một tràng những tiếng phụ họa.

“Mời! Mời!”

“Kim hiệu úy mời!”

Lăng Anh Lương nhìn thấy rất rõ ràng vừa rồi có vài vị công tử còn nóng lòng định tiến lên kính rượu Kim Kiên hiện tại đã lặng lẽ thu cờ xếp trông thần sắc bi thương ảo não.

Chẳng trách người này tuổi còn nhỏ mà dám một mình dự yến, quả nhiên có tử lượng của một con ma men!

Lăng Anh Lương thầm vuốt mồ hôi lạnh, âm thầm đặt chén rượu trong tay xuống.

Hành động kinh người này của Kim Kiên đã khiến cho vị Lê công tử kia bất mãn.

Nghĩ mà xem, trong số các công tử tài hoa anh tuấn này, duy chỉ Lê công tử có gia thế thân phận hiển hách, tại tiệc thưởng trăng đêm Trung thu những năm trước, gã đều là tiêu điểm của mọi sự chú ý, tựa như mặt trăng sáng vàng vạc, xung quanh là sao nhỏ vây quanh tung hô, bây giờ lại bị một

tên hiệu úy còn con chẳng biết từ cái lỗ nào chui ra cướp hết hào quang, sao không khiến cho Lê đại thiếu buồn bực cho được.

“Lê mỗ trí nhớ tôi, chẳng hay vị này là...”, Lê công tử ghé mắt nhìn Kim Kiên một cái, hỏi.

Kim Kiên chỉ quan tâm đến cái đùi vịt quay trước mắt, không rảnh mà để ý.

Lăng lão chương quỳ bên cạnh vội vàng đáp lời: “Vị này là Kim hiệu úy của Khai Phong phủ.”

“Quan hàm mấy phẩm?”

“Tòng lục phẩm.”

“Ồ, ra là Tòng hiệu úy lục phẩm nho nhỏ a, tuổi còn trẻ mà có thể leo lên đến chức này cũng không dễ dàng gì”, Lê đại công tử hình mũi hừ một tiếng.

“Lê công tử nói rất phải”, Lăng lão chương quỳ cười khan nói, cẩn thận liếc Kim Kiên một cái, thấy Kim Kiên thần sắc tựa hồ có vẻ không giận, mới thảm thở ra một hơi.

Lăng Anh Lương bên này nhìn thấy rất rõ ràng, Kim Kiên không phải là không để ý, mà căn bản là không nghe thấy. Lúc Lê đại thiếu hừ một tiếng châm chọc, Kim Kiên đang chỉ huy nàng “Hằng Nga” bên cạnh tiến hành sự nghiệp gấp thức ăn mới.

“Đúng, chính là món Cát Tường Như Ý đó, còn cả món Chiêu Tài Tiên Bảo, một cái đùi vịt quay, ôi chao, cô nương đừng lo, ăn không hết ta có thể gói mang về!”

Chúng công tử đa phần là thiếu chương quỳ của các ngành nghề nhỏ, ít nhiều cũng phải qua lại với các nhà quan lại, đều biết vị Lê đại công tử kia không đắc tội nổi, lúc này thấy Lê đại thiếu tâm tình không vui, bắt đầu thi triển công phu a dua nịnh hót.

“Kim hiệu úy mặc dù thiếu niên mà có thể lên đến chức này, nhưng cũng không thể sánh với Lê công tử gia thế hiển hách được!”

“Huống hồ Lê công tử tài mạo song toàn, nói năng khí chất cứ hết như người trời giáng thế, quả là tấm gương mẫu mực của các thanh niên tài hoa tuần tú thành Biện Kinh này!”

“Không sai, không sai! Cứ xem Lê công tử ôn nhuận như ngọc này, mày lưỡi mác mắt như sao, tướng mạo đứng đầu, không biết có bao nhiêu danh môn thực nữ của Biện Kinh phải chao đảo, mê mẩn tâm thần!”

Quang quác quang quác, bô lô ba la.

Một tràng rầm ngựa này lắng xuống, tâm tình Lê công tử quả nhiên tươi tỉnh lên không ít, lập tức gõ nhịp tay hứng chí bưng bưng nói: “Nói rất hay! Bản công tử tài mạo song toàn, văn võ kiêm tu, hôm nay trăng tròn ý đẹp, chẳng bằng nhân cơ hội này, chúng ta làm thơ trợ hứng có được chăng?!”

Trong sảnh nhất thời trở nên tĩnh lặng.

Da mặt chúng công tử đều giật giật.

Lăng Anh Lương thảm kêu một tiếng “Không tốt”! Theo như mình điều tra nhiều ngày nay, Lê Kỳ Minh này đầu óc dốt đặc cán mai, dốt dài cán cuốc, mặc dù không đến nổi một chữ bẻ đôi cũng không biết, nhưng tuyệt đối chẳng phải nhân tài trong việc ngâm thơ làm câu đối, bây giờ gã hứng

lên nói muốn làm thơ trợ hứng, nếu như hẳn thật sự có thể làm ra thơ thì cũng thôi đi, nhưng nếu không làm được bị mất mặt, đến lúc đó giận cá chém thớt lây sang Tụ Bảo Trai thì rắc rối to!

Nghĩ đến đây, Lãng Anh Lương vội vàng xoa dịu: “Lê công tử chủ ý này rất hay! Chỉ là Lê công tử tài trí hơn người, làm mấy bài thơ sợ rằng không hiển lộ hết tài năng của công tử, chi bằng chúng ta thay đổi quy tắc, chuyển thành trò nói thơ thì thế nào?”

“Ồ? Thế nào là nói thơ?” Lê đại thiếu hiển nhiên rất hứng thú.

“Là một người làm một câu thơ, người tiếp theo phải làm một câu tiếp nối người thứ nhất, ý cảnh gieo vần đều phải phù hợp.”

Kim Kiên bên cạnh nghe xong, vẻ mặt không tình nguyện, ngoạm một miếng trên cái đùi vịt, lúng búng nói: “Không phải chứ, khó như vậy? Ta không có bản lĩnh này, ta không tham gia!”

Lê đại công tử kể bên vừa nghe Kim Kiên nói vậy, nhất thời vui vẻ, vội nói: “Được được được, cái này được đó!”

“Kim hiệu úy chớ lo lắng, chúng ta sẽ làm thử trước”, Lãng Anh Lương đầu đầy mồ hôi, “Lãng mỗ sẽ đọc câu thứ nhất, gia phụ làm tiếp câu thứ hai, Kim hiệu úy đọc câu thứ ba, Lê công tử làm câu cuối cùng, sắp xếp như vậy có được không?”

“Làm không được là ta mặc kệ đó...”, Kim Kiên lảm bảm nói.

“Được, sắp xếp như vậy đi!”, Lê đại thiếu vỗ bàn.

Tất cả các công tử trong sảnh lâu đều mang vẻ mặt căng thẳng. Lãng lão chương quỳ bên này sắc mặt hơi tái, ra sức nháy mắt với nhi tử của mình.

Lăng Anh Lương đáp lại cha mình bằng ánh mắt xin người hãy an tâm, rồi cất giọng ngâm: “Câu đầu tiên là... Đầu giường ánh trăng rọi^[3]!”

[3] Đây là bài thơ “Tĩnh dạ tứ” rất nổi tiếng của nhà thơ Lý Bạch.

Câu thơ này vừa thốt ra, trái tim treo lơ lửng của chúng nhân cuối cùng cũng rơi về vị trí cũ.

Câu thơ đại chúng nghe nhiều thành quen như vậy, Lê đại thiếu chắc hẳn sẽ nổi được thôi!

Lăng lão chường quây thở ra một hơi, chậm chậm ngâm câu thứ hai: “Ngõ mặt đất phủ sương.”

Chúng nhân đưa mắt sang Kim Kiên.

Kim Kiên dường như có chút kinh ngạc, cắn cái đùi vịt hồi lâu, mới chậm rãi đọc câu thứ ba: “Ngẩng đầu nhìn trăng sáng...”

Chúng nhân lại đưa mắt về phía Lê đại thiếu, tràn ngập vẻ chờ đợi.

Chỉ thấy Lê đại thiếu dáng vẻ ung dung như nắm được tất thảy, rung đùi đắc ý thốt ra một câu: “Cha ta là Lê Phương!”

Trong lâu lạng phắc như tờ.

Gió sông thổi vù vù từ dòng Biện Hà đưa vào trong sảnh, lượn vòng một cái, lại vi vút bay đi.

“Thơ, thơ hay!”, không biết là ai, rớt cuộc cũng có phản ứng, chất giọng run rẩy thốt lên một câu.

Nhất thời, tiếng khen dậy khắp.

“Tuyệt quá, thật sự là quá tuyệt!”

“Câu này của Lê công tử quả là tuyệt bút, là điểm mắt cho rồng!”

“Ha ha ha ha!”, đột nhiên một tràng cười bùng nổ, át mọi lời tán tụng trầm trồ nịnh hót.

Chỉ thấy Kim Kiên đang ôm bụng cười lăn lộn, nước mắt giàn giụa, cái đùi vẹt trong miệng thuận thế phun ra, vừa vụn bay thẳng vào thái dương Lê công tử.

Lê đại thiếu lau dầu mỡ dính trên thái dương, giận đến xanh mặt, vỗ bàn tức tối quát: “Ngươi, ngươi ngươi thật là to gan, lại, lại dám cười nhạo bản thiếu gia. Người đâu, lôi cái tên tiểu tử này ra ngoài, giáo huấn cho hắn một trận...”

Sáu hộ vệ lưng lửng sau lưng nhận lệnh tiến lên, đang định kéo Kim Kiên vẫn còn cười như điên ở bên bàn, đột nhiên, một chất giọng sang sảng vang lên bên tai mọi người.

“Nếu thuộc hạ của Khai Phong phủ có điều gì thất lễ, Triển mỗ xin được tạ tội trước.”

Trong một thoáng, cả tầng tử lâu lớn như vậy, mọi âm thanh đều ngừng bật, không một tiếng động, chỉ để lại dư âm lời nói này vang vọng trong tai chúng nhân.

Một bóng người chậm chậm bước lên lầu tiến vào sảnh, rồi dừng lại, ôm quyền cười nói: “Làm phiền nhã hứng của chư vị, mong chư vị rộng lòng

bỏ qua.”

Y phục đỏ như lửa, đai ngọc tựa bạc, dáng hình thẳng tắp như tùng như bách, dung mạo tuấn tú tựa ngọc đẹp, đôi con ngươi lấp lánh như thủy tinh, mày liễu mác ẩn giấu nét anh khí, dường như ánh trăng trong vắt trên chín tầng trời đã dung nhập vào hồn phách người này, chớp mắt nhìn lại, rục rờ chói lòa, tâm thần trở nên trong suốt.

“Triển đại nhân!”

Không biết là ai cất tiếng.

Tức khắc, bầu không khí trong sảnh liền thay đổi. Các công tử vừa rồi còn cùng “Hằng Nga” đùa giỡn trên chốc, giờ đây liền ngồi ngay ngắn lại, chỉnh đốn y phục, lộ ra vẻ đứng đắn nghiêm túc, hết như đang nghiên cứu tu tập trong thư viện; các nàng “Hằng Nga” mới rồi còn áo lơ yếm trễ nói nói cười cười, hiện tại lập tức ngồi thẳng người, kéo lại y phục, cúi đầu thẹn thùng, hết như những tiểu thư khuê các vậy.

Vị hộ vệ áo đỏ tựa như cơn gió mát lành, thổi vào tửu lâu xưa đi về ủy mị ướt át nơi đây.

Người này chính là Triển Chiêu?!

Lăng Anh Lương ngơ ngẩn hồi lâu, lúc này mới phản ứng lại.

Đây... thật sự là... quả nhiên như người trời giáng thế?

Ừm? Đây không phải là lời mới rồi còn tán tụng Lê công tử kia sao?

Chỉ là lời nói vừa nãy là lời nịnh bợ, vuốt đuôi, hiện tại mới là từ đáy lòng thốt ra.

Lăng Anh Lương âm thầm gật đầu, quả nhiên như lời Tiểu La nói, người này xác thực... đúng là phải tranh nhau toạc đầu!

Lăng lão chương quỳ bây giờ mới hoàn hồn lại, vội vàng tiến lên ôm quyền hô: “Triển, Triển đại nhân lại bằng lòng đến đây, thật, thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này, vinh hạnh cho kẻ hèn này!”

Đâu có chỗ nào mà xán lạn với chói lòa chứ^[4]? Triển đại nhân vừa tới, hiển nhiên đã làm nổi bật vẻ u ám nhạt nhẽo của Cẩm Phượng lâu vốn đèn hoa rực rỡ này.

[4] Hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung, câu trên Lăng lão chương quỳ nói “vinh hạnh cho kẻ hèn này (peng bi sheng hui 蓬華生輝)”, Lăng Anh Lương lại nghe nhầm thành “xán lạn chói lòa (peng bo sheng hui 蓬勃生輝)” nên mới hiểu nhầm như vậy.

Lăng Anh Lương vừa lảm bảm trong bụng, vừa tiến lên thi lễ nói: “Thiếu chương quỳ của Tụ Bảo Trai, Lăng Anh Lương bái kiến Triển đại nhân!”

“Lăng lão chương quỳ, Lăng công tử không cần đa lễ”, Triển Chiêu ôm quyền, nho nhã đáp lại.

“Triển đại nhân mời ngồi, mời ngồi!”, Lăng lão chương quỳ ý cười ngập tràn nói.

“Đa tạ Lăng lão chương quỳ, nhưng Triển mỗ còn có công vụ phải làm, không thể lưu lại lâu, xin Lăng lão chương quỳ đừng trách”, Triển Chiêu tỏ vẻ áy náy nói.

“Hả? Nhưng cái này....”, Lăng lão chương quỳ thất vọng.

Chúng nhân trong sảnh cũng đồng thời tỏ ra thất vọng.

“Nếu Triển đại nhân còn có công vụ phải làm, vậy vì sao lại...”, Lăng Anh Lương vừa mở miệng cất tiếng, thì phát hiện ánh mắt Triển Chiêu đang hướng ra sau lưng mình.

“Không biết mấy vị này là?”, Triển Chiêu đột nhiên hướng về phía sau gã hộ vệ của Lê công tử đang định kéo Kim hiệu úy ra, hỏi.

Sáu gã hộ vệ cao lớn vạm vỡ nhất thời run lên, lập cập lùi ra sau mấy bước.

“Vị cô nương này là?”, ánh mắt Triển Chiêu quét qua nàng “Hằng Nga” sau lưng Kim Kiên.

Nàng “Hằng Nga” kia hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch lật đật lùi lại mấy trượng.

Lại nhìn qua Kim hiệu úy mới rồi còn hào khí bừng bừng uống cạn một vò Nữ Nhi Hồng cỡ bự, lúc này đang so vai cong người, co cụm thành một đống, hết như muốn chôn mình trong cái đĩa trước mặt.

Triển Chiêu lặng lẽ quét mắt liếc qua vò rượu trống không lẫn lóc bên cạnh bàn chỗ Kim Kiên, còn trên bàn thì xương xẩu chất đống hết như ngọn núi nhỏ, nhàn nhạt nói:

“Kim hiệu úy, đã qua giờ Tuất rồi.”

Không biết vì sao, khi Triển Chiêu thốt ra mấy câu này, chúng nhân trong sảnh đồng thời rùng mình một cái.

“A?! Đã qua giờ Tuất rồi!”, Kim Kiên bật thẳng người dậy, kinh ngạc kêu lên, quay bên nọ chuyển bên kia tít như chong chóng, rồi ôm quyền nói,

“Kim mỗ cùng các vị tài tử chuyện trò thật hứng thú, nhất thời quên mất thời gian, Kim mỗ còn có công vụ phải làm, xin cáo từ trước!”, nói đến đây, nét mặt trở nên nghiêm túc, bước đến trước mặt Triển Chiêu, “Triển đại nhân, thuộc hạ xin theo đại nhân hồi phủ!”

Triển Chiêu gật đầu, hướng mọi người ôm quyền nói: “Triển mỗ và Kim hiệu úy xin cáo từ.”

“Triển đại nhân đi thông thả!”

“Kim hiệu úy đi thông thả!”

Chúng nhân vội đứng lên đáp lễ phụ họa nói.

Đợi đến khi hai người một trước một sau rời đi, tất cả các công tử, thiếu gia trong sảnh không biết vì sao đều cảm thấy có chút chán nản mất mát, đồ ăn tinh xảo mất đi mùi vị, mỹ nữ bên cạnh chẳng còn hứng thú, nói chuyện phiếm với nhau mấy câu, rồi ai nấy đều chuẩn bị ra về.

Nhưng lúc này, Lê công tử từ nãy đến giờ vẫn không hó hé gì đột nhiên lại quát âm lên, mặt đầy tiệc nuối: “Mỹ nhân vừa rồi lại là Ngự Miêu đại danh lưng lầy, ôi chao, lại còn là một nam nhân, thật là phí của giờ!”

Cùng một lúc, tất cả những người có mặt trong sảnh, bao gồm cả các nàng “Hàng Nga” tiên tử, hộ vệ của nhà Lê công tử, đều liếc nhìn Lê công tử, trong ánh mắt mang theo vẻ ghét bỏ khinh bỉ không gì tả nổi.

Mặc dù Lê đại thiếu trước nay da mặt dày trứ danh cũng bị ánh mắt mọi người liếc làm cho có chút chột dạ, tùy tiện nói mấy câu với cha con Lăng gia cho có lệ, sau đó liền tung cửa mà chạy.

***

Lòng sông lẩn với màu trời lung linh, trăng thời vành vạnh sắc đêm thẫm dần.

Hai bên bờ dòng Biện Hà, khách nhân dập diu như mắc cửi, đàn ca sáo nhị rộn ràng, chơi đèn thưởng trăng.

Lẩn trong đám bách tính, khách nhân, có hai người rất bắt mắt.

Một người vận quan bào màu đỏ, thân thẳng như cán bút, bước đi vội vã, một người bận trang phục hiệu úy theo sát ngay sau, cúi đầu khom lưng dáng chừng chán nản ỉu xìu.

Đột nhiên, bóng áo đỏ đằng trước dừng lại, thành linh quay đầu: “Kim hiệu úy!”

“Triển, Triển đại nhân có gì dặn dò?”, Kim Kiên giật nảy mình, cuống quýt trả lời.

Triển Chiêu lại không nói, chỉ chau đôi mày nhìn chăm chăm Kim Kiên, dưới ánh đèn lay động khuôn mặt tuần tú khi tỏ khi mờ.

Kim Kiên kinh hãi khiếp sợ, rụt cổ không dám ngẩng đầu lên.

Không hay rồi, không hay rồi, bộ dạng này của Tiểu Miêu tựa như điềm báo sắp “bão to”!

“Kim hiệu úy, hôm nay trước khi xuất phủ Triển mỗ đã dặn những gì?”

Kim Kiên ngược mắt nhìn lên, mặt mày nghiêm nghị nói: “Mệnh lệnh của Triển đại nhân, thuộc hạ nhất định khắc cốt ghi tâm, tuyệt không dám

quên nửa chữ, Triển đại nhân dặn thuộc hạ khi đến yến tiệc cần phải cẩn trọng trong lời nói và việc làm, chớ có tham uống, tham ăn, còn có về phủ sớm một chút...”

Càng nói càng nhỏ, tới câu cuối cùng, giọng Kim Kiên trở nên lí nhí hết như tiếng muỗi kêu.

Chớ có tham uống... hình như mình đã uống một vò lớn...

Chớ có tham ăn... hình như trong cả bàn mình là người ăn nhiều nhất, còn đóng gói mang về...

Cẩn trọng trong lời nói và việc làm... hình như mình mới rồi còn trắng trợn cười nhạo con trai của Lễ bộ Thượng thư đương triều một trận...

Về phần “về phủ sớm một chút”, ngó chừng trên đường còn chật ních người thế này, chắc thời gian cũng không muộn đâu nhỉ...

Kim Kiên sợ sệt ngược mắt lên: “Triển đại nhân, thời gian tựa hồ vẫn còn sớm...”

Triển Chiêu im lặng nhìn Kim Kiên một cái, “Kim hiệu úy cho rằng thời gian vẫn còn sớm?”

“Chắc, chắc là vẫn còn sớm...”, Kim Kiên đáp vẻ yếu xìu.

Triển Chiêu gật gật đầu, xoay người, cất bước, đi tiếp.

“Nếu Kim hiệu úy đã cho rằng thời gian vẫn còn sớm, thì chi bằng cùng Triển mỗi tuần phổ được chứ?”

Tuần, tuần phở?!

Mặt Kim Kiên nhất thời biến hóa, nhả nhúm như mướp đắng.

Có nhâm không đây?! Tết Trung thu ngày Mười lăm tháng Tám là ngày nghỉ phép pháp luật đã quy định, vậy mà mình còn phải nửa đêm tăng ca đi tuần phở? Thực quá không có nhân quyền rồi!

Huống hồ người đông như thế này, chen chúc bẹp ruột mắt!

“Còn không đi?”, Triển Chiêu nhàn nhạt nói một câu.

“Dạ! Thuộc hạ tuân lệnh!”, Kim Kiên vội lão đảo bước theo.

Vì vậy, trong những khách nhân thưởng trăng đêm Trung thu ở Biện Kinh, có thêm hai bóng người, một đỏ, một đen.

Bách tính xung quanh nhìn thấy hai người, ai nấy đều mỉm cười thi lễ, đủ thấy tình cảm kính yêu của chúng bách tính đối với hai người nhiều đến thế nào.

Chỉ thấy bóng áo đỏ thẳng như cán bút phía trước tuy bước đi nhanh như bay, nhưng so với lúc bình thường đã chậm hơn ba phần rồi, mà khi bóng dáng gầy yếu phía sau bị dòng người dồn ép chen chúc, bóng áo đỏ vô tình mà hữu ý cước bộ chậm dần lại, đợi người áo đen mồ hôi nhễ nhại chạy tới, rồi mới tiếp tục không nhanh không chậm tiến lên. Thỉnh thoảng trên khuôn mặt người áo đỏ lại thoáng hiện ý cười nhàn nhạt, làm say mê chúng bách tính xung quanh, có thể thấy vị Tứ phẩm hộ vệ nào đó tâm tình lúc này đang rất vui vẻ.

Nhưng Kim Kiên đầu đầy mồ hôi chen chúc lặn ngụp trong dòng người tâm tình lại tuyệt không vui vẻ như vậy. Chúng bách tính nhìn thấy Triển

Chiêu đều tự động lùi ra sau ba bước ôm quyền thi lễ, mà nhìn thấy mình lại xông đến cười cười nói nói bắt chuyện, Kim Kiên cảm thấy đầu như muốn bốc hỏa.

Đây là sự khác biệt giữa thần tượng siêu cấp và trợ lý!

Có điều nổi cảm hận ngàn ngụt của Kim Kiên rất nhanh có chỗ để giải tỏa.

Đúng lúc hai người vừa mới đi được nửa con phố, phía trước đột nhiên vang lên tiếng khóc thất thanh của một cô gái.

Trong đêm Trung thu đoàn viên hòa thuận này, tiếng khóc kia thực rất bất ngờ.

Triển Chiêu và Kim Kiên đồng thời nhấc chân, lập tức thi triển khinh công phi thân lên trước để tìm hiểu.

Chỉ thấy trên phố chúng bách tính xúm đen xúm đỏ, gương mặt ai nấy đều mang vẻ khó chịu đến cực điểm, nhìn người ở giữa vòng vây chỉ chỉ trỏ trỏ, còn có mấy người nhỏ giọng mắng:

“Quá đáng quá rồi, chẳng qua là một tiểu cô nương...”

“Cái loại công tử gì vậy, thực còn chẳng bằng thứ đồ vô tri!”

Triển Chiêu sắc mặt sa sầm, điềm mũi chân lao vút vào trong vòng người.

Kim Kiên cũng vội vạch đám đông xông tới, vừa nhìn một cái, nhất thời kinh hãi ngay tại chỗ.

Chỉ thấy một ông lão đang nằm co quắp trên đường, tuổi đã quá sáu mươi, râu tóc hoa râm, một chân toàn máu là máu, xương đùi biến dạng, hiển nhiên đã gãy, bên cạnh ông lão còn có một thiếu nữ đang quỳ phủ phục, khuôn mặt đầy máu, từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất, cô gái ôm mặt khóc không ngừng, mà hung khí gây ra vết thương trên mặt cô gái lại là một cây roi ngựa, trên roi ngựa lấm tẩm vết máu, còn kẻ đang cầm ngọn roi kia... là một người rất quen thuộc, chính là Lê Kỳ Minh, con trai của Lễ bộ Thị lang Lê Phương đại nhân.

Lúc này gã đang giơ roi định quất vào mặt cô gái, nhưng đầu roi lại bị Triển Chiêu giữ chặt, chẳng thể chuyển động được.

“Tên nào mắt ngẩn lại dám ngăn cản bản công tử?”, Lê Kỳ Minh giận dữ quát một tiếng, quay đầu nhìn, hai mắt tức thì sáng lên, cười đến là bỉ ổi, “Ta còn tưởng là ai cơ đấy? Thì ra là Triển hộ vệ! A, đúng rồi, chắc hẳn Triển hộ vệ còn chưa nhận ra bản công tử, cho nên mới ngăn roi của bản công tử lại! Bản thiếu gia là Lê Kỳ Minh, con trai của đại quan đương triều Tông nhị phẩm Lễ bộ Thượng thư Lê Phương đại nhân.”

Những lời này vừa nói ra, chúng bách tính xung quanh nhất thời im lặng, trong ánh mắt nhìn Lê Kỳ Minh đều mang theo vẻ khiếp sợ.

Về phần Triển Chiêu, chỉ trừng mắt cau mày, lạnh giọng nói: “Không biết vì sao Lê công tử lại hành hung bách tính giữa đường như thế?!”

“Vì sao ư?!” Lê Kỳ Minh thuận tay chỉ vào hai cha con trên đất kia, cười khẩy nói, “Lão già mắt ngẩn này dám cả gan va vào xe ngựa của bản công tử, còn con bé kia lại dám ngăn cản xe ngựa của bản thiếu gia, làm cho ngựa của bản thiếu gia kinh sợ thiếu chút nữa thì hất ngã bản thiếu gia, vậy nên ta mới giáo huấn cho bọn chúng một chút! Nếu Triển đại nhân đã đến đây rồi, bản thiếu gia sẽ nể mặt Triển đại nhân, đại nhân cũng đừng chấp bọn tiểu nhân kia nữa, thả chúng đi đi!”

Nói đến đây, Lê Kỳ Minh quăng roi ngựa qua một bên, nghênh ngang xoay người định lên xe rời đi.

Một thanh kiếm với vỏ màu đen đưa ra chắn ngang, ngăn Lê Kỳ Minh lại.

“Lê công tử khoan đã!”

“Triển hộ vệ còn có chuyện gì sao?”, Lê Kỳ Minh híp mắt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu lại không đáp Lê Kỳ Minh, ngược lại còn hỏi Kim Kiên, ngay khi Lê Kỳ Minh vừa mới bắt đầu tự biên tự diễn đã len lỏi luôn lách trong đám bách tính: “Kim hiệu úy, thế nào?”

“Có! Triển đại nhân, thuộc hạ ở đây!”, Kim Kiên ló đầu ra hô lên một tiếng, rồi chen lấn chui ra khỏi đám người, đến trước mặt Triển Chiêu ôm quyền nói, “Thuộc hạ đã tìm hiểu kỹ, là xe ngựa của Lê công tử phóng ẩu trong đám đông đâm gãy chân ông lão đây, vị cô nương này vì cha mình nên ngăn xe ngựa lại, liền bị Lê công tử dùng roi quất bị thương ở mặt!”, rồi quay đầu sang nói với bách tính xung quanh: “Chuyện là như vậy phải không?”

Chúng bách tính lập tức gật đầu phụ họa tranh nhau đáp:

“Không sai, không sai!”

“Vị công tử này cũng thật quá đáng quá, bao nhiêu người đang đi trên đường, xe ngựa của cậu ta cứ xông loạn về phía đám đông, lại còn chạy nhanh như vậy, nếu không phải người ven đường nhanh chân tránh đi, đã sớm bị xe ngựa đâm chết rồi!”

“Ông lão này mắt mờ chân chậm, không tránh kịp bị xe ngựa đâm làm gãy chân, vị công tử kia không những không đưa người ta đến y quán, lại còn hồng hách không biết lý lẽ, đánh cho con gái người ta mặt mày bị thương, ôi chao ơi, đáng thương cho cô gái, sau này làm sao gả đi được đây?”

“Đây là thế đạo gì vậy? Đâm vào người ta lại còn có lý hơn cả người bị đâm!”

Chúng nhân càng nói, sắc mặt Lê Kỳ Minh càng đen, đột nhiên gầm lên một tiếng: “Câm miệng, các ngươi có biết cha ta là ai không? Cha ta chính là Lễ bộ Thị lang đương triều, tùy tiện dùng một ngón tay thôi cũng có thể bóp nát các ngươi, các ngươi lại dám nói xấu vu tội bản công tử như vậy?!”

Chúng bách tính nhất thời nín lặng, không dám ho he một tiếng.

Lê Kỳ Minh cười khẩy một tiếng, nhắc chân định bước lên xe, nhưng thanh kiếm với vỏ màu đen kia vẫn chắn trước mặt gã như cũ, nửa tác cũng không suy chuyển.

“Lê công tử, mời theo Triền mỗ tới Khai Phong phủ một chuyến!”, Triền Chiêu lạnh lùng nghiêm nghị nói.

Lê Kỳ Minh nhướn mày: “Triền Chiêu, ngươi chẳng qua chỉ là một thị vệ tứ phẩm, lại dám bắt ta?!”

Thị vệ áo đỏ sắc mặt không đổi: “Mời theo Triền mỗ tới Khai Phong phủ một chuyến!”

“Hay cho Triền Chiêu ngươi!”, Lê Kỳ Minh giận dữ quát lên một tiếng, quay người hướng mấy tên thị vệ của mình hét, “Còn ngần ra đây làm gì?”

Không mau đánh đuổi Triển Chiêu đi?!”

Sáu tên thị vệ ngược lên nhìn Triển Chiêu một cái, thì thấy Triển Chiêu hai mắt như có điện, ánh mắt nghiêm nghị khí thế ép cho sáu tên đứng nguyên tại chỗ, không dám cử động.

“Người, các người, một lũ vô dụng!”, Lê Kỳ Minh tức tối tới mức toàn thân run rẩy.

“Lê công tử, mời!”, Triển Chiêu chấp tay.

Chúng bách tính xung quanh im lặng như tờ, dù tức giận nhưng cũng không dám phát ra tiếng, ngay cả cử động cũng không nhìn hai người Triển Chiêu và Lê Kỳ Minh giằng co.

“Chuyện gì xảy ra? Vì sao lại tụ tập ở đây?”

Một đoàn nha dịch tuần phố vạch đám đông xông tới, vừa thấy người ở giữa, lập tức ôm quyền thi lễ: “Thuộc hạ bái kiến Triển đại nhân, bái kiến Kim hiệu úy! Đây là...”

Ánh mắt Triển Chiêu đảo qua: “Mời Lê công tử về Khai Phong phủ!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, chúng nha dịch vừa thấy tình huống lúc này, lại nghe Triển Chiêu ra lệnh, lập tức hiểu rõ, có mấy người bước lên định trói Lê Kỳ Minh lại.

Lê Kỳ Minh điên cuồng hét lên: “Người, các người, ai dám động vào ta?! Cha ta là Lê Phương!”

Tiếng hét này vang vọng bốn phía, rất có hiệu quả của một tiếng sấm dậy vang đất bằng, ngay cả Triển Chiêu cũng bị tiếng sấm này đánh cho sững

sờ.

“Bố tao là Kim Cương!”, đột nhiên, một tiếng quát kỳ quái còn to hơn cả Lê Kỳ Minh vang lên.

Chúng nhân quay đầu nhìn, thì thấy Kim Kiên chống hông cười nói, “Thế nào? Lê công tử, câu này đối cũng coi như chuẩn chứ?!”

“Ngươi, ngươi ngươi ngươi!”, sắc mặt Lê Kỳ Minh nháy thẳng qua màu xanh xám trên bảng màu.

“Ta mặc kệ cha ngươi là cái cọng hành nào?! Mau trói lại cho ta, giải đi!”, Kim Kiên đắc ý ra lệnh.

Chúng nha dịch lập tức y theo lệnh Kim Kiên, trói gô Lê Kỳ Minh lại.

“Lê công tử, mời!”, Triển Chiêu còn rất lễ độ bỏ thêm đá xuống giếng.

Chúng bách tính bên cạnh thấy thế, ai nấy đều vui vẻ, trong đám đông nhất thời reo hò một trận.

“Hê hê, cái gã công tử Lê gì gì ấy cũng thật thú vị đó, cha hắn là mệnh quan đương triều, lại không phải là ngọc hoàng đại đế, không lẽ xưng tên cha ra là có thể trốn khỏi bàn tay của Khai Phong phủ?!”

“Chắc là thường ngày đem tên cha ra tác oai tác quái quen rồi, đáng tiếc hôm nay đụng phải Triển đại nhân và Kim hiệu úy, thì cho dù hắn có bản lĩnh thăng thiên độn thổ cũng vô dụng thôi!”

“Chi bằng chúng ta đến Khai Phong phủ xem xem Bao đại nhân xử cái tên Lê công tử này thế nào đi!”

“Đi đi đi! Đi xem nào nhiệt đi!”

Vì thế, trên con phố ở Biện Kinh lại xuất hiện cảnh tượng, chúng bách tính ùn ùn rông rã đi theo sai dịch đến Khai Phong phủ nghe xử án.

***

“Thăng đường!”

“Uy... vũ...”

Khai Phong phủ nửa đêm thăng đường thẩm án không phải là chỉ mới lần đầu, nhưng trong đêm Trung thu đoàn viên lại thăng đường thì rất hiếm thấy, mà trong đêm Trung thu bên ngoài công đường chúng bách tính chen chúc tới nghe xử án nhiều như vậy thực là lần đầu tiên.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và tứ đại hiệu úy vừa trở về từ phủ Bát vương gia, lại nghe nha dịch đến báo, nói rằng Triển đại nhân và Kim hiệu úy áp giải một phạm nhân về phủ, phạm nhân này còn là Lê Kỳ Minh con trai của Lễ bộ Thượng thư đương triều Lê Phương đại nhân.

Bao đại nhân ngồi chính giữa công đường, nhìn Công Tôn tiên sinh một cái, không khỏi có chút cười khổ.

Tình tiết vụ án rất đơn giản, nguyên cáo là hai cha con một người bị gãy chân, một người bị thương ở mặt, tuy đã được băng bó và chữa trị, nhưng cũng có thể thấy được vết thương khi đó sâu tới mức nào. Lại có các bách tính tận mắt chứng kiến làm chứng, Triển Chiêu, Kim Kiên bắt được bị cáo ngay tại hiện trường, chứng cứ đầy đủ, nhân chứng có cả. Bao đại nhân lập tức phán bị cáo Lê Kỳ Minh bồi thường một trăm lượng bạc phí thuốc men trị thương cho hai cha con, còn phạt hấn năm mươi lượng để răn đe cảnh cáo.

Lê công tử kia lúc vừa vào phủ nha còn có chút kiêu căng hống hách, nhưng vào đến công đường, nghe thấy đường uy, nhìn thấy Bao đại nhân với khuôn mặt đen sì âm u không khỏi thu liễm mấy phần, đợi đến khi Bao đại nhân phán quyết, nhất thời sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch, toàn thân run rẩy không ngừng.

“Người đâu, giải Lê Kỳ Minh xuống, đánh năm mươi trượng trước, sau đó theo hấn hồi phủ thu ngân lượng xử phạt!”, Bao đại nhân hạ lệnh.

Bốn nha dịch vâng lệnh bước ra, nâng Lê Kỳ Minh cả người mềm nhũn lên định kéo ra ngoài.

Đúng lúc đó, bên ngoài công đường đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn.

“Bao đại nhân, khoan đã!”

Chỉ thấy một nam tử trung niên thở dốc vạch đám đông dân chúng đến nghe xử án chạy vào công đường, gấp giọng hô lên: “Bao đại nhân, Bao đại nhân, xin hãy chờ một chút!”

Người này tuổi trên dưới bốn mươi, thân vận quan bào, râu dài mắt to, dung mạo có tới bảy phần giống Lê Kỳ Minh.

Chúng nhân nhất thời hiểu ra, đây ắt là Lễ bộ Thị lang Lê đại nhân, nhân vật chính trong câu nói “Cha ta là Lê Phương” kia.

“Thì ra là Lễ bộ Thượng thư Lê Phương, Lê đại nhân!”, Bao đại nhân đứng dậy ôm quyền, “Bao Chửng lúc này đang thẩm án, không tiện nghênh đón, mong Lê đại nhân đừng trách.”

“Không trách, không trách!”, Lê đại nhân vuốt mồ hôi nói.

Lê Kỳ Minh kia vừa thấy “ông già” nhà mình, bèn gào khóc lên. “Cha, cha, cứu cứu con với, Bao đại nhân phán con chịu năm mươi trượng, năm mươi trượng này mà đánh xuống, con sao còn mạng chứ?!”

Lê đại nhân vừa nghe liền kinh hoàng thất sắc, vành mắt đỏ hoe, đột nhiên hướng Bao đại nhân vái dài, ngậm lệ nói: “Bao, Bao đại nhân, nhi tử còn trẻ người non dại, không hiểu chuyện...”

“Lê đại nhân, Lê Kỳ Minh năm nay bao nhiêu tuổi?”, Bao đại nhân trầm giọng cắt ngang lời cầu xin của Lê đại nhân.

“... Hai, hai mươi ba...”

“Theo lệ của bản triều ta, đã qua nhược quán^[5] là thành niên! Vì sao còn nói trẻ người non dại?!”

[5] Nhược quán: Thời xưa đàn ông hai mươi tuổi được gọi là nhược quán. Khi đó người ta sẽ làm lễ đội mũ hay còn gọi là lễ ra quan cho người đó để biểu thị người ấy đã thành niên.

Lê đại nhân nhất thời ghen hờn, con mắt đảo quanh, lại hướng đôi cha con nguyên cáo đang quỳ bên cạnh nhận lỗi khóc ròn: “Vị lão nhân gia này, ngài chắc hẳn cũng là một người cha, cũng hiểu rõ nỗi lòng của người làm cha làm mẹ, Lê mỗ cầu xin ngài, xin ngài hãy cầu xin với Bao đại nhân giúp con trai Lê mỗ!”

Chúng nhân trên công đường, dưới công đường đều trợn trắng mắt.

Kim Kiên một bên nghe mà thấy lợn đên xương, thâm nghĩ:

Lão Lê này thông minh hơn nhiều so với Lê công tử, biết rằng dùng cách đá chọi với đá cùng Khai Phong phủ sẽ không giành được phần thắng, liền

thay đổi dùng chính sách tấn công bằng tình cảm, trước là cúi đầu nhận tội, giả bộ yếu ớt đau khổ để tranh thủ sự đồng tình, sau mới cò kè cầu xin... Quả nhiên là một lão cáo già gian xảo!

Về phần ông lão kia, quả nhiên trên mặt hiện lên vẻ không đành lòng, đang định mở miệng, lại bị Bao đại nhân phát tay cắt ngang, nói: “Khai Phong phủ trước giờ xử án không nói đến tình cảm, Lê đại nhân chớ có làm những hành động vô nghĩa!”

Lê đại nhân ngược lên, gạt nước mắt nói: “Niệm tình Lê mỗ và Bao đại nhân là đồng liêu cùng làm quan trên triều...”

“Chát!”

Bao đại nhân vỗ mạnh kinh đường mộc, sắc giọng quát: “Nếu Lê đại nhân đã biết mình là mệnh quan đương triều, càng phải nên nghiêm cẩn quản thúc lời nói cử chỉ của người nhà để làm gương cho bách tính, nhưng Lê Kỳ Minh lại cậy vào chức vụ của Lê đại nhân ngài, ngang ngược hống hách, ý thế hiếp người, về lý tội phải tăng thêm một bậc!”

Cha con Lê thị nhất thời run lẩy bẩy.

Bao đại nhân ngưng một chút, sắc mặt hòa hoãn đi mấy phần, nói: “Nếu Lê đại nhân đã khổ sở cầu xin, bản phủ cũng không phải người tuyệt tình, Lê Kỳ Minh, người đã biết tội, nhận tội, có nguyện hồi cải sửa đổi thành con người mới không?”

Cha con Lê gia vừa nghe Bao đại nhân nói thế liền thở phào, nhất thời mừng rỡ.

“Bao đại nhân! Kỳ Minh biết sai rồi! Sau này nhất định sẽ sửa đổi!”, Lê Kỳ Minh gật đầu liên tục.

“Đúng đúng! Bao đại nhân, ngày sau Lê mỗ nhất định sẽ quản giáo nhi tử nghiêm khắc, nhất định sẽ bắt nhi tử hồi cải thay da đổi thịt!”, Lê đại nhân thề sắt son.

Bao đại nhân gật gật đầu: “Niệm tình Lê Kỳ Minh có lòng biết hối cải, bản phủ giảm nhẹ hình phạt cho hấn.”

Cha con Lê thị vội hô cảm tạ vang rền.

Các bách tính dưới công đường nghe tới đây đều không khỏi có chút không phục, chúng nhân Khai Phong phủ trên công đường thoáng biến sắc, chờ Bao đại nhân phán “giảm nhẹ hình phạt” như thế nào.

“Người đâu, kéo Lê Kỳ Minh xuống, phạt bốn mươi chín trượng!”, Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, quả nhiên là giảm nhẹ cho “một gậy”.

Những lời này vừa thốt ra, cha con Lê thị liền ngỡ ngàng.

Còn chưa đợi Lê Phương đại nhân hoàn hồn lại, bốn nha dịch lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai kéo Lê Kỳ Minh ra khỏi công đường, chấp hành hình phạt.

“A...”

Tiếng kêu gào đau đớn đầu tiên của Lê đại công tử cuối cùng cũng lay tỉnh hồn vía của Lê đại nhân, Lê Phương nhìn quanh một vòng, thì thấy bách tính bên ngoài công đường vỗ tay reo hò đáng vẻ rất hả hê khi thấy người gặp họa, chúng nhân trên công đường Khai Phong phủ thì mang vẻ mặt “phải như thế chứ”, sắc mặt ông ta lúc thì xanh, lúc thì trắng, khó coi tới cực điểm, trừng mắt nhìn Bao đại nhân, hồi lâu cũng không thốt ra nửa lời.

Bao đại nhân đứng dậy hướng Lê đại nhân ôm quyền: “Lê đại nhân, ngài thân là Lễ bộ Thị lang, lại dung túng cho con trai mình làm ác hành hung ý thể hiếp người, ngày mai bản phủ nhất định sẽ đem chuyện này thượng tấu lên Thánh thượng, tra rõ việc này! Bãi đường!”

Nói đoạn, Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, phát tay áo rời đi.

Lê đại nhân bị câu nói cuối cùng của Bao đại nhân dọa cho kinh hãi hồn bay phách tán, khó khăn lắm mới đợi đến khi con trai thích gây sự của mình chấp hành xong hình phạt, để lại tờ ngân phiếu một trăm lượng, chỉ huy gia nô khiêng Lê công tử chỉ còn nửa cái mạng, xám xịt rời khỏi phủ nha.

Chúng bách tính thì cảm thấy hả lòng hả dạ, tụ tập trước công đường bàn tán bình luận hồi lâu, mới chầm chậm tản đi.

Trên công đường chỉ còn Triển Chiêu, Kim Kiên và Công Tôn tiên sinh ở lại giải quyết nốt mọi việc.

Công Tôn tiên sinh cầm tờ ngân phiếu một trăm lượng kín đáo đưa cho ông lão, còn kiểm tra tỉ mỉ cái chân bị thương của ông, sau đó viết hai đơn thuốc, đặc biệt dặn dò mấy câu.

Nhưng ông lão kia tựa hồ không để tâm lắng nghe, chỉ nhìn vết thương trên mặt con gái mình mà không ngừng gạt lệ.

Công Tôn tiên sinh thở dài, quay đầu sang nhìn Kim Kiên một cái.

Kim Kiên lập tức lĩnh hội, liền tiến lên đưa cho cô gái một bình thuốc, giới thiệu: “Bình thuốc này là ‘Mỹ nhân đan’ có tác dụng trừ sẹo xóa nếp nhăn bổ sung nước cho da dẻ hồng nhuận, là thánh phẩm làm đẹp số một Đại Tống, cô nương hãy cầm lấy, trở về một nửa uống, một nửa bôi ngoài

da, đảm bảo một tháng sau vết thương sẽ lành, dung nhan mỹ miều như tiên, nhan sắc chim sa cá lặn....”

Cô gái vẫn không nhận lấy, tiếp tục khóc sụt mướt: “Đại nhân đừng lừa người ta nữa...”

“Nếu tôi lừa gạt cô, sẽ bị thiên lôi đánh trúng!”, Kim Kiên thề thốt, ngưng một chút, lại xáp lên, thấp giọng nói, “Nếu cô nương không tin, hãy nhìn Triển đại nhân...”

Cô gái ngược lên nhìn Triển đại nhân một cái, nhất thời thẹn thùng đôi má, vội vàng cúi đầu xuống.

“Không giấu gì cô nương, sáng sớm mỗi ngày Triển đại nhân đều dùng ‘Mỹ nhân đan’ này để rửa mặt!”, Kim Kiên vẻ mặt giao hoạt già không bỏ nhỏ không tha.

Nàng thiếu nữ hai mắt sáng lên, vội vàng nhận lấy bình thuốc, cẩn thận ôm vào lòng.

Cha già bên cạnh cũng thôi khóc mỉm cười, sau lại cảm tạ ân đức như trời như biển của ba người một hồi rồi mới rời đi.

Có điều khi hai cha con họ chân trước vừa mới rời khỏi, Kim Kiên đã cảm thấy rất rất không thích hợp.

Ấy là suy đoán từ góc độ tóc gáy toàn thân dựng đứng, và vị hộ vệ nào đó phía sau dường như đang nỗ lực tán phát khí lạnh ra ngoài không khí.

“Triển mô dùng cái ‘Mỹ nhân đan’ này rửa mặt lúc nào vậy?”

“Cái này... Khụ khụ...”, Kim Kiên đảo mắt bốn phía, cố gắng tìm kiếm cây gậy trúc đen tối nào đó làm chỗ dựa, nhưng quét mắt một vòng, lại vô cùng đau thương phát hiện, cây gậy trúc nào đó đã sớm chuồn mất tự lúc nào mà thân không biết quý chẳng hay.

Sặc, quả nhiên mình chỉ có thể tự cứu lấy mình thôi.

“Triển đại nhân, đây là kế sách ứng phó tạm thời của thuộc hạ mà thôi, nghĩ cho trên dưới Khai Phong phủ, còn có Triển đại nhân dung mạo tuyệt mỹ như vậy... Khụ khụ, ý thuộc hạ là...oai hùng khí phách hiên ngang mạnh mẽ...”, Kim Kiên quay người nặn ra một nụ cười, nói.

Triển Chiêu trừng mắt nhìn chằm chằm Kim Kiên hồi lâu đột nhiên quăng ra một câu khiến Kim Kiên xem chút nữa thì bật lên tiếng than bi ai khi nghe tin dữ: “Kim hiệu úy, theo Triển mỗ tới trường luyện võ một chuyến!”

Hả?! Không phải chứ, hôm nay là Mười lăm tháng Tám tết Trung thu mà, ngày đại cát như vậy mà còn phải luyện đứng trung bình tấn?! Triển đại nhân, làm mèo phải hiền hậu chứ!

[©STENT](#)

Trên nóc tòa nhà chứa binh khí của trường luyện võ, Kim Kiên đang hứng gió lạnh, hai chân run rẩy, nhìn hộ vệ đại nhân áo đỏ trước mắt muốn khóc mà không có nước mắt.

Vì sao, vì sao?! Vì sao trường luyện võ bằng phẳng rộng rãi không dùng, mà cứ khăng khăng bắt mình phải bò lên nóc nhà vốn chẳng thể đứng vững này?

Chẳng lẽ Tiểu Miêu định khai phá kỹ năng đặc biệt đứng trung bình tấn trên mái nhà của mình?

Triển Chiêu nhìn khuôn mặt đau khổ của Kim Kiên một cái, thở dài, vén vạt áo ngồi xếp bằng xuống, chậm chậm nói: “Kim hiệu úy, ngồi đi.”

“Hả?!” Kim Kiên có chút khó hiểu, nhưng thấy ánh mắt thúc giục của Triển Chiêu, lập tức đặt phịch mông xuống mái ngói.

Thần sắc Triển Chiêu dần nhu hòa trở lại, rút từ trong ngực ra một bọc giấy, đưa cho Kim Kiên: “Đây là điểm tâm trong phủ của Bát vương gia, tên là ‘bánh tơ vàng’, mùi vị rất hiếm thấy.”

“Triển, Triển Triển Triển đại nhân, đây, đây đây đây là cho thuộc hạ?!” đôi mắt nhỏ của Kim Kiên mở lớn, kinh ngạc tới mức giọng nói thay đổi.

Triển Chiêu ho khan mấy tiếng, ngẩng lên nhìn vàng trăng tròn trên trời: “Triển mỡ nghe nói Kim hiệu úy ngày thường rất thích ăn điểm tâm ở Tiệm chè Tào Kí...”

Da mặt Kim Kiên hơi nhả lại: Đó là vì ông chủ của quán đó thích buôn dưa lê, tôi lại có thể thông qua việc kể những mẩu chuyện về các nhân vật có tiếng tăm chẳng hạn như con mèo nào đó hoặc con chuột bạch nào ấy mà được ăn điểm tâm, chè nước miễn phí...

Nhưng mà...

Sờ một chút thì thấy điểm tâm vẫn còn âm ấm, lại nhìn qua dưới ánh trăng dường như cái tai mèo kia hơi hơi đỏ lên, giác quan thứ sáu của Kim Kiên lập tức quyết định tốt nhất là không nên nói sự thật này ra thì an toàn hơn.

“Cái, cái đó... thuộc hạ đa tạ Triền đại nhân quan tâm!”, Kim Kiên áp úng nói, nghĩ một chút, lại lôi gói giấy dầu trong ngực áo ra, đưa cho Triền Chiêu, “Triền đại nhân, đây là thuộc hạ mang về từ Cẩm Phượng lâu, nếu Triền đại nhân không chê...”

Triền Chiêu thoáng ngỡ ngàng, nhận gói giấy dầu mở ra nhìn, bên trong là một cái đùi vịt quay bóng mỡ, màu sắc rất hấp dẫn, thực vô cùng mê người.

“Đây là... cho Triền mô?”, Triền Chiêu nâng mắt lên hỏi.

“Đó là đương nhiên!”, Kim Kiên bắt đầu niệm kinh văn nịnh bợ đã chuẩn bị từ trước, “Thuộc hạ đối với Triền đại nhân, thực như nước sông chảy mãi không ngừng.”

“Vì sao trên đây lại có dấu răng?”, Triền Chiêu cầm cái đùi vịt lên, nhưng mày hỏi.

“Dấu, dấu răng?!”, Kim Kiên cả kinh, giật lấy cái đùi vịt nhìn một chút, quả nhiên, trên cái đùi vịt có dấu răng nổi bần bật, hơn nữa dấu răng này còn rất quen, tựa hồ như là của mình thì phải.

“Đây, đây là...”, Kim Kiên thấy lông mày của Triền Chiêu càng lúc càng nhưng lên cao, cảm thấy bản thân bắt đầu xuất hiện triệu chứng tim đập dồn, “Thuộc, thuộc hạ...”, nhắm mắt lại, “Thuộc, thuộc hạ đi mua một cái đùi vịt khác...”

Triền Chiêu thấy dáng vẻ toát mồ hôi lạnh của Kim Kiên, khóe miệng bất giác hơi hơi cong lên.

Đột nhiên, hai bóng đen xé gió lao đến, một lướt tới chỗ Kim Kiên, một phi tới trước mặt Triền Chiêu.

Triển Chiêu sắc mặt sa sầm, hai tay vươn ra, khéo léo đỡ được dị vật đang lao đến, là một vò rượu và một con vịt quay.

“Muốn vịt quay thì có gì là khó? Bạch gia gia ngay cả rượu ngon cũng còn đem tới nữa là, hà tất phải khiến Tiểu Kim vất vả chạy đi một chuyến như vậy!”

Dưới ánh trăng bóng trắng lóa lên, đợi sau khi trận kinh phong tan đi, Bạch Ngọc Đường đã híp đôi mắt hoa đào ngồi xuống trước hai người.

Triển Chiêu sắc mặt tối sầm: “Chẳng phải Bạch huynh đã về Hãm Không đảo rồi sao?”

Bạch Ngọc Đường cười hi hi vui vẻ nói: “Ngũ gia ta có lòng tốt mang rượu, thịt đến, sao nào, Tiểu Miêu đại nhân không hoan nghênh ư?”

“Nói gì vậy chứ!”, Kim Kiên phẫn khởi hô to, “Bạch Ngũ gia, con vịt quay này đến thật đúng lúc!”

“Vẫn là Tiểu Kim nói lời thật lòng!”, Bạch Ngọc Đường vỗ phạch một cái mở quạt ra, liếc nhìn Triển Chiêu sắc mặt hơi tối đi cười vẻ hào phóng, lại hướng Kim Kiên cười nói, “Nghe nói hôm nay Tiểu Kim được mời đi dự tiệc, vậy có gặp chuyện gì mới mẻ không?!”

“Có không ít ấy chứ!”, đôi mắt nhỏ của Kim Kiên lấp lánh sáng lên, hoa tay múa chân nói, “Tôi nói cho ngài nghe này, đồ ăn ở Cẩm Phụng lâu, phải gọi là hương sắc, mùi vị, trang trí đều đủ cả...”

Ánh bạc rải xuống lấp lánh, mây bay gió lộng, xa xa đưa đến tiếng tiêu, tiếng sáo réo rắt, lời ca du dương, ba ống tay áo ba màu múa lượn theo gió, ngày đẹp cảnh vui, trên trời dưới đất say lòng.

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn vàng trắng sáng vàng vạc trên bầu trời, liếc qua hai người “một thì nói hăng say, một nghe vui vẻ” bên kia, nâng vò rượu lên môi nhấp một ngụm, trong con ngươi đen lấp lánh lướt qua ý cười nhàn nhạt.

Bỏ đi... Thỉnh thoảng như vậy, dường như cũng không tồi.

***

Ngày Hai mươi tháng Tám, Tết Trung thu đã qua, thành Biện Kinh phát sinh bốn chuyện không lớn cũng không nhỏ.

Thứ nhất, Lễ bộ Thị lang Lê Phương bị điều tra có tham ô nhận hối lộ, có hành vi lừa gạt, gian dối, lũng đoạn thị trường, bãi bỏ chức quan, khám nhà, kết tội lưu đày;

Thứ hai, từ đầu đường tới cuối ngõ đều lưu truyền một câu tiếng lóng mới, phổ biến rộng khắp từ các sòng bạc, thanh lâu, trộm lớn trộm nhỏ, cho tới cả trong giao thiệp công tác, hơn nữa câu lóng này rất có vần, mang phong vị của Kinh thi, câu này đầy đủ như sau: “Cha ta là Lê Phương, bố tao là Kim Cương^[6]”;

[6] Tác giả Mặc Tâm từng tâm sự một câu nói nổi tiếng khiến cho Mặc Tâm có linh cảm để viết nên ngoại truyện này. Câu đó chính là “Bố tao là Lý Cương”. Cũng phải nói đến vụ “Bố tao là Lý Cương” nổi tiếng không kém. Lý Khởi Minh, con trai của Lý Cương, Giám đốc công an thành phố Bảo Định, ngày 16/10/2010 say rượu lái xe đâm phải hai sinh viên khiến một người chết, một người bị thương, anh ta trốn khỏi hiện trường rồi bị các nhân viên bảo vệ bắt lại, anh ta chẳng những không hối lỗi còn ngang ngược nói rằng: “Cứ kiện đi nếu dám, bố tao là Lý Cương”. Vụ việc rất nhanh đã gây nên làn sóng phẫn nộ trên mạng, người ta đã tổ chức cuộc thi làm thơ với đề tài “Bố tao là Lý Cương”, sau đó cụm từ “Bố tao là Lý Cương” đã trở thành câu khẩu hiệu phổ biến trên mạng internet, được đưa vào trong lời bài hát, và thành câu cửa miệng mang tính châm biếm.

Thứ ba, Tụ Bảo Trai, “Đệ nhất bảo khí hàng” của Biện Kinh đưa ra một món đồ mới, có tên là “Câu hồn đoạt phách”, thực tế là dùng ngọc trai đen chế tác làm trâm cài đầu, nhưng thứ được khám quanh viên ngọc trai đen lại là bảo vật có một không hai, thoát nhìn, tựa như hút hồn người ta vào đó, cho nên mới có tên “Câu hồn đoạt phách”, nghe nói là do thiếu chương quỳ của Tụ Bảo Trai trong một lần đi dự tiệc gặp được giai nhân tuyệt sắc có linh cảm mà thiết kế nên, rất được các phu nhân ở Biện Kinh yêu thích;

Thứ tư, trong thành Biện Kinh, trên thị trường bắt đầu bán ra một loại túi hương tinh xảo dùng chỉ vàng dệt thành, có thể mang lại may mắn tránh tà, rất hiếm có, trên thị trường không quá ba ngày sau, các thanh niên, công tử nhà quyền quý tài mạo tuấn tú đều dùng túi hương này làm đồ trang sức đeo bên người, trong một quãng thời gian, Tụ Bảo Trai, nơi bán ra loại túi hương này bị mọi người chen nhau mua, chật như nêm cối, trong vòng năm ngày túi hương bị người ta tranh nhau mua hết sạch sành sanh.

Về phần vì sao loại túi hương này có công dụng trừ tà, những người sở hữu túi hương đều rất dè dặt không đề cập nhiều. Nhưng theo kinh nghiệm giám định của “người tốt bụng”, túi hương này tựa hồ giống y chang loại túi hương số lượng có hạn mà Kim hiệu úy của Khai Phong phủ bán ra nửa năm trước....

***

Phía sau phủ nha của Khai Phong phủ, các nha dịch nhìn Bạch thiếu hiệp đang cúi đầu đi vòng vòng trong vườn hoa mấy lượt, vô cùng khó hiểu.

“Tôi nói này Bạch thiếu hiệp, sáng sớm ngài đã ở vườn hoa đi đi lại lại mấy lượt rồi, rốt cuộc ngài đang tìm gì vậy?”

“Đúng thế, nói ra để huynh đệ chúng tôi tìm giúp ngài!”

“Cái đó...”, Bạch Ngọc Đường vò đầu, chừng như không thể hiểu nổi, “Mấy vị, có nhìn thấy kiếm tuệ của Bạch mỗ không, sáng sớm hôm nay thức dậy đã không thấy đâu rồi...”

Chúng nha dịch nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng rất ăn ý lắc lắc đầu, âm thầm lùi lại rời khỏi Phu Tử viện, tất cả đều nhất trí xem như chưa từng nghe thấy chuyện này.

Mà trong thư phòng của Tụ Bảo Trai cách đó mấy con đường, Kim Kiên một tay cầm kiếm tuệ trắng sáng như tuyết, tay kia cầm kiếm tuệ vàng rực như ánh dương, khuôn mặt tràn ngập vẻ tươi cười:

“Lăng công tử, nếu đem kiếm tuệ của Cẩm mao thử đại danh lừng lẫy giang hồ và kiếm tuệ của Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ Triển Chiêu kết hợp lại chế tác thành loại túi hương mới... công tử cảm thấy chủ ý này thế nào?”

Lăng công tử phía đối diện trầm tư một lát, gật gật đầu: “Có thể thử một lần!”

“Lăng công tử quả nhiên là có con mắt nhìn, chỉ cần Lăng công tử nguyện ý sản xuất loại túi hương này, tôi có thể đảm bảo nguồn cung vật liệu... chỉ là số bạc lợi nhuận kiếm được...”

“Giống như lần trước, vẫn theo lệ cũ mỗi bên năm phần!”

“Đồng ý!”

Thế là, xu hướng đồ trang sức đeo bên người của Đông Kinh Biện Lương, thậm chí toàn bộ Đại Tống lại một lần nữa mở ra một cuộc cách mạng mới, mạnh mẽ vô cùng.

To be continued ...

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi STENT Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:

<http://www.luv-ebook.com>